

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

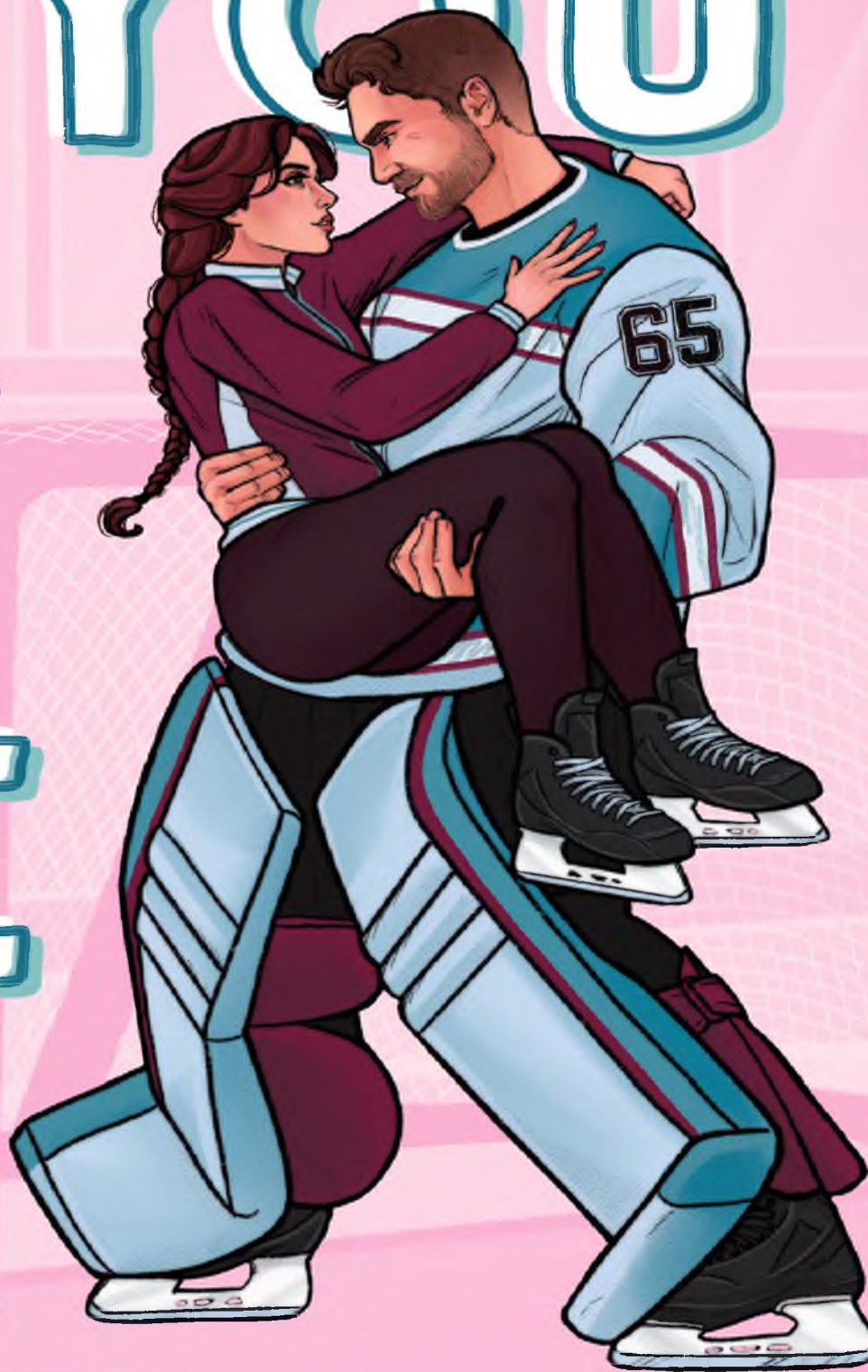
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

IF YOU

Love

ME

Loving her was
against the rules.

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
HELENA HUNTING

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İÇİNDEKİLER

Karakterler Teşekkür

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46 Epilog](#)

[Sonra Ne Okumalı](#)

[Yazar Hakkında Helena Hunting Helena](#)

[ile bağlantı kurun](#)

[Helena Hunting'in Diğer Eserleri](#)

Karakterler

Alexandria Forrester:

- Terör yardımcısı koçu
- Roman'ın üç yıl önceki iki gecelik ilişkisi
- Babası Kristoff Forrester (New York avukatı)
- İki küçük kız kardeşi Ophelia (17) ve Calliope'nin vasisi

(8)

Takma adları: Lexi, melek

Roman Hammerstein:

- Takım kalecisi
- Aurora/Peggy/Hammer'ın babası
- Hollis'in en iyi arkadaşı
- Lexi'nin eski iki gecelik ilişkisi

TERÖR TAKIM ARKADAŞLARI

Hollis Hendrix:

- Roman Hammerstein'in en iyi arkadaşı - Terör Kalecisi
- Peggy "Aurora" Hammer Hammerstein'in erkek arkadaşı

Kardeşler: Micha (Mike ile evli, kızı Elsa) Emilia

Ashish Palaniappa:

- Terör Takım Arkadaşı
- Shilpa'nın kocası (takım avukatı)
- Dallas'ın en iyi arkadaşı

Dallas Bright:

- Terör Forveti

- Ash'in en iyi arkadaşı
- Hemi'nin baş düşmanı

Flip Madden:

- Terör Takım Arkadaşı
- Rix'in kardeşı
- Tristan ve Dred'in en iyi arkadaşı

Tristan Stiles:

- Terör Takım Arkadaşı
- Rix'in erkek arkadaşı
- Flip'in en iyi arkadaşı

Kardeşleri: Nate (yakın zamanda Toronto'da bir işe girdi) Brody (Tilton Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisi)

Connor Grace:

- Yeni Terör takımı
- Flip'in baş düşmanı
- Daha önce Dallas, Tristan ve Flip ile birlikte Hokey Akademisi'ne devam etti

THE BADASS BABE BRIGADE: LEXI'NİN YENİ KIZ TAKIMI

Mildred Reformer:

- Flip'in komşusu
 - Flip'in platonik arkadaşı
- Takma adı: Dred

Wilhelmina Reddi-Grinst:

- Terörün Halkla İlişkiler Sorumlusu
 - Shilpa'nın en iyi arkadaşı
- Takma adları: Hemi, Willy/Wills

Shilpa Palaniappa:

- Hemi'nin en iyi arkadaşı
- Ashish Palainappa ile evli

Takma adı: Shilps

Peggy Aurora "Hammer" Hammerstein:

- Roman Hammerstein'ın kızı - takım kalecisi
- Hollis Hendrix'in kız arkadaşı

Takma adları: Peggy, Aurora, Hammer, Prenses

Beatrix Madden:

- Hammer'ın oda arkadaşı
- Flip Madden'ın kız kardeşı
- Tristan Stiles'in kız arkadaşı

Takma adlar: Rix, Beat, Bea

Tallulah Vander Zee:

- Terör Koçunun Kızı
- Tilton Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisi

Takma adları: Tally/Talls

Essie Lovelock:

- Rix'in en iyi arkadaşı
- Toronto'da yaşıyor

Kardeşi: Cammie (Tilton Üniversitesi'nde okuyor, Tally'nin arkadaşı)

Telif hakkı © 2024 Helena Hunting Tüm
hakları saklıdır

Yayınlayan: Helena Hunting Kapak

Tasarımı: [Hang Le](#) Kapak Görseli:

[@rosiesfables](#)

Gelişimsel Düzenleme: Becca Mysöör [Peri Plotmother](#) Düzenleme:

[Jessica Royer Ocken](#)

Ve

Erica [Edits](#)'ten [Erica](#) Russikoff Düzeltme:

[Julia Griffis](#)

[Drafthouse Editorial Services](#)'ten [Amanda All](#)

[Encompassing Books](#)'tan Sarah

If You Love Me bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın çarpık hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası'nda izin verilen durumlar haricinde, bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmadan, herhangi bir şekilde, herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, dağıtılamaz, iletilemez veya bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

TEŞEKKÜRLER

Kocam ve çocuğum, sizi çok seviyorum. Her gün bana ilham veriyorsunuz ve sevginiz için çok minnettarım.

Deb, böyle harika bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

Becca, bu çok zorlu bir süreçti ama biz onu aştık. Bu yolculuğa benimle birlikte çıktığın için teşekkür ederim.

Kimberly, her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Sarah, sen harikasin ve sana ve sihirli organizasyon becerilerine sahip olduğum için çok şanslıyım.

Victoria, benim yapamadığım her şeyi bu kadar zarif bir şekilde hallettiğin için teşekkür ederim, sen bir nimetsin ve seni çok seviyorum.

Alpha-Betas, kartal gözleriniz harika, katkılarınız ve desteğiniz için minnettarım.

BBB, seni ekibimde görmek bir onur, sana çok minnettarım.

Shaye ve Lindsey, sizler harikasınız ve size ve Good Girls'e çok minnettarım.

Catherine, Jessica F ve Tricia, nezaketiniz ve harika enerjiniz bana büyük ilham kaynağı oldu, dostluğunuz için teşekkür ederim.

Jessica, Erica, Amanda, Julia ve Sarah, bu projede benimle birlikte çalıştığınız için çok teşekkür ederim. Sizler olmadan bunu başaramazdım.

Kate ve Rae, grafik ustaları olduğunuz için teşekkür ederim. İnanılmaz yeteneğiniz beni her zaman hayran bırakıyor.

Beavers, bana güvenli bir liman sağladığınız ve her zaman gelecek için heyecanlandığınız için teşekkür ederim.

Kat, Marnie, Krystin, bu kadar inanılmaz kadınlar olduğunuz için teşekkür ederim. Dostluğunuz için çok minnettarım.

Okuyucular, blogcular, bookstagramcılar ve booktokerlar, romantizm ve mutlu sonlara olan sevginizi paylaştığınız için teşekkür ederim.

En büyük kalbe sahip, en çok seven ve en derinden aşık olanlara.

BÖLÜM 1

ROMAN

"N o fuckin' way."

Odanın önünde, lanet bir hayalet gibi duran, hayallerimin kadını. Kelimenin tam anlamıyla, son üç yılı aşkın süredir hayallerimin yıldızı. Ayda en az bir kez, şiddetli bir ereksiyonla uyanıyorum, onu içeren bir başka rüyanın izleri yavaş yavaş siliniyor. O geceleri sevdiğim kadar nefret de ediyorum. Onlar, kısa bir süreliğine sahip olduğum ve kaybettiğim şeyi hatırlatıyorlar.

"Alexandria Forrester, Ontario Ligi'nden aramıza katılıyor..."

Koç Vander Zee konuşmaya devam ediyor, ama ben hiçbir şey duymuyorum, çünkü onun ve genel müdürün yanındaki bu çekici kadına bakmakla meşgulüm ve neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Ve şimdi, dua eder gibi inleyip fısıldadığım isme uygun bir soyadı da var.

Alexandria Forrester.

Lexi.

Hayatımın en güzel kırk sekiz saatiydi. Çoğunu çıplak geçirdim.

Ve şimdi karşımda duruyor. Üç boyutlu olarak. Gerçek, somut ve onu son gördüğümünden daha güzel.

Vander Zee, "Terror'a yeni yardımcı koç olarak katılacak" derken ben tekrar dikkatimi ona veriyorum.

Tüm dünyam altüst oldu. Çünkü hayallerimin kadını, veda notu bile bırakmadan ortadan kaybolan kadın, az önce benim patronum oldu.

BÖLÜM 2

LEXI

Roman'ı tekrar yüz yüze göreceğimin bana bu kadar endişe vereceğini tam olarak hesaba katmamıştım. Ligin gördüğü en iyi kaleci.

Roman *The Player ile* daha önce hiç tanışmamıştım, sadece Roman *The Man* ile tanışmıştım. Onun beni benim onu hatırladığım gibi hatırlaması imkansızdı. Ve Roman Hammerstein ile geçirdiğim zamanın her ayrıntısını hatırlıyorum.

Lanet olası bedenimin sahibi. Bana sihirli orgazmlar yaşatan kişi. Derin boğaz yapmaya çalıştığım (ve başaramadığım) en büyük penis. Ama çabam alkışlandı, takdir edildi ve bir hafta sonu boyunca hiç yaşamadığım kadar çok orgazmla ödüllendirildi.

Roman inanılmaz, zeki, müstehcen bir seks makinesiydi. Ama belki de onunla vakit geçiren tüm kadınlar böyle hissediyordur. Belki de o kadar iyidir. Peki bu durumda ben ne olacağım?

Ama şimdi, yeni takımımın önünde durmuş, tüm dünyayı altüst eden ve ondan sonra çıkmaya çalıştığım herkesi asansör müziği gibi gösteren adama bakıyorum.

Midem altüst olmuş durumda. Yeni bir işe başlamak asla kolay değildir, ama profesyonel bir hokey takımının koç kadrosunda otuz yaşın altındaki bir kadın olmak? Eğer korkumu sezerlerse, patenlerim buza değmeden işim biter.

"Size bazı önemli oyuncularımızı tanıtayım," diyor Koç Vander Zee, oyuncuların tabaklarını alıp büfeye dizilme izni verildikten sonra.

Diğer iki yardımcı koç, Ralph Boxer ve Arnold Thomas, ve ekipman sorumlusu Donnie Richards da sıraya girip oyuncularla sohbet ediyorlar. Ralph hoş birine benziyor, biraz

tuhaf, ama o kaleci koçu, bu yüzden bu normal. Arnold ve Donnie biraz mesafeli davranıyorlar, ama belki de önceki yardımcı koçla daha samimiydiler. İkisi de benden oldukça yaşlı, bu da bir faktör olabilir.

Vander Zee odayı tarıyor ve tabii ki en yakın kişi Roman oluyor. Koç onu çağırdığında nefes almakta zorlanıyorum. Bu iki şekilde sonuçlanabilir. İkisi de harika değil.

Roman'ın ifadesi değişmez. Onu son gördüğümde bu yana daha da çekici hale gelmiş. Şakaklarında gri saçlar belirmeye başlamış. Geniş omuzlu, iri yapılı ve aptalca yakışıklı ve beni hatırlamasının imkansız olduğuna kendimi ikna etmişken, birdenbire yanılmış olabileceğimden endişeleniyorum. Ama zamanı geri alıp düzeltemem.

"Alexandria, ligin en seçkin kalecisi Roman'ı tanıdığından eminim," diyor Vander Zee gerçek bir gururla. "Roman, bu Alexandria. Bize gelmeden önce Windsor'da erkek takımını ve Niagara'da kadın takımını çalıştırdı." Vander Zee, Roman'ın omzuna vuruyor. "Roman, burada işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenirken sana çok yardımcı olacak."

Roman gülümser ve elini uzatır. "Tanıştığımıza memnun oldum, Alexandria."

Onun zarif, zengin sesinden tam adımın çıkmasıyla dizlerim neredeyse titriyor. O sesin söylediği başka birçok şey aklımı dolduruyor.

Benim iyi kızım ol ve sana sikimi yalatmama izin ver, Lexi.

Ne kadar güzel bir amcık. Onu benim için ağlatacağım.

Bana neyi sevdiğini göster, Lexi. Bu muhteşem vücudu şarkı söyletmeye çalışacağım.

Ve sonra gerçeklik yüzüme çarpar. El sıkışırken yüzü tamamen ifadesizdir. *Beni gerçekten hatırlamıyor.*

Şüphesiz ben, onun olağanüstü buz dışı becerilerinin kurbanı olan yüzlerce isimsiz kadından biriyim. *Yaptığımız şeyler.* Kontrolü ele alıp, ondan önce hiç deneyimlemediğim bir yanıma ortaya çıkarması. Ve o zamandan beri de deneyimlemediğim.

Hokey takıntılı olduğumu öğrenmesini ve onun bağlantılarını kullanmak için onunla yattığımı düşünmesini istemedim. Bu yüzden

ona söz verdiğim gibi son bir kahve içmeye çıkmak yerine, Pazar sabahı otel odasından gizlice kaçtım ve veda etmeden Niagara'ya geri döndüm.

Gözlerine bakıp, bekleyen avucuna elimi soktum. Kolumda tüylerim diken diken oldu ve ensemdeki tüylerim diken diken oldu.

"Bu büyük bir onur." Sanki bir kurbağa yutmuşum gibi geliyor.

Bir süre sonra elini bırakıp ellerimi önümde birleştiriyorum, böylece ellerimle konuşmam. Onun ifadesini okuyamadım.

"Ontario'dan Ulusal Lig'e büyük bir adım," diyor.

"Alexandria'nın harika bir özgeçmiş var." Vander Zee, yıldız kalecisini sakinleştirmeye çalışıyor gibi görünüyor.

"Eminim öyledir. Windsor ve Niagara'da ne kadar süre koçluk yaptınız?" Roman sanki ilk kez konuşuyormuşuz gibi davranıyor. Sanki beni arkadan sikerken saçımı yumruğuna dolamış ve kulağına müstehcen şeyler fısıldamamış gibi.

Kafanı pisliklerden çıkar, Lexi.

"İki yıl Windsor'da, bir yıl da Niagara'da yaşadım." Annem ve üvey babam bir tekne kazasında hayatını kaybettiği ve üvey kız kardeşlerim birdenbire ebeveynsiz kaldığı için kadın takımında görev aldım. Onlar Niagara'da yaşıyordu. Onları benimle birlikte Windsor'a taşınmak, onları arkadaşlarından ve tanıdık oldukları her şeyden uzaklaştırmak anlamına gelirdi.

Bu işi kabul etmem de aynı şeyi yapmadım değil. Ama kazada anne ve babalarını kaybetmelerinin üzerinden bir yıl geçti ve bu benim hayalimdeki iş. Umarım taşınma onlar için çok zor olmaz.

"Niagara'daki kadın takımı geçen yıl finalde galip geldi, değil mi?" diye sordu Roman.

"Evet." O işe tüm kalbimi ve ruhumu verdim. Kaybettiğim ve yas tuttuğum şeylerden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. "Takımımız ligin son üçte birlik kısmından ikinci sıraya yükseldi."

"Senin gitmene üzölmüş olmalılar," diyor Roman.

"Zor bir karardı, ama bu fırsatı kaçıramazdım."

"Hayır, eminim ki bırakamazdın."

"Roman, dostum, sevdiğin tuzlu karamel sosu ve yeşil elma dilimleri var." Oyunculardan biri olan Phillip "Flip" Madden, Roman'ın sırtına bir şaplak atar. "Bitmeden biraz almalısın."

Gözlerim parlar. Birlikte geçirdiğimiz ilk gece tuzlu karamel soslu meyve yemiştik. Sosun içine meyveden çok daha fazlası batırılmıştı.

"Onları kaçırmak istemem," diye Roman da aynı fikirde. "Terror'a hoş geldiniz, Koç Forrester." Bana kısa bir selam verir.

"Teşekkürler."

O büfeye doğru yönelir ve ben nihayet nefes alabilirim.

Flip Madden elini pantolonuna siler ve elini uzatır. "Ben Phillip. Çoğu kişi bana Flip der. Takıma katıldığınız için çok mutluyum. Buzda bizimle birlikte östrojenin etkisini hissetmek çok heyecan verici." Utanır. "Bu pek doğru olmadı. Demek istediğim, takıma yeni ve taze bir bakış açısı kazandırmanız harika."

Gülümser ve elini sıkarım. "Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum." Ligdeki ilk kadın yardımcı koç olarak zorluklar yaşamayacağımı düşünecek kadar naif değilim, ama Terror'un yönetiminde iyi bir denge var, bu yüzden umutluyum.

Vander Zee beni birkaç kişiyle daha tanıştırır, ama ağzım pamukla dolu gibi hissediyorum. Roman'la çalışmanın ne kadar zor olacağını büyük ölçüde hafife almışım. Ama o beni hatırlamıyor. Ve öyle kalması daha iyi. Ayrıca, sözleşmesinin son yılında. Bir yıl boyunca her şeyle başa çıkabilirim.

Tanıtımlar bir süreliğine durur ve Vander Zee ile ben bir an yalnız kalırız. Başparmaklarını ceplerine sokar, yüzünde ciddi bir ifade vardır, ki bunun onun tipik bir özelliği olduğunu öğreniyorum. "Bunun senin için oldukça yeni bir şey olduğunu biliyorum ve uzun, efsanevi kariyerleri olan bazı oyunculara hayranlık duyabileceğini anlıyorum, ama bunu onlara asla gösterme, Alexandria."

"Anlıyorum, efendim." Gerçeği öğrenmesinden, hayran olduğumu düşünmesi daha iyi.

"Profesyonellik şarttır. Onlarla başa çıkamazsan, artık organizasyon için bir değer olmazsın. Anlıyor musun?"

"Kesinlikle, efendim." Ne kadar şeffaf görüldüğüm konusunda endişeliyim. Vander Zee'ye karşı zayıflık gösteremem, diğerlerine karşı da.

koçluk ekibi ve özellikle de oyuncularla.

"Bir şeyler yemelisin. Hala valizini boşaltıp yerleşmen gerektiğini biliyorum."

"Tamam. Teşekkürler." İçecek istasyonuna doğru ilerlerken, beni gönderdiği için minnettarım. Yemek, daha fazla kötü karar vermek gibi geliyor ve ben zaten yeterince kötü karar verdim.

"Vander Zee'nin seni korkutmasına izin verme," diyor Ralph, ben bir bardak uzanırken, biraz güven verici bir şekilde. "Çoğu zaman havlaması ısırmasından daha kötüdür."

"Teşekkürler." Gülümsüyorum.

Öncelikle hücum oyuncularıyla çalışan yardımcı koç Arnold Thomas, masalardan birinde Donnie ile konuşuyor. Gözleri bir anlığına bana kayıyor.

"Donnie için endişelenme," diyor Ralph, tabağına taze meyve doldururken sessizce. "Pozisyona hak kazanamadığı için kızgın."

"Benim pozisyonum mu?"

diye soruyorum. O da başını sallıyor.

Bu, onun ve Arnold'un bana karşı soğuk davranışlarını açıklıyor.

Başka bir oyuncu Ralph'ın adını çağırıyor. "Bir şeyler aldıktan sonra bize katıl." Beni içeceklerin başında yalnız bırakıyor.

Roman ile tanıştıktan sonra sinirlerim bozulmuştu, şimdi de işin içinden birine değil bana verildiğini öğreniyorum. Bu, egomu okşayan bir şey olduğu kadar, endişelenecek başka bir şey daha demek. Bu işin baskısı midemde bir yük gibi.

Meyve sularını inceleyerek, sonunda burada durmamın nedenine odaklanmaya çalışıyorum. Bir içecek seçmek bu kadar zor olmamalı. Taze sıkılmış havuç-elma-zencefil suyuna uzanırken, omurgamdan bir titreme geçiyor.

"Onun yerine karpuzlu limonata öneririm," diyor Roman sessizce. "Biraz daha tatlıdır, senin zevkine daha uygun."

Panik omurgamdan aşağıya doğru yayılır ve bir an nefes almayı unuturum. Kendimi ikna ettiğim her şeyin doğru olduğuna dair inancım sıfırlanır.

O beni hatırlıyor.

Ama onun yoğun, hoşnutsuz ifadesine baktığımda, içimdeki sıcak ve hoş hisler bir anda yok oluyor. Bakışları yüzümde dolaşıyor ve ben bunu her yerde hissediyorum. "Seni tekrar görmek güzel, ama..." Ağzından çıkan sonraki sözler beni mahvediyor. "Ben yalan söylemem."

BÖLÜM 3

LEXI

Roman bombayı patlattıktan sonra, onun bakışlarına dayanamayıp dikkatimi tekrar meyve sularına çeviriyorum. Onunla özel olarak konuşmam lazım. Ya yönetimimize geçmişimizi anlatırsa? Ya da daha kötüsü, takım arkadaşlarına anlatırsa? Onların saygısını kazanma şansı bile bulamadan kaybedebilirim.

Bu iş benim için her şey demek. Profesyonel hokeyde çalışmak zirvedir. Yıllar önce yaptığım bir şey yüzünden daha başlamadan bitecek olması, buzda bin kez kaymaktan daha acı verici olur.

Ama ben sözlerimi bulamadan, o genç bir kadına doğru yönelir ve onu odadan çıkarır.

Sanırım o özel konuşma beklemek zorunda kalacak. Belki de hazırlanmak için zamanım olması daha iyidir. Koçluk işini kabul ettiğimde, kariyerim için ne kadar harika olacağına odaklanmıştım. Eski iki gecelik ilişkimle çalışmanın ne kadar garip olacağına değil.

Sonunda bir meyve suyu seçtikten sonra – Roman'ın tavsiyesine uyarak karpuzlu limonata – Ralph ve Kellan Ryker ile yirmi dakika daha sohbet ediyorum. Kellan Ryker, yıl sonunda Roman'ın yerine geçecek olan kaleci. Sonunda ofisime kaçabiliyorum. Ama kapıya asılan isim levhamın bile tadını çıkaramıyorum. Ya da penceresi olan bir ofisim olduğu gerçeğinin. Ya da hayalimdeki işi bulduğumun. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Ve konuşacak kimsem yok.

Üç yıl boyunca, Roman ile geçirdiğim hafta sonu hakkında kimseye bir şey söylemedim. Kırk sekiz saat boyunca, o tamamen benimdi. Ve ben de tamamen, inkar edilemez bir şekilde onundum. Bu şekilde kalmasını istedim. Birçok nedenden dolayı.

Ama en çok da birlikte geçirdiğimiz zamanın özel ve kutsal olduğunu hissettiğim için ve onun otel odasının dışındaki herkes için kim olduğu yüzünden bunun değerinin düşmesini istemediğim için.

Telefonum cebimde titriyor. Midem bulanıyor. *Ya o arıyorsa?*

Ekranında kız kardeşimin adı belirince bir an rahatladım, sonra endişelendim. Üçümüz arasında büyük bir yaş farkı var. Ophelia lisenin son sınıfında, benden on iki yaş küçük, Calliope ise sekiz yaşında ve üçüncü sınıfta. Bu taşınma kolay olmadı ve Fee, Callie ile ilgili birçok sorumluluk üstlenmek zorunda kaldı. Onu anlıyorum. Bir anda kız kardeşimden anneye dönüştüm.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum telefonu açarken.

"Her şey yolunda," diye beni temin ediyor. "Callie, akşam yemeği konusunda seni aramamı istedi." *Akşam yemeği* derken, bunun yemekle pek ilgisi olmadığını anlıyorum.

Gülümsüyorum. "Öyle mi?" Callie, benim Terror için çalışmamdan çok heyecanlanıyor. İronik olarak, tıpkı benim gibi Roman Hammerstein'ı ve hokey ile ilgili her şeyi seviyor. Takımının kalecisi.

"Tavuk parmakları ve patates kızartması istedi, ama ev yapımı olsun dedi. Bu senin ilk günün olduğu için bu gece ne kadar geç kalacağını bilemedim," diye açıklıyor Fee. "Ayrıca, vaktin varsa seninle konuşmak istiyor."

"Bağla."

"Roman Hammerstein ile tanıştın mı?" diye sorar Callie.

Onun heyecanını hissedebiliyorum. "Tanıştım." *Ve benimle tekrar tanıştığına pek sevinmedi.*

"Peki ya Dallas Bright? Flip Madden ve Tristan Stiles?

Onlarla da tanıştın mı?" Her kelime hızla dökülüyor. "Evet. Tüm takım oradaydı."

"Peki ya Connor Grace? Orada takas edildiğini gördüm." "Nasıl gördün?"

Takım bunu yeni öğrendi ve duyuru bu öğleden sonra kamuoyuna açıklandı.

"Okuldan sonra bilgisayar kullanma zamanım olduğunda siteleri kontrol ettim. Bu doğru mu?" Sesi heyecanla yükseliyor. Roman'ı çok seviyor, ama Grace onun en sevdiği oyuncu.

"Doğru. Ve onunla tanıştım." Takımın onu kabul etmesi kolay olmayacak. Mükemmel bir defans oyuncusu, ama Madden ile anlaşılamadıkları bir sır değil. Soru neden olduğu...

"Aman Tanrım! Bu çok harika! En sevdiğim iki oyuncu da aynı takımda! Onlarla tanışabilecek miyim?"

"Tabii ki. Maça gelip tüm takımla tanışabilirsin," diye onu teselli ettim.

"Sabırsızlanıyorum! Fee seninle tekrar konuşmak istiyor. Eve geldiğinde görüşürüz!"

"Üzgünüm. Seni aramak için ısrar etti," diyor Fee sessizce. "Dışarı çıkıp akşam yemeğini kolaylaştırmak için market alışverişi yapabilirim."

"Endişelenme. Senin de ilk günün. Okul nasıldı?"

Arkadaş edindin mi?"

"Bazı insanlara merhaba dedim, ama benim arkadaşlarımdan memnunum."

"Çevrimiçi arkadaşlar da iyidir. Belki, *The Way We Weren't* ve *Lord of the Rings* fanfic hakkında dertleşebileceğin yakın birini bulursun. Eve giderken akşam yemeği için uğrayacağım. Callie'nin çok fazla şeker yemesine izin verme."

"Elimden geleni yaparım."

"Ayrıca, birkaç kutuyu açmaya çalış." Geçen hafta çok yoğun geçti. Üç gün önce arka bahçeli bir evden yirminci kattaki üç yatak odalı bir daireye taşındık. Öncelik yatak odaları ve mutfaktı. Şimdi geri kalan her şeyi açmak kaldı.

"Dört kutu kitabı hallettim ve oturma odasındaki rafa koydum."

"Sen en iyisisin."

"Biliyorum. Gitmem gerek. Callie yine oturma odasında hokey oynuyor."

"Ona stres topunu ver!" "Verdiğim bile."

"Seni seviyorum, Fee."

"Ben de seni seviyorum,

Lexi."

Telefonu kapatıp yönetici koltuğuma oturdum. Kız kardeşlerimi seviyorum ve onlarla olan ilişkiyi hiçbir şeye değişmem. Ama onların yasal vasisi olmam hepimiz için zor oldu.

Bizi. Annem ve üvey babam öldükten sonra yaşadığımız büyük keder ve değişiklikler değildi. Kızların istikrarını korumak için daha düşük maaşlı bir işe girip, mirasın paylaşılması için beklerken tek gelirle evi idare etmeye çalışmak arasında geçen geçen yıl, maddi açıdan zorlu bir yıldır. Ama başardık ve bunu da başarabiliriz. Roman'la bir yıl çalışabilirim. Tabii o bu fırsatı benim için mahvetmezse.

Ofisimin kapısının çalınmasıyla, en kötüsüne hazırlıklı olmaya başladım. Roman ile bir yüzleşme bekliyordum ve bu ne kadar çabuk olursa, ikimiz de o kadar çabuk yolumuza devam edebilirdik. Ama kapımda duran Roman değildi, ekibin önemli halkla ilişkiler sorumlusu Wilhelmina Reddi-Grinst'ti. Dallas Bright ile olan ilişkisi o kadar dikkat çekmişti ki, adını unutmak zordu. Bunun yarattığı tepkilerle başa çıkmak için kalın bir deriye sahip olmak gerekiyordu.

"Hemi, değil mi?" Sandalyeyi geri çekip ayağa kalktım.

"Doğru." Gülümsüyor. "Seni tanıttıktan hemen sonra bir toplantım vardı, ama uğrayıp takıma hoş geldin demek istedim. Görünüşe göre yerleştiğin anlaşılıyor." Köşedeki kutu yığınlarına ve sonra da duvara astığım resme bakıyor. Annemiz hayattayken tatil yaptığımız gölün suluboya resmi. Ophelia onu 10. sınıf sanat dersinde çizmiş, ben de çerçevelettirmiştim. O bu resmi hiç sevmiyor — gerçi pek çok şeyi sevmiyor — ve onu daireye asmamamı söyledi, ben de buraya getirdim.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Şimdiye kadar herkes çok sıcak davrandı." Roman ve Donnie hariç, ama en azından her ikisinin de nedenini biliyorum.

"Ekip harika ve merkez ofis çok destekleyici," diye beni temin ediyor Hemi.

"Harika şeyler duydum ve sizinle ve Shilpa ile çalışmayı dört gözle bekliyorum. Kadın takımında yaptığınız işi çok beğeniyorum." Geçtiğimiz yıl boyunca kazandıkları ilgi muhteşemdi ve bu sporda kadınlar için çok büyük kazanımlar elde edildi.

"Bu benim için çok tutkulu bir proje oldu."

"Bu gerçekten inanılmaz. Geçen yılki gala, tüm bu hayır kurumları için topladığınız parayla olağanüstüydü. Ayrıca, Dallas Bright'ın adını taşıyan bir at olduğuna inanamıyorum." Ekibin her zaman

bir araya gelmesi etkileyici ve bu işi kaçıramamış olmamın nedenlerinden biri.

"Hammer'ın yardımı olmadan galayı yönetemezdim.

O benim sağ kolum."

"Hammer mı?"

"Peggy Aurora Hammerstein gibi. Ekip ona Hammer diyor.

O benimle halkla ilişkilerde çalışıyor."

"Doğru. Evet." Bu da benim düşünmediğim bir başka şeydi. Roman'la çalışmak bir şey, ama kıızıyla da... Karmaşıklık katmanları çoğalmaya devam ediyor.

"Bu sabah toplantıda vardı, ama muhtemelen kalabalıktan dolayı onu fark etmemişsindir. Babasıyla bir tanıtım etkinliğinde, ama yarın gelecek. Seni tanıştırayım."

"Çok isterim." Sözlerimin endişeyle dolu çıkmaması bir mucize.

"Muhtemelen yapacak çok işin vardır, ama iş çıkışı bazılarınız pub'a gidiyoruz, istersen sen de gelebilirsin. Senin aramıza katılmandan dolayı hepimiz çok heyecanlıyız. Ekibimizde başka bir kadın olması çok güzel. Diğer koçlar genellikle bize katılmazlar, küçük çocukları var ve çok meşguller, ama senin gelmeni çok isteriz. Gelebilirsen, Hammer ve Shilpa'yla ve birkaç oyuncuyla tanışırsın. Onları daha rahat bir ortamda tanımak için güzel bir fırsat."

Ofiste arkadaşlar edinmeyi çok isterdim, ama Hammer da oradaysa, garip bir durum yaşanma ihtimali çok yüksek. Roman da gelirse... Konuşmak şart, ama tüm iş arkadaşlarımız ve onun takım arkadaşları varken olmaz. "Beni düşündüğün için çok teşekkürler. Bir dahaki sefere olur mu? Hala açmam gereken kutular var." Kutuları işaret ediyorum.

"Tabii ki." O da başını sallıyor. "Belki gelecek hafta daha iyi olur." "Harika olur."

Şimdilik bu sorundan kurtuldum, ama ofis arkadaşlarımdan sonsuza kadar kaçamayacağım. Eminim ki, işler kolaylaşmadan önce daha da zorlaşacak. Hayallerinin gerçekleşmesinin bir kabusu dönüşebileceğini kim bilebilirdi ki?

BÖLÜM 4

ROMAN

"İyi misin dostum? Çok gergin görünüyorsun." Hollis Hendrix, orta konsoluna vuran parmaklarına anlamlı bir bakış attı.

Ellerimi meşgul etmek için kahvemi aldım. "Evet. Sadece kafam çok dolu." *Yalan değil.*

Dün gece berbat uyudum. Yeni yardımcı koçumuzun oynadığı müstehcen rüyalarından sürekli uyanıyordum. Birinde, ben buz üzerindeydim, tam kaleci kıyafeti giymiştim ve o, çıplak ve güzel bir şekilde ağın üzerinde uzanmış, dilimle onu becermem için yalvarıyordu. Beynim tam bir pislik.

"Bu son sezonun gerçekliği mi?" diye sordu, ses tonu empatiye dönüştü.

En yakın arkadaşıma yalan söylediğim için midem bulanıyor. "Hemen hemen öyle."

Dünden önce, tam da bu konuda endişelenirdim. Ama bu yeni gelişme tüm dikkatimi çekiyor. Lexi etrafta dolaşırken nasıl konsantre olabilirim ki? Pardon, Alexandria mı, yoksa Koç Forrester mı? Bu benim son sezonum ve dikkatimin dağılmasını istemiyorum.

Onu hatırladığımı söylediğimde yüzündeki şok ifadesini aklımdan çıkaramıyorum. Birlikte geçirdiğimiz o hafta sonunu unutacağımı mı sandı? Asla.

"Takımda ve yönetimde şu anda çok fazla değişiklik olduğunu biliyorum, ama zirvede bitirelim, tamam mı?"

Hollis bana karşı bu kadar pozitif davranıyorsa, benim de ruh halim çok iyi olmalı.

"Evet, kesinlikle haklısın," diyorum. "Ve Ryker harika bir kaleci olacak. Sadece Grace ve Madden'ın birlikte buzda olmalarından endişeleniyorum." Özellikle de Grace benim sorumluluğumda olacak çünkü

"Ayrıca yeni bir yardımcı koç var." Bir hafta sonu boyunca her santimini keşfettiğim bir koç. "Sezonun başlangıcı biraz sarsıntılı olacak."

"Forrester'ın sağlam bir geçmişi var," diye cevaplar Hollis. "Öyle."

Dün gece onu araştırdım.

Bunca yıldır birkaç saat uzaklıkta yaşıyordu. Ve New York'ta tanıştığımızda kim olduğumu biliyordu. Beni en çok rahatsız eden şey de bu. Yine de kendimi hiç kaleci Roman Hammerstein gibi hissetmedim. Ben sadece beyzbolu seven ve iş dışında seyahat etmek isteyen sıradan bir adamdım. Onun bunu bilmesi, o hafta sonu hakkındaki görüşümü değiştiriyor.

"Her şeyin değişmesi o kadar da kötü olmayabilir, biliyor musun?" Hollis, sessizliğimi şüphecilik olarak yorumlayarak diyor.

"Eminim yönetimin bir planı vardır." Ben daha çok Lexi'yi sahada izlerken nasıl davranacağım konusunda endişeliyim. O, güzellik ve yeteneğin ölümcül bir birleşimi. Takımdaki bazı genç oyuncular hormonlarının etkisinde. Onun gibi bir hatunu arzulayan o azgın veletlerin bakışlarına dayanamıyorum.

Grup sohbetimize yeni mesajlar yağmaya başlayınca telefonlarımız ışıktandır. Hollis ve ben takımdaki birkaç arkadaşla çok yakınız.

"Ben bakayım," diyorum. İlk mesaj kötü bir alamet gibi geliyor.

DALLAS

■

Östrojenin antrenmanlara etkisi hakkında merak eden başka kimse var mı? TRİSTAN

■

Ben daha çok Flip ve Connor'ın birbirlerini nakavt etmesinden endişeliyim. ASH

■ Bu ^^ FLİP

■

Siktirin gidin çocuklar.

Sohbet, hokey kavgası giflerine dönüşüyor.

"Çocuklar ne diyor?" Hollis otoparka girerken soruyor.

"Connor yüzünden Flip'i kızdırıyorlar."

"Keşke orada neler olduğunu bilseydik," diye homurdanıyor Hollis.

"Hepimiz öyle istiyoruz," diye cevap veriyorum.

Arena'daki park yerine girerken telefonu çalıyor. Kızım arıyor. Zil sesinden anlıyorum. Mesajı okurken kaşları kalkıyor.

"Peggy ile her şey yolunda mı?" Bir süreliğine, Hollis'in sık sık kullandığı ikinci adı Aurora ile hitap etmemi istemişti. Ama çıkmaya başladıklarından beri bu isteğinden vazgeçti. Artık ona Peggy diyen tek kişi benim ve eskisi gibi bunu umursamıyor gibi görünüyor.

"Evet. Kızlar iş çıkışı Watering Hole'a gidiyorlar." "Yine mi?"

"Dred bu sefer başarabilir, sanırım." Arabadan inerken hızlıca bir cevap yazıyor. "Umarım kızlarla içki içmek, sadece kızların olduğu bir geceye dönüşmez. Özellikle de seyahate çıkmak üzereyken."

Arenaya girerken alt dudağımı ovuşturuyorum. "Peggy'nin kira kontratı Kasım ayında bitiyor."

"Biliyorum. Artık tam zamanlı olarak taşınmasına hazırım," diyor.

"Bir adım adım bir bir değil mi?" Ben dış geri tüm babacan babacan yanıtları geri çeviriyorum. O daha yirmi bir yaşında. Hâlâ genç ve büyümesi gereken çok şey var. Hollis bunu biliyor ve kızımı deli gibi seviyor. Ayrıca, ben onun yaşındayken üç yaşında bir çocuğum vardı. Bu bu bir bunu daha kolay yürümek yürümek bu bu yürümek

Bazen küçük kızımı ve en iyi arkadaşımı kaybetmişim gibi hissediyorum. Hollis ve ben hala yakınız, ama o artık kızımın erkek arkadaşı ve yakında resmi olarak birlikte yaşamaya başlayacaklar. Bir yıl önce hayatım tamamen farklıydı: güçlü bir kariyer, kızımı büyütmek, en iyi arkadaşımın çalışmak. Şimdi ise kendimi kaybolmuş hissetmemeye çalışıyorum.

"Selam millet. Nasıl gidiyor?" Dallas Bright, Ashish Palaniappa ile birlikte bize yetişirken sesleniyor.

"Fena değil. Siz ikiniz nasılsınız?" diye soruyor

Hollis. "Buz patenine çıkmaya hazırız," diyor Ash.

"Wills stresli." Dallas, nişanlısı Hemi'ye böyle seslenen tek kişi.

"Lütfen Flip'in şimdiden onun PR sorunlarına neden olmadığını söyle," diye söyleniyorum.

Dallas başını sallar. "Hayır, o düzgün bir hayat sürüyor. Çoğunlukla berbat bir şekilde uyuyordu. Bu sezon organizasyon içinde birçok değişiklik oldu. Umarım çoğu iyi yönde olmuştur, ama sanırım hepimiz biraz tedirginiz, anlarsın ya?"

"Evet, kesinlikle anlıyorum." Onların fark ettiğinden daha fazla şekilde.

Soyunma odasına girdiğimizde gergin bir hava var. Zihnim anında değişiyor. Elbette, hepimiz hala arkadaşız, ama eşiği geçer geçmez oyun moduna geçiyorum.

Grace'in dolabı Madden'in dolabının karşısındaydı. En azından yönetim bu konuda haklıydı.

Madden ve Stiles, forma hariç giyinmiş olarak bankta yan yana oturuyorlar. Patenlerinin bağcıklarını bağlarken sessizce konuşuyorlar.

"Bu sabah oldukça kasvetli bir hava var," diye mırıldanıyor Hendrix.

Kabul ettiğimi homurdanarak belirtirim, ama başka bir cevap vermiyorum. Giysilerimi giyerken, herkes bana işimi yapmam için alan açması gerektiğini bilir. Ekipmanımı kontrol eder, antrenman sonrası için yeşil elmamı dolabımın sağ üst köşesine koyar ve hazırlanmaya başlarım. Giysilerimi tek tek çıkarır, katlar ve giyinmeden önce kaldırırım.

"Dostum, onu ört," diyor Stiles. "Ne oluyor lan?" diye şikayet ediyor Hendrix.

"Sırtın, Hollis." Stiles ona anlamlı bir bakış atar.

"Ne olmuş ona?" Hendrix elini omzuna götürür ve cildinde bulunan hilal şeklindeki izlere dikkat çeker.

"Hay sıçayım." Sanki bugün buna ihtiyacım varmış gibi.

Stiles iç geçirip başını sallar. "Evden çıkmadan önce aynaya bakmıyor musun?"

"Evet, ama arkamı göremiyorum."

"Görünüşe göre kızlar maniküre gitmeli." Bright muhtemelen gerginliği yatıştırmaya çalışıyor.

"Hepinizin canı cehenneme," diye bağırırım. Kızımın sırtında bıraktığı izleri düşünmek istemiyorum, asla.

Herkes irkilir. Genelde buzlara çıkana kadar sessizimdir.

"En azından kızına bakıyorsun," diyor Madden, hiç de yardımcı olmayan bir şekilde. Yemin ederim, kızımın orgazmları hakkında kimseyle high five yapmaya kalkışır, onu yere sererim.

"En yakın arkadaşın ve kız kardeşin bu işe başladığında farklı bir şey söylüyordun, eminim," diye karşılık verip ellerimi kaldırıyorum. "Bu konuşma burada bitiyor. Acemiler ve yeni başlayanlar, akıllı olun, bu aile içinde flört etmek çok karmaşıktır, bu yüzden bundan kaçının, yoksa bununla uğraşmak zorunda kalırsınız." Takım arkadaşlarıma, aynı zamanda en yakın arkadaşlarıma işaret ediyorum.

"Haksız değil," diye Madden ciddi bir şekilde onayladı.

Vander Zee, yüzünde yoğun bir ifadeyle kafasını soyunma odasına sokar. "Tamam çocuklar, bu kadar sohbet yeter. Buz pistine gidelim."

Giysilerimi giymeyi bitirip takım arkadaşlarımdan peşinden soyunma odasından çıkıyorum.

Ama kötü ruh halim, buz pistine vardığımızda daha da kötüleşir.

Lexi, yani Koç Forrester, çoktan orada, koç ceketini giymiş ceketini giymiş, tam bir koç gibi görünüyor. Eşofmanının vücudunun hatlarını ortaya çıkardığından bahsetmeye bile gerek yok. Ki bunu hayranlıkla izlememeliyim.

Uzun, kalın saçları Fransız örgüsüyle arkaya toplanmış. Birlikte geçirdiğimiz hafta sonundan bir başka rahatsız edici ve son derece tahrik edici anı daha zihnime geliyor. Biz jakuziye girmeden önce saçlarını örüyordu, ben de yanına gidip örgüyü devraldım. O andan itibaren benim ellerimde hamur gibi oldu. Çok uysaldı, ne istersem yapmaya can atıyordu. Bana verdiği kontrol, başımı döndüren bir uyuşturucu gibiydi. Ona doyamıyordum. Ona doyamıyordum.

Son üç yılını ona takıntılı bir şekilde geçirdim ve birdenbire o burada, benim dünyamda. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum ve her şey öfke olarak ortaya çıkıyor. Ama bu, nedeni açıklanmadan o otel yatağında tek başına uyanmanın getirdiği hayal kırıklığının bir maskesi.

Nedenini bilmeden o otel yatağında tek başına uyanmanın ardından gelen *hayal kırıklığının* bir maskesi. Ve onu burada böyle görmek? Bu, tüm zihin karıştırıcı şeylerin en zihin karıştırıcısı. Hokey'e tamamen takıntılı olmayan kimse profesyonelleri çalıştıramaz, ama hafta sonunu birlikte geçirdiğim kadın bu spordan hiç bahsetmedi bile.

"Kendine gel." Ryker'ın beni beklediği kaleye doğru kayıyorum. Başını eğiyor. "Pardon, ne dedin?"

Zorla gülümsüyorum. Ryker benim kötü ruh halimin kurbanı olmayı hak etmiyor. "Bugün iyi misin?"

"Soyunma odasında biraz gerginim, ama buzda olduğumuz için enerjinin değişeceğini umuyorum."

"Eminim öyle olacaktır." Ama ben pek ikna olmadım. Her şey ters gidiyor.

Ryker ve ben esneme hareketleriyle ısınırken, antrenörler Vander Zee, Boxer, Thomas ve Forrester klips tahtalarına bakıyor. Forrester, Ralph ile savunma üzerinde çalışacak. Ve benimle. Ve Ryker ile. Her şey çok yakın, rahat hissedemiyorum.

Grace, yeni bir oyuncunun yanında ısınmaya başlıyor. Madden ve Stiles onların karşısında, Bright ve Palaniappa ise sağımda.

Koçlar molaya giriyor ve Lexi, yani Koç Forrester, buzun üzerinde süzülerek Grace'e doğru ilerliyor, örgüsü sallanıyor.

Herkesin gözleri onu takip ediyor gibi görünüyor. Takımımızın en yeni ve pek de hoş karşılanmayan üyesi Grace'in birkaç adım ötesinde durduğunda, ben de kesinlikle gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Madden ve Stiles yaklaşıyor ve Grace ile Koç Forrester'ın duyabileceği mesafeye geliyorlar. Grace iç uyluk germe hareketinin ortasında, ki bu hareket onu buzda zıplıyormuş gibi gösteriyor. Bu hareketi yapan herkes böyle görünüyor. Isınma esnemelerini gösteren viral videoların sayısı inanılmaz. Bakışları yavaşça yükselir ve Koç Forrester'ın uzun, atletik uyluklarını alır — ki ben de onları belime ve başıma dolamıştım. Bir başka anıyı kafamdan silip atarım, çünkü kupada sertleşmek rahatsız edicidir.

"Hey, Koç, esnemelerimde bana yardım eder misin?" Grace ayağa kalkarken sırtıyor.

Yanımdaki çaylak şok olmuş gibi görünüyor.

Tanıdık olmayan bir öfke omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor. Düşünmeden, sadece onların yönüne doğru hareket ediyorum, ama Palaniappa formamı yakalıyor.

"Çek ellerini üzerimden," diye tanımadığım bir ses tonuyla bağıriyorum.

Palaniappa hemen beni bırakır ve ellerini kaldırır. "Hey, dostum. Aklın nerede?"

Ona kendi işine bakmasını ve geri çekilmesini söylemeden önce, Madden Grace'e çarparak onu patenlerinden düşürür ve "O bizim lanet koçumuz, gerzek!" diye bağırir.

Grace, Madden'ın formalarının önünü tutar ve hiçbirimizin duyamadığı bir şey söyler. Ama her ne olursa olsun, Madden'ı çileden çıkarır. Stiles, Bright ve Palaniappa onu çekip uzaklaştırmadan önce yumruğu Grace'in çenesine çarpar.

"Yeter!" Koç Forrester düdüğünü çalar.

"Grace'in bu pisliği yanına bırakamazsın," diye bağırirım.

Koç Forrester bana döner. Seksi kaşlarından birini kaldırır ve bana sert bir bakış atar. "Artık koç sen misin, kaleci? Beni kalende mi istiyorsun?"

Cevap aslında evet. Dilimle yanağımı dürtüyorum.

Grace ve Madden'a döner. "Bu. Her ne ise, artık sona erdirin."

"Ne dediğini duydun," diye Madden sinirli bir şekilde homurdanır. "Yeter, Madden." Forrester bekler.

Madden başını eğdi.

"Grace, bir daha ağzından böyle bir söz çıkarsa, uzaklaştırma cezası alacaksın. Sence bu komik mi? Vander Zee veya başka bir koça böyle konuşmak uygun mu sence? Kesinlikle hayır. Daha da kötüsü, büyükannene böyle konuşur muydun?"

"Hayır, koç." Grace, azarlanmış bir çocuk gibi başını eğdi, utançtan yüzü kızardı ve Madden'dan uzaklaşarak Vander Zee ve Forrester'a yaklaştı.

"Ben bu takımın bir parçası olmak için buradayım. Eğer bu personele veya takım arkadaşlarına saygılı davranmak istemiyorsan, buz pistimden çık." Madden'a döner. "Benim adıma centilmenlik yapıyormuş gibi davranma.

Grace'e sataşmak için herhangi bir neden arıyorsun. Bu profesyonelce değil ve çocukça."

"Bu değil..." O başını eğdiğinde konuşmayı keser ve yanakları kızarır.

Bu kadın bambaşka. New York'ta onun küstahlığını ve ateşini biraz yaşamıştım, ama bu farklı. Rolüne giriyor, bu çocuklara kimin patron olduğunu gösteriyor. Ve bu çok seksi.

"İkinizin de saldırganlığınızı kanalize edecek bir yere ihtiyacınız olduğu açık ve buz sprintleri, seçimlerinizi ve bunların takımın geri kalanına nasıl etki edeceğini düşünmek için size zaman kazandıracak iyi bir yol. Ve bu bir takım olduğu ve bir bütün olarak çalışmamız gerektiği için, tüm takım arkadaşlarınız da size katılacak." Homurdanmalar başladığında elini kaldırır. "Sorunlarınızı daha da büyütmeyin. Her biriniz on buz sprinti yapacaksınız."

Ryker iç çeker. Normal ekipmanla buzda sprint yapmak bir şey, ama biz diğerlerinden daha fazla ağırlık taşıyoruz.

"Her oyuncudan bir tane alacağım," diyor Grace.

"Hayır, sen ve Madden yine de on tane ekstra yapacaksınız. İş yerinde kişisel saçmalıklarınıza tahammül etmeyeceğiz. Artık iyilik kazanmak için çok geç."

Vander Zee onaylayarak başını sallar. "Onu duydunuz çocuklar." Sıraya girip düdüğünü bekleriz.

Buzda sprintler beklendiği gibi: cehennem gibi. İki çaylak oyuncu kusar. Grace on turunu yapar ve sonra Madden ile yan yana devam eder.

Ama ondan sonra bile antrenman berbat geçiyor. Ryker ve ben sırayla kaleye geçiyoruz ve ikimiz de dört gol yiyoruz. Onun için üzülüyorum. Benim neden formumda olmadığımı biliyorum, ama o yeni oyuncu olarak performans gösterme baskısı altında.

Buzdan çıktığımızda hepimiz bitkin durumdayız, takımdaki bariz gerginlik nedeniyle normalde neşeli olan havamız bozulmuş durumda. Bu çocukları idare etmenin bir yolunu bulmalıyız, yoksa berbat bir sezon geçireceğiz. Ligdeki herkes Madden ve Grace'in birbirlerine karşı duydukları nefretten haberdar. Bu durum zayıflıklarımızı ortaya çıkarıyor ve bir sonraki hazırlık maçında bizi savunmasız hale getiriyor.

Duş aldıktan sonra soyunma odasından bir an önce çıkmak istiyorum. Ama uzaklaşmadan Vander Zee beni ofisine çağırıyor.

"Bugünkü performansım için özür dilerim," diyerek içeri giriyorum.

"Herkes formunda değildi." Vander Zee arkamdan kapıyı kapatır.

Lexi'nin varlığını odada fark etmeden önce parfümünün kokusunu alıyorum. Konferans sandalyelerinden birinde oturuyor, hala koçunun eşofmanını giyiyor, örgüsü omzunun üzerine sarkmış, önünde bir klipsli tahta var. Sakin. Kendinden emin. Sanki buraya aitmiş gibi.

Onun hakkında, çok daha eğlenceli durumlarda aklıma gelen, açıkçası sinir bozucu düşüncelerimi bir kenara bırakıp konferans masasına oturuyorum. Bacaklarımı çaprazlayıp açıyorum ve bakışlarımın ona kaymasını engellemeye çalışıyorum.

"Roman?" Vander Zee endişeli görünüyor.

"Ryker'ın benden örnek aldığını biliyorum ve daha iyi olacağım," diyorum.

Vander Zee ve Fielding birbirlerine bakıştılar. Lexi, ilgileniyor gibi görünüyor.

"Ryker'ı hazırlamak için bütün bir sezonumuz var. Bu, Madden ve Grace ile ilgili," diyor genel menajer Jamie Fielding.

"Madden ile aranız çok iyi," diyor Vander Zee.

Ben iç çekiyorum. "Neden birbirlerinden nefret ettiklerini bilmek istiyorsun." Ben takımın babasıyım. Herkesten daha uzun süredir profesyonel hokey oynuyorum. Çocuklar benden tavsiye isterler ve yönetim, kavgacı olanları yatıştırmak için bana başvurur.

"Seni zor durumda bırakmak istemiyoruz, ama herhangi bir bilgi yardımcı olabilir," diyor Fielding.

Sandalyeye yaslanıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, konuşmada Grace'in adı geçtiği anda Madden hemen konuyu kapatıyor." Thomas'a bakıyorum. "Kişisel olarak daha az ilgisi olan biri onunla konuşsa faydası olabilir."

"Belki," diyor Thomas, kesin bir şey söylemeden.

"Stiles veya Bright'a sordun mu?" diye soruyorum. "Hepsi birlikte Hokey Akademisi'ne gittiler. Stiles ve Madden ise birbirlerini çocukluktan tanıyorlar. Onlar üzerinde etkisi olabilir."

"Onları çağırırken burada bekler misin?" diye sorar Vander Zee.

"Tabii." Başka ne diyebilirim ki? Takımın başarısına katkıda bulunmak istemiyormuşum gibi görünmek istemem. Ama

bu ofisten ve Lexi'den ne kadar çabuk uzaklaşırsam o kadar iyi.

BÖLÜM 5

LEXI

Roman, burası dünyadaki en son olmak istediği yermiş gibi görünüyor.

Onu suçlayabilir miyim? Üç yıl sonra, hiç haber vermeden ortaya çıktım. Ve o, birlikte yaptıklarımızı değil, aynı zamanda hiçbir açıklama yapmadan ayrıldığımı da açıkça hatırlıyor. Geçmişe bakmak çok zor. Yeni yardımcı koç olarak tanışmamı yeniden yapma şansım olsaydı, çok farklı davranırdım. Gururumu bir kenara bırakıp, takıma katıldığımı ona özel olarak bildirmeliydim. Bu biraz garip olurdu, ama şu anki durum daha da kötü. Onun öfkesindense bunu tercih ederim. Dün yaşadığım endişenin kötü olduğunu düşünüyordum. Şu anki hislerimle kıyaslanamaz bile. Onu buz pistinde azarladığımı inanamıyorum, özellikle de hala her şeyi mahvedebileceğini düşünürsek.

Ama ne onun ne de başka birinin beni kurtarmasına izin veremezdim. Takımın saygısını kazanmanın tek yolu, kurtarılmaya ihtiyacım olmadığını onlara göstermekti. Özellikle de sevdikleri kalecinin kurtarmasına. Bu sadece bir iş değil, benim kalbimin olduğu yer.

Roman heyecanla konferans masasına vuruyor. Uzun, kalın parmakları masaya her vurduğunda ön kolundaki kasların seğirmesini fark etmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. O parmakların ne kadar yetenekli olduğunu çok iyi biliyorum.

Oyuncularından biriyle seks yapmayı düşünmeyi bırak, Lexi.

Bu, ayılmanı sağlayan bir düşünce.

Kapı çalınır ve Roman açmak için ayağa kalkar. Tristan Stiles ve Dallas Bright, karşımızdaki koltuklara oturmadan önce odayı değerlendircesine etrafa bakınırlar.

Dallas, koyu renk kot pantolon ve Tragically Hip tişörtünün üzerine giydiği kısa kollu, ekose desenli düğmeli gömleği ile, Ontario'da büyümüş küçük kasaba oyuncusu görüntüsünü tamamlıyor. Tristan iri yarı. Muhtemelen

1,95 metreye yakın, geniş omuzlu ve önü kendi istediği gibi dalgalanan koyu sarı saçlı, ki bu da onun genel havasını yansıtıyor.

"Madden nerede?" Bize katılacak

bize
katılacak
sanıyordum.

Tristan masanın etrafına bakındı. "Bir işi çıktı."

Kalemimi klipsli tahtama heyecanla vuruyorum. "Ne tür bir

işi vardı?"

"Kaçırmaması gereken bir randevusu vardı," diye açıklıyor Tristan.

Umarım bu uygun bir bahane değildir, ama onlar buradayken öğrenebileceğimiz şeyleri öğrenelim. "Madden'ın Grace'i neden bu kadar çok nefret ettiğini açıklayabilir misiniz?"

Dallas ve Tristan birbirlerine bakışırlar.

Roman alt dudağını ovuşturur. Kendisine ve benim en hassas bölgelerime temas eden vücudunun tüm kısımlarına dikkat çekmeyi bırakması gerekiyor.

"Bu ne demek oluyor?" Dallas ve Tristan'ı işaret ederek soruyorum. "Belli ki bir şeyler biliyorsun. Madden, Grace'in kafasını koparmaya çalışmadan bu ikisi aynı odada neden bulunamıyor, bunu anlamamızın bize faydası olmaz mı sence?"

Vander Zee onaylayarak çenesini kaldırır. Tristan parmaklarını saçlarında gezdirir. Dallas elini ağzına götürür.

"Birbirinize olan sadakatiniz için minnettarım, ama bu takımın yönetimine yardımcı olmuyor." İkisi arasında Dallas daha kırılgan görünüyor. "Bright, hadi ama. Bize yardım et."

Tristan başını sallar. Dallas iç çeker. "Bir şey söyleyebilir miyim?" diye sorar Roman.

Gözlerine bakarım. Bu kötü bir fikirdir. Bir anda, tüm vücudum alev almaya hazırdır. Birlikteyken, izin isteyen bendim, tersi değil. Boğazımı temizlerim, hissetmediğim bir özgüven gösteririm ve sesimin çatlamadığı için çok minnettarım. "Tabii ki."

Dallas ve Tristan'a döner. "Bu durum tüm takımı etkiliyor. Grace ve Madden'ın pek iyi arkadaş olmadıklarını herkes biliyor. Onları iyi geçinmeye ikna edemezsek, bu sezon nasıl etkilenecek?"

"Eğer bir şey söylersek, bizim yaptığımızı anlar." Tristan parmaklarını birbirine geçirir. Elleri de vücudunun geri kalanı kadar iridir.

"Bu onun kendi sorunu, kendi sorunlarıyla başa çıkamıyor," diyor Roman.

"Üzerinde çalışıyor. Terapi görüyor. Şu anda tam anlamıyla
Şu anda terapistle birlikte. Ona bir şans ver," diye tartışır Tristan.

En azından toplantıları kasten kaçırmadığını biliyoruz. Dallas koltuğunun kolunu sıkıca tutar.

Bu adamlar birbirlerine çok bağlı. Anlaşmazlıkların ve gösterişin olduğu takımlarla çalıştım. Genellikle bir bütün olarak zorlanırlar. Ama Terror gerçekten birbirlerini savunurlar.

"Yani..." Dallas başını sallar. Tavana bakar. İç çeker. "Hokey Akademisi'nde bir söylenti vardı. Doğrulamam. Grace dışında kimse doğrulayabilir mi bilmiyorum. Ama orada iyi şanslar."

Daha dik oturuyorum. Madden hakkındaki söylentileri duydum. Herkes duydu. Son birkaç yıldır cinsel maceralarını internette paylaşıyor, bunun kendisine veya takımına nasıl yansiyacağını umursamıyor gibi görünüyor. Ancak bu durum geçen yıl değişti, muhtemelen kız kardeşi, tüm haberlere göre en iyi arkadaşı olan Tristan ile çıkmaya başladığı için. Belki terapi de bunun bir parçasıdır. "Ne tür söylentiler?"

"Bir sandviç olayı oldu." Dallas'ın kulakları kızardı. "Dostum."

Tristan başını salladı.

"Bu bir sandviç yüzünden mi?" Vander Zee'nin yüzünde inanamama ifadesi belirir.

"Bakın, bu konuyu derinlemesine araştırmak istediğinizi anlıyorum. Ama hiçbiriniz Grace'i işe almadan önce Flip veya takımın diğer üyeleriyle konuşmayı düşünmediniz. Ve bunu, onun Flip ile anlaşılamadığını ve Connor'ın geçmişte takımda sorun çıkardığını bilerek yaptınız. O ve Bowman iyi arkadaşlar. New York'ta bir müttefiki vardı, ama *yine de* takım oyuncusu olamadı. Şimdi onu buraya getirip, sorunu sizin için çözmemizi mi bekliyorsunuz?" diyor Tristan.

"Plan, Madden ile doğrudan konuşmaktı, ama o burada değil, siz varsınız," diye açıklıyorum.

Ve Thomas, Madden'a yaklaşmakla pek ilgilenmiyor gibi görünüyor. Ben yeni kızım, hala rolümü anlamaya çalışıyorum ve bu süreçte kimseyi

kimsenin ayağına basmamaya çalışıyorum.

"Biraz açıklık istiyoruz," diye yanıtlıyor Vander Zee.

"Ve size Hokey Akademisi'nde söylentiler olduğunu söylüyoruz. Artık bu rekabetin uzun bir geçmişi olduğunu biliyorsunuz. Yardımcı olmak istemiyorum ama bu bilgi bizden çıkarsa, ayrılık daha da büyüyecek. Ve ben, karar verme sürecinde yer almadığım bir konuda takım arkadaşşıma sadakatsizlik yapmayacağım." Tristan kollarını kavuşturur. "Madden ile konuşabiliriz ama burada istediğin şey, benim aşamayacağım bir sınırdır."

"O da öyle diyor," diye onaylar Dallas.

"Takım sadakatının önemini ve içinde bulunduğunuz zor durumu anlıyorum," diye onları teselli ediyorum. "Ve bu görüşünüz için teşekkür ederiz."

"Hoşuma gitmiyor, ama sizin bakış açınızı anlıyorum," diye Vander Zee de aynı fikirde olduğunu belirtir. "Umarım resmi sezon başlamadan önce bu konuyu netleştirebiliriz." Saatine bakar. "En küçük çocuğumun bu akşam bir çello konseri var, bu yüzden yarın sabah antrenmandan önce tekrar toplanıp nasıl devam edeceğimize karar verebiliriz." Sandalyesini geri iter ve hepimiz ayağa kalkarız.

"Daha fazla yardımcı olamadığımız için üzgünüz," diyor Dallas konferans odasından çıkarken.

"Açık sözlülüğünüz için teşekkür ederiz," diye yanıtlar Vander Zee. "Forrester, sabah görüşürüz. Bugün iyi iş çıkardın."

Bu iltifatın ne kadar haklı olduğunu bilmiyorum, ama kabul ediyorum. "Teşekkürler, Koç."

Oyuncuların etrafından dolaşırken, Roman bir şey söylemek için ağzını açar, ama Tristan araya girer. "Watering Hole'da bir şeyler atıştırıyoruz. Birkaç blok ötede bulunan yerel bir pub. Takımın bazı üyelerini tanımak için iyi bir fırsat olabilir. Flip de orada olacak. Ve tüm kızlar. Nişanlım Bea ile tanışabilirsin, Hemi ve Hammer da geliyor."

"Adımı duydum." Hemi, koridorun karşısındaki kapıdan başını çıkarır.

"Ben de benimkini duydum." Hammer onun arkasında belirir. "Merhaba, Dado." Karşıya geçer ve Roman'ın beline sarılır.

Onun sevgisiyle tüm gerginliği eriyip gitmiş gibi görünüyor. O da onu sıkıca sarar. "Selam, ufaklık."

"Neler oluyor?" Hemi, Dallas ona doğru ilerlerken sorar.

"Merhaba tatlım." Onu yanağından öper. "Tristan, Koç Forrester'ı Watering Hole'a davet ediyordu."

"Oh evet! Sen de gelmelisin! En iyi nachosları orada var," dedi Hammer.

Hemi kaşlarını kaldırır. "O ertelenen randevuyu kullanma zamanı mı geldi?"

Vander Zee'ye bakarım. Burada ne tür bir protokol olduğunu bilmiyorum. Takımla iletişim kurmak istiyorum, ama üst yönetimde iyi bir izlenim bırakmayacak bir şey yapmak istemiyorum. O başını sallar.

Bu iyi, çünkü Hemi'ye tekrar hayır demek zorunda kalmayacağım. Ve Tristan haklı. Buz pistinin dışında bu adamları tanımak, Grace-Madden meselesinin özüne inmemize yardımcı olabilir. Ve belki Roman'ı bir kenara çekip, kafamızı meşgul eden o garip konuşmayı yapabilirim.

"Tabii." Kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Nachos için gelebilirim."

BÖLÜM 6

LEXI

Oyuncular bir masa bulmak için dışarı çıkarlar ve Hemi, Hammer ve Shilpa beklerken ben ofisime uğrayıp çantamı alıp bilgisayarımı kapatırım. Çıkarken Koç Thomas ve Richards'ın yanından geçeriz. Selam verirler ama derin bir sohbeta dalmış görünüyorlar. Siyah bulutlar gökyüzünü kaplamış, hava fırtına habercisi gibi ağırdır.

"Diğer koçlar genellikle dışarı çıkmazlar, değil mi?" Vander Zee bana onay verdi, ama belki de asıl amaç Grace-Madden durumunun iç yüzünü öğrenmekti. Yine de ofiste birkaç arkadaş edinmek güzel olurdu.

"Arnold'un beş yaşın altında üç çocuğu var. O ve Donnie, dört yaşındaki çocukları aynı hokey takımında oynadığı için çok yakındırlar. Boxer şehir dışında yaşadığı için işe gidip gelmesi 45 dakika sürüyor," diye açıklıyor Hemi. "Bu yüzden onları genellikle maçlarda ve ofiste görüyoruz."

"Mantıklı." Bu da beni biraz rahatlattı. Diğer koçlardan on yıl kadar gencim. Ve Donnie ile Arnold'un ofis dışında da arkadaş oldukları belli.

"Dallas, antrenmanda Grace ve Madden'a ders verdiğini söyledi."

"Sadece davranışları konusunda beklentilerimi belirttim," diye cevap veriyorum, diplomatik olmaya çalışarak.

Bu kadınları pek tanımıyorum ve üçü de oyuncularla ilişki içinde. Araştırmamı yaptım. Shilpa, takımın avukatı olmadan önce Ash ile evliydi, Hammer da işe alınmadan önce Hollis ile ilişkisi vardı ve Hemi'nin buz pistinde yaptığı evlilik teklifi oldukça aleni bir şekilde gerçekleşti. Onların sadakatlerinin nerede olduğunu bilmiyorum ve ben burada bir yabancı sayılırım.

"Madden ve Grace'in şimdiden kavga etmesine şaşırmadım," diyor Hemi düşünceli bir şekilde.

Shilpa mırıldanıyor. "Bu ikisi buzda birlikte olduklarında her zaman sorun çıkarırlar. Aralarındaki sorunu çözebilirlerse iyi olur."

"Rix'in bu konuda bir fikri var mı acaba?" diyor Hammer.

"Rix kimdi?" Bu isim tanıdık geliyor, ama son zamanlarda çok fazla isim öğrendim.

"Tristan Stiles'in nişanlısı," diyor Hemi. "Aynı zamanda Flip Madden'ın kız kardeşi. Tristan ona Bea diyor çünkü adı Beatrix, ama geri kalanımız ona Rix diyoruz. Bu grupta çok fazla takma ad var, bu yüzden bir liste hazırlamamızı isterseniz kendinizi kötü hissetmeyin."

Şaka mı yapıyor, ciddi mi, anlayamıyorum. Belki de bir tane lazımdır.

"Takım bana Hammer diyor, babam Peggy diyor, Hollis ise Aurora diyor," diye ekliyor Hammer.

"Ya da Prenses," diye ekliyor Hemi.

"Çok tatlı," diyorum.

"Öyle düşünürsün, değil mi?" Hammer'ın gülümsemesi sinsî bir hal alıyor.

Bu grubun dinamiklerini takip etmeye çalışıyorum, ama Roman'ın kızına yakınlaşmak bana tuhaf geliyor. Bunu ondan ve diğerlerinden gizliyorum.

İlk yağmur damlaları düşmeye başladığında Watering Hole'a varıyoruz. İçeri girdiğim anda oraya aşık oluyorum. Duvarların biri devasa televizyon ekranlarından oluşuyor ve hepsinde spor programları oynuyor. Zeminler geniş ahşap plakalardan oluşuyor. Duvarlar boyunca yumuşak minderli koltuklar dizili ve ortada uzun, geniş masalar ve bar sandalyeleri var. Bar, iş adamları ve rahat giyimli yerli halkla dolu.

Dört kadın bize el sallıyor. Üçü yirmili yaşların ortalarında, diğeri ise Ophelia'nın yaşına yakın görünüyor. Birini Tristan'ın sosyal medyadan tanıyorum.

"Hadi." Hemi koluma dokunuyor. "Seni tanıştırayım." "Tabii. Evet. Çok iyi olur."

"Bayanlar, bu Alexandria Forrester, Terror'un yeni yardımcı koçu ve yüzde yüz sert bir kadın," diye tanıtır Hemi.

"İş dışında genellikle Lexi olarak bilinirim." Elimi sallayarak selam veriyorum. Buz pistinin dışında sosyalleşmeye hiç alışkın değilim.

"Tristan bana Connor-Flip fiyaskosunu anlattı. Etkileyici bir metaforik cesaretin var." Elini uzatır. "Ben Rix, Tristan'ın nişanlısı ve Flip'in kız kardeşi."

"Beslenme okulu okuyorsun, değil mi?" Her şey karıştıktan önce, Tristan'ın ısınma sırasında Dallas'a bundan bahsettiğini duydum.

"Doğru. Az önce geri döndüm." Yanındaki kızın omzuna dokunur. "Ve bu da Essie, çocukluk arkadaşım ve bizim makyaj sanatçımız."

Essie gülümser ve el sallar. Uzun siyah saçları ve mükemmel makyajıyla podyuma çıkmaya hazır görünüyor.

"Essie'nin yanında ise Tally var," diyor Rix.

"Merhaba." Tally bana alaycı bir gülümseme atar. "Vander Zee benim babam."

Patronumun kızıyla takılmak tuhaf mı? Yeni bir işyerinde yolunu bulmak neden bu kadar zor? "Tanıştığımıza memnun oldum, Tally."

"Ben de Dred," diyor solumdaki kadın. "Mildred'in kısaltması. Bu harika kadınların hiçbirisiyle kan bağı ya da erkek arkadaşım yok, ama Flip benim komşum ve bu bayanlar beni kendi ekibine dahil etmeye karar verdiler."

"Bundan pişman değiliz ve umarız sen de pişman olmazsın." Hemi ona sevgiyle gülümser.

"Bir hokey oyuncusu ile arkadaş olmak, başıma gelen en iyi şey oldu," diye cevaplar Dred. "Otur ve partiye katıl." Yanındaki yeri okşayarak gösterir.

Onların sıkı bağlarına ve rahat sohbetlerine imrenerek sandalyeye kayıyorum. Son bir yıldır, yas tutan iki çocuğuma ve kendi yasıma bakarken, kardeşlerime nasıl ebeveynlik yapacağımı öğrenirken ve tabii ki işimi yaparken, başımı su üstünde tutmaya çalışıyorum. Günün sonunda, arkadaşlarımla dışarı çıkacak kadar enerjim kalmıyor.

Dallas masaya bir sürahi margarita ve bir sürahi su koyar, Flip de bardakları getirir. Takımın geri kalanı barın bir tarafına sıralanır. Roman'ın bakışları bir anlığına bana kayar, ben de hemen başka yere bakarım. Bu samimi ortamda onu kenara çekip konuşmak kolay olmayacaktır.

"Bugün için üzgünüm, Koç," diyor Flip. Hiçbir şeyi umursamayan bir serseri gibi görünmüyor. Bu, takımını önemseyen

"Dersimi aldım, sanırım." Bir yanım onu kenara çekip, Connor'la olan sorunu çözebilmek için neler öğrenebileceğimi görmek istiyor. Ama önce onun güvenini kazanmam gerekiyor ve sosyal olmak, ona ve diğerlerine bunun benim için sadece bir işten daha fazlası olduğunu göstermenin bir yolu.

"Bacaklarım, gelecekte yumruklarımı kendime saklamamı hatırlatacak," diyor alaycı bir şekilde. "Talls, sodanı yeniden doldurmamı ister misin?"

Yarısı dolu bardağını sallıyor. "Gerek yok, teşekkürler."

Flip ve Dallas diğer oyuncularla bara katılırlar ve beni kızlarla baş başa bırakırlar. Margarita doldurup dağıtırlar ama ben su içmeyi tercih ederim.

"Üniversite hayatın nasıl gidiyor?" Dred soruyu Tally'ye yöneltiyor.

Tally omzunun üzerinden bakıp sesini alçaltıyor. "Dersler iyi. Ama programımdaki birkaç kızla kampüs dışındaki bir partiye gittim ve orada sadece aptalca sarhoşluk ve erkeklerin istedikleri yere işemeleri vardı."

"Bu doğru gibi görünüyor, benim işimin bir parçası gibi," diyor Dred kuru bir şekilde.

"Nerede çalışıyorsun?" diye soruyorum.

"Halk kütüphanesinde. Bazen bağımlılık sorunu olan insanlar burayı kuru ve sıcak kalmak için kullanıyor. Özellikle kışın," diye açıklıyor.

"Vay canına. Bu zor olmalı." Kütüphane deneyimlerim, büyüdüğüm küçük kasabadaki yerel kütüphaneye sınırlıydı. Büyük şehirlerde durumun farklı olduğunu tahmin ediyorum.

"Herkesin gidebileceği güvenli bir yere ihtiyacı vardır. Ayrıca, birkaç özel programımız olduğu için yerel grup evlerinden de birçok genç geliyor," diye devam ediyor Dred, yumuşak bir gülümsemeyle. "O çocuklar benim en sevdiklerim. Ben de koruyucu aile sisteminde büyüdüm, bu yüzden onları çok iyi anlıyorum. Onlara kurabiye ve meyve suyu ikram edene kadar çok huysuzlar."

"Ben hala meyve suyu kutusu ve kurabiyeyi seviyorum," diye cevap veriyorum. "Ben de."

Telefonum Ophelia'dan bir mesaj geldiğini bildiriyor. "Bir saniye izin ver. Bu benim kardeşim."

BÜYÜK ADIMLAR

Bugünün pişirme macerası mini kruvasanlar sayesinde.

Callie akşam yemeğinde sosisli sandviç istiyor. Lütfen ona bunun yemek olmadığını söyle.

LEXİ

Restorandayım. Eve lezzetli bir şeyler getirebilirim!

"Menüdeki en sevdiğin şey nedir?" diye Dred'e soruyorum. "Kız kardeşlerime akşam yemeği getirmek istiyorum."

"Burada her şey güzel. Ama patates kabukları ile doldurulmuş yemekleri asla yanlış seçim olmaz."

"Harika. Teşekkürler." Bu mesajı iletip menünün linkini gönderiyorum.

BİG PHEELS

Bakıp geri bildirimde bulunacak.

"Kız kardeşlerinle birlikte yaşamak çok güzel." Dred içkisini yudumlarken, "Çok yakın olmalısınız."

"Aslında onların yasal vasisiyim."

Gözleri parladı. "Oh. Vay canına. Bu... Kaç yaşındalar diye sorabilir miyim?"

"Evet. Tabii." Bu her zaman çok zor bir konuşma olur. "Ophelia on yedi, Calliope ise sekiz yaşında. Onlar benim üvey kız kardeşlerim. Babalarımız farklı, annemiz aynı. Etti." Kafamı sallıyorum. "Annem ve üvey babam geçen yıl bir tekne kazasında vefat ettiler."

"Çok üzüldüm." Dred omzuma dokunur. "Bu hepiniz için çok zor olmalı."

Kendi duygularımdan bahsetmek istemediğim için başımı sallıyorum. Onları bölümlere ayırmayı öğrendim. Bu kadar dayanabilmemin tek yolu bu. "Ama onlar harika kızlar ve onları seviyorum. Hepimiz öğreniyoruz."

"Sen gerçek birisin, değil mi? Hayatını gerçekten düzene sokmuşsun," diyor Dred.

Gülüyorum. "Öyle mi görünüyor? Bazen ne yaptığımı hiç bilmediğimi hissediyorum." Bunu yüksek sesle söylemeli miydim? Genelde işleri iyi idare ederim. Hayatım hokey için. Bir oyuncudan istediğimi, takımın bir oyuncudan ihtiyacı olanı elde etmek çok iyi hissettiriyor. Ama şu anda... her şey dengesiz görünüyor.

"Bence hepimiz bazen böyle hissederiz." Yanağını yumruğuna dayadı. "Bu çok saçma gelebilir, ama bir nedenden dolayı belirli yerlere ve insanlara çekiliriz, değil mi?"

"Bu saçma gelmiyor."

Masayı işaret etti ve sesini alçaltarak konuştu. "Bence sen buraya aitsin, Lexi. Bu kadınlar, bu takım? Onlar en harika aile ve ben de bunun bir parçasıyım. Eğer istersen, sen de olabilirsin."

Aniden duygularım kabardı. Aile, güzel bir yatak hikayesi gibi geliyor. Onun anlattıkları, benim daha önce hiç yaşamadığım şeyler. Geçtiğimiz bir yıl boyunca sadece ben ve kız kardeşlerim vardık, ondan önce de hiçbir yere tam olarak ait olduğumu hissetmiyordum. Annemi seviyordum, ama onunla aramızda sorunlar vardı. Babam da beni seviyor, ama işine evli sayılır. Yalnızlık nedir bilirim. Ait olmak mı? Buna can atıyorum, ama imkansız gibi görünüyor.

"Kahretsin. Seni duygusal hale getiriyorum." Dred bana yandan sarılır. "Konuyu değiştirelim. En sevdiğin masa oyunu nedir?"

Gülüyorum. "Ne?"

"En sevdiğin masa oyunu. Herkesin bir tane olması gerekir. Seninki hangisi?"

"Mastermind."

"Tabii ki." Ellerini kupa şeklinde birleştirip bağırır. "Flip, yeni bir masa oyunu arkadaşım oldu. Lexi ve ben Mastermind ruh ikiziyiz."

"Sonunda, o lanet oyunda başka birini yenebilirsin!" diye bağırır.

Garson, nachos ve mezelerle dolu tabaklar getirir. Yemek yerken gülüyor ve sohbet ediyoruz, ve kendimi bu rahat dostluğun devamını arzularken buluyorum.

Ophelia akşam yemeği isteğini mesajla gönderdiğinde, izin isteyip paket sipariş vermeye gidiyorum.

"Sen yeni bir yüzün." Amber renkli bir içki içen bir iş adamı bana çukurlu bir gülümseme atıyor. "Takımla mısın?" Barın diğer tarafında Roman ve arkadaşlarının sohbet edip spor haberlerini izledikleri yere başını eğiyor.

"Evet, öyleyim."

Roman'ın keskin bakışları bir anlığına benimkilerle buluştu, sonra yanımdaki adama kaydı. Gözlerimi kaçırır kaçırmaz, Roman'ın bana baktığını hissettim. Aniden terledim ve sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi endişelendim. Bu çok saçma. Sadece başka bir erkekle nazikçe sohbet ediyorum. Roman ve ben birbirimiz için hiçbir şey olamayız. Bir daha asla onun mükemmel, yaramaz meleği olamam. Ben onun koçuyum, o da bir oyuncu. Her şey burada başlıyor ve burada bitiyor.

Neyse ki garson geliyor. Siparişimi verip masama dönüyorum. Yemin ederim, Roman'ın gözleri hala üzerimde, ağırlığı beni olduğum yere çiviliyor. Ve tabii ki, onun yönüne baktığımda, o da bana bakıyor. Tüylerim diken diken oluyor. Roman ve ben geçmişimizi konuşana kadar, bu geçici dostluklar sallantıda. Ben bir yabancıyım, o değil.

Onunla benim aramda yarım kalan bir iş var ve bunu görmezden gelmek bir fayda sağlamaz. Hayatta geldiğim yere çatışmalardan kaçınarak gelmedim.

Yemeğim hazır olduğunda saat altı olmak üzere. Ve şimdi yağmur yağıyor. Ben ve paket siparişim saniyeler içinde sıırılsıklam olacağız.

Kızlar bana veda etmek için sarılırken Roman masamıza yaklaşır. Onlar vedalaşmayı bitirene kadar bekler, sonra başını kapıya doğru eğerek, "Seni eve bırakabilirim," der. Bu bir soru değildir.

Onun istediği şeyi yapma arzusu ani ve uygunsuz. Tabii ki ben tam tersini yapıyorum. "Metro sadece iki blok ötede."

Gözleri dışarıdaki gökyüzü kadar fırtınalı. "Arabam köşede park edilmiş durumda. En yakın istasyon en az beş dakikalık yürüme mesafesinde, tabii ölümüne koşmak istemiyorsan."

Alaycı cevabım beni bile şaşırttı. "Nesin sen? Yüz yaşındaki bir kadın mı?"

Gözü seğiriyor. "İçimdeki büyükannemi yansıtıyorum. Ama cidden, hava soğuk ve yağmurlu."

Onunla tartışmanın bir anlamı yok. Özellikle de hava durumu konusunda haklı olduğu için. Ve bu şekilde odadaki fili ele alabilirim. Fee'ye yakında eve geleceğimi mesaj atarım. Roman, Hammer'ı yanağından öper. Bu sevgi gösterisi karşısında kalbimin sıkışmasını görmezden gelirim. Bana ceketini uzatır.

"Ben iyiyim."

"Yağmur

yağıyor."

"Sırılsıklam olursun."

"Daha kötüsünü de atlattım." Çantaya doğru başını sallar. "Islak akşam yemeği yerine ıslak ben olsam daha iyi, değil mi Koç Forrester?"

Tartışmayı bırakıyorum çünkü ses tonu ve ifadesi bana birlikte geçirdiğimiz hafta sonunu hatırlatıyor. Şimdi bile, bana bir bakış atabilir ya da en basit cümleyi söyleyebilir ve beni pişmanlık duymadan istekli bir seks kölesine dönüştürebilir.

Kollarımı, altı inç fazla uzun olan kollarına sokuyorum ve kapüşonu çekip, onun sıcaklığına dalıyorum. Roman kapıyı açık tutuyor ve ben yağmurlu akşama adım atıyorum. Sıcaklık birkaç derece düşmüş ve kaldırımı çıktığımız anda yağmur şiddetleniyor. Roman, bana yakın durarak köşeyi dönmemde bana rehberlik ederken, elini belime koyuyor. Bu basit temas vücudumu ısıtıyor.

O tek kelime etmiyor ve ben birdenbire konuşamayacak kadar gergin oluyorum. Arabasına vardığımızda sıırılsıklam olmuş, ama yine de yolcu kapısını açıyor ve ben yerleşene kadar bekliyor, sonra kaputu çevirmeden önce oturmamı bekliyor.

Soluk mavi bir gömlek giyiyor ve her bir kasının hatları, vücuduna yapışan şeffaf kumaşla daha da belirgin hale geliyor. *Ve... Tanrım.* Roman'ın ne kadar güzel koktuğunu unutmuşum. Çok özel bir vücut şampuanı, şampuan ve tıraş losyonunun karışımı gibi bir koku. O zamanlar dizlerimi titretmişti, şimdi ise... arabasının yolcu koltuğunda otururken, onun odunsu kokusu beni sarıyor.

"Oh, lanet olsun." Son kez onunla arabada yalnız kaldığımda olanları net bir şekilde hatırlayarak boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Roman sürücü koltuğuna oturur. Her yeri sıırılsıklamdır. *Her yeri.* Anahtarı kontağa sokar,

ve klima bizi dondurmasın diye sıcaklığı ayarlar. Bana doğru döner. Bir cümle kurmaya çalışırım, bir şey söylemeye... Herhangi bir şey. Ama donmuşum, kalbim göğsümde çarpmaya devam ederken vücudum onun kalbimi nasıl attırdığını hatırlar.

"Arka koltuktan çantamı almam lazım." Eğilir, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktadır. Keskin çenesi o kadar yakındır ki, dudaklarımla kenarını okşayabilirim.

Bunu yapmamak bir meydan okuma.

Bir sırt çantası çıkarır, fermuarını açar ve bir havlu ile yedek bir gömlek çıkarır. Havluyla saçlarını ve yüzünü siler. Sonra ıslak gömleğini çıkarır.

"Ne yapıyorsun?" Arzu sesimi titretir.

Gömleği arka koltuğa atıyor — iç döşeme deri — ve ıslak bir sesle yere düşüyor. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

"Giysilerini çıkarıyorsun." Fısıltım korkunç derecede muhtaç geliyor.

Dışarı çıkıp yürüyüş yapmalıyım, ıslak akşam yemeğini siktir etmeliyim. Başka yere bakmalıyım. Onun muhteşem çıplak göğsüne utanmadan bakmamalıyım. Tırnaklarımı geçirdiğim göğsüne. Dudaklarımın dokunduğu, vücudunu öperken bana sikini ve spermini yedirdiği göğsüne.

"İslandım." Kesik göğsünü ve kollarını havluyla siliyor. "Sen ısladın mı?"

Onun yoğun bakışları altında kıvrınmamak için zorlukla kendimi tutuyorum. "Ne?"

Kuru gömleği başından geçirir. "Islak, Lexi." Kalın kollarını kolların içinden geçirip olağanüstü karın kaslarını örterken gözleri üzerimde. "Sen de mi?"

"Ben-ben..." Yakamı çekiştirip kekeliyorum, "Ben senin koçunum. Sen yapamazsın... biz yapamayız."

Dudakları seğirdi. "Yağmurdan bahsediyordum, ama kafanın nerede olduğunu bilmek güzel."

Utançımı yutuyorum ve gözlerimi ön cama çeviriyorum. Resmi olarak şiddetli bir yağmur yağışı var.

Roman havlunun üzerine oturur, emniyet kemerini takar ve GPS'e dokunur. "Adresini istiyorum, Alexandria."

Adımın onun dudaklarından çıkan sert sesiyle amım hıçkırıyor. Titreyen ellerimle adresimi navigasyon sistemine giriyorum. Dijital sesin dediğine göre dokuz dakika sonra evde olacağım.

Roman trafiğe giriyor. Keşke bir şişe suyum olsaydı. Ağzım çok kurudu. Yedi acı verici uzun dakika süren yolculuktan sonra, pişmanlığımın ağırlığı altında eziliyorum.

"Roman, ben..."

"Özür dileme." Direksiyon simidi onun tutuşu altında gıcırıyor.

"Anlamıyorsun." "Haklısın.

Anlamıyorum."

O bir tür... tuğla duvar gibi. Ama duygularını anlayamıyorum. Öfkesini hissediyorum, ama daha fazlası da var. Kızgın mı? Kırgın mı? Hayal kırıklığına mı uğramış? Hepsi birden mi? "Yönetime söyleyecek misin?"

Çenesi seğiriyor. "Üç yıl önce yaşanan bir anlık zayıflık yüzünden kariyerini mahvetmeyeceğim."

Keşke rahatlamış hissetsem, ama onun sözlerinin keskinliği taze bir yara gibi. Bu küçümseyici bir tavır. Son üç yıldır sakladığım anıları değersizleştiriyor. Onları acı ile lekeliyor.

"Endişelendiğin şey bu, değil mi? Kariyerini mahvetmem?"

"Beni hatırlayacağını düşünmemiştim," diye fısıldıyorum.

Alaycı bir şekilde güldü ve binamın önüne çekti. "Sen başından beri kim olduğumu biliyordun."

"İlk başta değil. Hemen değil." O kadar tanıdık geliyordu ki. Nedenini anlayamıyordum, ta ki Roman olduğunu söyleyene kadar. O zaman yanında oturduğum, beyzbol maçı izlediğim kişinin kim olduğunu anladım. Soğukkanlı davranmak istemişim.

"Ama ben seni yemeğe davet ettiğimde biliyordun." Bir eli direksiyonda kalmış, sıkıca tutunuyor. "Ve seni süitime davet ettiğimde." Bakışları bana kayıyor. "Benim için diz çöktüğünde. Biliyordun."

Bu yüzden mi kızgın? Ya da en azından kısmen bu yüzden. Kim olduğunu biliyordum ama ona söylemedim. Sonra da veda etmeden gittim. "Söylemediğim için özür dilerim..."

Cümlenin geri kalanını tamamlayamadan sözümü kesti. "İyi geceler, Koç Forrester. Yarın buz pistinde görüşürüz."

Ona, işlerimiz hakkında konuşmamaya karar verdiğimiz için hiçbir şey söylemediğimi söylemek istiyorum. Kendim olmak istedim ve onunla bağ kurduğum bir erkek olmasını istedim. Samimi bir şekilde. Gerçek bir şekilde. Ama dürüst olarak neyi başaracağım?

"Beni bıraktığın için teşekkürler. Yarın görüşürüz, Goalie." Yemeği alıp arabasından iniyorum. Binaya girip daireme çıkarken, hala onun ceketini giydiğimi fark ediyorum.

BÖLÜM 7

ROMAN

Lexi'yi eve bırakmayı teklif etmemeliydim. Ya da geçmişten bahsederek lanet olası bir sorun yaratmamalıyım.

Ben her zaman dengeliyim. Kararlıyım. Kontrolümü kaybetmem. Son yirmi yılımı kariyerime odaklanarak ve kızımın sevgi dolu bir evde büyümesini sağlayarak geçirdim. Bu hassas dengeyi bozabilecek kimseye yer yoktu.

Lexi hariç.

Onun yanındayken, kontrolüm her seferinde biraz daha kayıyor.

Hafta sonunu birlikte geçirdiğimizde bile durum böyleydi. Ona doyamıyordum — ellerimin altında hissettiğim teninin dokusu, onu orgazma ulaştırdığımda dudaklarından çıkan adımın sesi, sahip olduğum tüm sapkın fantezileri gerçekleştirme şekli.

Ama bundan çok daha fazlası vardı. Ve şimdi.

Şimdi.

O benim her günümün bir parçası.

Onu buz üzerinde görmek, takım arkadaşlarımı tanımak, yirmi yıldır benim ikinci aşkım olan bu spora olan tutkusunu paylaşmak beni çılgına çeviriyor. Erkeklerden biri ona gülümsediğinde bile dayanamıyorum. Aklımı kaçırmak üzereyim.

En çok zorlandığım şey, onun kim olduğumu *bilmesi*. Muhtemelen akşam yemeğine kabul ettiğinde aldığı potansiyel riski bile anlamıştı. Hokey koçluğu yapmak olan birinin bir oyuncuyla yatmak, muhtemelen onun riskli seçimler listesinde yoktu. Belki de bunun sonunda gideceği yolun bu olduğunu fark etmemişti bile. Ama riski aldı. Ve sonra hiçbir şey söylemeden kaçtı.

Hoşça kal. *Bu ne demek lan?* Bu gerçeği nasıl kabulleneceğim? Özellikle de şimdi, ona sahip olamadığım bir zamanda.

DALLAS

Bugün hepimiz nazik olalım.

ASH

Lütfen buzda koşma. FLİP

Özür diledim dedim.

TRİSTAN

Bacaklarım üzgün.

ROMAN

Kendi işlerini kendin hallet, biz uğraşmak zorunda kalmayalım.

DALLAS

Takım babası huysuz.

ROMAN

Bugün takım babasıyla uğraşmazdım, eğer kendiniz için neyin iyi olduğunu biliyorsanız.

DALLAS

Kaybolan GIF

Telefonumu cebime koyuyorum. Bu sabah alay etmek ya da huysuz bir pislikten başka bir şey olmak için enerjim yok. Soyunma odasına girip dolabımda ceketimi bulduğumda, ekşi ruh halim tamamen acı bir hale dönüşüyor. Tam da istediğim gibi katlanmış. *Çünkü hafta sonu birlikte geçirdiğimiz zamanlarda küçük ayrıntılara dikkat etmişti.* Daha da kötüsü? Ceketim yeni yıkanmış ve *onun kokusu sinmiş.*

Herkes kalecilik kıyafetlerimi giyerken bana geniş bir alan bırakıyor. Kendimi bölümlere ayırmam gerekiyor. Kendimi toparlamam gerekiyor. Takım arkadaşlarıma öfkemi yansıtmamam gerekiyor.

Bu, maruz kalma terapisi gibi olmalı. Zamanla, Lexi'nin üzerimdeki etkisi azalmalı. Vücudum sakinleşmeli.

Forrester, Thomas ve Boxer ile birlikte buz üzerinde, elinde not defteri, saçları yüksek at kuyruğu şeklinde toplanmış. Vander Zee onun yanında kayıyor. Boxer benim kadar uzun süredir takımda ve gelecek yıl görevi devralması için hazırlık yaparken Ryker ve benimle birlikte çalışıyor. Biz ısınmaya başlarken koçlar başlarını bir araya getiriyorlar.

Onlar ayrılırlar ve Koç Forrester, ifadesiz bir yüzle kayarak yanlarına gelir. Ben burada hormonlarımı kontrol etmeye çalışırken, onun nasıl profesyonelliğini koruduğu gerçekten mucizevi.

"Grace ve Palaniappa, buraya gelin lütfen." Onlara bize katılmaları için işaret eder.

"Boxer nereye gidiyor?" Çenemi diğer kaleye doğru eğiyorum.

"Ryker ile çalışacak, çünkü onun ilgiye ihtiyacı var ve sen de tecrübelisin. Senin bilgi ve becerilerin, takımımızın en yeni üyesinde daha iyi değerlendirilecek. Katılmıyor musun?"

Palaniappa sopasını buza vurur. "Koç haklı."

"Buzdaki en büyük gücün nedir, Grace?" diye sorar Lexi. "Penaltı kutusuna girip kalecinin gol atmasını engelleme istekliliğin dışında."

"Oyunu okumak ve sonuçları tahmin etmek," diyor. "Peki zayıf yönün?"

Grace sopasını buza vurur. "Duygularımın beni yönetmesine izin vermek."

"Connor Grace, Roman Hammerstein ve Ashish

Palaniappa ile tanış. Ligde, kalemizi korumak için kalecimize yardım etme konusunda

ve ligde kalecimizin kaleyi korumasına daha iyi yardımcı olan başka bir defans oyuncusu yok. Duygularını kontrol etmeyi öğrenip ceza kutusuna girmekten kaçınarak kalecini aşırı yükten kurtarmanı öğretebilecek biri varsa, o da bu ikisidir." Geriye doğru kayarak selam verir ve kaşlarını kaldırarak meydan okur. "Beni yanılttığını kanıtlamaya cesaretin var mı?"

"Lanet olsun, çok yoğun, değil mi?" Palaniappa düşünür. Bu bir hakaret değil, saf hayranlıktır.

"Evet." Bu akıllıca bir strateji, rekabetçi doğamıza hitap ediyor ve Grace'i bizimle çalışmaya zorluyor. Ve rolünü üstlendiğinde çok seksi oluyor.

"Bana katlandığın için üzgünüm." Grace omuzlarında başını sallar.

"Sen ve Madden'in çözmeniz gereken sorunlar olması, takımın geri kalanının da aynı sorunu yaşadığı anlamına gelmez. Hadi biraz antrenman yapalım." Maskemizi indiriyorum.

Palaniappa ve ben ısınma boyunca Grace ile çalışıyoruz. O mükemmel bir oyuncu ve puck'ı nasıl kullanacağını iyi biliyor. Keşke o ve Madden aralarındaki sorunları çözebilseler.

Sonunda, scrimmage zamanı geldi. Puck düşer ve çocuklar topu ele geçirmek için mücadele ederler. Bright puck'ı kapar ve buzun üzerinde ilerler, oyuncularını ustaca atlatır, Grace pozisyonunu alır ve müdahaleye hazır hale gelir. Ve bugün hangi pozisyonda oynadığını bilmeyen Madden, yoluna çıkar. Grace'i neredeyse düşürür ve ikisi kavga eder, sopaları yüzünün birkaç santim uzağında. Bu dikkat dağınıklığı sırasında, puck patenimin yanından geçer.

Madden'ı benden uzaklaştırırım. "Bu lanet olası Madden şovu değil. Nerede olduğunu bir bak," diye bağırırım. "Zaten iki uygulayıcım var, bir tane daha istemiyorum. Orada antrenman yapmak isteyen bir takım var." Sözlerim beni bile şaşırtır. Bu benim yapacağım bir şey değil. Ben her zaman soğukkanlıyım. Sakinimdir. Dengeliyimdir.

Madden iki elini de kaldırır. "Hey, ben sadece puck'ı pistin diğer ucuna atmaya çalışıyordum."

Düdük çalar ve Koç Forrester kayarak yanına gelir. "Bir sorun mu var?"

"Her şey yolunda. Hadi hokey oynayalım." Kendimi toparlayamadığım için çok sinirliyim.

"Hiç de iyi görünmüyorsun, kaleci." Grace ve Madden'ı işaret eder. "İkiniz de şikayetlerinizi dile getirmek mi istiyorsunuz? İçinizi kemiren şeyi dökün de birlikte çalışmayı öğrenmeye başlayın."

"Biz iyiyiz." Madden buza odaklanır.

Grace eğilir onun çenesini eği onaylayarak, yüzü utançla utangaçlıkla.

Lexi'nin burun delikleri genişledi. "Böyle devam edersen, gelecekte daha fazla buz sprintin olacak."

Koç Vander Zee kayarak yaklaşır ve Madden ile Grace'e bakar. "Bir sorun mu var, Koç Forrester?"

"Hayır, efendim," dedi Grace.

"Burada her şey yolunda." Madden çenesini eğdi.

"Üçümüz antrenmandan sonra sohbet edeceğiz." Lexi, Grace ve Madden'ı işaret eder.

Vander Zee ona onaylayıcı bir şekilde başını sallar. Onun dişlerini dökmek istiyorum, ki bu tamamen mantıksız bir şey çünkü o sadece işini yapıyor ve mutlu bir evliliği var.

Antrenmanın geri kalanı sinir bozucu bir egzersiz. Kendi kalemi koruyamıyorum ve Grace şutları sektirme konusunda tam bir nimet. Ağzı bozuk bir pislik ama işinde iyi.

Antrenmandan sonra öğle yemeğini alıp ofise geri getiriyorum, böylece artık o kadar da küçük olmayan kızımınla biraz zaman geçirebiliyorum.

Vander Zee, yanından geçerken kafasını dışarı çıkarır. "Hey, Roman, bir dakikan var mı?"

"Üzgünüm..."

Elini kaldırır. "Hepimizin kötü günleri olur. Mesele bu değil."

Elimi cebime sokarım. "Tamam."

"Bir saniye içeri gel." Beni ofisine davet eder. "Peggy ile öğle yemeği yiyeceğim." Paketleri kaldırırım. "Harika. Uzun sürmez."

İsteksizce onu takip ediyorum, başıma gelecek her ne olursa olsun hoşuma gitmeyeceğinden eminim.

Vander Zee masasının kenarına yaslanır. "Senden bir ricam var."

"Söyle." Bugün olduğu gibi Grace ile daha fazla zaman geçirmeyi umuyorum.

"Alexandria ile oturup, oyuncu bakış açısıyla takımla nasıl başa çıkılacağı konusunda ona bazı bilgiler verirsen çok iyi olur."

Lexi ile baş başa vakit geçirmek, ihtiyacım olan son şey. Strateji geliştirmek, hokey ve oyunlar hakkında konuşmak kötü bir fikir gibi geliyor. Antrenmanlarda ereksiyon olmak yetmezmiş gibi, onunla bir ofiste oturup, kokusuna dalıp, onu profesyonel düzeyde daha iyi tanımak, üstüne üstlük tüm o lanet anılar? Hayır, teşekkürler. "Başka kimse yapamaz mı? Dallas ya da Hollis olabilir mi?"

"Dallas senin kadar deneyimli değil. Hollis ise bu aralar tek bir şeye odaklanmış durumda." Vander Zee kollarını kavuşturdu. "İyi misin? Bu senin son sezonun, bununla ilgili duyguların olması normal, ama sen... kendin gibi değilsin."

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. *Hayır, iyi değilim. Bu günlerde tek düşünebildiğim şey yeni yardımcı koçumuz. Ve önemli olan herkese yalan söylediğim için kendimden nefret ediyorum.* "Kişisel ve mesleki olarak çok yoğunum."

"Anlıyorum. Ama belki Alexandria'nın birlikte çalıştığı adamları anlamasına yardımcı olmak, mesleki sorunların bir kısmını hafifletir," diye ısrar ediyor. "Grace'i takıma katmak zor oldu, biliyorum, ama sen emekli olup Ryker senin yerini aldığından, güçlü bir savunmaya ihtiyacımız var. Bu sabah Madden ile yaşanan aksilik dışında, her şey yolunda gitti."

Grace için belki, benim için değil. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Bu ekip birbirine sıkı sıkıya bağlı olsa da, son birkaç yılda çok fazla değişiklik oldu. Bir saatlik bir görüşmeyi halledebilirim.

"Tamam. Onunla konuşacağım. Ama önce Peggy ile öğle yemeği yiyeceğim."

"Tabii ki. Teşekkür ederim." Masasına hafifçe vurdu. "Bu arada, Hammer harika gidiyor."

"Bu işi gerçekten çok seviyor." Başlangıçta onun kanatlarını açmasını, başka bir sektörü keşfetmesini istiyordum. Ama bu onun tutkusu ve

bu ekiple çalışmak onu mutlu ediyor.

"yle, ve önünde harika bir kariyer var." Vander Zee omzuma vuruyor.
"Alexandria ile görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkürler. Bir şeye ihtiyaın olursa haber ver, tamam mı?"

"Sorun değil, Koç." O hafta sonunun anılarını silmek için yapılacak bir lobotomi, bu sezonu daha katlanılabilir hale getirmek için çok yardımcı olurdu.

BÖLÜM 8

ROMAN

Peggy'yi ofisinde, bilgisayarının başında, iş kıyafetiyle ve oraya aitmiş gibi dururken buluyorum. Son sezonumda onu Terror ofisinde görmek en güzel hediye. Ona bakmam gereken, sorunlarıyla bana gelip fikirlerini benimle paylaşan günleri özleyorum. Ama o mutlu ve başarılı, ve önemli olan da bu.

"Babanla öğle yemeği için vaktin var mı?" En sevdiği Tayland restoranından aldığım yemeği ona uzattım.

Geniş bir gülümsemeyle, "Tabii ki var! Gelin içeri." diyor.

Masasını yeniden düzenleyip yemek için yer açmak için biraz zaman ayırıyoruz. "Hemi bugün yok mu?"

"Kellan Ryker ile tanıtım etkinliğinde. Şu ana kadar buzda iyi gidiyor." Bana bir çift çubuk verdi.

Ona sarı köri pad thai'yi uzatıyorum. "Evet, sağlam becerileri ve iyi bir kafası var. Kalede harika olacak."

Çenesini kaldırıyor. "Sezonun başlangıcı hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çok fazla değişiklik var. Kafamda oturtmaya çalışıyorum." Çok fazla katman var. Yirmi yıllık kariyerimi sonlandırıyorum, kızım en yakın arkadaşımın yanına taşınıyor ve aslında zaten onunla birlikte yaşıyor, ve bir yıl boyunca hayallerimin kadınıyla çalışmak zorundayım. Henüz gelecekle ilgili büyük bir planım yok. Menajerimle seçenekleri tartıştık, ama Peggy'den uzaklaşmamı gerektirecek her şeyi reddettim. Aramıza fiziksel mesafe koymayacağım. O benim için çok önemli.

"Lexi uygun birine benziyor." Peggy çubuklarıyla makarnayı çeviriyor.

"Hokeyi biliyor, ama takımı öğrenmesi gerekecek." Öğle yemeğimi karıştırıyorum, rahatsız edici bir konuya girince iştahım kaçıyor.

"Zamanla öğrenir." Peggy'nin sesi empati dolu bir tona büründü. "Onun yerinde olmayı hayal bile edemiyorum."

"Ligin ilk kadın yardımcı koçu olmak mı demek istiyorsun?" Bu büyük bir olay — Lexi, lig ve sporda kadınlar için.

"Tabii ki öyle, ama ben onun aile durumunu kastediyorum."

Sırtımdan bir sıcaklık dalgası geçer. "Ailevi durumu ne olmuş?" Parmağında yüzük görmedim, ama bu onun bekar olduğu anlamına gelmez.

Peggy'nin kaşları çatıldı. "Üvey kız kardeşlerinin velayeti onda. Anne babası geçen yıl bir tekne kazasında öldü. Yani, Tanrıya şükür babası hala hayatta, ama annesini ve üvey babasını kaybetti. Kız kardeşlerini tek başına büyütüyor. Düşünebiliyor musun?"

Bu çok etkileyici. Onu araştırdığımda, kişisel hayatına değil, kariyerine odaklanmışım. İyi performans gösteren Windsor takımından, o gelene kadar en alt sıralarda olan Niagara takımına geçmeyi seçmesi etkileyici gelmişti, özellikle de maaşında kesinti olacağı kesin olduğu halde. Şimdi bu kararının anne babasının kaybıyla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum.

Yiyecek kutumu masaya koydum. "Farkında değildim. Bunu ne zaman öğrendin?"

"Dün, Watering Hole'dayken," diye cevapladı Peggy. "Vander Zee'nin bu konuda hiçbir şey söylememesine şaşırdım." Orada

Sosyal medyasında onun ve kız kardeşlerinin fotoğrafları vardı, ama ben sadece onların yakın olduklarını düşündüm, onun tek ebeveynleri olduğunu değil. Kendime ve duygularıma bu kadar odaklanmasaydım, dün onu eve bırakırken bunu öğrenebilirdim. Ama kişisel detayları paylaşmak için fazla yer bırakmadım. Özellikle hassas, duygusal olanları.

"Bunu açıklamak ona düşmez, değil mi?" diye soruyor Peggy.

"Hayır, değil. Benden ona biraz rehberlik etmemi istedi." Yine paket yemeğimi elime alıp, makarnayı karıştırmaya devam ediyorum. "Öğle yemeğinden sonra onunla buluşacağım."

"Bu harika! Senden çok şey öğrenebilir." Peggy'nin gözleri parladı. "Ve belki kız kardeşleri hakkında bir şeyler söyler."

kızını tek başına yetiştirmenin ne demek olduğunu anlayabilecek biri varsa, o da sensin." "Bunu hiçbir şeye değişmem." Peggy hayatımın ışığıdır.

"Ben de." Koluma sarılır. "Seni seviyorum, Dado."

Neyse ki konu değişir ve Peggy, Hemi ile birlikte çalıştıkları promosyon fırsatlarından bahseder, ama ben yine sarsılmaya başlarım.

Lexi ve ben hafta sonu birlikte geçirdiğimiz zamanlarda ailemiz hakkında biraz konuştuk, ama yüzeysel konulardı. Annesi ve küçük kız kardeşlerinden bahsetti, iş nedeniyle maça erken ayrılan babasını ne kadar sevdiğini anlattı, ama babası işine takıntılıydı. Ben de yirmili yaşlarımın sonlarında babamı kaybettiğimi ve bunun ne kadar zor olduğunu anlattım. Peggy'den bahsetmedim, onu saklamak istediğimden değil, hafta sonunu karmaşıktırmak istemediğimden. O kısa süre boyunca sadece kendim olmak iyi geldi. Hokey oyuncusu değil, baba değil, sadece bir erkek.

Lexi, kimse onun aile hayatının işini yapma yeteneğini etkileyeceğini düşünmesin diye bir şey söylememiş olabilir mi acaba? Ama ben bunun mümkün olduğunu biliyorum. Ekibin yardımı olmasaydı Peggy'yi tek başıma yetiştiremezdim.

Bu yeni bilgiyle öğle yemeğinden sonra Peggy'nin ofisinden çıkıp koridordan Lexi'nin ofisine doğru ilerliyorum. Onu, dişlerinin arasında bir kalemle dosyalara gömülmüş halde buluyorum. Kahve fincanının yanında yeşil bir elma duruyor. O hafta sonundan önce, bu tatlı-ekşi meyveyi severdim, ama o zamandan beri, biraz takıntı haline geldi. Onu her gördüğümde mantık ve akıl uçup gidiyor gibi geliyor, özellikle de durumunu öğrendikten sonra, çünkü tek istediğim onu kollarıma alıp dudaklarının yumuşaklığını dudaklarımda hissetmek. Ama bu mümkün değil.

Onu tanıyorum, ama tanımiyorum. Vücudunu, orgazmın eşiğindeyken çıkardığı sesleri, yatakta nelerden hoşlandığını çok iyi biliyorum. Hokey maçlarına olan tutkumuz. Onu o yapan özelliklerin büyük bir kısmı şimdi bir yapboz gibi bir araya geliyor.

Ailesi hakkındaki bu yeni bilgiler, hayatıma yeniden girmesiyle ilgili ilk şokumu ve öfkemi yumuşatıyor. Hala onun gitme şeklinden dolayı üzgünüm, ama ona açıklaması için pek fırsat da vermedim. Belki de cevaptan korktuğum içindir.

Ona bir saatimi ayıracağım, işini kolaylaştırmak için bazı bilgiler vereceğim. Böylece Vander Zee beni rahat bırakacak, umarım takımın iyiliği için yeterli bilgiye sahip olacak ve ben de güvenli mesafeyi korumaya devam edebileceğim. O da istediğinin bu olduğunu belirtti.

Kapısını çalarken geçmişi bir kutuya tıkıştırıyorum. Ben buraya kaynak olarak geldim. Hepsi bu. "Koç Forrester."

Dudaklarının arasında tuttuğu kalem yere düşer. "Goalie."

"Seni korkutmak istemedim."

"Yapmadın." Kalemini almak için eğildi - belki de göz teması kurmaktan kaçınmak için.

O doğrulduğunda kaşlarımı kaldırırım.

"Tamam. Yaptın," diye itiraf eder, sonra ekler, "Ama sorun değil." Ellerini birleştirir, sonra ayırır ve kucağına bırakır. En azından etkilenen tek kişi ben değilim. Aramızdaki bu şey çok güçlü.

Omuzlarını dikleştirir ve profesyonel tavrını takınır. "Senin için ne yapabilirim, Roman?"

Adımın onun dudaklarından çıkması bana bir şeyler yapıyor, nasıl başa çıkacağımı bilmediğim şeyler. "Vander Zee seninle konuşmamı istedi."

Gözleri parlıyor. Odanın diğer ucundan bile onun endişesini hissedebiliyorum, titreyen ve elektrikli bir endişe. Kimse fark etmez ama ben onu görüyorum. "Öyle mi?"

"Takım hakkında. Benim değerli fikirlerim olabileceğini düşündü."

"Ah." Omuzları biraz gevşedi. "İstemiyorsan anlarım. Vander Zee'ye senin bu işi hallettiğini söyleyebilirim."

"Ama o zaman yalan söylemiş olurum ve ikimiz de yalanlara nasıl baktığımı biliyoruz."

Alt dudağını ısırır, pişmanlık dolu bir ifadeyle ve beni tedirgin eden bir sürü başka duyguyla. Hâlâ durumdan memnun olmayabilirim, ama onun da ayaklarını yere basmasını istiyorum.

"Ayrıca, bu benim takımım ve son sezonum. Performansımızla yakından ilgileniyorum." Bu doğru.

"Uzun zamandır takımdasın." "Evet."

Karşımdaki sandalyeyi işaret ediyor. "Oturmak ister misin?"

Hayır. "Tabii."

Odayı geçip karşıdaki sandalyeye oturuyorum ve tanıdık parfümünün kokusunu içime çekerek kendimi hazırlıyorum. Artık spor kıyafetleri giymiyor. Onun yerine, pantolon ve soluk pembe bir bluz giymiş. Muhteşem ve profesyonel görünüyor. Bacaklarını çaprazlayıp açıyor, sonra kolçakları kavırıyor. Belli ki gergin ve dün gece onu eve bırakırken ben kaba ve tavizsiz davrandım. Yüzümü saçlarına gömmek için *can* atıyorum. Ona dokunmak için. Onu sakinleştirmek için. Ve kendimi de.

Birkaç saniye boyunca birbirimize bakıyoruz. Ona bu kadar yakinken vücudumu kontrol altına almaya çalışıyorum.

"Nereden başlayalım?"

Zamanda geriye gidelim ve sabahın erken saatlerinde veda bile etmeden ayrılmak yerine, sen kalmaya ne dersin? "Nereye istersen."

"Tamam." Dosya klasörünü kapatıp yığının üzerine koyar. "Antrenmandan sonra Grace ve Madden ile konuşmaya çalıştım."

"Ayrı ayrı mı, birlikte mi?"

"Birlikte." Elleri kucağında birleşik kalır. "Nasıl gitti?"

"Harika sayılmaz."

"Ayrıntılı anlat lütfen." Emir gibi gelmesini istemiyorum.

Küçük bir ses çıkar ve çenesini aşağıya doğru eğerek gözlerini bana diker. Bir an için, hava gerginlikle doludur ve ikimizin de birdenbire iş ortamına pek uygun olmayan bir anıya daldığından eminim.

Yutkunur ve yanakları kızarır. "İkisi de paylaşmak istemedi ve sorun olmadığını ısrarla söylediler, ama ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz." Gözlerini devirerek cümlesini tamamlar.

Hatırladığım küstahlık işte bu. Kendimi tutamıyorum, gülüyorum.

Kollarını kavuşturur, açıkça sinirlenmiş. "Bunun seni eğlendirdiğine sevindim."

"Beni eğlendiren sen, koşullar değil." Odaklanıp açıklıyorum. "Sorunun köküne inmek istemenizi anlıyorum, ama müdahaleye rahatça karar verebilmeleri için sizi tanımaları için zamana ihtiyaçları var."

O iç geçirir. "Maç zamanı geldiğinde onların buz üzerinde birbirlerine saldırmalarına izin veremem. Bu takımı hayal kırıklığına uğratamam." Gözleri kapanır. "Aman Tanrım. Neden sana bunları anlatıyorum ki?"

Onun için çok şey söz konusu. Bu onun ilk sezonu ve benim son sezonum. İkimiz de her şeyin yolunda gitmesini istiyoruz. Dün gece onu reddettikten sonra karşımda oturup zayıflıklarını ortaya koymak için kesinlikle çelik gibi bir irade gerekiyor. "Çünkü hoşumuza gitse de gitmese de, aramızda bir bağ var."

"Kaleci." Sesinde bir uyarı var. Kaşlarımı kaldırıyorum.

Bacaklarını çaprazlar ve sanki soğukkanlılığını korumaya çalışıyormuş gibi burnundan nefes verir.

Anlıyorum. Ona dokunmamak için kendimi zor tutuyorum.

Onu bu garip durumdan kurtarıyorum. "İstatistikleri dışında, o ikisi hakkında bildiklerini anlat bana."

Kalemi parmakları arasında çevirir. "Madden'ın Hokey Akademisi'ndeki programı tamamen sübvansede edildi."

Peggy ve Rix'in birkaç ay birlikte yaşamış olmaları sayesinde Madden'ın çocukluğu hakkında bazı şeyler biliyorum. "Hokey Akademisi birçok oyuncusu için bunu yapıyor."

"Bu tür programlar arasında en iyisi ve ligin en öne çıkan oyuncularından bazılarını yetiştirdiler," diyor Lexi, yani *Koç Forrester*, kendime hatırlatıyorum.

"Takımımız bunun kanıtı."

"Kesinlikle öyle. Bright, Madden ve Stiles'ın buz üzerinde birlikte oynama şekli tam anlamıyla sihirli. Bu çocukların uzun bir geçmişi var. Birbirlerinin uzantısı gibi oynuyorlar."

"Öyle." Bacaklarımı çaprazlayıp açıyorum. Bu konuşma, garip ve rahatsız edici hale gelen bir şekilde uyarıcı. Hokey tutkusunu açıkça gösteriyor. Ve bu,

onun sesinin, tadının ve geldiğinde hissettiklerinin benim için nasıl olduğunu bilmem, hormonlarım için ölümcül bir kombinasyon oluşturuyor.

"Anladığım kadarıyla, Madden, Stiles ve Bright koçlar ve takım arkadaşları tarafından çok seviliyorlardı," diye ekliyorum.

O öne doğru eğildi. "Ama Grace sevilmemiştir."

"Diğer çocuklarla yaptığım konuşmalara göre öyle görünmüyor, ama onlar da önyargılı ve daha uzun bir geçmişleri var."

Kalemiyle dudaklarına dokunuyor. "Grace gösterişli ve kendini beğenmiş."

Keşke daha önce hoşlandığım vücut kısımlarına dikkat çekmeyi bıraksa. "Öyle."

"Grace'in iki kız kardeşi var, ama sosyal medyada görünen tek aile üyesi büyükannesi," diyor Koç Forrester. "Ve gördüğüm kadarıyla maçlarına gelen tek akrabası da o."

"Bunu bilmiyordum." *Ama bu durum pek çok soruyu akla getiriyor.* Connor zengin bir aileden geliyor. Ailesi, dünyanın en prestijli otel zincirlerinden bazılarının sahibi.

"Mmm... Sosyal medyayı tararken fark ettim. Madden'ın kız kardeşini çok sevdiği gibi, o da büyükannesini çok seviyor."

"En iyi arkadaşıyla çıkıyor, bu yüzden sık sık birlikte oluyorlar."

Koç Forrester sandalyesine yaslanarak düşünceli bir ifadeyle, "Onların birbirleriyle iletişim kurmasının bir yolu olmalı." dedi.

"Onlarla birebir iletişim kurmaya çalışırsanız daha kolay olabilir." "Bunu her gün buz pistinde yapıyorum," diyor.

"En iyi koçlarını düşün," diye ısrar ediyorum. "Onları bu kadar başarılı yapan neydi?"

Gözleri parlar ve yanakları kızarır. Birlikte geçirdiğimiz hafta sonu anıları rahatsız edici bir şekilde zihnime gelir. *"Bana nasıl yapıldığını göster. Öğrenmek istiyorum Roman."*

Boğazını temizler ve başka yere bakar. "Onları sadece patronum olarak değil, insan olarak gördüm."

"O zaman sen de öyle ol. Hikayeni paylaş. Grace hakkında bir şeyler öğrenmenin en iyi yolu bu. O neyi kaybetti? Onu o yapan nedir? Sen zorlukların üstesinden geldin, belki Grace ile aynı değildir,

ama kesinlikle anlaşılabilir bir durum." Gözlerinin tekrar benimkilere bakmasını bekliyorum. "Sen ligdeki ilk kadın yardımcı koçsun, Lexi. Bu inanılmaz bir başarı. Ve bunun kendine özgü zorlukları da var." *Mesela benimle geçmişte bir ilişki yaşamış olman gibi.* "Ama bu spora karşı azimli ve tutkulu olduğunu zaten kanıtladın. Öyle olmasaydın burada olmazdın. Benimle bu konuşmayı yaparak, takım istatistiklerinden daha fazlasını önemseydiğini gösteriyorsun, çünkü dürüst olalım, bu ikimiz için de kolay değil."

"Ben..."

Elimi kaldırıyorum. Onu duygusal hale getirdiğimi anlayabiliyorum ve onu kırarsam, ben de kırılırım. Sözlerimi söylemeli ve ofisinden çıkmalıyım. "Bu adamlara kim olduğunu göster. Dün gece kızıma ve bu takımda çalışan diğer kadınlara davrandığın gibi onlara da samimi davran. Onlarda iz bıraktın. Bende kesinlikle iz bıraktın. Takıma da zaten etki ediyorsun. Onların koçundan daha fazlası ol. Kız kardeşlerinin annesinin. Bütün bunları kendi başına yapıyorsun. Buraya kendin geldin." Ofisini işaret ediyorum. "Seni buraya getiren liderlik tutkudur. Yeteneklerine güven, onlar da güvenecek."

"Bugün bana karşı çok nazıksın," diyor yumuşak bir sesle.

"Dün en iyi halimde değildim." Geçmişimizi gündeme getirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Annen ve üvey baban için üzgünüm."

Zayıf bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Ben de."

"Sen ve kızlar iyi idare ediyor musunuz?" Bunun onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Çoğu gün, evet," diye cevaplar.

"Tek ebeveyn olmak zordur, buna hazırlıklı olsan bile buna hazırlıklı olsan bile."

"Bu işi kabul etmek doğru bir karar olsun istiyorum. Sadece benim ve kariyerim için değil, onlar için de. Hepimiz için yeni bir başlangıç olmasını istedim ve her şeyi mahvedeceğimden çok korkuyorum. Yarardan çok zarar vermek istemiyorum." Başını salladı. "Neden sana bunları anlatıyorum ki?"

"Lexi için endişeleniyorsun demek, kafan ve kalbin doğru yerde demektir. Hala her şeyi mahvettiğimden ve Aurora'nın

büyümüş ve kendi kendine yeten, yani yalnız değilsin. Her iyi ebeveyn böyle hisseder. Bu takımı desteklemek ve yönlendirmek için burada olduğunu biliyorum, ama onlara izin verirsen, onlar da senin ve o kızların yanında olacaklar." Koltuğumun kollarına tutunup gözlerimi kapatıyorum. Çok şey istiyorum, ama hiçbirine sahip olamıyorum. "Gitmeliyim."

Ayağa kalktım, o da aynısını yaptı. "Roman."

Gözlerine baktım.

"Seni uyarmadığım için üzgünüm."

"Eminim öylesindir." Aptalca bir şey yapmadan önce ofisinden çıkıyorum, mesela mesafemi korumamı zorlaştıracak sorular sormadan.

BÖLÜM 9

LEXI

"Ben senin için yaparım." Roman'ın sıcak, nasırlı elleri benim ellerimi uzaklaştırıyor. Ellerimi yanlarıma indiriyorum ve o saçlarımı parmaklarıyla tararken titriyorum. Bu iri, heybetli adamın saçlarımı Fransız örgüsü yapması inanılmaz derecede seksi.

Aynadan onu izlerken, meme uçlarım uyku tişörtümün altında belirginleşir. Bu seyahat için seksi iç çamaşırları getirmiş olmayı ilk kez dilemiyorum. Gerçi son yirmi dört saatin büyük bir kısmını çıplak geçirdim.

Roman, saçımı küçük parmağıyla toplayıp örgüye eklerken ön kollarını kasar. Bitirdiğinde, ona saç bandını uzatırım ve o da ucunu bağlar. Sonra saç bandını yumruğuna sarar ve dudakları boynumu okşarken nazikçe çeker. Diğer eli karnımdan aşağı kayarak uyluklarımın arasına girer. "Senin amını mahvettiğimde bunu tutmaktan zevk alacağım," diye kulağıma homurdanır.

Ses, tiz bir bip sesine dönüşür. Gözlerim birden açılır. Çarşaflarım uyluklarımın etrafında dolanmış, terlemişim ve elim iç çamaşırlarımın içinde. "Cidden mi?" Alarmı kapatırken telefonuma kötü bir bakış atarım. Tam da en güzel kısmına gelmiştim.

Bu, Roman'ın yer aldığı müstehcen bir rüyadan uyandığım beşinci gün. Zamanla bu rüyaların azalacağını, artmayacağını düşünmüştüm. Buz hokeyi ve son iki hazırlık maçı arasında, ki bunlardan birini kaybettik, birlikte çalışmanın onun etkisini azaltacağını düşünmüştüm.

Ama görünüşe göre vajinam Roman'ın penisini özlüyor.

Bu şekilde işe gidemem. Biraz rahatlamam lazım. Ama üç yatak odalı bir dairede yaşıyoruz. Ve Callie bu saatlerde çoğu zaman yatağıma giriyor. Banyo, rahatlayabileceğim tek yer.

İyi bir mahremiyet. Saat beş buçuk. İşe yediye kadar gitmiyorum ve Fee altıya kadar kalkmıyor. Kararımı verdim, komodin çekmecemden yetişkinlere yönelik cihazların bulunduğu mini sahte makyaj çantamı aldım — Callie banyoda klitoris emicimin şarj olduğunu neredeyse bulacaktı, o zamandan beri onları saklamayı öğrendim — ve koridoru geçip koştum.

Kapıyı kilitleyip vantilatörü açıyorum. Eski evimizdeki vantilatör, sanki banyoya bir uçak iniyormuş gibi ses çıkarıyordu, ama en azından kimse inlemelerimi duyamıyordu. Bu yeni ve maalesef sessiz. Geceliğimi ve külotumu çıkarıp, su geçirmez oyuncağımı alıp duşa giriyorum.

Ve zayıf olduğum için, Roman ile geçirdiğim hafta sonunun anılarını hatırlıyorum. Hızlı ve kirli bir orgazm ihtiyacım olduğunda her zaman yaptığım şey budur. Vibratörümü içime sokuyorum, en yüksek ayara getiriyorum ve anılarım aklımı doldururken gözlerimi kapatıyorum — bir elinin kalçamda hayali baskısı, diğer elinin göğsümü kavrayışı, ben onun uyluklarına binip muhteşem kalın penisini sürerken. Ya da saçımı yumruğunda tutacağına dair verdiği sözü nasıl yerine getirdiğini.

Orgazm beni sarsar ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Stok yapmaya bayılıyorum, çünkü bir daha kendime on dakika ayırabileceğim zamanı kim bilir? İkinci orgazm için harekete geçiyorum, beni yatağın kenarına sürükleyip dizlerinin üzerine çökerek, ben onun adını haykırıncaya kadar amımı diliyle siktliğini hatırlıyorum. Sonra beni ters çevirip, ben çılgına dönene kadar yatağa vurmaya başladı. İkinci orgazm yıldırım gibi vurur.

Nefesimi toparlarken suyun sırtıma çarpmasına izin verdim ve diğer anıları umutsuzca silmeye çalıştım. Sadece seks değildi. Oda servisi sipariş etmiş, beni kanepede kucağına çekmiş ve karamel soslu elma dilimleri yedirmişti. Bu da daha fazla seks ve karamel sosunun yaratıcı kullanımlarına yol açmıştı. Ve ikimiz de hareket edemeyecek kadar yorgun düştüğümüzde, gece boyunca vücudunu benimkine doladı ve beni sıkıca sarıldı. Sahiplenici ve sıkı bir şekilde.

Bu kadar hayal kurmak yeter, diyorum kendime. *Onun olamazsın*. Suyu kapatıyorum.

Bu işi almak için çok çalıştığımı kendime hatırlattıkça tüm heyecanım ve ihtiyacım yok oluyor. Roman'a ilgi duymak, kendi yatak odamın mahremiyeti dışında kendime izin veremeyeceğim bir rahatsızlık.

Ya da düşün dışında. Bu ilişki olamaz. Şimdi olmaz. Muhtemelen hiç olmaz. Ayrıca, benimle aynı odada beş dakikadan fazla kalamıyor, yoksa huzursuzlanıyor. Bunun nedeninin, bizim birlikte geçirdiğimiz zamanların anıları, X dereceli bir Whac-A-Mole oyunu gibi sürekli aklına gelmesi değil, garip bir durum olması olduğunu düşünüyorum. Bu da, onun anılarıyla kendimi tatmin etmemi daha da acınası hale getiriyor.

Kendimi havluya sarıyorum, eğlence oyuncaklarımı çantama tikiştiriyorum ve banyo kapısını açıyorum. "Siktir! Ne oluyor, Fee?" Kız kardeşim kapının dışında duruyor, ürkütücü gülümsemesiyle - onu bir korku filminde rol alması gereken biri gibi gösteren gülümsemesiyle.

Makyaj çantasına bakıp kaşlarını kaldırıyor. "Umarım tüm sıcak suyu bitirmemiştir."

Gözlerimi devirdim. "Senin bezini ben değiştirdim. Beni korkutamazsın."

Beni geçip gider, ama kapıyı kapatmadan önce geriye dönüp, kesinlikle şeytani bir sırıtışla bakar. "Orada ne sakladığını biliyorum." Kapı kapanır ve kilitlenir.

"Dikkatli olmazsan, kendini keşfetme konuşmasıyla seni yüzde yüz utandıracağım," diye kapının arkasından sesleniyorum. Onun kız kardeşi ve sahte annesi olmak çok zor.

Koçluk kıyafetlerimi giyip mutfığa gidip bir demlik kahve yapıyorum. Kendim ve kızlar için meyve ve yoğurtlu parfe hazırlarken babamı arıyorum.

"Merhaba Lexi. Her şey yolunda mı?" diye sorar.

"Merhaba baba. Her şey yolunda," diye yalan söylüyorum. "Sen nasılsın? Kızların odalarının fotoğraflarını gönderdim, aldın mı?"

"Evet! Harika görünüyorlar! Ev hediyelerini beğendiler mi?" diye sorar.

"Callie yeni yatağına bayılıyor, Fee ise sanat köşesini çok seviyor. Tamamen abartılı ve gereksiz bir hareketti, ama hepimiz minnettarız." Babam taşınma hizmetinin masraflarını üstlenmekte ısrar etti ve kızların yeni yatak odaları için neyi seveceklerini veya neye ihtiyaçları olacağını öğrenmek için beni sorguya çekti. Callie'ye hokey temalı bir yatak odası takımı, Fee'ye ise profesyonel bir sanat masası aldı. Ayrıca bize yepyeni, çok pahalı oturma odası mobilyaları da aldı. Onun abartılı hediyelerine alışkınım. Ama annem vefat ettiğinden beri, onunla

onunla daha fazla zaman geçirmeyi tercih ettiğimi fark ettim. Ama hayatı çok yoğun. Ünlü bir avukat olmak bir iş değil, bir yaşam tarzı.

"Çok sevindim. Yeni evinize alıştınız mı? Kızlar bu değişime nasıl uyum sağlıyor?"

"Apartman hayatına alışmak biraz zaman alıyor, ama Fee yeni sanat okulunu çok seviyor ve Callie okul sonrası hokey programına kaydoldu, bu yüzden elimden geldiğince olumlu yanlarını görmeye çalışıyorum."

"Peki ya yeni işin? İyi gidiyor mu? Geçen geceki hazırlık maçı galibiyeti çok temizdi. Basın da sana çok olumlu yaklaştı."

Onun gururu bana güç veriyor. "Teşekkürler. Şu ana kadar harika gidiyor. Öğrenmem gereken çok şey var, ama yönetim çok destek oluyor ve takım harika." Tek sorun, kaleciyle yatmış olmam.

"Daha önce de söylediğimi biliyorum, ama seninle gurur duyuyorum. Bir hedef belirledin ve onu başardın."

Gülümsüyorum. Gelecek yıl otuz yaşına girmem önemli değil; onun onayı önemli, çünkü artık tek ebeveynim o.

"Bu hayatımın fırsatı," diye itiraf ediyorum.

"Sadece profesyonelliğini koru, harika iş çıkaracaksın," diyor. "Aklın başında birisin."

Gerçeği öğrenirse ne kadar hayal kırıklığına uğrar? Ama üç yıl önce, burada olacağımı hiç düşünmemiştim. "İşler nasıl? Jacqueline nasıl?"

"İşler iyi, Jacqueline de iyi. Selam söylüyor." "Ben de selam söyle."

"Resmi sezon başladığında bir maça geleceğiz. Ya da onun programına bağlı olarak ben tek başıma gelebilirim," diye ekliyor.

"Nasıl uygunsa. Size iyi koltuklar ayarlayacağım," diyorum. Jacqueline gelmese daha iyi olur. Kötü bir insan değil, ama içinde anne sevgisi yok ve hokeyle ilgisi, benim avukat arkadaşlarıyla takılmakla ilgim kadar.

Telefonu kapatıyoruz ve ben kahvaltıyı hazırlıyorum.

Babam ve Jacqueline ikisi de kariyer odaklı ve aynı şirkette çalışıyorlar, bu yüzden ilişkileri iyi gidiyor. Babamı yılda sadece birkaç kez görüyorum ve ziyaretlerimiz genellikle bir spor etkinliği

etkinlik, dikkati dağınık bir akşam yemeği ve bir dahaki sefere benimle daha fazla zaman geçireceğine dair bir söz içerir.

Annemle babam ayrıldığında henüz iki yaşındaydım, bu yüzden onları birlikte hatırlamıyorum. Ama annem her zaman boşanmada elde edemediği şeye, yani paraya odaklanmıştı. Sonunda ona hayran olan ve istediği her şeyi veren üvey babamla tanıştı. Annem kendisine bakılmasını bekliyordu, her isteğinin yerine getirilmesini hak ettiğini düşünüyordu. Bu durum beni kendi yolumu çizmeye itti ve hafta sonu birlikte geçirdikten sonra Roman'la hiç iletişime geçmeme nedenlerinden biri oldu. Kim olduğunu bildiğimi fark ederdi. İkimiz için de bunu mahvetmek istemedim. Ya da ondan bir şey istediğimi, bir şey *beklediğimi* düşünmesini istemedim.

O zamanlar genç hokey takımına koçluk yapıyordum. Yüksek seviyedeydi, ama bu sporda kendime bir yer bulmaya çalışıyordum. Sadece bir ay sonra Ontario Ligi'nde iş buldum. Buraya kendi başarımla geldim.

Fee, elinde telefonuyla mutfağa girer, baştan aşağı siyah giyinmiş, sarışın Wednesday Addams'ı taklit etmeye çalışmaktadır. Eskiden parlak renkler giyer ve buna uygun neşeli bir kişiliğe sahipti, ancak geçen yıl onun için zor geçti. Bazen onun "karanlık" dönemi beni endişelendirse de, ona karışmıyorum.

"*Yüzüklerin Efendisi* fan kurgunu mu okuyorsun?" diye soruyorum.

"En sevdiğim yazar dün gece güncelleme yaptı." Kendine bir fincan kahve doldurur ve benimkini de doldurur. "Oooh, parfelerin sunumuna bak. Annem mısır gevreğini bile bulamadı."

"Çünkü biri hep yanlış yere koyardı," diye ekliyorum.

Annemiz alışverişe çıkmak için en uygun kişiydi ve en iyi tatilleri planlardı, ama yemek pişirme becerileri mikrodalgada başlıyor ve bitiyordu.

İkimiz de gözlerimiz yanana kadar güldük, sonra o tavana baktı. "Neden duygularım hep yanıyor?"

"Hormonlar ve keder, Fifi." Ona yandan sarılırım ve şakağına öpücük kondururum.

O bunu reddeder. "Ben iyiyim. Duygusal olmaya henüz çok erken." Haç işareti yapar. "Seni özlüyorum anne. Seni özlüyorum baba."

"İyi olduğundan emin misin?"

"Evet, bu sabah bir fotoğraf anısı geldi aklıma ve bunlar her zaman farklı bir etki yaratır."

Keşke onun acısını dindirebilseydim, ama bu benim sahip olmadığım bir güç. Annemle onun kadar yakın değildim. Benim acım onunkinden farklı, açık bir yara yerine kara bir boşluk. "Üzgünüm."

"İlerlemek için tek yol, bunu atlatmaktır. Bugün Callie için özel bir talimatın var mı? Her zamanki gibi antrenmana gidecek, değil mi?"

"Evet. Teşekkürler. Programının yoğun olabileceğini ve senin de bir sosyal hayatın olmasını istediğini biliyorum." Callie'yi çoğu gün hokey antrenmanından alması gerektiği için kendimi suçlu hissediyorum.

"Öğle yemeğinde arkadaşlarımla takılabiliyim." Saati işaret ediyor. "Kalkıp hazırlanmalısın yoksa geç kalacaksın, Koç."

"Kahretsin. Tamam. Akşam yemeğinde görüşürüz. Ne istediğini mesaj at, eve gelirken alırım." Onu yanağından öperim, çantamı alırım, ayakkabılarımı giyerim ve kapıya doğru yönelirim. "Seni seviyorum, Big Pheels!"

"Ben de seni seviyorum, Lex."

BÖLÜM 10

LEXI

Antrenman nispeten sorunsuz geçiyor. *Nispeten* diyorum, çünkü Roman'ın yönüne her baktığımda, bu sabah duşta yaptığım şey aklıma geliyor. Kendimi kontrol etmem lazım. Belki hipnoz işe yarayabilir.

Vander Zee yanıma kayıyor. "Grace açık, onu kenardan izleme, fırsat buldukça onunla bağlantı kurmaya çalış. İnisiyatif al."

"Tabii, evet." Vander Zee'nin beni yetkin biri olarak görmesini istiyorum, elinden tutması gereken biri olarak değil.

Grace'in yanına kayıyorum, o da bana puck'ı veriyor. "Bu sezondan ne bekliyorsun?"

"Takım arkadaşlarımdan nezaketi sayesinde dişlerimi kaybetmeden sezonu bitirebilirimse mutlu olurum." Bu sözünde güçlü bir alaycılık var.

"Gerçekten mi? Hedefin bu mu? Geçen yıl rekor kırmaya çok yaklaştın."

"Ben bir yabancı olduğum için, bu yıl da yine hayatta kalma mücadelesi vereceğim." Sopasının ucundaki pakı iki kez yakaladıktan sonra bana doğru fırlattı.

Sözleri dikkatimi çekiyor. Hayatta kalmak konusunda her şeyi biliyorum. Puck buzla temas etmeden yakalıyorum, havaya atıp sopamın arkasında yuvarlıyorum ve sonra geri pas veriyorum. "Ya hayatta kalmakla ilgili olmak zorunda olmasaydı? Ya başka bir şeyle ilgili olsaydı?"

O, puck'ı kolayca yakalar, havaya gönderir, sopasını arkasında döndürür ve yine de puck'ı bıçağına indirir, bir kez daha havaya atar ve sonra bana doğru gönderir. "Benim için her zaman hayatta kalmak önemlidir, Koç Forrester. İyi şeylere yaklaşırım ve sonra onlar

kaybolur." Sesinde sertlik var, ama başka bir duygu da var. Belki üzüntü. Ve kabullenme.

"Gerçekten mi?" Puku yarım düzine kez ileri geri çevirdikten sonra, onun biraz uğraşması için dominant olmayan eline doğru fırlatıyorum. "Yani profesyonel ligde geçirdiğin beş yıl iyi bir şey sayılmaz mı?"

"Ailem kesinlikle öyle düşünmüyor," diye homurdanır. "Peki ya büyükannen?"

O topu düşürür ve ben buzla temas etmeden yakalarım. "Güzel hareket, Koç Forrester," diye bağırır Roman ağdan.

İrkılırım ve puck'ı neredeyse düşürürüm, ama kendimi toparlayıp şutumu atarım. Roman beklemiyor olsa da, şut çizgiyi geçmeden önce durdurur.

"İyi kurtardın, kaleci," diye cevap veriyorum.

"Ne yaptığını biliyorum," diyor Grace. "Peki ne yapıyorum?"

"Beni anlamaya çalışıyorsun, kafamın içine girmeye çalışıyorsun. Bu kaybedilecek bir savaş, Koç Forrester. Çabaya değmez," diye cevaplar.

"Sana iyi bir terapist önerebilirim."

Başını geriye atıp gülüyor. "Kaktüs yemeyi tercih ederim."

"Bunu bilmek iyi oldu. Başka bir hedef düşün. Hayatta kalmak bir başlangıç, ama senin gibi birinin buz pistindeki başarılarından daha fazlasını görmek istiyorum, Grace." Omzuna hafifçe vurup Roman'dan puck'ı almak için kaymaya başlıyorum.

Yaklaştığımda bakışları benimkilere kilitlenir ve o bakışların ısısı vücudumu sarar. "Bu harika bir sopa çalışması, Koç."

Bu iltifatı nasıl yasadışı bir şey gibi göstermeyi başardığını anlamıyorum.

Kaşlarımı kaldırdım ve o sırttı, gözleri karardı.

Elimi uzattım ve o da puck'ı elime bıraktı. Sesi alçaktı. "Grace ile iyi iş çıkardın. Şimdiden ilerleme kaydettin."

Övgü karnımın derinliklerinde yankılanıyor ve içimde başka bir ateş yakıyor. Görmezden gelmem gereken bir ateş. Ama onun onayı hala benim için çok önemli ve nefes nefese verdiğim cevap beni ele veriyor.

"Teşekkürler, Goalie."

Hemi öğleden sonra ofisime başını uzatır. "Beşinde bir grup arkadaşla Watering Hole'a gidiyoruz, istersen sen de gel."

"Kız kardeşime bir sorayım. Onun programıyla çakışmadığından emin olmak istiyorum." Fee, saat altıya kadar Callie ile antrenmanda. Teorik olarak, yarım saatliğine gidebilir, yine de onlardan önce eve varabilir ve akşam yemeğini hazırlayabilirim. Ayrıca, takımla bağ kurmak için başka bir fırsat, ama önce Vander Zee ile aşmamam gereken sınırları aşmadığımdan emin olmak istiyorum.

"Tabii ki." Hemi gülümser. "Yirmi dakika sonra yola çıkıyoruz. Eğer gelebilirsen, ofisime uğra, birlikte gidelim."

"Olur."

Hemi günün işini bitirmek için ayrılır. Fee'ye mesaj atmadan önce Vander Zee'nin ofisine uğrarım. O yoğun biridir, ama adildir ve bu özelliğini takdir ediyorum. Kapısı açıktır, ama yine de kapıyı çalarım.

"Girin."

Beyaz tahtasının önünde duruyor, oyuncular numaralarıyla işaretlenmiş.

"Ottawa maçı için başlangıç kadrosunu mu planlıyorsun?" diye soruyorum.

"Evet. Grace ve Madden'ı çoğunlukla ayrı hatlarda tutmak işe yarıyor." Tahtadaki Palaniappa'nın numarasını işaretler.

"Ama bu durum eninde sonunda değişmek zorunda," diyorum. "Değişecek," diye onaylıyor.

"Hammerstein bana iyi bir tavsiye verdi, ben de Grace üzerinde çalışıyorum." Keşke bu konuyu daha hızlı çözebilseydim. Takım için daha iyi olurdu ve Vander Zee'nin gözünde puan kazanabilirdim. Ancak, bu takımda daha uzun süredir bulunan değişkenle yakın çalışmadığım için bu zor bir iş.

"Tavsiyenin ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Oyunculuk yaptığım dönemde en iyi koçlarımdan kimler olduğunu sordu. Onlar her zaman kişisel düzeyde bağ kurduğum kişilerdi."

"Bu doğru." Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Biliyor musun, kızım Tallulah lise yıllarında buraya staj için geldi

"Doğru." Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Biliyor musun, kızım Tallulah lise stajını yapmak için buraya geldiğinde, oyuncuların bana bakışı değişti. Tally'yi kız kardeşleri gibi gördüler. Onu korudular, ona baktılar. Hatta ofisteki kızlarla da çok yakınlar. Artık ben sadece emirler yağdıran, daha iyi ve daha akıllı oynamaları için onları zorlayan bir adam değilim."

"Anlıyorum." Bu, ihtiyacım olan geçiş. "Hemi beni Watering Hole'a davet etti. Teklifi kabul etmeden önce sorun olup olmadığını öğrenmek istedim."

"Tabii ki sorun yok. Çocukların seni tanıması için iyi bir fırsat. Ve biliyorsun, Madden'ı açılmaya ikna edebilirsen, bu harika olur."

"Elimden geleni yapacağım, ama o kartlarını göğsüne yakın tutuyor." "

öyle.

ekstra dersler Ben çaba gösterirdim, ama kendimi ya da eşimi klonlayamam."

"Tamam. Ben çıkabilir miyim?"

"Tabii ki. Ben de birazdan çıkacağım."

"Tamam, teşekkürler Koç Vander Zee. İyi geceler." "Sana da."

Kapıya doğru

yöneliyorum. "Forrester."

Durup ona döndüm.

"Onları tanımak iyi bir şey. Ama buz üzerindeyken sorumlu sensin ve senin sözün geçer."

"Evet, efendim." Onların güvenini kazanmak, onlarla iyi geçinmek ve yine de kontrolü elinde tutmak arasında ince bir çizgi var ve onun beni, bebek gibi davranılmadan eleştiriye açık biri olarak görmesini istiyorum.

Bir kez başını sallar ve dikkatini tekrar beyaz tahtaya çevirir. Ofisime dönerken kız kardeşime mesaj atarım.

LEXI

İş çıkışı Terror çalışanlarıyla dışarı çıkmaya davet edildim. Geçen seferkiyle aynı yer. Eve yemek getirmemi

getireyim mi, yoksa birlikte bir şeyler mi yapalım?

BİG PHEELS

Kesinlikle dışarıdan yemek. Geçen seferki gibi sipariş vereceğim. Ayrıca eve gelmek için acele etme. . Callie kurabiye yapmak istiyor, bu da senin dışarıda arkadaşlık kurarken hepsini yiyip, hiçbir şey olmamış gibi davranmamız için iyi bir bahane.

LEXİ

Arkadaşlarıyla planlar yapmalısın.

BİG PHEELS

Üzerinde çalışıyorum. Isınmam biraz zaman alır, biliyorsun. Seni seviyorum. Lütfen eğlen ve çok erken dönme.

LEXİ

Ben de seni seviyorum. Teşekkürler.

Onun izniyle duygularımı dışa vuruyorum. Çok çabuk büyümek zorunda kaldı. Onun benim hiç yaşamadığım bir şekilde yaşamasını, gelişmesini istiyorum.

Hemi, Shilpa ve Hammer ile buluşuyorum ve asansöre giderken Koç Thomas ve Donnie'yi geçiyoruz.

"Çıkıyor musun, Forrester?" diye sorar, grubumuzu süzer. "Evet. Bir şeye ihtiyacın yoksa?"

"Hepiniz Watering Hole'a mı gidiyorsunuz?" Donnie cevap vermeden Arnold sorar.

"Planımız öyle," diyorum.

"Bize katılabilirsin, ama sanırım senin çocuklar bu akşam antrenmanları var?" Hemi bunu bir soru olarak ifade eder.

"Yeni nesil Terror oyuncularını yetiştiriyoruz, değil mi Donnie?" Koç Thomas onun omzuna vurur.

"Elbette," diye cevaplar Donnie.

"İyi eğlenceler. Yarın buz pistinde görüşürüz, Forrester," diyor Koç Thomas ve koridorda ilerlemeye devam ediyorlar.

Ofisten çıkıp kalabalık caddeye doğru ilerliyoruz.

Hammer telefonuna bakarken kaşlarını çatır. "Tally bu akşam gelemmez. Dans dersi ve akşam dersi var."

"Bu dönem programı çok yoğun," diyor Hemi. "Dansçı mı? Ne tür dansçı?" diye soruyorum, Watering Hole'un kapısından içeri girerken. Watering Hole'un kapısından içeri girerken soruyorum.

"Modern çağdaş dansçı. Dans ve kinesiyoloji çift ana dal okuyor. Bu onun için büyük bir geçiş," diyor Hammer.

Dred, Rix ve Essie bize el sallıyor ve ben kucaklaşarak karşılanıyorum.

Dred kenara kayıyor ve ben de onun yanındaki koltuğa oturuyorum. "Bu gece geldiğine çok sevindim! Geçen sefer akşam yemeği eve sorunsuz ulaştı mı?"

Gülümsüyorum. "Evet, eve ulaştı ve çok beğenildi."

"Kız kardeşlerini de getir ki tanışalım," diyor Rix.

"Çok isterim. Callie haftada beş gece hokey oynuyor ve Fee son sınıfta ve portföy dersi var, bu yüzden çok meşguller."

"Portföy mü? Sanatla mı uğraşıyor?" diye sorar Rix.

"Sanat Akademisi'ne gidiyor."

"Ne tür sanatla ilgileniyor?" diye sorar Essie.

"O bir dansçı, ama aynı zamanda karışık medya sanatıyla da ilgileniyor."

"Onu kesinlikle dışarı çıkarmalıyız. Tally de orada okudu." Hemi bir bardak soda alır.

Margaritaları reddedip zencefilli gazoz sipariş ediyorum. "Bu onun için harika bir bağlantı olur." Tally hoş birine benziyor ve Fee'nin kesinlikle yeni arkadaşlara ihtiyacı var.

Kapının üzerindeki zil çınlar ve ensemdeki tüyler diken diken olur.

Bir an sonra, Roman gözümün ucunda belirir. Hammer'a sarılmak ve herkese merhaba demek için durur. Kızına karşı çok tatlıdır ve ben de bir zamanlar o nazik tarafını görmüştüm, ama aynı zamanda kıyafetleri çıktığında ne kadar pis olabileceğini de biliyorum...

Ve bakışları bana düştüğünde, tüylerim diken diken olur ve tüm vücudum terler. Bütün yılı böyle nasıl geçirebilirim? Her zaman tetikte. Her zaman onun varlığının farkında. Her zaman tahrik olmuş ya da endişeli ya da her ikisi birden.

Hammer ve Roman'ı izlerken gülümsemesi hüzünlü bir hal alan Dred'e dikkatimi veriyorum. "Oldukça özel, değil mi?"

"Çok yakındırlar," diye mırıldanıyorum.

"Öyleler. Barlara falan gidiyorlar. Birlikte vakit geçirmeyi gerçekten seviyorlar."

"Üvey babam da kız kardeşlerimle bu kadar yakındı. Barlara gitmediler tabii ki, ama sürekli birlikte bir şeyler yaparlardı." Belki de babamla ilişkimizin bu kadar zor olmasının nedenlerinden biri budur. O yakınlığı özlüyorum, ama bu mümkün değil.

"Bunu kaybetmeyi hayal bile edemiyorum."

Flip, Tristan ve daha önce görmediğim başka bir adam kapıdan içeri girerler. Tristan, Rix'e merhaba demek için doğrudan masamıza doğru gelirler.

Essie pudra kutusunu çıkarır ve hızla dudaklarına parlatıcı sürer.

Tristan, diğer adamı kardeşi Nate olarak tanıttıktan sonra, bar taburelerinde oturan erkeklerin yanına otururlar. Flip ile dikkat çekmeden konuşmanın bir yolunu bulmak istiyorum. Ancak etrafta bu kadar çok erkek varken bu imkansız. Yanlış zamanda ona yaklaşmanın işleri daha da kötüleştirebileceğinin farkındayım.

Bunun yerine kızlara odaklanıp burada bağlantılar kurmaya karar veriyorum. "Nate nasıl?" diye soruyor Hemi, Rix'e.

O başını sallar. "O iyi. Alışması biraz zaman alıyor ama bence bu onun için iyi bir şey." Bana döner. "Nate yüksek lisans yapmayı planlıyordu ama hayalindeki işi teklif edildi, bu yüzden kendine bir yer bulana kadar bizimle kalıyor."

"Böyle bir yerin olması çok güzel," diyor Hammer.

"Öyle. Ve bence bu Tristan ve Nate için iyi bir şey, özellikle de Brody Tilton Üniversitesi'nde yakınlarda olduğu için."

"Kız kardeşim ve Tally'nin birbirlerini bulmuş olmalarına bayılıyorum," diyor Essie düşünceli bir şekilde.

"Değil mi? Çok mükemmel," diye onaylar Rix, sonra muhtemelen yüzümdeki şaşkınlığı okuyarak tekrar bana döner. "Üzgünüm, neden bahsettiğimizi bilmiyorsun, değil mi? Brody, Tristan'ın en küçük kardeşi. Bu yıl, Tally ve Essie'nin küçük kardeşi Cammie gibi Tilton'da kampüste yaşıyor. Ben de orada derslere katılıyorum, ama kısmen çevrimiçi ve kampüs çok büyük."

"Ah, mantıklı." Tristan ve Essie'nin Tilton'a giden üniversite çağında kardeşleri olduğunu zihnimde not ediyorum.

"Lexi, sana ve kız kardeşlerine bir şeyimiz var!" Hammer, masanın üzerinden bir Terror bez çanta uzatır.

Dred heyecanla koltuğunda kıpırdanır. "Bu senin hoş geldin hediye!"

"Buna gerek yoktu," diyorum çanta önüme konduğunda.

"Sadece eğlenceli bir şey," diye açıklıyor Hammer.

Kağıt mendili çıkarırım. İçinde *Badass Babe Brigade* yazan pembe bir tişört vardır. Altında katlanmış başka pembe şeyler de vardır. "Bu çok sevimli."

Hemi gülümsüyor. "Badass Babe Brigade'e hoş geldin. Artık resmi bir üyesin."

"Callie'nin tişörtünü değiştirdik, çünkü o sekiz yaşında ve küfürlü kelimeler yazan bir tişört giymesini istemiyoruz." Hammer göz kırpmıyor.

"Akıllıca." Gülüyorum, ama biraz boğazım düğümleniyor. "Teşekkürler. Bu gerçekten... Teşekkürler."

Dred bana yandan sarılır. "Terror ailesine hoş geldin."

Bu grubun bir parçası olmak korkutucu derecede harika. Ve içimden bir ses, Hammer gerçeği bilseydi bu kadar kabul edici olur muydu diye merak ediyor.

Tuvalete gitmek için izin istemeden önce, tüm kızlar beni tekrar kucaklarına alırlar. Bir an kendime gelmem lazım, çünkü birdenbire kendimi çok duygusal hissediyorum. Her şeyi kendi başıma yapmaya çok alışkınım. Yardım kabul etmezsen, kimse seni başkalarının ayaklarına basmakla ya da iyilikler sayesinde yükselmeye çalışmakla suçlayamaz. Bu dostluğa, ait olduğumu hissetmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Tuvaletten çıkarken dikkatimi vermiyorum ve geniş bir göğse çarpıyorum. Derin bir nefes alıyorum, Roman'ın tıraş losyonunun tanıdık kokusunu içime çekiyorum. Elleri sanki beni dengelemek istercesine omuzlarımı kavlıyor ve bu dokunuşla vücudumun her yeri elektrikleniyor. El sıkışmak ve ara sıra hokey topunu paslamak dışında, aramızda hiçbir fiziksel temas olmamıştı. Geri çekilmeli, ondan uzaklaşmalı, bir şey söylemeli, bir şey yapmalıyım. Ama istemiyorum.

Başımı kaldırıyorum ve kalbim göğsümde takılıyor, sonra hızla atmaya başlıyor. Gözlerinde endişe var, ama tanıdık sıcaklık da hala orada. Ona karşı gardımı düşürmemem, profesyonel kalmam gerekiyor, ama şu anda kendimi çok hassas ve muhtaç hissediyorum. Paylaştığımız bağı özlüyorum

Son zamanlarda rahatsız edici bir şekilde tanıdık hale gelen bir şekilde özlüyorum.

"Üzgün görünüyordun. İyi misin, Lexi?" Başparmağı, gömleğimin yakasındaki açıkta kalan cildimi okşayarak omurgamdan aşağı bir titreme gönderir.

Onunla tekrar bu kadar yakın olmanın ne kadar *güzel* olduğunu düşününce, inlememem bir mucize. Ona erimek istiyorum. Kollarının beni saran gücünü hissetmek istiyorum. Her şeyi bir arada tutan kişi olmak istemiyorum.

"Hayır. Evet. Bilmiyorum." Gözlerimi kapatıyorum ve geri çekilmek istiyorum, ama yapamıyorum. "Bu... Ben yapmamalıyım..." Ama bunu söylerken bile, elimi göğsüne bastırıyorum ve kalbinin benimki kadar hızlı attığını hissediyorum. "Seninle yalnız kalamam." Çünkü ona karşı hissettiğim içgüdüsel arzuyu kontrol edebileceğimi bilmiyorum. Onunla birlikteyken, bir yere ait hissediyordum — kısa süreli de olsa, bir an için onun olduğumu hissettim. Ve bunu tekrar istiyorum, çok istiyorum.

Dili alt dudağını yaladı. "Senden uzak durmaya çalışıyorum, ama bu savaşı kaybediyorum." Ellerini indirip yanlarında yumruk yaptı, gözleri aynı çaresiz özlemle doluydu, yıllar önce farklı bir seçim yapsaydım neler olabileceğini düşününce göğsüm ağrıyordu.

Ama o zaman bu işi yapamazdım.

"Gitmelisin," diyor sert bir sesle.

Bir kez başımı sallarım, ama geçerken elimi okşar. Sanki kendini tutamıyormuş gibi. Sanki onun ihtiyacı benimkiyle aynı ve reddedilemeyecek kadar güçlüymüş gibi. Birdenbire hayatına geri döndüğüm için hala kızgın olabilir, ama ikimiz de bu çekime karşı güçsüzüz. Yine de yürümeye devam ediyorum, çünkü hayatımı mahvetmek planımın bir parçası değil.

BÖLÜM 11

ROMAN

Ottawa uçağına binerken koç ekibinin yanından geçiyorum. Koç Forrester, mavi takım elbise giymiş, koridor tarafındaki koltukta oturuyor. Uzun saçları omuzlarına dökülmüş, her zamanki örgüsüyle, yanında açık bir defter, uzun parmakları arasında bir kalem, dizüstü bilgisayarında New York'un Ottawa'ya karşı oynadığı son maç oynuyor. Yanındaki koltukta oturan Grace de izleyebilsin diye ekranı hafifçe açmış.

"İşte bu." Ottawa kaleye şut attığında maçı duraklatıyor. "Ne görüyorsun?"

Çenesini ovuşturuyor. "Oyunu doğru okumadım."

"Oh, ama bence yaptın," diye cevaplar. "Ve saptırma işe yaramalıydı, ama bak buraya ne oldu." Connor, oyuna devam ederken eğilir.

Gurur göğsümü kabartıyor. Grace ile oyun seviyesinde gerçek bir ilerleme kaydediyor ve geri kalanının da geleceğine güvenim tam. Özellikle de bu sporu yaşayıp soluduğu için. Terror'a katıldığından beri geçen haftalarda, sürekli yeni fikirler ortaya atıyor ve takımın seviye atlaması için yollar arıyor.

Onun karşısına, koridor tarafındaki koltuğa oturuyorum. Bir anlığına gözleri benimkilere kayıyor, sonra tekrar ekranına dönüyor ve Connor ile oyunu analiz etmeye devam ediyorlar. Kalemı dudaklarının arasına giriyor. Rolünü sahiplenmesi, oyuncularını tartıştığımız gibi yönetmesi ve aynı zamanda en sevdiğim tatlıya benzemesi, benim aletimi harekete geçiriyor.

"İyi misin dostum?" diye soruyor Hollis.

"Ha?" Koç Forrester'dan gözlerimi ayırıyorum.

"Kafan çok dolu gibi görünüyorsun. Geçen sezonun gerçekliği mi vuruyor?"

"Oh. Evet." Yalanı yutarken midem burkuluyor. Bu benim kariyerimle ilgili değil. Bu sezon bir an önce bitsin istiyorum. "Menajerinle görüşmen nasıl geçti?"

"İyi." Hollis kol dayanağına hafifçe vurur. "Dün Alex Waters ile konuştum."

"Öyle mi? Ne dedi?" Efsanevi bir oyuncu olan Alex Waters, Pearl Lake'de bir grup emekli oyuncu ile birlikte Hokey Akademisi'ni yönetiyor.

"Toronto'da bir şube açmak üzereler. Ailesi Guelph'te yaşıyor ve o da onlara yakın olmak için bir neden arıyor," diyor Hollis. "Koç arıyorlar."

"Gerçekten mi?" Bu ilginç bir seçenek.

"Haftaya bilgileri gönderecek. Senin planlarının ne olduğunu sordu. İyi bir fırsat olabilir."

Kalbim hızla çarparak alt dudağıımı ovuşturuyorum. Bakışlarım tekrar Koç Forrester'a kayıyor. Toronto'da kalabilirim. Gelecek yıl takımda olmayacağım, bu da demek oluyor ki... o artık yasak bölge olmayacak. Onunla çıkmak şu anda olduğu gibi sorun olmayacak. Bürokrasi ve kırmızı bantla uğraşmak zorunda kalmayacağız. Şu anda bu, kariyerinden bahsetmeye gerek bile yok, onun itibarını zedeleyebilir. Ama emekli olduktan sonra, çok daha az engelle onun peşinden gidebilirim. *O benim olabilir.* "Olabilir. Menajerime söyleyeceğim."

"Gelecek yıl da birlikte çalışmaya devam edebilsek ne güzel olurdu, değil mi?" diyor Hollis.

"Evet, olur," diye onaylıyorum. Geçtiğimiz yıl pek çok şey değiştı, arkadaşlığımız da dahil, ama birlikte koçluk yapmak harika bir sonraki adım olabilir.

Ottawa'ya uçuş kısa sürüyor. Kısa süre sonra odamıza yerleşiyoruz ve Hollis, Peggy'yi "kontrol etmek" için beni rutinime bırakıyor. Eşyalarımı yerleştirip yoga matımı seriyorum ve uçuş sonrası esneme rutinimi yapıyorum. Bitirdiğimde, hazırladığım kaseden yeşil elmalardan birini alıp Hollis'le buluşmak için lobide aşağı iniyorum.

Ama oraya vardığımda, ilk gördüğüm kişi Lexi. Boş bir koridorda telefonunu kulağına dayamış, örgüsünün ucunu çekerek volta atıyor. Belli ki bir sorun var. *Onu rahat bırakmalıyım.* Karışmamalıyım

karışmamalıyım, ama sezon bittiğinde neler olabileceği düşüncesi başka yöne gitmemi imkansız kılıyor.

"Ateşi kaç derece?" Rahat bir nefes aldı. "Tamam. Bu idare edilebilir. Ve ona ateş düşürücü verdin mi?"

Dönüp bana çarpmak üzere. Ellerimi omuzlarına koyup onu dengeliyorum. Endişe kaşlarını çatıyor. "39'un üzerine çıkmasını istemiyoruz. Callie hasta olduğunda yanında olamamak hoşuma gitmiyor." *Bir dakika ihtiyacım var*, diyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye mırıldanırım, ellerim hala omuzlarında.

"Callie yarın evde kalmalı. Kahretsin. Sınavını kaçırmayı istemem." Elini uzatıp kravatımı okşadı. Onu New York'ta çok özel bir akşam yemeğine çıkardığımda takmıştım. "Belki eve daha erken bir uçakla dönebilirim. Maçtan sonra sana haber veririm. Ben de seni seviyorum, Big Pheels. Üzgünüm. Callie'ye selam söyle." Telefonu kapatıp burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Nasıl yardımcı olabilirim, Roman?"

"Bana yardım etmeme izin vererek bana yardım edebilirsin," diyorum yumuşak bir sesle.

"Senin arenaya gitmen gerekiyor, benim de öyle," diye cevaplar.

"Evet, ama Callie hasta ve durum düzelmezse oyuna konsantre olamazsın, bu da benim de konsantre olamayacağım anlamına gelir, çünkü elimden geldiği halde müdahale etmediğim için kendime kızacağım," diye tartışıyorum.

"Neden bu kadar nazıksın?" diye fısıldıyor.

"Çünkü geçmişe kızmak bu gece hiçbir şeyi değiştirmez ve ben pislik olmak yerine iyi bir adam olmak daha iyi hissettiriyor." Örgüsünün ucunu parmağımla okşuyorum. "Sanırım Peggy ve Hemi seni çoktan grup sohbetlerine dahil etmişlerdir."

"Evet, ama..."

"Geçen gün Dred ile konuşuyordun. Neden onun orada olup olmadığını bir bakmıyorsun?"

Bunu bildiğime şaşırmış gibi kaşlarını çatı.

"Sana gerekenden çok daha fazla dikkat ediyorum, Lexi. Dred'in iletişim bilgilerini bulmazsan, kızımdan alıp kendim yaparım."

"Çok otoriterisin," diye şikayet eder.

"Kontrolü ele almamı seviyorsun."

Bana bir bakış attı. "Dikkatli ol, Goalie." "Dred'in iletişim bilgilerini bul, Koç."

Alt dudağını ısırır. "Callie hasta olduğunda ona bakmasını isteyemem."

"Tamam. Senin için yaparım." Cep telefonumu cebimden çıkarırım. "Yapma." Elimi tutar. "Ben yaparım."

"Aferin kızım." Sesimin boğuk çıkmasını istememiştim.

O titrer, ama başka bir şey söylemez, sadece mesajı gönderir. Dred'in cevap vermesi üç saniye sürer.

"Kütüphanede saat 10'da işi bitiyor ve geceyi burada geçirmeyi teklif etti."

"Harika. Artık bu gece tek endişelenmen gereken şey maç, ben de bunun için hazırlanmam lazım." Vücudumla olan savaşı kaybetmeden önce dönüp uzaklaşmaya başlıyorum ve onu kollarıma alıyorum.

"Roman."

Tanrım, onun dudaklarından benim adım çıktığında bana ne oluyor böyle. Omzumun üzerinden bakıyorum.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Maça iyi bir hisle girmiş olmama rağmen, iyi oynamıyorum. Hiçbirimiz için hiçbir şey yolunda gitmiyor. Grace, daha az tecrübeli bir enforcer ile ikinci hatta oynuyor ve bu da bizi savunmasız bırakıyor. Ama onu Madden ile aynı hatta koymak, değmeyecek kadar fazla sorun yaratacak gibi görünüyor. Sezonu mahvetmemek için bunun sona ermesi gerekiyor. Şu anda, Ottawa bizi mağlup ederken ben üç gol yedim. Umarım bu, sezonun geri kalanında başıma geleceklerin habercisi olmaz.

Soyunma odasından çıktığımızda Peggy ilk önce bana sarılır. Bu beni daha mı kötü yoksa daha mı iyi hissettirir, bilmiyorum. "Üzgünüm, Dado. O maçın zor olduğunu biliyorum."

Onun sırtını okşarım. "Teşekkürler, evlat."

"Bu akşam dışarı çıkacaksın, değil mi?" Ceketimin yakalarını düzeltir.

"Hayır. Biraz dinleneceğim." Nereye gideceklerini düşünür gibi görünen gruba çenemi doğru eğiyorum. "Siz eğlenin. Gidip biraz enerji harcayın ve Hollis'i de yanınıza alın."

"Emin misin? Biz de kalabiliriz."

"Eminim, evlat. Çıkın. İyi eğlenceler. Sabah kahvaltıda görüşürüz." Eğer kalırlarsa, neden havamda olmadığımı açıklamak için daha fazla yalan uydurmam gerekecek ve midem ve vicdanım için bunu önlemek istiyorum.

"Tamam." Yanağıma öpücük kondurur. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Otele geri dönüyorum, ama çok gerginim, rahatlayamıyorum, bu yüzden üstümü değiştirip spor salonuna gidip sinirimi boşaltmaya çalışıyorum.

3 kilometre koştuğumda spor salonu kapısı açılır ve ıslak rüyam ve en büyük günahım içeri girer. Lexi kısa sweatshirt'ünü başından çıkarır ve spor sütyeni ve koşu şortuyla kalır. Her yer deri, deri ve yine deri... Odanın karşısına geçerken tüm tonlu, atletik, inanılmaz derecede esnek vücudu gözler önüne serilir.

Saat on bir, spor salonu bizden başka boş. Uçağımız sabah sekiz buçukta kalkıyor. Yatmaya hazırlanmamız gerekiyor. *Ona farklı bir egzersiz yaptırmak isterdim.*

Koşu bandına geldiğinde tereddüt eder, ama benimkinin yanındaki bandın üzerine çıkar. "Bu gece buzda yeterince egzersiz yapmadın mı?"

"Görünüşe göre hayır." Ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum, ama o saç örgüsünü başının üstüne dolayıp saç lastiği ile sabitlerken kendimi tutamıyorum. O saç örgüsünü çözüp, yumruğuma dolamak ve omzundan kulağına kadar öpmek istiyorum. Boğazımı temizleyip başka yere bakıyorum. "Callie nasıl?"

"Ateşi düştü ve uyuyor, bu iyi bir şey. Dred öğleden sonraya kadar vardiyası yok, bu yüzden ben dönene kadar Callie'nin yanında kalabilir

kalabilir. Bu da Fee'nin okula gidebileceği anlamına geliyor."

"Bu iyi." Aklımdan geçenleri söylememek için çenemi kapalı tutmaya çalışıyorum, ama kendimi kontrol etme yeteneğim boktan. "Callie'ye bakılıyorsa neden buradasın?"

"Muhtemelen senin burada olduğun nedenle." Koşu bandını çalıştırıyor. "Şüpheli," diye mırıldanıyorum.

Bana yan gözle bakar. "Yani bu maç sonrası ceza değil mi?"

"Tamamen değil, hayır."

"Yani kısmen ceza."

Soruyu geçiştirip kendi sorumu soruyorum. "Neden buradasın?"

"Aklımı toplamaya çalışıyorum. Kalecim zor bir maç geçirdi ve bu benim hatam."

"Kaleyi korumakta başarısız olmam senin suçun değil." Hızımı artırıyorum.

O durdur düğmesine basar ve bana döner. "Değil mi? Son sezonunda, hiçbir uyarı ya da açıklama yapmadan buraya geldim. Her şeyi mahvettiğimi biliyorum Roman. Seni gördüğüm anda bir hata yaptığımı anladım."

"Bu takıma çok uygunsun." "Biliyorum.

Hata bu değil."

Midemi bulandırıyor. Koşu bandından atlıyorum ve durdur düğmesine basıyorum. Gitmeliyim. Uzaklaşmalıyım. Ama *yapamıyorum*. "Ben. Hata benim."

"Keşke geri alabilsem," diye fısıldıyor.

Bu, göğsüme bir hokey diski çarpmış gibi acı veriyor. Konuşmadan önce bir an duruyorum. "En azından pişman olduğunu söylerken gözlerime bak."

Gözleri yüzümde dolaşıyor ve ona her yaklaştığımda hissettiğim aynı arzuyu onda da görüyorum. "Senden pişman değilim. Hiç de bile," diyor. "Sorun da bu, Roman. Bana her baktığında, bana her dokunduğunda, seninle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu yeniden yaşıyorum."

Siktir. Keşke daha az güzel, daha az inanılmaz, daha az güçlü bir kadın, yatak odasında daha az baştan çıkarıcı olsaydı. Ama o tüm bunlar ve daha fazlası, ve bu beni delirtiyor. "Eğer bu doğruysa, neden hiçbir not bırakmadan gittin?" Bu beni içten içe yiyip bitiren şey.

Yüzünde acı dolu bir ifade belirir. "Senin için sadece eğlenceli bir hafta sonu olduğumu sanıyordum," diye fısıldar. "Yatağını ısıtan ve sonra unutulmuş birçok kişiden biri olduğumu sanıyordum."

"Peki şimdi ne düşünüyorsun?" Korkuluğa tutunarak, ona uzanıp yanağını okşamamak, parmaklarımın ucunda yumuşak tenini hissetmemek, bu karşı konulmaz ihtiyaca boyun eğmemek için kendimi zorluyorum.

"Yanılmışım."

Parmakları köprücük kemiklerini okşayarak dikkatimi göğüs dekoltesine çekiyor. Ellerimi ve yüzümü gömdüğüm yere. Ve ayrıca sikiştiğim yere.

Ona *bakışımı* attım. Her seferinde beni avucunun içine alan bakışımı. Tanrım, o kadar ateşli ki. Sinir bozucu bir şekilde kontrolü elinde tutarken, ben burada çizginin doğru tarafında kalmak için mücadele ediyorum.

"Bana öyle bakma, Roman." İfadesi kararlı, ama sesindeki titreme başka bir hikaye anlatıyor. "Ben senin koçunum."

Koşu bandından inip onun bandına geçiyorum.

Kontrol paneline çarpana kadar geri çekildi.

"Sanırım sana böyle bakmam hoşuna gidiyor, Lexi." Onu kollarıma çekip dudaklarını yeniden tatmak için kendimi tutmak için kolçaklara tutunuyorum. Bunun yerine, hala cevapsız kalan soruları soruyorum. "Neden beni New York'ta soğuk çarşafın arasında ve hiçbir not bırakmadan terk ettin?"

"Senin şöhretinin ardından sıradan bir kadın olmak istemedim." Gözlerini kaçırıyor. "Kariyerime daha yeni başlamıştım ve sen... hayatın her alanında büyük bir isimsin. Hayalimdeki role ulaşmak için yatarak geçirdiğim bir hayat süren bir hokey hayranı olmak istemedim." Gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzünde acı dolu bir ifade belirir. "Hayatımın en güzel hafta sonuydu, Roman. Gençtim ve senin de benim gibi hissedebileceğine inanmıyordum."

Aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "Hâlâ benim hissettiğim gibi bir kimya hissediyor musun?"

hala

Ne umuyordum bilmiyorum, ama gardı geri çekiliyor

bu

"Ben senin koçunum, Roman."

Gözlerimi kısarak, bir sonraki sözlerim bir talep gibi geliyor.

ayı

hisse

diyor

musu

n?"

"Bu bir cevap değil, Alexandria."

Titreyerek nefes verdi. "Roman." "Gerçeği istiyorum."

"Evet. Hâlâ hissediyorum. Ne zaman yanımda olsan, tek düşünebildiğim bu. Beni tüketiyor. Sen beni tüketiyorsun. Her senaryoyu kafamda binlerce kez oynattım. O sabah ne kadar kalmak istediğimi biliyor musun? Ama kalmadım. Elimizde olan tek şey şu an ve buradayız. Bunun ne kadar imkansız olduğunu anlamalısın," diye yalvarır. "Artık benim ne istediğim önemli değil. Bu duygularımı eyleme dökersem kariyerim biter."

"Hayatımı altüst ediyorsun."

Alt dudağı titriyor. "Sen de öyle. Yine. Hala."

Şu anda ulaşılabilir olan bir gelecek olasılığının olduğunu bilmek çıldırııcı. İsteddiğimi elde etmenin bir yolunu bulmak için çaresizce çabalıyorum. Onu. Bizi.

İkimiz de kollarımızı indirdik ve birbirimize yaklaştık, sanki vücudumuz ne istediğini biliyor ve bu dürtüyle hareket etmenin hayatlarımızı mahvedeceğini umursamıyor gibi.

"Roman, lütfen," diye fısıldadı.

Pes edip ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce, arkasını dönüp spor salonundan çıkıyorum.

BÖLÜM 12

LEXI

LEXI

Başka bir şey getiremeyeceğime emin misin?

HEMI

Her şey hazır. Sos ve kurabiyeler fazlasıyla yeterli. HAMMER

Hollis, dün gece ben uyurken yaptığım salatanın yarısını yedi. RIX

Bir sürü yeni tarif denedim, o yüzden çok fazla yemek getiriyorum. Üzgünüm ve rica ederim.

TALLY

Ama salatalık salatası yok, değil mi? :Kıkırdayan GIF: HEMI

SHILPA

ESSIE

RIP salatalıklar.

HEMİ

:salatalık dansı GIF: DRED

Siz bir grup sapıksınız.

LEXİ

???

Dred'den özel bir mesaj geliyor.

DRED

Salatalık hakkında soru sorma.

LEXİ

Şimdi salatalığı sormak istiyorum.

DRED

Söz veriyorum, gerek yok.

Ayrıca, Hemi bu tür şeyleri ayarlıyor, bu yüzden bir şeyler getirme konusunda endişelenme. Görüşmek üzere!

LEXİ

Sabırsızlıkla bekliyorum!

Telefonu kapatıp hazırlanmayı bitirirken gülümsüyorum. Antrenman ya da maç olmadan Roman'ın yanında olmak beni geriyor, ama bu kadınlarla daha fazla zaman geçireceğim için heyecanlıyım.

"Tüm takım davetli, değil mi?" Callie, ben doğru kıyafeti seçmeye çalışırken son on dakikadır yatağımda zıplıyor.

Bu soruyu birkaç kez cevapladım bile. "Evet. Tüm takım davetli."

Hemi ve Dallas bir takım barbeküsü düzenlediler. Sezonun ilk resmi maçı iki gün sonra. Zorlu hazırlık

maçlar, neyse ki dengelendi.

Palaniappa ve Grace ile çalışıyorum, ikisi birbirleriyle iyi anlaşıyor gibi görünüyor. Flip ve Grace'in birbirlerine karşı duydukları nefret hakkında konuşmalarını sağlayamadım ama Grace ile kişisel düzeyde ilerleme kaydediyorum. O, günah keçisi ve sorunlu biri olmaya alışık ve onun olumsuzluklarını yüzüne vurup ardından iyi işlerini övmenin çok işe yaradığını öğrendim. Vander Zee de bunu onaylıyor, bu da her zaman iyi hissettiriyor.

"Connor Grace ve Roman Hammerstein ile tanışacağıma inanamıyorum! Bu, hayatımın en güzel günü olacak!"

Connor gelir de umarım, yoksa elimde üzgün bir küçük kız kalır. Antrenman sırasında kız kardeşimin hokey oynadığını ve onun büyük bir hayranı olduğunu söyledim. Gelmeye çalışacağını söyledi. Callie ona bir kart hazırladı ve GRACE forması giyiyor. Gerçi Roman'a da neredeyse aynı derecede takıntılı, o yüzden Roman da iyi bir teselli ödülü olacak.

Fee yatağıma uzanıyor. "Gelmek zorunda mıyım?" O da bu soruyu on kez sordu. Karanlık renkli üniformasını giymiş: siyah kot pantolon, siyah tişört, siyah göz kalemi.

"Eğlenceli olacak. Baş antrenörün kızıyla tanışacaksın, o da geçen yıl senin okuluna gitmiş, yani ortak bir yanınız var," diye hatırlatıyorum ona.

"O lise öğrencisiyle takılmak istemez," diye şikayet ediyor Fee.

"Onlara bir şans ver, tamam mı?" Onun etrafındaki kara bulutların biraz dağılmasına ihtiyacım var.

"Tamam."

Tek bir kelimenin bu kadar küçümsemeyle dolu olabilmesi, gençlerin mucizesidir.

Dallas ve Hemi'nin dairesine kısa bir mesafe süreriz. Metro muhtemelen daha hızlı olurdu, ama Callie kurabiye yaptı, ben de BLT sosu hazırladım, bu yüzden araba daha kolaydı.

Parti odası vardığımızda çok hareketliydi. Ses sisteminden neşeli müzik çalıyordu ve oda iri yarı hokey oyuncularını, koçları, Hemi ve kızlarla doluydu.

Dred bizi selamlamak için yanımıza geldiğinde Callie'nin yüzü aydınlanıyor. "Dred! Yaşasın!"

Fee bile onu görünce neşelendi.

Dred kollarını açar ve Callie'nin kucaklamasını kabul eder. "Bir milyon kat daha iyi hissediyormuşsun gibi görünüyorsun."

"Sadece bir gün okula gitmedim ve sadece bir hokey antrenmanını kaçırdım," diyor Callie. "Seni kütüphanede ne zaman ziyaret edebilirim?"

"Ne zaman istersen." Dred'in dikkati Fee'ye kayar. "O tişörtü çok beğendim. Pierce the Veil her zaman en sevdiğim gruplardan biri olacak."

Fee'nin gözleri parlar ve eliyle grubun amblemini kapatır. "Pierce the Veil'i tanıyor musun?"

"Konserlerine bile gittim. Şimdiye kadarki en iyi canlı performans."

"Ölürdüm."

Dred ikisi arasında eliyle işaret eder. "Sen ve ben, kızım. Birlikte gidebiliriz, tabii Lexi için sorun yoksa." Bana özür diler gibi bakar, Fee ise yalvarır gibi.

"Tabii ki sorun değil." Kendini koruma konusunda şüpheli bir anlayışa sahip bir grup gençle gitmesinden, sorumlu bir yetişkinle konsere gitmesini tercih ederim.

Callie zıplamaya başlar ve kolumu tutar. "Aman Tanrım, Lexi, bu Connor Grace. O burada. Onu tanıştıracak misin, ona bunu vereyim?" Kartını Dred'e uzatır. "Bunu onun için yaptım. Sence beğenecek mi?"

Dred kaşlarının saç çizgisine değmemesini sağlar. "Oh, elbette. Sen inanılmaz yetenekli bir sanatçısın. Ve parıltı kullanımını çok seviyorum."

Callie sesini alçaltır. "Ben biraz kopyaladım. Fee kadar iyi değilim." "Yine de harika." Dred bana bakar. "Callie'yi Connor'a tanıtmak 'yi Connor'la tanıştırmak ister misin, ben de Fee'yi Tally'yle tanıştırayım?" Dikkatini tekrar Fee'ye çevirir. "Seninle tanışmak için can atıyor."

Fee'nin gözleri büyür. "Öyle mi?"

"Evet. Bu ekip tamamen hokeyle ilgileniyor, o ise tamamen dansla. Kendisiyle aynı şeyleri seven birinin gruba katılmasından çok heyecanlanıyor."

"Tamam."

Dred bana göz kırpar ve Fee'yi Tally'nin Rix, Essie ve Hammer ile birlikte durduğu yere götürür. Hemen coşkulu kucaklamalarla karşılanır ve yüzü birden aydınlanır. Bizi kendi aileleri gibi kabul eden bu olağanüstü insanlara

bu olağanüstü insanlara, bizi kendilerinden biri gibi kabul ettikleri için.

Connor, odanın diğer tarafındaki duvara yaslanıyor, bir elinde telefonu, diğerinde bir şişe su var. Buraya gelmesi, takıma nasıl uyum sağlayacağını bulma arzusunu açıkça gösteriyor. Callie ve ben yaklaşınca başını kaldırıyor. Heyecandan neredeyse titriyor, ama soğukkanlı davranmaya çalışıyor.

Connor telefonunu cebine koyar ve Callie'nin forması kolundaki 7 rakamını ve elindeki kartı fark edince gülümser. "Hey, Koç, bu senin kız kardeşin olmalı. Calliope, değil mi?"

"Adımı biliyor musun?" Callie hayranlık dolu gözlerle ona bakar.

O, bir dizinin üzerine çökerek göz hizasına gelir. "Biliyorum. Sen de benimkini biliyorsun."

"Bana Callie diyebilirsin. Sen benim en sevdiğim oyuncusun. Eskiden New York'u desteklerdim, ama sonra sen takas edildin ve kız kardeşim senin koçun olduğu için Toronto forması istedim. Ayrıca maskot da komik," diye ekler.

Connor gülümser ve bu, onun aksi takdirde asil, bazen sert hatlarını yumuşatır. "Komik."

"Kazlar her zaman huysuzdur," diyor Callie.

"Bu doğru. Belki de çok sık kaka yapmaları içindir."

Callie kıkırdar, sonra ciddileşir. "Son maçta gerçekten harikaydın."

"Teşekkürler, ve ceza dakikası almadım," diyor şakacı bir şekilde, ama sonra ifadesi değişiyor. "Bunun sebebi muhtemelen ablan olduğunu biliyorsun."

"Kız kardeşim, savunma koçu olduğu için seninle çok çalıştığını söyledi."

Sesi komplo kurarcasına fısıldamaya dönüşür. "Benim hakkımda başka ne söyledi?"

Callie bana bakar, sanki izin istermiş gibi. Teşvik etmek için başımı sallarım.

"Senin ligin en iyi savunma oyuncularından biri olduğunu ve senin potansiyelini ortaya çıkarmana yardımcı olabileceği için çok heyecanlı olduğunu söyledi."

Gözleri şaşkınlıkla parlar ve bana doğru bakar. "Gerçekten öyle mi dedin?"

"Evet." Gülümserim. "Öyle dedim."

"Teşekkürler, Koç. Bu..." Boğazını temizler. "Bu benim için çok anlamlı." "Lexi harika bir koç." Callie gülümser.

"Öyle," Connor da aynı fikirde.

"Tamam, peki." Övgüleri eliyle savuşturur ve Callie'ye dirsek atarım.

"Connor'a bir şeyin var."

"Oh! Doğru! Sana bir kart yaptım." Kartı ona uzatır ve o kartı alırken başını eğirir. "Seni çizdim. Çok iyi bir sanatçı değilim." "Buna katılıp katılmayacağımı bilmiyorum. Çizmiş olsan da olmasan da, bu çok güzel. Harika. Ve parıltısını çok seviyorum."

"Sen çok hızlı olduğun için patenlerinden kıvılcımlar çıkıyormuş gibi görünmesini istedim," diye açıklıyor.

"Bence harika bir iş çıkarmışsın. Bunu Terror soyunma odasındaki dolabıma koyabilir miyim, böylece her maçtan önce bakabilirim?" diye soruyor Connor.

Ve aman Tanrım, kalbim biraz eriyor. Daha fazla insan Connor'ın bu yönünü görseydi, onun için işler farklı olmaz mıydı? Bu anı içime saklıyorum, çünkü bu Roman'ın bahsettiği bağlantı. Buzda geçirilen hiçbir zaman, böyle bir insanlık anıyla karşılaştırılmaz.

"Oh evet! Bu harika olur." Callie heyecanla başını sallar. Alt dudağını dişlerinin arasına alır ve bana bakar.

Ona başparmağımı kaldırıyorum.

Parmaklarını birbirine doluyor. "Formamı imzalar mısınız?"

Connor'ın yüzünde yine bir gülümseme belirir. "Tabii ki. Sadece bir kalem lazım."

"Bende var!" Callie pantolonunun cebinden kalemi çıkarır. Kahverengi metalik bir kalemdir, o gösterene kadar varlığından bile haberdar değildim. Connor, Callie ona hayran hayran bakarken formasına imza atar.

İmzalamayı bitirince, kalemi geri verir ve kartı kaldırır. "Bunu arabama koyup saklayacağım."

"Tamam. Sizinle tanışmak gerçekten harikaydı. Bu sezon maçlarınızı izlemeye geleceğim."

"Çok sevinirim. Kart için teşekkürler, Callie." "Rica ederim."

Kapıya doğru yönelmeden önce çenesini kaldırıp bana küçük bir gülümseme gönderir ve ayrılırken birkaç çaylak oyuncuya el sallar.

"Formama imza attığına inanamıyorum." Yüzü gülümseme ve mutlulukla dolu. "Beni Roman Hammerstein ile tanıştırebilir misin?" Odanın diğer tarafını işaret ediyor. "Orada duruyor."

Yutkunuyorum, zorla gülümsüyorum ve Roman'la yüzleşmek üzereyken kalbimin hızla atmasına karşı mücadele ediyorum, özellikle de otel spor salonunda olanlardan sonra. Yemin ederim, o uzaklaşmasaydı geri dönüşü olmayan bir hata yapabilirdim. "Tabii ki."

Elimi tutup beni Hollis, Ash ve Dallas'ın yanında duran Roman'a doğru çekiyor. Bakışları bana çok tanıdık bir şekilde kayıyor, sonra Callie'ye dönüyor ve güzel yüzünde yıkıcı bir gülümseme belirliyor. Geçmişte o gülümsemenin muhatabı olmuştum ve onu tekrar görmek için yapmaya hazır olduğum şeyler, büyük büyükannemi mezarında ters döndürürdü. Yine de pişman değilim.

"Sen Calliope olmalısın," diyor Roman ve Connor gibi, Callie'nin boynunu uzatmasına gerek kalmaması diye çömeliyor.

Callie'nin gözleri fal taşı gibi açılır. Muhtemelen bu günü haftalarca anlatacaktır. "Herkes benim adımla nasıl biliyor?"

"Sen kalecisin, değil mi?" Roman ikisi arasında eliyle işaret eder. "Kaleciler birbirlerini tanır." Kızın forması üzerindeki numaraya bakar. "Ve sen Grace hayranısın."

"Kaleyi korumakta çok iyidir. Ve oyuncuların gol atmasını engellemek için onlarla çatışmaktan çekinmez," diyor Callie, neredeyse savunmacı bir tavırla.

"Bu kesinlikle doğru. O yetenekli bir oyuncu," diye Roman da aynı fikirde.

Callie'nin gülümsemesi ıslı ıslı. "Sen benim en sevdiğim ikinci oyuncusun. Fee ve ben tüm maçlarını izliyoruz. Connor yüzünden New York hayranı olduğum zamanlarda bile senin maçlarını izlemeye devam ettim. Hayalim, profesyonel liglerde oynayan ilk kadın kaleci olmak."

"Bu harika bir hedef. Çok kararlı olman gerekiyor, değil mi?" diye soruyor Roman.

"Pazartesi'den Cuma'ya kadar antrenmanım var, Cumartesi'de ise maçım," diyor Callie. "Ama Cumartesi sabahı erken saatte maçım olursa, hafta sonu seni izlemeye gelirim."

"Kız kardeşin de sorun etmezse, belki ben de sana iyilik yapabilirim." Gözleri benimkilere bakar, bakışlarında soru işareti vardır. Ve belki de bir özür.

"Bu... harika olur." Callie'nin tüm takımı çılgına dönecek. Bir saat boyunca onun yanında oturmak zorunda kalacağım. Bu, en harika işkence olurdu.

"Bunu çok isterim." Ve sekiz yaşında olduğu için Callie, Roman'ın boynuna sarılır.

O da onu kucaklayarak yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verir. Eminim az önce yumurtladım. Neden bu kadar iyi bir adam olmak zorunda ki? Ona karşı bu kadar tatlı davranması kalbimi sıkıştırıyor.

O, devasa, heybetli bir adam, spor dalında bir efsane, pek çok kişinin hayran olduğu biri. Onunla bir hafta sonu geçirdiğim, o süre boyunca tamamen bana ait olduğu, hala imkansız bir rüya gibi geliyor. Ve onun, kaybettiğini bildiğim küçük kız kardeşimi kucakladığını görmek, onun rol modeli ve hayran olduğu biri olduğunu, aynı zamanda beni her şekilde orgazma ulaştırmak için acımasızca, merhametsizce çaba gösteren bir adam olduğunu görmek... Bu, herhangi bir kadın için çok fazla bir şey.

O mükemmel bir adam. O benimimdi. Ve şimdi her gün onun güzel yüzünü görüyorum, bana ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyorum ve onun bu hayranlık uyandıran baba, oyuncu, kaleci, akran, akıl hocası ve arkadaş olduğunu izliyorum. Bu çok acı verici. Özellikle de birlikte geçirdiğimiz zamanın onun için de bir anlam ifade ettiğini bildiğim için. Hatta bir anlamdan da öte.

Callie sonunda onu serbest bıraktığında, kolumu tutup beni Fee'nin Tally, Rix, Essie, Dred ve Tristan ile sohbet ettiği yere sürüklediği için minnettarım. Fee ve Tristan neredeyse bir an yaşıyor gibi görünüyor. Daha da şaşırtıcı olanı, onun gülümsüyor, gülüyor ve huysuz Tristan ile iyi vakit geçiriyor olması. O genellikle her zaman çok ciddidir, ama burada rahat ve mutlu görünüyor.

Bu takımı bir aile gibi ne kadar kucaklamak istiyorum? Tamamen bir parçası olmak istiyorum. Bu zaten oluyor.

Birdenbire kendimi duygularımın sınırında buluyorum, bu da en uygunsuz zamanlarda oluyor, örneğin oyuncularımın bulunduğu bir odadayken. Takım ve yönetim tarafından çevriliyken zayıflık gösteremem.

"Kızlarla bir dakika yalnız kalabilir misin?" diye Dred'e soruyorum. "Tuvalete gitmem lazım."

"Tabii, elbette. Git hadi. Onlar emin ellerde." Dred kolumu sıkıyor.

Tuvalet işaretleri beni mutfığa yönlendiriyor. Bir an durup kendimi topluyorum. Duygularımı nasıl sınıflandıracağımı bilmiyorum. Annemi kaybetmenin verdiği gerçek bir keder var, ama bunun ötesinde, bu kadar kusursuz birine sahip olup da onu birkaç günden fazla tam olarak takdir edememiş olmanın acısı göğsümü sıkıştırıyor. Kalsaydım işler farklı olur muydu? O zamanlar çok gençtim. O zamanlar ben yirmili yaşların ortalarındaydım, o da otuzlu yaşların ortalarındaydı. Tecrübesizdim. Yeniydim. Beni nasıl ciddiye alabilirdi ki? Neden geçmişte kalan bu konuyu kafama takıyorum?

Kağıt havluyu ıslatıp boynuma soğuk su sürüyorum. Oraya geri dönüp Dred'in yanında kalacağım. O güvenli bir liman. Roman'dan uzak duracağım. Zorundayım.

Ama mutfaktan geçerken ona rastlıyorum. Onunla geçirdiğim her özel an tehlikeli geliyor. Savunmamı yavaş yavaş yıpratıyor, beni sadece onun yapabileceği bir şekilde çıplak ve savunmasız bırakıyor. Her yanım onu özlüyor. Bir zamanlar bana yönelttiği o kolay gülümsemeyi, vücudunu benimkine saran hissi. Bir gece daha onun olmak için neler vermezdim. Ama bundan daha da fazlası, onun diğer yanlarını da özlüyorum, deneyimlerini kolayca paylaşan, yol gösteren ve cesaretlendiren zeki oyuncuyu. O adamı da istiyorum.

Sebze tabağına brokoli dizmeyi bırakıp yumruklarını tezgaha koydu. "Callie'nin maçına gelmeyi teklif etmemeliydim. Düşünmeden hareket ettim."

"Senin gelmene çok sevinir."

Çenesi hareket ediyor. "Peki ya sen? Benim gelmemi ister miydin?"

Beynim bunu onun kastettiği şekilde yorumlamıyor ve kendimi durduramadan, korkunç bir iniltiyle "Evet, lütfen" diye mırıldanıyorum.

Ağzının sağ tarafı yukarı doğru kıvrılır. Sebze tepsisini alır ve doğruca bana doğru gelir. Dudakları kulağıma değene kadar eğilir. "Kendi iyiliğin için biraz fazla baştan çıkarıcısın, Koç."

Beni orada bırakıp giderken, ilk kez değil, bir yıl sonra, emekli olduktan sonra yollarımızın tekrar kesişmesini diliyorum — onu istemek, uğruna çalıştığım her şeyi tehlikeye atmayacakken.

BÖLÜM 13

ROMAN

Hazırlık maçlarındaki iniş çıkışlara ve Grace ile Madden arasındaki gerginliğe rağmen, bir mucize eseri normal sezonda ayaklarımızı yere sağlam basmayı başardık. Galibiyet serisi yakaladık ve zirvedeydik. Ama bu gece bu seri bozuldu ve kaybettik. Maçın tamamında kalede ben olsaydım sorun olmazdı, ama Ryker son periyotta oynadı ve iki gol yedi. Bunun sorumluluğunu üstleniyorum, çünkü iyi bir akıl hocası olmak benim görevim.

Son zamanlarda birçok konuda başarısız olduğumu hissediyorum. Lexi'den uzak durmak neredeyse imkansız hale geldi, özellikle de savunma hattında onunla bu kadar yakın çalışırken. Kariyerim ve hayatım söz konusu olduğunda genellikle sahip olduğum tüm özdenetim, o etrafta olduğunda yok oluyor. Bu gece de durum farklı değil.

Peggy, Hollis ve takımdan bazılarıyla dışarı çıkmalıyım. Ama istemiyorum, ve bunun sebebi sadece kızım ve en iyi arkadaşımın dans pistinde uygunsuz davranışlardan kaçınmaya çalışmasını izlemek istememem değil. Tercihen koşu bandına çıkıp hayal kırıklığımı atmak istiyorum, özellikle de en sevdiğim koşun da aynısını yapma ihtimali yüksek olduğu için.

"Gelmeye ikna edemeyeceğimizden emin misin?" Hollis, elbisesiyle ve topuklu ayakkabılarıyla kulübe hazır olan Peggy'ye kapıyı açar.

"Neden giyinmedin?" diye sorar. "Bu gece evde kalacağım."

Kaşlarını çattı. "Yine mi?"

"Canım istemiyor, evlat." *Yalan değil.* Son zamanlarda gece dışarı çıkmamak bir alışkanlık haline geldi. Artık ona göz kulak olmama gerek yok. Ve onun arkadaşlarıyla eğlenmesini istiyorum.

"Bir içki içmeye gel," diyor Hollis.

"Hayır, ben iyiyim." Yeşil elmamı tişörtümün üzerinde ovuşturarak parlatıyorum. "Siz eğlenin. Sabah görüşürüz."

Peggy yanağıma bir öpücük kondurur ve Hemi, Dallas, Tristan ve Flip ile birlikte ayrılırlar. Spor kıyafetlerimi giyerim ve asansörle otelin spor salonuna inerim.

Hayal kırıklığına uğramadım. Lexi çoktan oradaydı. Ama yalnız değildi. Sağındaki koşu bandında bir adam onunla sohbet ediyordu. Uzun boylu ve sırık gibiydi. Saç kesimi ve kıyafetine bakılırsa kesinlikle bir iş adamıydı. Lexi ilk başta beni fark etmedi. İkisi de fark etmedi.

Her zamanki spor kıyafeti olan koşu şortu ve bol tişörtünü giymiş. Gerçi son zamanlarda sık sık olduğu gibi, sadece ikimiz varken tişörtünü çıkarıp spor sütyeniyle koşuyor. Bunun benim için olduğunu ve beni işkence etmek için olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

"Şehirde ne kadar kalacaksın?" diye soruyor adam.

"Sabah uçağım var," diye cevaplıyor.

"Ne kadar erken? Belki seni kahvaltıya götürebilirim?" Lexi gülüyor. "Uçuşum erken."

"Odamıza gelip oda servisi sipariş edebiliriz."

Bir yanım bu adamın küstahlığına gülmek istiyor, diğer yanım ise Lexi'yi odama götürüp çıplak soyup, bu adama birazcık ilgi gösterdiği için orgazm olmasını engelleyerek onu yalvartmak istiyor. Odanın diğer tarafına doğru büyük adımlarla yürüyüp, onun yanındaki koşu bandına atlıyorum. "Yeni bir arkadaş mı edindin?"

Şaşkınlıkla nefesini içine çekiyor. "Roman."

Adam benimle Lexi'ye bakarak, birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu anlamaya çalışıyor.

Ona karanlık bir gülümsemeyle bakıyorum. "Sen onun tipi değilsin."

Bana inanamayan bir bakış atar ve bu beni hemen heyecanlandırır. "Bu adam senin erkek arkadaşın mı?" İş Adamı sorar.

Lexi cevap vermekte zorlanırken ben sırıtiyorum.

İş Adamı koşu bandını durdurur ve başını sallayarak havlusunu alır. "Bu kıza dikkat et. O bir oyuncudur."

Gülüyorum. "Merak etme. Onunla başa çıkabilirim." Lexi'nin inanmaz bakışına sırıtiyorum. "Değil mi, melek?"

İş Adamı öfkeyle kapıyı iterek içeri girer. "Ciddi misin? Ne oluyor, Roman?"

"Yanılmıyorum. Seninle başa çıkabilirim."

"Bu... Sen çok... Bu çok haddini aştı!" diye bağırır.

"Özür dilerim, durumu yanlış mı yorumladım? Onunla odasına gitmek mi *istiyordun*? Onu durdurmam mı gerekiyor?" Koşu bandından atlarım.

Lexi kolumu tutar, tırnakları derime batar. "Ne? Hayır!

Aklını mı kaçırdın? Ya seni tanırса? Ya da beni?"

Ona geri dönüyorum. Hâlâ kolumu tutuyor. "Muhtemelen hokey değil, golf izliyordur. Ve evet, Lexi, burada kafayı yıyorum. O adam, tüm dişleri yerinde olduğu için şanslı."

Gözleri parlıyor. "Ben kendimi idare edebilirim."

Sırıtıyorum. "Benim kadar iyi değil."

Ağzı açık kalır. "Aman Tanrım. Neyin var senin?"

"Belli değil mi? Bana ne olduysa, *sen* oldun Lexi. Sence böyle olmaktan hoşlanıyor muyum? Her zaman gergin, kontrolümü kaybetmiş halde?"

"Planın ne, Roman?" Yumruğunu beline koyar, meydan okuyan bir ifadeyle.

"Biri benimle flört ettiğinde her seferinde etrafıma sperm dökcek misin?"

Kaşlarımı kaldırırım.

Kaşlarını çattı, ama bir saniye sonra gözleri parladı. "Yani çişimi yapacağım demek istedim."

Onu ateşli bir bakışla süzdüm. "Emin misin, Lexi?"

"Yapamazsın..." Parmakları boğazına gitti. "Birlikte çalışıyoruz."

Eğilip, sesimi fısıltıya indiriyorum. "Bu, boşaldığında nasıl ses çıkardığını bildiğim gerçeğini değiştirmez."

Nefesi hızlanır. "Haksızlık yapıyorsun."

"Sen oynamıyor musun? Benim yanına yaklaşmak için koşu bandına çıkacağımı bildiğin halde bir adamla sohbet ediyordun."

Çenesini kaldırır. "Senin aksine, kaba davranmamaya çalışıyordum."

Boğazımın derinliklerinden bir ses çıkarırım. "Neredeyse her gece rüyamda seni görüyorum, Lexi." Gözlerimi atletik vücudunun kıvrımlarında gezdiririm, sesim bir sonraki itirafta alçalır. "Tadının nasıl olduğunu."

O, boğazını temizledi. "Neden bana böyle işkence ediyorsun? Bu adil değil."

"Ah melek, bana adalet hakkında konuşma." Yaklaşıyorum, sesim alçak ve bastırılmış arzuyla dolu. "Her gün buzda hakimiyet kurduğunu izlemek benim için nasıl bir şey sence? Sen bu role girip onu tamamen sahiplenirken sessiz kalmak zorunda olmak. Senin tüm bu yönlerini görmek. Sadece sen ve ben olduğumuzda ve tüm duvarlar yıkıldığında her şeyin ne kadar farklı olabileceğini bilmek. Her gece seni düşünerek uykuya dalıyorum ve her sabah, seninle buzda olduğumda kendimi kontrol edebilmek için senin görüntünle mastürbasyon yapıyorum."

Alt dudağı, ihtiyaç duyduğu bir iniltiyle dişlerinin arasından kayar.

"Seni kafamdan çıkaramıyorum. Senden kaçamıyorum ve senden uzak duramıyorum." Ellerimi yanlarıma indirip sıkıca yumruk yapıyorum. "Seninle ilgili konularda kendimi kontrol edemiyorum. Sen hiç çaba sarf etmeden bunu parçalayıp yok ediyorsun."

Aramızda birkaç santim var. Başını yukarı kaldırır ve sıcak, yumuşak avucunu göğsüme koyar. Tüm vücudu gevşer, omuzları erir. "Bu hissi bana yaşatan tek kişi sensin."

Bunda yalnız olmadığımı doğrulamaya ihtiyacım var. "Açıkla."

"Sen beni yere indiriyorsun." Alt dudağı titriyor. "Ve bu beni korkutuyor."

"Neden?"

"Çünkü bunu tekrar kaybetmek istemiyorum."

"Neden kaybetmek zorunda kalasın ki?" Elini elimle kapattım. Bu masum temas bile vücudumu elektrikli bir tel gibi hissettiriyordu. Pes etmek çok kolay olurdu.

"Hangi dünyada seni ve kariyerimi hiçbir sonuç olmadan elde edebilirim?" diye fısıldar.

İkimiz de kırılmanın eşiğindeyiz. Elini kaldırıp parmak eklemlerine dudaklarımı değdiriyorum. "Yatağa git Alexandria, yoksa seni benim yatağıma çekeceğim."

O, dengesiz bir nefes verir ve ben de elini bırakırım. "Hadi, meleğim.

Git."

Gözleri yumuşar. "Evet, Roman."

O odadan koşarak çıkarken, onu takip etmemek için kalan tüm irademi kullanıyorum.

BÖLÜM 14

LEXI

"Dün geceki galibiyet harikaydı," diyor babam. "Maçı izledin mi?"

"Önemli anları izledim."

Şaşırmamalıyım. Babamın üç saat boyunca yapabileceği tek şey çalışmak. "Hokey dedikodu siteleri çok şey yazıyor."

"Onlardan uzak durduğunu sanıyordum."

O yazıyor ve konuşuyor. Asla sadece telefon görüşmesi yapmaz. Ben de babam hoparlördeyken öğle yemeğini hazırlıyorum, yani ben de ondan farklı değilim. "Hokey ve Terror ile ilgili oldukları için feed'imde çıkıyorlar." Ve *benimle* ilgili. "Beklenmedik bir şey değil, ama sinir bozucu olabilir."

Son maçı kazandık, ama kirli bir oyundu. Connor buz üzerinde ne kadar iyi olursa olsun, yine de duygularıyla oynamaya meyilli. Ve ben hala onunla Madden'in neden birbirlerinden bu kadar nefret ettiklerini anlayamıyorum. Evet, ilerleme kaydediyorum, ayaklarımın üstünde durmayı öğreniyorum, ama bu konunun özüne inememek çok sinir bozucu. Thomas da merkez oyuncusunu korumakla meşgul, bu da hiç yardımcı olmuyor.

"Grace ve Madden için seni mi suçluyorlar?" diye soruyor babam.

"Ben yeni yardımcı koçum ve enforcerlarla çalışıyorum, benim de sorunun bir parçası olduğum yönünde spekülasyonlar var."

"Oyuncuların buz üzerinde nasıl davrandıklarını kontrol edemezsin," diye tartışıyor babam. Tam bir avukat gibi. Ve ilgilendiğini bu şekilde gösteriyor.

"Haklısın, kontrol edemem. Sohbetleri halledebilirim. Connor'ın uzun süredir huysuz davranışları olduğunu biliyorum, ama son zamanlarda çok daha temiz oynuyor. Tek bir kötü maç oynadı ve herkes onu yazıp attı." Ve beni. "O, kum torbası olmaya çok alışık."

"Sence bunu kendi kendini gerçekleştiren bir kehanete mi dönüştürdü?" diye soruyor babam.

"Muhtemelen. Takımın geri kalanı etrafta yokken onu kenara çekmem gerekiyor, böylece yüzünü kurtarmak zorunda hissetmesin." Düşünürken parmaklarımı tezgahın üzerine vuruyorum. "Grace benim sorumluluğumda ve onun davranışları bana ve takıma yansıyor." Onu ve Madden'ı aynı çizgiye getirmek, başarılı bir sezon için zorunludur. Bu da, sandviç sorunlarının köküne inmek anlamına gelir. Ancak Grace buz pistinin dışında sosyalleşmez ve Madden, Watering Hole'da olduğumuzda her zaman arkadaşlarıyla çevrilidir.

Grace ve ben buz üzerinde ve dışında iyi bir ilişkimiz var, ama onu ve Madden'ı sadece iyi oynamaya değil, birlikte oynamaya ikna etmek nihai hedefimiz.

Konuşmada bir duraklama olduğunu fark ettim. Babamın hala klavye sesini duyuyorum, umarım fark etmemiştir. "Belki yakında bir maça gelip izleyebilirsin? Bir gece kalabilirsin?"

"Programım oldukça yoğun," diye geçiştiriyor.

"Normal sezonun ikinci ayındayız. Bize aldığın oturma odasını bile görme fırsatın olmadı." Yalvarır gibi hissetmekten nefret ediyorum. "Peki ya cuma? Perşembeye kadar mahkemede olacağını söylememiş miydin? Kısa bir gezi olabilir." Bu, iki gün sonra.

Ophelia mutfığa girip omzumun üzerinden telefonumun ekranına bakıyor. Dudaklarını büzüyor ve meyve kasesinden bir muz alıyor. Babama ısınmakta zorlanıyor. Callie ise babamın ziyarete gelmesini çok seviyor. Muhtemelen ona hediyeler getirdiği için.

"Belki ayarlayabilirim." Ophelia gözlerini devirdi.

Ona bir bakış attım.

O da bana bir bakış atar.

"Sana loca koltukları ayarlayabilirim," diyorum babama. "Uçak biletlerini bile ayırtabilirim.

Bana takviminizin bağlantısını gönderin."

"Sanırım bu işe yarayabilir," diyor bir süre sonra. "Lütfen business class olmasını sağla. Masrafları karşılamak için sana para göndereceğim." Yine klavyeye basıyor.

"Tabii, baba. Kızlar çok heyecanlanacak. Onlar da maça gelecekler."
Ophelia bana iki parmağını aşağı doğru gösterir. Bir parça muz yere düşer.
Ona nemli bir bez uzatıyorum.

"Onları görmek güzel olacak," diyor, sesi daha neşeli. "Ophelia'nın liseyi bitirmesine inanamıyorum. Zaman gerçekten çok hızlı geçiyor. Noel hediyeleri için ne yapıyorsun? Kızlar ve kendin için bir liste gönderebilir misin? Hesabına para yatırabilirim, böylece özel bir şey alabilirsin."

"Buna gerek yok. Bu işin maaşı çok iyi."

"Biliyorum. Ama Toronto pahalı bir şehir ve sen tek başına yaşıyorsun."

Nefes alıyorum. İyi niyetli olduğunu biliyorum. Duygularını çoğunlukla bu şekilde ifade ediyor. "Biz iyiyiz. Söz veriyorum." Kendimi yetiştirdim, bu yüzden kendi kendime yetmeye alışkınım. Babamdan para almak hoşuma giden bir şey değil.

"Tamam, ısrar etmeyi bırakacağım. Uçuş rezervasyonunu yaptıktan sonra uçuş bilgilerini takvimime ekleyebilirsin," diyor.

"Tamam."

"Birkaç gün sonra görüşürüz."

"Sabırsızlanıyorum. Hoşça kal, baba." Telefonu kapatıyorum. Fee kalçasını tezgaha dayıyor.

"Güzel bir şey söylemeyeceksen, hiç bir şey söyleme," diye uyarıyorum.

"Callie'ye önceden söylemesek iyi olur, belki iptal eder," diye cevaplar Fee.

"Katılıyorum." New York'ta oynamıştık, ama babam işiyle meşgul olmuştu. Her zaman işine öncelik vermesini kabul etmek zor olsa da, onu anlıyorum.

Fee'nin ifadesi değişir. "Bu, onun katılabildiği ilk maç olması çok kötü."

Fee'ye onu savunmuyorum, çünkü o haklı. "Evet, öyle." "Bu seni kızdırmıyor mu?" diye soruyor.

İç çekiyorum. "Eskiden sinirlenirdim, ama terapi yardımcı oluyor. Bazı insanlar ebeveyn olmak için yaratılmamışlar ve bunu ancak çocukları olduktan sonra fark ediyorlar.

Çocuk sahibi olduktan sonra farkına varırlar. O, bildiği yöntemlerle çabalıyor."

Dudakları kenara doğru çekiliyor. "Annem onun hakkında hiç iyi bir şey söylemezdi."

Hayalet ağrı kalbimi sızlatıyor. "Biliyorum. Ondan olamayacağı biri olmasını istiyordu ve bu onun için zordu. İnsanları olmalarını istediğin gibi değil, oldukları gibi sevmeyi öğrenmelisin."

"Bu zor görünüyor."

"Öyle, ama aynı zamanda akıl sağlığını da korur." Kollarımı açıp onu kendime doğru çekiyorum.

O da yaklaşır ve kollarıyla beni sarar. "Onları özlüyorum," diye fısıldar.

"Biliyorum. Ben de özlüyorum."

"Kristoff! Yaşasın! Maça geldiğine çok sevindim!" Callie kendini babamın kollarına atar.

Onun geleceğini bir saat önce, uçağının Toronto'ya indiğini teyit ettiğimde öğrendi. Ona beceriksizce sırtını okşadı, sonra o onu bıraktığında kravatını düzeltti. Oyuncular dışında, hokey maçına üç parçalı takım elbise giyecek tek tanıdığım kişi odur. Gerçi, New York'tan işten çıkıp direkt buraya geldi.

"Aman Tanrım, Calliope. Seni son gördüğümünden beri en az 30 santim uzamışsın. Kaç yaşındasın şimdi? On mu?"

"Hayır! Sekizim!" Ona gülümseyerek bakar. "Çok eğleneceğiz. Kutuda atıştırmalıklar ve içecekler var, ayrıca patlamış mısır makinesi de var! Connor Grace'in en sevdiğim oyuncu olduğunu ve ondan sonra da Roman Hammerstein'ın geldiğini biliyor muydun? Onları oynarken görmek için çok heyecanlıyım!"

Adam bilgili bir şekilde başını salladı. "Ah, bu formayı açıklıyor."

"Connor hatta imzaladı!" Omuzlarındaki imzayı ona gösterir.

Ophelia, her zamanki gibi tamamen siyah üniformasıyla kenarda duruyor, ancak Terror marka bir kapüşonlu sweatshirt giyiyor. Bu, yerel bir dövme sanatçısı tarafından tasarlanan özel bir model. Babam, Terror'da işe girdiğimde ona bu kapağı almıştı. Babam pek evde olmaz, ama ona Ophelia'nın nelerden hoşlandığını söylediğimde her zaman dikkatle dinler. Ophelia, babasının garip kucaklamasını kabul eder, ama Rix, Essie, Tally ve Dred onları locaya götürmek için geldiklerinde oldukça neşelenir.

En azından babamın iş telefonlarına cevap vermesi konusunda endişelenmeme gerek yok. El sallayarak veda edip, soyunma odasında takımla bir araya gelerek maç öncesi strateji toplantısına katılıyorum. Maçları kazanmak istiyorsak daha fazla takım uyumu sağlamalıyız. "Bu gece temiz bir oyun istiyorum," diyor Koç Vander Zee.

"Hangi pozisyonda oynadığınızı unutmamalıyız," diye mırıldanıyor Grace.

"Söyleyecek bir şeyin varsa Grace, yüzüme söyle," diye tersler Madden.

"İşte sorun tam da bu!" diye bağırır Vander Zee. "Birbirinizle ne sorunuz varsa, bunu buz pistinin *dışında* çözün. Sizler yetenekli profesyonellersiniz ve enerjinizi birbirinizi gölgede bırakmaya çalışmak yerine iyi bir oyun oynamaya yönlendirmenizi istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Koç," diyor Madden ve Grace aynı anda, kulakları aynı renkte kızarmış.

Vander Zee bana bakar ve söz hakkı verir.

Ona bu çocukları idare edebileceğimi ve onları *birlikte* oynatabileceğimi göstermem gerekiyor. Beni takıma alarak doğru kararı verdiğini kanıtlamak bana düşüyor ve bu da bunun bir yolu.

"Bugün antrenmanda gördüğümüz şeyin daha fazlasına ihtiyacımız var," diye ekliyorum. "Siz bir takımsınız, buz üzerinde ve dışında birbirinizi desteklemelisiniz. Birbiriniz için orada olun ve daha da önemlisi, *kendiniz* için orada olun." Oda sessizliğe bürünür, tüm gözler bana çevrilir. "Bu soyunma odasına girip kıyafetlerinizi giydiğinizde, kardeş olursunuz. Her an birbirinizi sevmek zorunda değilsiniz, ama birbirinizin arkasını kollamanız gerekir. Bu odada, ama özellikle de dışarıda." Kapıyı işaret ederim. "Bu takım geçen yıl kupayı kazandı.

Bu şans eseri olmadı, bunu *hak* ettin. Bunun için mücadele ettin. *Bu akşam buz pistine* çıktığında takım ol.

"İyi söyledin, Koç Forrester." Roman alkışlar ve odadaki diğerleri coşkulu bir alkış tutturur.

Roman'ın yüzündeki gururlu ifadenin benim özgüvenimi artırdığını inkar edemem. Ve vücudumun diğer kısımlarını da aydınlatıyor.

Koç Vander Zee bana nadir görülen bir onay gülümsemesi atar. "Hadi sahaya çıkıp, bu yıl da bizi finale taşıyacak türden bir hokey oynayalım."

Bu sözler alkış ve *coşkulu tezahüratlarla* karşılanır. Oyuncular soyunma odasından çıkar ve ben de koç ekibiyle birlikte dışarı çıkarım. Koç Thomas, Fielding ile birlikte üst locadadır.

Vander Zee elini saçlarının arasından geçirir. "Soyunma odasında iyi iş çıkardın, Forrester."

"Teşekkürler. Grace ile ilerleme kaydediyorum, ama o çocukların oturup bu sorunu çözmeleri gerekiyor." Durma noktasında olduğumu hissetmek sinir bozucu. Grace ile istediğim kadar çalışabilirim, ama Madden'ı benim tarafıma çekemezsem, ne yapabilirim ki?

"Katılıyorum. Onları her çağırdığımda sorun yok diyorlar, ama gerginlik ortada." Vander Zee alt dudağını ovuşturdu. "Palaniappa ve Grace'in aynı çizgide olduğu konusunda haklısın, Forrester."

Bu öğleden sonra bazı antrenman görüntülerini tekrar izlerken bu öneriyi yaptım. "Palaniappa her zaman akli başında biridir."

"Grace de onunla birlikte sahada olduğunda öyle. Egosu yerine becerisiyle oynuyor."

Geçen sezon, en alt sıradaki bir takımı alıp zirveye çıkardım. Toronto zaten güçlü bir takım. Grace ve Madden'ın aralarındaki husumeti sona erdirip takımda bölünme olmaması için birbirleriyle barışmaları gerekiyor. Bunu başarmanın en iyi yolu, takımın sadakatini kazanmış olan kişiyle konuşmak, bunun için mücadele eden kişiyle değil. Madden bu konuda anahtar rol oynuyor ve Thomas onunla başa çıkamazsa, başka biri bununla ilgilenmek zorunda.

İlk periyotta Grace ve Palaniappa, Carolina'yı durdurmaya yardımcı olur ve Grace, Bright'ın Terror için gol atmasına asist yapar.

"İyi iş çıkardın, Grace. Senin bu tür hokeyini izlemeyi çok seviyorum," diye övgüde bulunuyorum, o golün ardından yerini değiştirirken.

"Teşekkürler, Koç." Ağzının köşesinde hafif bir gülümseme belirir. Bright da aynı şeyi söyleyince gülümsemesi daha da büyür.

Maç devam eder ve Toronto, üçüncü periyodun başında sadece bir gol yiyerek liderliğini korumayı başarır ve bize 3-1 galibiyet elde ediyoruz. Madden ve Grace aynı takımda oynuyormuş gibi birkaç maç daha oynarsak, aralarındaki sorunları çözmek çok daha kolay olabilir.

Maçtan sonra telefonum Fee'den gelen mesajlarla doldu.

BIG PHEELS

Callie, Connor ile düğününü planlıyor. Tabii ki buz üzerinde evlenecekler.

Kristoff ilk periyodun ortasında ayrıldı ve maçın son beş dakikasında geri döndü. *göz devirme*

Ama ikimize de yeni sweatshirt aldı.

LEXI

Umarım teşekkür etmişsindir.

BIG PHEELS

İkimiz de söyledik.

LEXI

Ayrıca, buz pistinde düğün yapmak Callie'ye çok yakışır.

Keşke kız kardeşimin sinirlenmesini anlayamasaydım. Ama benim annem ve babam onunki gibi değildi. Annem, kız kardeşlerim doğana kadar ebeveynlik görevini üstlenmemişti. İşlerin değişmesine ve onlara hak ettikleri ilgiyi göstermesine sevindim.

Tabii ki sık sık tatile çıkarlardı ve kızları dadıya bırakırlardı, ama Callie'nin hokey maçlarını veya Fee'nin dans gösterilerini hiç kaçırmazlardı. Annem benim ders dışı etkinliklerimle ilgilenmezdi, çoğunlukla hokey maçlarımı zengin erkeklerle randevulara gitmek için bahane olarak kullanırdı.

Babam ise, her zaman bir etkinliği kaçırmak zorunda kaldığında, bana güzel bir şey alabilmem için çiçek veya hediye kartı gönderirdi. Bazen, beklenen bir şey olsa da hayal kırıklığına uğramamak zor oluyor.

Zaferi kutlamak için Watering Hole'a geçiyoruz ve şaşırtıcı bir şekilde babam da gelmeyi kabul ediyor. Tally orada olduğu için Fee de bize katılmaktan mutlu ve Callie de takımdan bazılarının orada olacağını öğrenince çok seviniyor.

En sevdiğimiz masayı kapıp oturduk, galibiyetin ardından enerji pozitifli. Babamı takıma tanıtmakla meşgulken Callie, Roman'ı yanımıza getirir. Roman, Callie'nin elini tutmaktadır; kalbim ve yumurtalıklarım isyan halindedir. Sonra panik başlar. Ancak babam, üç yıldan fazla bir süre önce oynanan beyzbol maçı sırasında çoğunlukla ilgisizdi. İlk birkaç vuruşta dizüstü bilgisayarında çalıştı, sonra telefon görüşmeleri yapmak için izin istedi ve acil bir iş için ayrıldı. Elbette bağlantıyı kuramayacaktır.

"Kristoff, bu Roman Hammerstein," diye tanıtır Callie. "Terror'un kalecisi ve benim en sevdiğim ikinci oyuncu. Roman, bu Lexi'nin babası Kristoff. New York'ta avukat ve işini çok seviyor."

Fee'ye anlamlı bir bakış atarım. O da sodasını yudumlarken uygun bir şekilde utanmış görünür.

"Seni kalecilik kıyafetiyle görmeye o kadar alıştım ki." Babam elini sıkarken kaşlarını çatıyor. "Daha önce tanışmış mıydık?"

"Uh..." Roman bana bakar.

Panik atak geçirmenin eşiğindeyim.

"Beyzbol izler misin?" Babam, hiçbir şeyden habersiz sorar.

"Çoğunlukla hokeyle ilgilenirim, ama bazen beyzbol maçlarını da izlerim."

Babamın kaşları düzelir. "Doğru. Evet. Biz sadece... Lexi ve ben birkaç yıl önce o beni New York'ta ziyarete geldiğinde bir maça gittik ve nedense..." Sesi kesilir ve başını sallar, bu fikri eliyle savuşturur. "New York'ta bir maça gitme ve bizim hemen yanımızda oturma ihtimalin ne kadar olabilir ki?" Bu fikir çok saçma gibi gülüyor.

"İmkansız değil, ama olasılığı düşük," der Roman sakın bir sesle.

Hayal mi görüyorum, yoksa paranoyak mı davranıyorum bilmiyorum, ama yemin ederim Hollis Roman'a kaşlarını kaldırıyor. Roman büyük bir New York hayranıdır. Sürekli onların beyzbol şapkalarını takar. Neyse ki bu gece takmıyor.

Babam alt dudağını ovuşturuyor. "Hokey oyuncusunun yanına oturmuş olsaydık, Lexi kesinlikle bundan bahsederdi."

"Eminim." Roman ona nazik bir gülümseme atar. "Her neyse, tanıştığımıza memnun oldum. Umarım maçı beğenmişsinizdir."

"Harikaydı." Babamın telefonu çalıyor. "Üzgünüm. Bir arama bekliyorum. Cevap vermem gerekiyor. Tanıştığımıza memnun oldum." Telefonunu kulağına götürüyor ve kapıya doğru yöneliyor.

İçimden rahat bir nefes alırım.

Roman bana anlaşılmaz bir bakış atar ve tuvalete gitmek için izin ister.

Dred bana bir bardak uzattı. "Buna ihtiyacın var gibi görünüyor." "Nedir bu?"

İçeriğini kokladım.

"Sadece kızılıcık suyu ve soda. İyi misin? Biraz solgun görünüyorsun."

"İyiyim." Ağzım gülünç derecede kuru, içkiyi yudumluyorum.

"Tamam." Omzuma dokunur. "Ama iyi olmadığını ve bunun hakkında konuşmak istediğini düşünürsen, ben her zaman buradayım ve ağzım sıkıdır."

Babam bir dakika sonra geri gelir. "Birkaç işi halletmem gerekiyor, ama sabah ilk iş seni arayacağım ve uçağım kalkmadan önce kahvaltıya gidebiliriz."

"Tamam baba."

Onunla geçireceğim zamanın kısalması beni üzse de, belki de en iyisi budur. Çalıştığım insanların üç yıl önce New York'ta olanları öğrenmesini istemem. Sezonun bu kadar ilerlemiş olduğu ve sonunda takımla istediğim ilerlemeyi kaydettiğim bir zamanda olmaz.

BÖLÜM 15

ROMAN

"Bu yıl birini getirmeni gerçekten umuyordum." Peggy, konferans salonuna giden asansörde kravatımı düzeltirken.

"Ve mükemmel rekorumu mahvetmek için mi?" diye şaka yapıyorum. Ama aslında öyle değil. Gelecek yıl her şey farklı olacak. Bu takımın bir parçası olmayacağım. Hatta, Terror'da oynayacak çocukları çalıştırabilirim. Ve Lexi ile beni çevreleyen tüm bürokratik engeller ortadan kalkacak.

Gözlerini devirir. "Cidden, Dado, biriyle çıkmaya başlamalısın." "Haklı," diye onaylar Hollis.

İkisi arasında elimi sallıyorum. "İkiniz bana karşı birleşemezsiniz."

Peggy kolunu Hollis'in koluna geçirir ve yanağını onun pazısına dayar. "Eğer bir randevun olsaydı, eşit şartlarda olurduk ve bize karşı birleşmiş gibi hissetmezdin."

"Eğer vazgeçmezsen eve gidiyorum." Neredeyse ciddiyim. Kızımdan ve en yakın arkadaşımın bir şeyler saklamak, hoşlanmadığım şeylerin başında gelir. Ama bu gece, Peggy ve Hollis'in benim adıma çevrimiçi arkadaşlık sitelerine hesap açmaya çalışmasından kaynaklanan hayal kırıklığını göze almayı göze alacağım kadar görmek istediğim biri var.

"Bu kadar huysuz olma." Peggy beni yanımdan dürttü. Asansör kapıları açıldı ve bana kaçış fırsatı verdi.

Bu gece Terror'un yıllık tatil partisi var. Takımdaki herkes katılıyor ve varsa sevgililerini de getiriyorlar. Ciddi bir kız arkadaşı olmayan erkekler bile genellikle birini getiriyorlar. Ama benim kolumda olmasını istediğim tek bir kadın var ve ona sahip olamıyorum.

Kapıdan girer girmez Peggy, Hollis'i yanağından öper ve akşam yemeğinde onu bulacağını söyler. Altın rengi elbisesi arkasında dalgalanarak, şenlikli bir şekilde dekore edilmiş odadan aceleyle çıkar ve arkadaşlarının arasına karışır.

süslenmiş odada arkadaşlarının arasına karışmak için aceleyle uzaklaşır. Küçük kızım büyümüş.

"Neredeyse bütün gün birlikte saçlarını, tırnaklarını ve makyajlarını yaptırdılar," diye söylenir Hollis.

"Bu gece pijama partisi yapmayacaklar, yani hayatta kalırsın." Bu sözlerim, istemediğim kadar sert çıkıyor.

Hollis bana döner. "İyi misin dostum?"

"Evet, çok iyiyim." Aslında hiç de iyi değilim. Sinirlerim gergin. Saat neredeyse beş buçuk ve dün antrenmandan beri Lexi'yi görmedim. Bu günlerde antrenmanı sevdiğim kadar nefret de ediyorum. Uyurken bile ondan kaçamıyorum. Günün her anında aklım o. Onu özlüyorum ve ona ihtiyacım var. Ondan kaçamıyorum ve artık kaçmak da istemediğimi biliyorum. Gelecekteki olasılıklar çok cazip.

"Bunu konuşacak mıyız?" diye soruyor Hollis.

"Ha?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Dostum."

"Ne?" Ellerimi ceplerime sokmak isterdim, ama smokin giyiyorum ve bu imkansız.

"New York'ta ne olduğunu bana anlatacak mısın?"

"Onları yendik, ama temiz bir galibiyet değildi." Midemde yine o kurşun ağırlığı hissediyorum, ama yine de odayı tararken bunu belli etmemeye çalışıyorum.

"Benim kastettiğim o değil, bunu sen de biliyorsun."

Onu bulduğum anda, tamamen büyülenirim. O lanet olası bir hayaldir. Saçları örülmüş ve zarif boynunun dibinde karmaşık bir düğüm haline getirilmiştir. Elbisesi soluk, pudra pembesidir ve bir omzuna dökülen ve dekoltesini çerçeveleyen, baştan çıkarıcı olacak kadar derin ama yine de mütevazı bir dantel kaplaması vardır. Yanındaki yırtmaç, buz üzerinde geçirdiği uzun günlerin sonucu olarak tonlanmış bacağını gösterir. Bu elbise, New York'ta geçirdiğimiz hafta sonu boyunca odamıza getirilen elbiseyi çok andırıyor. Onu akşam yemeğine ve dansa çıkardım, sonra otele geri getirdim, elbisesini çıkardım ve saatlerce onu mutluluk içinde tuttum. Ertesi sabah yalnız uyandım.

"Dostum, asansörde osurmak kadar ince düşüncelisin." Hollis omzuma hafifçe vurup uzaklaşır.

Ona neredeyse hiç bakmıyorum, ama Lexi'ye bakışlarımı fark etmesi oldukça sorunlu bir durum. Geçen hafta tüm takımın bulunduğu Watering Hole'a babasını getirerek ne düşündüğünü bilmiyorum. Hollis ertesi sabah antrenmana giderken bu konuyu sordu. Ne dediğini anlamamış gibi davrandım ve konuyu tatil planlarına çevirdim, ama aynı zamanda geçen sezon onun ve Peggy'nin yaptığını yaparken kendimi ikiyüzlü gibi hissettim. Peggy ile ilişkilerinin başında olanları saklarken de böyle mi hissetmişti acaba? Onun gizemli tavırlarını ya da ona bakışlarını nasıl gözden kaçırdığımı bilmiyorum. Belki de görmek istememiştim.

Lexi odayı geçip bara doğru ilerliyor, ben de aynısını yapıyorum. Bir dakikalığına onun etrafında olmalıyım. Sanki benim yaklaştığımı hissetmiş gibi başını çeviriyor. Gergin bir şekilde yutkunuyor ve dili alt dudağını yalıyor.

"Merhaba, Koç Forrester." Dirseklerimi barın üstüne dayadım ve ona doğrudan bakmamaya çalıştım.

"Merhaba, Kaleci." Gözleri, aynalı barın arkasındaki yansımada benimkilerle buluşur. Parmakları köprücük kemiklerinin etrafında titrer, sonra ellerini indirip birleştirir.

Bir viski sipariş ettim, sek. Onun bu halini görünce biradan daha sert bir şeye ihtiyacım vardı. "Randevun nerede?"

"Bu gece müsait değil. Seninki?" "Ona sahip olamıyorum."

Karşılıklı çekiciliğimizi kabul etmiş olmamız, onun da benim gibi bizim olabileceğimizi düşündüğü anlamına gelmez. Nasıl onun gecelerini ve sabahlarını birlikte geçirebileceğim birisi olabilirim ki? Toronto'ya geldiğinden beri kimseyle çıkacak zamanı olduğunu sanmıyorum. Sekiz yaşında ve on yedi yaşında iki çocuğu var, bir de profesyonel bir hokey takımını çalıştırıyor.

Barmen ona bir bardak zencefilli gazoz uzatır. Lexi alkolün tadını pek sevmez. Bardan uzaklaşırız ve o bana döner. "Bana öyle bakamazsın Roman."

"Buz üzerinde değiliz. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, Alexandria." Onun sinirli ifadesine gülümsememi saklamak için viskimi yudumlarım.

"Cidden, bu artık sona ermeli. Sen etrafta olduğunda kendimi kırmızı harf giyiyormuş gibi hissediyorum." Yan tarafa bakmaya devam ediyor, benimle konuşurken görölmekten açıkça rahatsız.

"Herkesin bildiği kadarıyla, biz sadece aynı takımda çalışan iki kişi olarak sohbet ediyoruz. Tabii sen kimseye söylemediysen," diye ısrar ediyorum.

"Kimseye söylemedim." Vurgusu saldırgan. "Neden? Utanıyor musun?"

Gözlerini deviriyor. "Siz oyuncular hep aynısınız. Egonuz yumurta kabuğu gibi. Bununla bir ilgisi yok. Bu benim işim Roman ve buraya gelmek için çok çalıştım. Böyle birbirimizin etrafında dans etmeye devam edemeyiz. Biri fark edecek."

Ona birinin fark ettiğini söylemiyorum. Hollis'e güvenmeyi düşündüm, ama o benim kızım la çıkıyor ve bunu ondan saklayabileceğini bilmiyorum.

"Vay canına, ortalık kızışmış gibi görünüyor. Ash ve Grace'in aynı hatta oynamasının yararlarını mı tartışıyorsunuz?" diye sorar Flip. "Belki de hatalarınızı fark ettiniz, Koç?"

Nereden geldiğini bilmiyorum, ama bu tartışmayı halka açık bir yerde yapıyor olmamız, ne kadar heyecanlı olduğumuzu gösteriyor. Dikkatimi ona çeviriyorum. "Bu konuda bir şeyler hissediyorsun galiba."

Flip omuz silkiyor, kayıtsız görünmeye çalışıyor. "Ash, Dallas ile aynı çizgide olduğuunda en iyi performansını sergiliyor. Evet, belki Grace şimdilik daha iyi davranıyor, ama bu Ash'i aşağı çekiyor."

Ona ağzına dikkat etmesini söylemek üzereyim, ama Lexi benden önce davranır.

"Öncelikle, bu rahat ortamda olsak da, ben hala senin koçunum. Bana işimi nasıl yapacağımı söyleyemezsin. İkincisi, sorunlu olan senin davranışın. Takım arkadaşına karşı olumsuz tavrın, buz pistindeki herkesin performansını doğrudan etkiliyor."

"Ama o..."

"Mazeret istemiyorum. Sen ve Grace, on yıllık kinizi halletmeli ve bunu aşmalısınız. Burası lise değil, burası profesyonel lig ve sizden daha fazlasını bekliyorum. Özellikle de kaleciniz emekli olduktan sonra

daha deneyimli oyuncuların biri olacağın için senden daha fazlasını bekliyorum. Geride bırakmak istediğin miras nedir?"

Flip ağzını açıp kapattı. "Sadece takımı bir arada tutmak istiyorum."

Lexi'nin ifadesi yumuşar ve savunmacı tavrı biraz gevşer. "Anlıyorum. Hem profesyonel hem de kişisel olarak senin için çok fazla değişiklik oldu. Ama değişime karşı koyamayız. İstesek de istemesek de değişimin gerçekleşir. Sen çözümün bir parçası ya da sorunun bir parçası olabilirsin, Flip."

"Ama tek sorun ben değilim," der Flip.

"Hayır, değilsin. Ama birinin daha olgun davranması gerekiyor. Ve bunun sen olmasını istemez misin?" Lexi seksi, bekleyiş dolu bir şekilde kaşlarını kaldırır.

"Koç haklı," diyorum.

Flip'in savunmacı tavrı yumuşar.

"Bunu bir düşün. Bu arada, gecenin tadını çıkar."

"Evet, ko." Flip, giderken ensesini ovuşturarak çocukların yanına doğru yönelir.

"Bu ocuklara ders verirken çok yakışıklısın," diyorum.
diyorum.

Başı benim yönüme doğru çevirir. "Tuvalete gitmem lazım."
oda." O benim etrafımdan dolaşıp koridora doğru ilerliyor.

Ve takıntılı, tamamen kontrolünü kaybetmiş bir adam olarak, viskimi barda bırakıp onu takip ettim. Koridorda yalnızdık, bu yüzden elini tutup onu tuvaletlerin ters yönüne doğru çektim.

"Ne yapıyorsun?"

Bu harika bir soru. "Birkaç şeyi konuşmamız lazım."

"şimdi uygun zaman değil."

"Hiç zamanı olmaz, Lexi." Konferans odasının kapısının kolunu deniyorum. Kapı açılıyor, ben de içeri giriyorum ama onun elini bırakıyorum.

Işıklar otomatik olarak yanıyor. O, gözleri ateş gibi, eşiği geçiyor ve kapı arkasında kapanıyor. Aramızda tanıdık, ağır ve çaresiz bir enerji çatışıyor.

"Benden ne istediğini bilmiyorum, Roman." Kollarını kavuşturur.

İkimizin de hissettiği bu korkunç, berbat, gerçek dışı çekiciliğe teslim olman için. "Benim istediğim şeye hazır mısın, bilmiyorum."

"Bu ne anlama geliyor ki?"

"Keşke sana karşı birazcık bile olsa kendimi kontrol edebilseydim, Lexi, ama gerçekten yapamıyorum." Onu içime çekiyorum. O muhteşem ve ateşli ve tek düşünebildiğim, aramızdaki bu gerginliği kırmanın ne kadar iyi hissettireceği.

Her zaman olduğu gibi, yine baş başa kaldığımızda birbirimize daha da yaklaştık. İkimizden biri bir adım atsa, ayakkabılarımızın burunları birbirine değecek.

Kafasını yukarı kaldırıyor. "Böyle baş başa kalamayız.

Benim için çok fazla şey söz konusu. Kaybedecek her şeyim var."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Senin için bu fırsatı mahvetmek istediğim en son şey. Uzak durmaya çalışıyorum, ama bu çekiciliğe karşı güçsüzüm. Sen benim istediğim ve sahip olamadığım her şeysin. Bu beni öldürüyor, Lexi. *Sen* beni öldürüyorsun," diyorum.

"Sence benim için durum farklı mı? Sence seninle saatlerce oyun stratejisi hakkında konuşmayı sevmez miyim? Ya da iyi bir karar verdikten sonra yüzündeki gururu görmekten hoşlanmaz mıyım? Kollarının beni sardığı hissi özlüyorum. Ve sadece sen ve ben olduğumuzda dünyanın ortadan kaybolduğu hissi çok özlüyorum. Tam önümde olman ama sana dokunamamak işkence gibi, Roman."

İkimiz de çok gerginiz. Çok sinirliyiz. "Benim sabrım taşmak üzere. Sen gitmelisin."

Dili alt dudağını yaladı. "Gitmeliyim."

Yumruklarımı yanımda sıkıyorum. "Seni öpmek kötü bir fikir olduğunu söyle." "Kesinlikle en kötüsü," diye fısıldıyor.

Çenesinin kenarını okşamak için içimdeki dürtüye yenik düşüyorum.

O inler ve bu ses beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertir.

Eli göğsüme konuyor. "Gitmelisin."

"Gidemem." Yaka yakamı tutar ve çenesini yukarı kaldırır. "Lütfen."

"Ne istiyorsun, melek?" Elimi onun narin yanağına koyuyorum, ona dokunabilmenin verdiği rahatlama beni sarstı.

"Seni." Fısıldanan kelime aramızda süzülüyor.

Onu kendime doğru çekerim. "Benim için yumuşak ol."

Ve o da öyle yaptı. Anında. Mükemmel bir şekilde. Her kıvrımı benim sert hatlarıma uyum sağladı.

Dudakları ihtiyaç dolu bir iç çekişle açılır ve ben başını eğerek öpücüğün kontrolünü ele geçiririm. O benim ağızma inerken tüm hayal kırıklığı kaybolur. Kollarını boynuma dolayarak beni sıkıca sarar, dillerimiz birbirine dolanıp keşfe çıkar. Ağız mutluluk kaynağıdır, tadı beni mahveden acıyı dindiren bir merhem gibidir.

Anılarım Lexi'nin gerçekliğini tam olarak yansıtmıyor. Dokunuşlarım altında çok yumuşak, esnek ve uyumlu. Buz üzerinde çok güçlü, yatak odasında ise çok hoşnut edici.

"İşte buradasın. Tatlı yanını özlemişim," diye övüyorum.

Yine iniyor, parmakları saçlarıma kayıyor, ayak parmaklarının ucuna basarak bana yaklaşmaya çalışıyor. Onu konferans masasına doğru götürüyorum. Bir sandalyeyi kenara itip onu kaldırıyorum, o elbisesini düzeltirken dudaklarımız hala birbirine yapışık ve bir bacağını dizimin arkasına doluyor.

O, dilimde eriyen karamel kadar sıcak ve zengin, ve ben doyamıyorum. Her baştan çıkarıcı dokunuş beni daha da yükseğe çıkarıyor, daha fazlasını istememe neden oluyor. Çılgınız — ellerimiz dolaşüyor, ben bacaklarının arasına yerleşirken topuğu kalçama batıyor. Ereksiyonum bacaklarının arasına bastırıldığında ve o kalçalarını salladığında ikimiz de inliyoruz.

Bir elim boynunun arkasında kavisli duruyor. Diğeri, dudaklarımızı ayırırken uyluklarının dışını okşuyor.

Hayal kırıklığına uğramış, şikayetçi bir ses çıkarır.

"Kavga etmeyi bitirdik mi?" Alt dudağını nazikçe emiyorum.

"Kesinlikle bitti." İnliyor ve çenesini yukarı kaldırıyor, daha fazlasını istiyor. "Tanrım, seni çok özledim."

Başparmağımla çenesini okşuyorum. "Benim için de aynı şey geçerli." Yapmamamız gerekse bile, bunu yapabilmek rahatlatıcı. "Bu baştan çıkarıcı ağız hayal ediyordum." Başımı eğip, bir, iki, üç kez okşadıktan sonra geri çekilip kalçalarımı ona bastırıyorum ve derin, ilkel bir inilti koparıyorum. "Seni orgazma ulaştırdığımda çıkardığın o enfes inlemeler, bu güzel dudaklarla yapabileceğin skandal şeyler."

Ağızlarımız tekrar çarpışır, ellerimiz birbirini kavrar, vücutlarımız birbirine sürtünür. Bir şekilde sandalyelerden birini deviriyorum ve ikimiz de irkiliyoruz.

"Aman Tanrım." Lexi'nin gözleri odanın içinde dolaşır, sonra tekrar bana odaklanır. "Ne yapıyoruz biz?" Ama beni itmez.

"Pes ediyoruz."

Başparmağımla alt dudağının kıvrımlarını okşarken, bu çalınan anın geri kalanının tadını çıkarırken gözleri kapanır.

Gözlerini açtıklarında, benim hissettiğim aynı özlemle dolular. "Hayatımı mahvetmek istemiyorum, ama senden uzak kalmak beni parçalıyor."

Dudaklarımı onun dudaklarına değdirip doğruluyorum. Ona dokunmayı bırakmak istemiyorum, bu yüzden dikkatlice elbisesini düzeltiyor ve ayağa kalkmasına yardım ediyorum. "Sezonun neredeyse yarısı bitti. Emekli olduğumda, hiçbir kuralı çiğnememiş olacağız."

"Altı ay daha." Smokinimin yakasını parmaklarıyla okşuyor. "Bu kadar uğraştığım şeyi mahvetmek istemiyorum, ama ikimizin olasılığını da kaybetmek istemiyorum. Sana ait olduğumu hissediyorum."

"Çünkü sen öyle yapıyorsun. Ve ben sana aidim. Playoffları geçip profesyonel kalabiliriz." *Umarım.* "Partiye geri dön." Birkaç ay boyunca bir daha yapamayacağım ihtimaline karşı, ona son bir kez öpüyorum.

Geri çekilmeye çalıştığımda, bana daha sıkı sarılır. Nazikçe ellerini çekerim ve parmak uçlarını öperim. Onu tekrar bırakmak çok zor. Burada daha fazla kalırsak, ona karşı koyamayacağım ve yakalanma riskimiz var. "Kızları bul, meleşim."

Başını sallar, kendini toparlar. "Evet, Roman."

"Aferin kızım." Dudaklarımı şakağına bastırıp onu kapıya götürüyorum.

Ellerini kalçalarına koyup elbisesini düzeltir. Koridora çıkmadan önce etrafın güvenli olduğundan emin olurum ve o, pek de sağlam olmayan adımlarla kadınlar tuvaletine doğru yürür.

Konferans odasından çıkmadan önce kendimi toparlamak için birkaç dakika bekledim. Telefonumu çıkardım ve Lexi'ye bir mesaj attım.

ROMAN

Hatırladığımdan daha iyiydi.

LEXİ

Ne kadar iyi olduğunu romantikleştirdiğimi sanıyordum. Yanılmışım. Tek istediğim daha fazlası.

ROMAN

Sadece birkaç ay sonra her şeye sahip olabileceğiz.

Ona bunun ne kadar iyi olabileceğini göstermek için doğru zamanı beklemek, benim irademin en büyük sınavı.

BÖLÜM 16

LEXI

"Grace bu gece temiz oynuyor," diyor Vander Zee, bizim enforcerımız puck'ı kontrol altına alıp Bright'a şut attığında. Bright da puck'ı buzun üzerinde geriye doğru, rakibin kalesine doğru götürüyor.

"Öyle." Bright'ın Hendrix'e, sonra Grace'e ve tekrar Bright'a pasını izliyorum.

"Palaniappa ile yapılan değişiklik akıllıcaydı. Bunu fark eden tek kişi ben değilim," diye ekliyor.

Burada yavaş yavaş yerimi kazandığımı, onun benden beklediği değer haline geldiğimi hissediyorum. "Şu anda duygularıyla değil, becerileriyle oynuyorlar."

Bu, özellikle ilk savunma hattında iki deneyimsiz oyuncu varken potansiyel olarak riskli bir hamleydi, ancak son iki hafta içinde diğer oyuncuların parlamasına olanak sağladı ve Madden baskıya dayanabiliyor. Dahası, diğer oyuncuların fırsat verildiğinde oyunlarını nasıl geliştirebileceklerini görmesi gerekiyor, böylece o da aynısını yapabilir. İşler bu şekilde devam ederse, sezonun ikinci yarısında bazı kazanımlar elde edebiliriz. Arka arkaya iki Kupa zaferi nadirdir, ancak finale kalmak takımın morali için harika olur. Ve Roman'ın son sezonu için.

Yorumcular bu değişikliği fark ettiler ve bunun buz üstündeki performansa olumlu etkisi olduğu konusunda hemfikir olsalar da, Grace ve Madden'in hala buz üstünde birlikte fazla zaman geçirmemeleri konusunu gündeme getirmeye devam ediyorlar. Ancak son basın toplantısında Grace röportaj sırasında, kadro değişikliğini bana atfederek, Palaniappa ile iyi bir uyum içinde çalıştıklarını söyledi.

Bu, tatil partisinde Roman ile olanları daha da çelişkili hale getiriyor. Personel ve oyuncular arasında dostluk kurmak büyük ölçüde

hoş karşılanmaz. Bu durumun ortaya çıkması, elde ettiğim tüm olumlu kazanımları silip süpürebilir, ancak ona olan arzum fiziksel bir acı gibi. Geçen yıl Hemi ve Dallas'ın durumunun sosyal medyada gelişmesini izledim ve her ne kadar iyi yönetilmiş olsa da, bu durum çok farklı. Bir yardımcı koç ve bir oyuncunun ilişkisi tüm takımı tehlikeye atabilir. Vander Zee ve Fielding'in liderliği sorgulanabilir. Ve yanlış yönetilirse, bu kesinlikle kariyerimi mahvedecektir.

Bu yüzden sezon sonuna kadar birbirimize mesafe koymaktan başka seçeneğimiz yok. Yılbaşı partisi bir istisnaydı; hormonların ve bastırılmış arzunun yol açtığı bir hataydı. *O emekli olduğunda ve benim rolümle onun rolü arasında mesafe olduğunda, bu ilişkiyi sürdürebiliriz.*

Ama yalnız kaldığımızda aramızdaki kimyaya kapılmadan durabilir miyiz? O gece sandalyeyi devirmeseydi, işler ne kadar ileri giderdi? Kafamı sallayıp, ellerini ve dudaklarını düşünmeden edemediğim takım arkadaşım yerine maça odaklanıyorum.

Toronto 2-1 kazanır. Detroit'e karşı son maçı kaybettiğimiz için bu özellikle tatmin edici. Böyle gecelerde bazı oyuncuların kulübe gideceğini öğrendim. Ama Fee ve Callie buradalar, bu yüzden doğrudan eve gideceğimi düşünüyorum.

"Bu gece tatlı yemeye çıkalım," diyor Rix. Hemi canlanıyor. "Tatlıyı çok severim."

"Evimden çok uzak olmayan bir kafede en lezzetli kekler ve dondurmali sundae'ler var. Yarın saat 10'da dersim var, bu sayede makul bir saatte yatabileceğim," diye ekliyor Rix.

"Hemi ve benim kadın takımıyla erken bir toplantımız var, bu yüzden bu mükemmel," diye onaylıyor Hammer.

"Kek ve dondurmaya asla hayır demem." Shilpa telefonunu çıkarır. "Ash'e haber vereyim, o da diğerlerine söylesin."

Dred'e, işten biraz erken çıkabilmesi ihtimaline karşı bir mesaj gönderiyorum. Yetişkinler için akşam okuma yazma programını yürüttüğü için maça gelemedi.

LEXI

Dondurma yemeye gidiyoruz. Bize katılmak ister misin?

DRED

Bir dahaki sefere artık. İş arkadaşlarımdan biri grip oldu, şimdi dükkanı kapatmam gerekiyor.

LEXİ

Yazık. Bir dahaki sefere o zaman.

DRED

10/10. Herkese selamımı söyle ve Callie ile Fee'ye benim için sarıl.

LEXİ

Tamamdır!

Yarım saat sonra, kafenin çoğunu işgal etmiş durumdayız. Tezgahın arkasındaki iki kız ölmüş ve Flip Madden cennetine gitmiş. Bize masada katılmadan önce şapkaları imzalıyor ve fotoğraflar için poz veriyor.

"Bu inanılmaz lezzetli. Nate'e de eve bir şeyler götürmeliyiz," diyor Rix, kaşığı Tristan'a geri verirken.

"Daire arayışı nasıl gidiyor?" diye sordu Flip.

"Hâlâ arıyor, ama ona acele etmemesi gerektiğini söyledik," diye cevapladı Tristan.

Rix onun koluna sarılır. "Bekar daireleri küçüktür ve o bir yatak odalı daire için para biriktirmeye çalışıyor. Bu şehirde uygun fiyatlı bir yer bulmak her zaman sorun olmuştur."

"Benim evimde hala bir oda var," diyor Flip. "İsterse, istediği sürece kalabilir."

"Teşekkürler dostum." Tristan kaşığı Rix'in dudaklarına götürür.

Rix'in her zaman yeterli imkanları olmayan bir aileden geldiğini bilmek, Tristan'ın ona karşı ne kadar yumuşak davranabildiğini daha da takdir etmemi sağlıyor.

Dallas ve Hemi kendi dünyalarında gibi görünüyorlar, Ash ve Shilpa ise birkaç lokma yedikten sonra dondurmalarını değiştiriyorlar. Hollis, kolunu Hammer'ın sandalyesinin arkasına atmış, başparmağıyla onun omzunu okşuyor.

Bu odada çok fazla sevgi var ve Roman ile benim aramda çok fazla gerginlik var. O masanın karşısında oturuyor ve sadece bağlantı kurmak için bacaklarımı çaprazlamamak ve ayağımı onun baldırına sürmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Callie, kucağına oturmadan olabildiğince ona yakın oturuyor. *Seni anlıyorum kızım*. Kendi dondurmasını onun dondurması için terk etti ve o da hiç umursamıyor gibi görünüyor. Ayrıca menünün arkasında tic-tac-toe oynuyorlar ve o her seferinde onun kazanmasına izin veriyor. Gözlerimi ondan başka bir yere dikmek için elimden geleni yapıyorum. Kapalı kapılar ardında ne kadar pis bir şeytan olabileceğini bilirken, onun bu yumuşak tarafını görmek zor geliyor.

Flip yanımda, saçma bir hızla yüzüne dondurma tıktırıyor.

"Tadını alıyor musun ki?" diye soruyorum.

"Lanet olsun. Sanki ahırda büyümüşüm gibi yiyorum, değil mi?" Kaşığını bırakıp çenesinden çikolata şurubunu siliyor.

"Yani, Aralık ayındayız. Üzerinde erimesi ihtimali çok düşük."

Gülüyor. "Haklısın. Her zaman son yemeğimmiş gibi yediğimi söylerler."

Masanın diğer ucuna, Fee ve Tally'nin heyecanlı bir şekilde konuştuğu yere bakıyor. Ailevi bir işi olduğu için tatil partisine gelmeyen Tally'nin yeni erkek arkadaşı, pastasını karıştırıp telefonuna bakıyor.

"O adamı tanımıyorum." Flip bir parça brownie'yi bıçakla keser. "Peggy onun biraz sessiz olduğunu söylüyor," diye düşünür Roman, bir parça Tic-tac-toe tahtasındaki yeşil mum boya kalemi

O. "Tally'nin erkek arkadaşı mı?" diye sorar Callie.

"Mm-hmm."

"Terror'da favori bir oyuncusu yok. New York'u desteklediğini söyledi, muhtemelen Kodiak Bowman olduğu için," diyor Callie.

"Bowman mükemmel bir oyuncu," diyor Roman.

"Güzel gözleri ve harika gol istatistikleri var." Callie elini Roman'ın koluna koyar ve ona empatik bir gülümseme atar. "O yüzden, bir dahaki sefere onlarla oynadığınızda sana gol atarsa çok üzülmemelisin."

"Onun için gol yememi mi bekliyorsun?" diye şakacı bir şekilde sorar.

"Tabii ki hayır!" diye homurdanır. "Sadece her maçın mükemmel olamayacağını ve Kodiak'ın çok güçlü bir sopa kullanma becerisi olduğunu söylüyorum. Ayrıca, beşiğinde hokey oynadığını duydum, yani buz üzerinde oynamak için doğmuş."

Roman, Bowman hakkında başka ne bildiğini sorar ve ben Tally'ye bakarım. O adam kaç maça gelirse gelsin, asla ısınmaz. "Bu onun ilk erkek arkadaşı mı?" diye sorarım Flip'e.

"Öyle düşünüyorum. En azından maçlara getirdiği ilk erkek bu," diyor. "Hepimizin hata yaptığını anlıyorum, ama bilemiyorum. Bir sürü hata yapmış biri olarak, tüm bu dersleri zor yoldan öğrenmenin benim için en iyisi olduğunu sanmıyorum." İçini çekiyor. "Onun incitilmesini görmek istemiyorum."

"Hepimiz kalp kırıklığı yaşarız," diyorum, Tally'ye karşı açık sözlülüğü ve koruyuculuğuna şaşıarak.

"Bu doğru. Ama onun kalbi çok yumuşak. Aşık olduğun kişinin sana aynı şekilde karşılık vermesini umarsın. Aşk için tek başına kaldığını fark ettiğinde, bu gerçekten büyük bir darbe olur." Başını sallar. "Tanrım. Dred ile reality dating programlarını izlemeyi bırakmam lazım."

Gülümsüyorum, ama anlattıklarından anlaşıldığı kadarıyla biri onu incitmiş. Hem de çok.

"Dred'i özlüyorum! Onun komşusu olduğun için çok şanslısın," diyor Callie.

Flip gülümser. "O çok iyi bir arkadaş. Dürüst, sadık ve masa oyunlarında çok iyi."

"Ben de aynı şekilde düşünüyorum. O nadir bulunan bir mücevher. İnsanlardan beklentileri yok."

"Senin yanında kendini anlaşılmış hissediyor," diyor Flip ve masayı işaret ediyor. "Bu kızlar ona iyi geliyor."

"O da benim ve kızlar için iyi oldu," diye cevap veriyorum.

"Hepimizin hayatında onun gibi bir arkadaşla ihtiyacı var." Bunu, Grace ile olan geçmişini araştırmak için bir fırsat olarak kullanabilirim, ama bunu yapmak istemiyorum. O gerçek ve dürüst davranırken, beni ve kızları ailelerinin bir parçası gibi hissettirirken bunu yapmak istemiyorum.

"Ugh. Çok doydum." Callie, Roman'ın dondurmasını ona doğru itip yanına yaslanır.

"Sundaemi senin için bitirmemi ister misin?" Roman şakacı bir şekilde sorar.

"Lütfen." Kollarını onun kollarına dolayarak sarılır ve yumruklarıyla gözlerini ovuşturur.

Akşamın bu saatinde bu kadar şeker yemesinden endişelenirdim, ama tatil nedeniyle okul yok, yarın sabah geç saatlere kadar uyuyabilir.

Roman ve ben birbirimize gülümseriz ve o, Callie'nin yiyemediği tatlıyı bitirir. Yirmi dakika sonra, gitmeye hazırız ama Callie tamamen bayılmıştır.

"Onu arabaya taşıyayım. Onun bu kadar çok şeker yemesine izin verdiğim için bu kadar çok yorgun düşmesi benim hatam," diyor Roman.

"Onu durdurabilirdim," diye itiraz ettim.

"Bunun sorumluluğunu üstleneceğim."

Roman Callie'yi kucağına alıp bekleyen arabaya götürmeden önce kızlara veda etmek için hızlıca sarılırım. Onun emniyet kemerini takarken parmaklarımız birbirine değiyor ve onun parfümünün kokusunu içime çekmemek için kendimi zor tutuyorum. O öpücüğün, ellerinin tenimde dolaşmasının ve dilinin ağzımı okşamasının hatırası hâlâ taze.

"Teşekkürler. Bu gece ona karşı çok tatlıydın," diye fısıldıyorum, kapıyı dikkatlice kapatırken.

"Gerçekten, benim için bir zevkti. Dikkatli sür, Lexi." Ben sürücü koltuğuna otururken kapıyı açık tutuyor. "İyi geceler, Fee. Yakında görüşürüz."

El sallayıp gülümsüyor. "Hoşça kal, Roman."

O geri adım atar ve biz otoparktan çıkarken el sallar.

"Roman gerçekten iyi bir adam, değil mi?" diye düşünür

Fee. "Evet, öyle." O tam bir paket.

Omzunun üzerinden arkaya bakarak arka koltuktaki kız kardeşini kontrol ediyor. "Callie onu çok seviyor."

"Evet, bu akşam onun dondurmasını yedi ve o da izin verdi."

"Callie'ye yakışır." Başını koltuğa yaslar. "Bu takım bir aile gibi."

"Öyle." Ona yumuşak, hüzünlü bir gülümseme atıyorum. "Kimsenin annemizin ve babanızın yerini dolduramayacağını biliyorum, ama hayatımızda o boşlukları dolduran insanlar olması güzel."

"Evet. Buraya taşındığımıza seviniyorum
Lex." "Ben de."

Ve bu, Roman'a karşı kendime dikkat etmem gerektiğini hatırlatan bir uyarı. Fee ve Callie zaten çok şey kaybettiler. Bu yeni ailelerini de kaybedemezler.

BÖLÜM 17

ROMAN

ROMAN

Sezonun bitmesini sabırsızlıkla beklememin 6982. nedeni.

Bunu, köpükler ve gül yapraklarıyla dolu büyük bir küvetin fotoğrafıyla takip ediyorum. Bu, Lexi'yi sabunlu ve arzulu bir şekilde yatağa geri götürmeden önce, en işkence verici ve inanılmaz ön sevişmeye kendimizi kaptırdığımız muhteşem bir saat geçirdiğimiz küvet. Orada onu üç kez orgazma ulaştırdım.

Tatil partisinde o öpücüğü paylaştığımızdan bu yana on altı gün, yedi saat ve beş dakika geçti, ama ben hala onu düşünmeden edemiyorum — ya da paylaştığımız her öpücüğü, dokunuşu ve şehvetli anı.

Lexi bir dakika sonra elma dilimleri ve karamel soslu bir resimle cevap verdi. O hafta sonu yeşil elma bağımlılığım başladı. O zaman onun ne kadar hoşnut edici olduğunu ve iyi bir kız gibi tüm sikimi yutmaya çalışırken tatlı ağzının ne kadar harika hissettirdiğini öğrendim.

ROMAN

Beni öldüreceksin.

LEXİ

Sen başlattın.

ROMAN

Hmm... Doğru. İkimiz için de bu işkenceye son vereceğim.

Sezonun bitmesini beklemek gittikçe zorlaşıyor. Sadece cinsel çekim olsaydı, sorun olmazdı. Ama bundan çok daha fazlası var. O odadayken, gözlerim hep onda. Sürekli birlikte buzdayız.

Akıllı, azimli ve kısa sürede takımın saygısını kazandı. Takımı yönetirken özgüveninin gelişmesini izlemek ilham verici. Her geçen gün ona daha çok aşık oluyorum. Buz pistindeki taviz vermeyen tavrına, oyunculara moral verirkenki yumuşak anlarına, çok şey kaybetmiş ve kalan her şeyini kız kardeşlerine adayan kadına ve kızım ile diğer kızların tamamen benimsediği arkadaşa.

O benim hayatıma ve dünyama kusursuz bir şekilde uyum sağladı ve bu şekilde donup kalmak en gerçek dışı zihin bulandırıcı şey. Yetişkinler olmamız ve bir geçmişimiz olması önemli değil. Şimdi bir şey olursa, o sonsuza kadar oyuncularından biriyle ilişkisi olan yardımcı koç olarak kalacak.

Playofflara kalamasak bile, önümde dört aylık bir belirsizlik dönemi var. *Erken emekli olabilirim.* Bu olasılığı kafamda ilk kez düşünmüyorum.

ROMAN

Sen ve kızlar nasılsınız?

LEXİ

Bu çok sert bir darbe oldu.

ROMAN

Biliyorum. Soruyu geçiştirme.

LEXİ

Biz iyiyiz. Sadece onlar için zor.

ROMAN

Peki ya sen?

LEXİ

Ben idare ediyorum.

Lexi yardım istemeye alışkın değildir, yardım kabul etmeye ise hiç alışkın değildir. Ama bu, ben de oturup onun tüm bu zorlukların içinde boğulmasına izin vermem gerektiği anlamına gelmez. Tatillerde sevdiğiniz insanları özlemenin ne demek olduğunu bilirim.

LEXI

Callie'nin hokey partisi var. Sonra konuşuruz. Yine de aradığın için teşekkürler.

ROMAN

Konuşmak istersen ben buradayım.

LEXI

Egzersiz yapıyorum, bazı evrak işlerini hallediyorum, tatil için kuzenlerinden biriyle gemi seyahatine çıkan annemi arıyorum ve Hollis'in bana gönderdiği Hokey Akademisi ile ilgili belgeleri okuyorum. Bu, giderek daha çekici hale gelen bir emeklilik seçeneği. Öğleden sonra erken saatlerde, en sevdiğimiz Tayland restoranından Peggy'nin en sevdiği yemekleri sipariş ediyorum. Kendime eziyet etmekten hoşlanıyorum.

Telefonum yeni mesajlar geldiğini bildiriyor.

HOLLIS

Fikrini değiştirip Niagara'ya gelmek için henüz geç değil.

Masada sana yetecek kadar yer var.

Ardından gülümseyen Peggy'nin bir fotoğrafı geliyor. Mutlu ve güzel görünüyor ve Hollis'in ailesiyle harika vakit geçiriyor gibi.

Davet çok cazip. Ama bu, çift olarak geçirecekleri ilk Noel. Yıllar boyunca Hollis'in ailesiyle yeterince tatil geçirdim. Her iki Noel'de bir, Peggy annesini ziyaret ederdi.

ve Hollis ile Niagara'ya giderdim. Ama onların kendi geleneklerini yaratma fırsatına ihtiyaçları var. Ve ben geri çekilip onlara bunu yapabilecekleri alanı tanımalıyım, her ne kadar zor olsa da. Döndüklerinde kutlama yapacağız.

ROMAN

Teklifin için teşekkürler, ama ben almayayım. Birkaç gün sonra görüşürüz. İyi eğlenceler.

Ayaklarımı botlarıma sokuyorum, kışlık ceketimi giyiyorum, bere takıyorum ve Tayland yemeğini almaya çıkıyorum. Kaldırımlar hafif karla kaplı. Sokak lambaları parıldayan beyaz ışıklar ve çobanpüskülü elenkleriyle süslenmiş. Çiftler kol kola yürüyor, gülüyor ve gülümsüyor. İş adamları, ellerinde çantalarla sokakta aceleyle yürüyor.

Tanıdık yalnızlık duygusu beni vuruyor. Yetişkin hayatımın tamamını Peggy ve hokey üzerine odaklanarak geçirdim, onun önüne başka kimseyi koymak istemedim. Kızımın buna en çok ihtiyacı olduğuna inandığımda, kalbime başka birini sokamadım.

Tayland restoranının kapısını açıyorum. Genelde bu zengin kokuları rahatlatıcı bulurum, ama bugün farklı geliyor. Bu, Peggy on beş yıl önce benimle yaşamaya başladığından beri sürdürdüğümüz bir gelenek. O annesiyle yaşarken tatiller çok sessiz geçiyordu. Onunla birlikte olduğum yıllarda, Noel arifesinde paket servis yemek yiyor ve yatmadan önce oraplarımızı açıyorduk. O ve Hollis geri döndüklerinde onu bekleyen bir sürü hediye var. Peggy'nin neden beni sürekli randevuya çıkmaya zorladığını anlamaya başlıyorum. Tatilleri yalnız geçirmek gerçekten çok berbat.

Kapının üzerindeki zil ınlar ve arkama bakınca Connor Grace'in omuzlarındaki karları silkelediğini görürüm. Yüzünü kapatan, aşağıya doğru çekilmiş beyzbol şapkası dışında, şık ve bakımlıdır. Buralarda yaşadığını biliyordum ama yine de onu görünce şaşırıyorum. Tatil için ailesinin yanında olacağını düşünmüştüm. Ya da en azından büyükannesinin yanında.

"Selam."

Şaşırır, ama benim olduğumu fark edince omuzları kulaklarından aşağı iner. "Oh, selam Roman. Ailen için akşam yemeği alıyordum.

Ailen için mi?"

"Sadece benim için," diye cevap veriyorum. "Ya sen?"

Kaşları yükselir. "Aynı. Hammer nerede?"

"Hollis'in ailesiyle Niagara'da." Ellerimi ceplerime sokarım.

"Ah." Başını sallar. "Bu bir değişiklik olmalı."

O çok zeki bir çocuk. "Evet. Bu onların birlikte geçirdikleri ilk Noel. Hollis'in ailesiyle vakit geçirmelerini istiyorum."

"Mantıklı." Beyzbol şapkasındaki karları silkeler. "Yine de kolay olamaz."

Omuz silkiyorum. "Bu bir uyum süreci." Bu sezonun ardından, tüm hayatım bir uyum süreci olacak. Baba hayatı mı? Artık eskisi gibi bana ihtiyacı yok. Hokey mi? Emekli olacağım. Tamamen boşluğa düşmemek için bundan sonra ne yapacağıma karar vermem gerekiyor.

Kapı yine çınlar. Bu sefer, bordo renkli, ponponlu örgü bere ve gözleri hariç tüm yüzünü kapatan uyumlu bir atkı takan bir kadın bize katılır. Bizi görünce başını eğiyor. Bir an için bir Terror hayranı bulduğumuzu düşünüyorum, ama sonra atkısını çözüyor.

"Dred?"

"Roman! Merhaba!" Yüzü aydınlanır, sonra Connor'ı görünce ihtiyatlı bir merakla değişir. "Ve Grace. Sizi hiç uyumlu bir çift bulmuyorum."

"Biz birlikte değiliz," diye açıklıyor Connor.

Bir ses çıkarır ama başka yorum yapmaz. "Görünüşe göre Noel arifesinde Tayland yemeği sipariş etmeyi seven tek kişi ben değilim."

Restoranı işleten kadın üç çanta ile ortaya çıkar. "Bekletip özür dilerim!"

Hepimiz *sorun değil* diye mırıldanırız ve Connor, Dred ile aynı anda tamarind köri olan çantaya uzanır.

"Oh! Özür dilerim!" Dred elini geri çeker ve eşarbının iki ucunu tutar.

Connor iki elini kaldırır. "Benim hatam. Sanırım aynı şeyi sipariş ettik."

Hepimiz fişlere bakarız. Siparişler, yapışkan pirinç ve mango salatası yan yemeklerine kadar tamamen aynıdır.

"Huh." Dred çantasını alır ve dikkatini bana geri verir. "Hammer'ın Noel Arifesi için Niagara'da olduğunu sanıyordum."

"Öyle." Çantamı alırım.

"Yani yalnız mısın?" Dred ısrar eder. "Evet."

Connor'a bakar. "Ya sen?" "Aynı."

"Ben de. Oldukça uyumsuz bir üçlüyüz, değil mi?" "Neden ailenle birlikte değilsin?" diye sorar Connor.

Bir an için kendimi kötü hissediyorum. O, Dred'i ve onun geçmişini bilmiyor.

"Benim ailem yok." Bunu hava durumu raporu verir gibi söylüyor.

"Kahretsin. Üzgünüm." Şapkasının siperliğini düzeltir.

"Ailem uyuşturucu bağımlısıydı, bu yüzden hayatta olsalardı Noel'in o kadar da keyifli geçeceğini sanmıyorum." Yüzünü buruşturur. "Aman Tanrım. Üzgünüm. İkinizin de bunu bilmesine gerek yoktu."

"Ama bu gerçek," diye cevapladı Connor.

"Mmm... Peki neden Noel arifesinde yalnızsın?" Dred hızla dikkatini ondan başka yöne çevirir.

"Ailem kız kardeşlerimi ve büyükannemi tatile götürdü ve bana bunu dün gece, Cabo'ya vardıklarında söylediler," diyor Connor. "Aynı şey değil ama yine de talihsiz bir durum."

Onun bir otel zincirinin varisi olduğunu bilmesem, ailesinin de Dred'inki gibi uzun zaman önce yok olduğunu düşünürdüm. Röportajlarda babası hakkında soru sorduklarında, konuyu değiştirir ya da odadan çıkar.

"Vay canına. Bu çok zor." Dred ve Connor bana bakıyorlar.

"Babam uzun zamandır yok, annem ve kuzeni de tatilde, bu yüzden tatiller onun için daha az acı verici." Görünüşe göre bugün de paylaşımcı hissediyorum. "İsterseniz ikiniz de benim evime gelebilirsiniz."

"Benimle aynı odada bulunmana izin var mı?" Connor, Dred'e sorar.

O gülüyor. "Sen söylemezsen ben de söylemem."

"Dişlerimin olduğu yeri seviyorum, bu yüzden sırrın bende güvende." "Hadi çocuklar. Benim evimde uyumsuzların Noel Arifesi var."

Yemeğimizi alıp Connor'ın spor arabasına binip, zavallı Dred arka koltuğa sıkışıp dizlerini yiyerek oturuyor. Ona ön koltuğu teklif ettim ama o sadece gülüp hayır dedi. Birkaç dakika sonra, benim evime dönüp yemek masasında toplandık.

"Lexi ve kızları da davet etmeliydik," diyor Dred, çubuklarla mango salatasının yarısını tabağına alırken.

"Callie'nin bu akşam hokey partisi var," diye düşünmeden söylüyorum.

Dred, bunu bildiğime şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Tabii ki var. O kız hokey için yaşıyor."

"O çok sevimli," dedi Connor. "Ve hokey oyuncuları konusunda harika bir zevki var."

"Tabii ki öyle dersin," diye alay ediyorum. "Ama o gerçekten çok sevimli."

"Böyle devam ederse, Hokey Akademisi'ne girecek yeteneği var," diye ekliyor Connor.

"Gördüğüm kadarıyla, o mükemmel bir kaleci," diye Dred de aynı fikirde.

Çatalımı masaya bıraktım. Bu fırsatı kaçıramazdım. "Hokey Akademisi hakkında bir sorum var."

Connor mango salatasını karıştırırken boynu kızarıyor. "Harika bir programları var ve yaz boyunca ailemin başından uzak durmamı sağladı. Hepimiz için iyi oldu. Özellikle de onlar için."

"Madden, Bright ve Stiles ile aynı zamanda oradaydın, değil mi?"

"Evet." Mango salatasından bir lokma alır. "Sen ve Madden'in sandviçi ne oldu?"

Dred, şarabını masanın üzerine neredeyse tükürüyordu. Connor ise yemeğini boğazına kaçırıldı. Dred, göz açıp kapayıncaya kadar sandalyesinden kalkmış, harekete geçmeye hazırды.

Connor elini kaldırır. "Ben iyiyim." İki kez daha öksürür. "Madden sana bir şey mi söyledi?"

Kafamı sallıyorum.

Connor gözlerini tavana doğru çevirir, kulaklarının uçları kıpkırmızıdır. "Neden geçmişimden kaçamıyorum?"

"Onu aşmak için onunla yüzleşmelisin," diye cevaplar Dred.

Yirmili yaşlarının başında olan biri için, kendini çok iyi tanıyor.

Connor iç geçirir. "Hokey Akademisi'nde herkes Madden'ı severdi. Herkes her zaman Madden'ı sever. Şüpheli şeyler yapsa bile. Ben omuzlarında bir yük taşıyan bir pisliktim, o ise altın çocuktuk. Kimse benim tarafımda olmazdı."

"Konuşmayı denedin mi?" diye sorar Dred.

"Ne anlamı var ki? O ne isterse ona inanır. Doğru ya da yanlış olması fark etmez." Sandalyesini masadan geri çeker. "Ben gidiyorum."

"Lütfen gitme," der Dred yumuşak bir sesle. "Roman seni köşeye sıkıştırmaya çalışmıyor. Sadece anlamak istiyoruz. Ama bu konuyu kapatabiliriz, değil mi?" Bana yalvaran bir bakış atar.

"Evet. Kesinlikle. Konuyu açtığım için özür dilerim."

"Sadece... Beni buraya getiren Hokey Akademisi'ydi, ama yol kolay olmadı. Eğer bu, sonsuza kadar kötü adam olacağım anlamına geliyorsa, o zaman öyle olacağım." Çubuklarını eline alır.

"Anlaşıldı. Bu konuyu kapatıyorum." Konuyu değiştiriyorum. "Yarın herkesin planları nedir?"

"Bir ara Lexi'ye uğrayıp ona ve kızlara hediyeler götürmeyi planlıyorum." Dred her birimize bir çubukla işaret ediyor. "Peki ya siz ikiniz?"

"Bundan daha fazlası." Paket servis yemeğimi işaret ediyorum. "Peggy ve Hollis, Noel'in ertesi günü geri dönmeyecekler."

"Yarın bütün gün içip *Die Hard* filmlerini izlemeyi ve Boxing Day'de akşamdan kalma olmayı planlıyorum," diyor Connor.

Noel'de tek başına içmek, eğlenenin tam tersi gibi geliyor. Lexi ile yalnız kalmak irademi sınavacak. Ama yanımda biri olursa...

"Bu planı günün ilerleyen saatlerine erteleyebilir misin?" diye soruyorum.

"Yani bu olduk olduk depresif bir bu yüzden ben alternatifler"

"Harika. Lexi ve kızlar için bir fikrim var, ama bunu gerçekleştirmek için ikinizin de yardımına ihtiyacım var." Dred'e bakıyorum.

"Ne olursa olsun, ben varım," diyor Dred. "Özellikle de Lexi'nin tatilini daha güzel hale getirebilecekseniz."

BÖLÜM 18

LEXI

"Anne, anne! Baba!" Callie odama dalar ve kapı duvara çarpar.

Birdenbire otururum, kollarımdaki tüyler diken diken olur, tüylerim diken diken olur. Callie yatağıma ulaştığında aniden durur. Dudakları aşağı doğru çekilir, göğsüne doldurulmuş aksotlünü sıkıca sarar.

"Rüya mı gördün?" Bu ilk kez olmuyordu.

Başını sallar ve çenesi titrer. "Çok gerçekçiydi. Gerçek olduğunu sandım."

"Çok üzgünüm." Kollarımı açıyorum. Callie yatağa tırmanıp kucağıma atlıyor, kederli ağlamaları göğsümü acıtıyor. Onu sallarken saçlarını okşuyorum. Annem de o küçükken ona böyle yapardı.

"Onları geri istiyorum. Noel için tek istediğim buydu. Noel Baba'ya mektup bile yazdım." Hıçkırarak daha da şiddetli ağlamaya başlar.

Bu tür bir acı ruhu parçalıyor. Üvey babama, pervasız davranıp kendini ve annemizi bizden uzaklaştırdığı için kızgınım. Annem mükemmel değildi, ama önemli anlarda kız kardeşlerimin yanında her zaman vardı. Ve şimdi ben buradayım, onun yerini doldurmaya çalışıyorum ve başaramayacağımdan korkuyorum.

Callie'yi, hıçkırıkları yavaşlayıp ara sıra hıçkırmaya dönüşene kadar salladım. "Sana sıcak çikolata yapayım mı, kahvaltıda şekerli kurabiye yiyebiliriz?"

Boynuma başını yaslar. "Çikolata da yiyebilir miyiz?" "Çikolatalı fındıklı kruvasan aldım," diye fısıldarım.

Gözleri kırmızı olsa da, gözleri parlıyor. "Gerçekten mi? Onları kahvaltıda yiyebilir miyiz?"

Genelde öğleden sonra atıştırmalığı olarak yeriz ama Noel'de onu bu kadar üzgün göremem.

"Evet. Kız kardeşini uyandırmaya ne dersin?"

"Tamam." Yatağın kenarından kayar, Axel hala göğsüne sıkıca sarılmış halde koridora koşar ve Fee'nin adını çağırır.

Yatağıma uzanıp kalbimdeki acıyı bölümlere ayırmaya çalışıyorum. Kızlar için güçlü olmalıyım. *Lütfen bugünün en zor kısmı bu olsun.*

Yatağımın başucundaki telefonumu alıp mesajlarımı kontrol ettim. Babamdan ve Jacqueline'den birer mesaj vardı. Jacqueline'in doğum günü Noel arifesinde olduğu için Bahamalar'daydılar.

Badass Babe Brigade sohbetinde yeniler var:

HEMI

Mutlu Noeller! Bunu dün gece Dallas şeker komasına girerken onun feed'ine zaten göndermiştim.

Hemi'nin ailesi ve Dallas'ın ailesi ile birlikte evlerinden birinin oturma odasında çekilmiş bir fotoğrafı aşağıda yer alıyor. Dallas, elf tulumu giymiş, Hemi'nin erkek kardeşi ile sohbet ediyor.

HAMMER

Eminim yeni takipçilerini çok sevecektir. Dün gece Hollis'e giydirdiğim süveteri bir bakın.

Mesajın altında, çirkin bir Grinch süveter giyen ve mutlu bir şekilde sinirli görünen Hollis'in bir fotoğrafı var.

TALLY

İkisi de 10 üzerinden 10! Erkek arkadaşım az önce geldi ve ben hala pijamalarımıyla duruyorum. Mutlu Noeller! Babam onu köşeye sıkıştırmadan aşağı inmem lazım.

RIX

Hepinizi seviyorum! Umarım bugün sizin için harika bir gün olur! Şu çocuklara bakın.

Rix'in gözlerinin ve annesinin başının ön planda bulanık bir yakın çekimi ve Tristan ve Flip'in, tatil temalı Terror kazakları giyen babaları ve Tristan'ın kardeşleri tarafından çevrelenmiş halleri ekrana gelir.

SHILPA

Mutlu Noeller!

Ash ve Shilpa, aynı tatil süveterlerini giymiş ve aynı tatil kupalarından içki içerek kanepede birbirlerine sarılmışlar.

DRED

Dewey ve benden iyi haberler.

O ve kirpi, ikisi de Noel Baba şapkası takmış halde çekilmiş bir selfie ekliyor.

ESSIE

Ben, alkollü kahvem ve kardeşim size en mutlu Noeller dileriz.

Kollarıyla yarı uykulu kız kardeşini kucaklamış, kız kardeşi pijama altlığı ve üzerinde Yüzüklerin Efendisi'nden Gandalf'ın Noel Baba kılığına girmiş hali olan bir kapüşonlu sweatshirt giymiş.

Annemiz olmadan geçirdiğimiz ikinci Noel ve geçen yıl olduğu kadar acı verici.

LEXI

Herkese mutlu bayramlar! Saçımı taradıktan sonra fotoğraflarını gönderirim.

Umarım o zamana kadar Callie ağlamış gibi görünmez.

Dred'e özel mesaj gönderiyorum. Tatillerde çok fazla gönüllü çalışıyor, bu yüzden çoktan dışarı çıkmış olabilir.

LEXI

Mutlu Noeller. Nasıl gidiyor?

DRED

Aşevindeyim! Şimdiden 200 kilo patates püresi yaptım. Birkaç saat içinde işim biter.

LEXİ

Akşam yemeğinde bizimle olacağın için çok heyecanlıyız!

DRED

Ben de! Buzdolabımda (Rix'in yaptığı) hiç dokunmadığım bir turtta var.

LEXİ

Onun turtaları efsaneviymiş diye duydum.

DRED

Onların sihirli olduklarını doğrulayabilirim. Flip düzenli olarak onları yiyerek kendini hasta ediyor.

LEXİ

Paylaşmak istediğinden emin misin?

DRED

Sen ve kızlarla mı? Kesinlikle.

Şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum. Kızlar Dred'i çok seviyorlar ve o da Toronto'da iyi bir arkadaş oldu.

Yataktan kalkarken Roman'dan yeni mesajlar geliyor.

ROMAN

Mutlu Noeller. *tatil GIF'i*

Sen ve kızlar bugün herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, paket servis bile olsa, mesaj atın. Ben buradayım. Bugünün ne kadar zor olduğunu biliyorum.

Onu buraya davet etmek için can atıyorum. Eğer burada olsaydı, kalbimdeki boşluğu doldurabilirdi, ama bu sadece işleri daha da zorlaştırır. Tatil partisinden beri yalnız başımıza bir odada bulunmadık ve tekrar kollarında olma düşüncesi beni tamamen tüketiyor. Sezonun sonu imkansız derecede uzak.

LEXİ

Sana da mutlu Noeller. Teklifin için teşekkürler. Kahvaltıda sıcak çikolata, kruvasan ve kurabiye ile puan kazanmayı umuyorum.

Kahve demlemek için bornozumu giyiyorum. Daha yeni başlamıştım ki Callie yine gözyaşları içinde ortaya çıktı.

"Ne oldu?" Göz hizasına gelmek için çömeliyorum.

"Fee'yi uyandırmaya çalıştım, ama bana sinir bozucu davranmayı bırakıp gitmemi söyledi." Kollu giysisini kullanarak akan burnunu siler. "Sonra Noel'in iptal edildiğini söyledi. Bu doğru mu?"

"Noel iptal edilmedi." Tezgahtan bir mendil alıp onu kucaklarım. "Fee sadece huysuz. Muhtemelen geç saatlere kadar film izleyerek uyanık kalmıştır. Onunla konuşurum." Bir tabağa birkaç kurabiye ve kruvasan koyup Callie'nin kupa bardağına sıcak çikolata ve marshmallow doldururum, sonra onu masaya oturturum. "Hemen dönerim."

"Tamam."

Onun başının üstüne bir öpücük kondurup, Fee ile ilgilenirken onu tatlılarını yemeye bırakıyorum. Hormonları ve testosteronla dolu hokey oyuncularıyla uğraşmak, üzgün bir gençle uğraşmaktan daha kolaydır.

Kalan azıcık tatil neşemi toplayıp kapısını çalıyorum. "Uyuyorum," diye sızlanıyor.

"Yine de içeri giriyorum." Kapıyı açtığımda, başını yastığa gömdüğünü gördüm. Kararlığımdan vazgeçmeden, yatağının kenarına oturdum. Sert davranmak bir işe yaramaz. "Bugünün zor bir gün olduğunu biliyorum."

Yastığını bir kenara atıp bana bakmak için dönüyor, ama gözleri kırmızı ve şişmiş, sanki bir süredir ağlıyormuş gibi. "Noel ailenin bir araya geldiği bir gün olmalı. Tanıdığım herkes aileleriyle kutlama yapıyor, ama ben... Annemi ve babamı çok özlüyorum. Annem her şeyle ilgilenirdi, ama ben bunun farkında bile değildim.

Bu yılın eğlenceli geçeceğini düşünmüştüm, ama çok fazla sorumluluk var ve bazen bu çok yorucu oluyor."

Acı göğsümü sıkıştırıyor. Bu duyguyu çok iyi biliyorum. Tüm başarısızlıklarım birikiyor ve ağırlığıyla beni ezip geçiyor. Yeterince iyi bir iş çıkarmıyorum. Annem ve üvey babam tek çocuktu ve büyükannemlerle büyükbabam Niagara'da yaşıyor, bu yüzden pek yardımcı olamıyorlar. Eski komşuları Donna, namı diğer Donna Teyze, iyi bir kadın ama kendi torunları var ve bana destek olamıyor. Ya kızları onarılamayacak şekilde mahvedersem?

Çenem titriyor, çünkü tüm bu yük beni ezip geçiyor. "Biliyorum, Fee. Çok üzgünüm. Ne yapmam gerektiğini ve nasıl daha iyi yapabileceğimi sorabilmeyi isterdim, çünkü çoğu zaman hiçbir fikrim yok. Ama Callie, ona gitmesini söylediğin ve Noel'in iptal edildiği için ağlıyorsun."

"Kutlayacak bir şey yok," diye fısıldıyor, tüm bu duyguların içinde boğulmuş halde.

Keşke düzeltebilseydim, ama yapamıyorum. "Tek istediğinin üzülmek olduğunu biliyorum. Ama bir şeyin kutlanmaya değer olup olmadığını hepimiz adına sen karar veremezsin. Bunu söylemenin kız kardeşini inciteceğini biliyordun, özellikle de bugün. Biz bir aileyiz ve hala buradayız. Annemi ve babanı özlemek, kalbini dev bir sıyrık gibi hissettiriyor. Burada bir boşluk var." Kalbimi işaret ediyorum. "Ve biz de onları özlüyoruz. Ama onlar seni seviyorlardı." Derin bir nefes alıyorum, gözyaşları yanaklarından süzülürken kendimi tutmaya çalışıyorum, ben de parçalanırken beni tutacak biri olmasını diliyorum.

"Onlar da seni seviyorlardı, biliyor musun?" Fee parmaklarını benimkilerle birleştirir.

Kalbim ezilmiş bir soda kutusu gibi. Bunun doğru olduğunu bilmek ve onlar hayattayken bunu tam olarak hissetmek çok farklı şeyler. Derin bir nefes daha alıp devam ediyorum: "Onlar bizi sevdiler. Biz hayattayız ve buradayız, ve bugün elimizden gelen en nazik halimizle davranacağız. Birbirimize nazik davranacağız, buna bazı günlerin sadece battaniyenin altına saklanıp gerçekten çok üzgün olman gerektiğini anlamayan küçük bir kız da dahil. Seni seviyorum, Fee. Hayatta kalmak için çok şey yaptık ve bunun daha kolay hale geleceğini söyleyebilirim ve belki de öyle olacak, ama çoğunlukla hayat artık böyle. Geri dönüş yok.

Ama sahip olduğun aileni nasıl seveceğine sen karar verebilirsin." Ona bir mendil uzattım ve o da gözyaşlarını sildi.

"Callie'ye Noel'in iptal olduğunu söylediğim için özür dilerim."

"Biliyorum. Gel ve Noel sabahını kutla. Ondan sonra zamana ihtiyacın olursa, seni tamamen anlarım."

O içini çeker. "Tamam. Bana on beş dakika ver."

Bacağını okşarım. "Teşekkürler, bugün ekstra acı çektiğin için gerçekten üzgünüm.

Sana mochochino yapacağım." "Krem şanti ile mi?"

"Krem şanti koymayacakmışım gibi." Bana sarıldı.

"Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Odasından çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Bir hüzün dalgası beni dibe çekmekle tehdit ediyor. Çok bunalmış durumdayım. Mükemmel olmasalar da ailemi özlüyorum. Her şeyin sorumluluğu altında boğuluyorum, yalnızlık beni boğuyor. Tek istediğim yatağa kıvrılıp gözyaşlarımı akıtmak. Ama yapamıyorum. Şu anda herkesten daha çok istediğim bir kişi var. Bugünün ne kadar zor olduğunu çoğu kişiden daha iyi anlayan bir kişi.

Ama pes edip Roman'ı ararsam, diğer her şeye de pes etmeyeceğimden emin değilim.

BÖLÜM 19

LEXI

Duygularımı tekrar kontrol altına almayı başarmıştım ki, kapı çalındı. Saate bakıp kaşlarımı çattım. Saat daha dokuz bile olmamıştı. Misafir ağırlamaya hiç hazır değildim. Hâlâ bornozumdaydım ve eminim berbat görünüyordu. Ama Callie çoktan koridora koşmuştu bile.

"Callie, ben gelene kadar kapıyı açma," diye sesleniyorum ona.

Onun görüş alanına girer girmez kapıyı açıyor.

"Ho ho ho, Mutlu Noeller!" Noel Baba ve iki tuhaf cücesi

diyor

lar. "Noel Baba? Aman Tanrım! Lexi, Noel Baba geldi!" diye bağılıyor Callie.

Neredeyse ağlayacaktım. Çünkü salonda Roman duruyordu, çok inandırıcı bir Noel Baba kılığına girmiş - kırmızı kostümünün dikişlerini zorlayan inanılmaz kaslı kolları hariç - ve Dred ve... Connor Grace kılığındaki iki elf var.

Dred gülücükler saçıyor, Connor ise her zamanki sırıtışını takınmış.

Callie başını geriye doğru eğdi. "Vay canına, Noel Baba. Çok uzunsun. Ve beklediğim kadar arkadaş canlısı bir şekle sahip değilsin."

Neredeyse ölüyordum. "Arkadaş şekilli" onun öğretmeninin tombul kedisine verdiği isim. Yani, Bay Snuggles arkadaş şekilli ve kucaklamak için mükemmel.

"Bayan Noel Baba ve ben bu aralar oldukça sağlıklı besleniyoruz," diyor Roman gülerek.

Dred burun kıvrır ve Connor gülmesini saklar.

"Elfleri bile getirmişsin!" Callie'nin ağzı O şeklinde açılır ve dikkati sağa kayar. "Connor Grace?" Kolumu tutar ve ayaklarında yaylar varmış gibi zıplar. "Sen Noel Baba'nın yardımcılarında mısın? Ve Dred!" Noel Baba'nın elini tutar ve çeker.

"Herkes içeri gelsin! Kahvaltıda kurabiye ve kruvasan yiyoruz çünkü Noel'de uyandığında böyle yaparsın ve annenle babanın geri gelmesini dilersin ama onlar cennette oldukları için gelemezler."

Hıçkırıklarımı bastırıyorum. Kendimi kaybetmemeliyim.

Dred beni kucaklamak için çekiyor. Roman bana empatik, endişeli bir gülümseme atıyor ve geçerken elimin tersine hafifçe dokunuyor. Callie onu ve Connor'ı koridorda sürükleyerek, dakikada bir kilometre hızla konuşuyor.

"İyi misin?" diye sorar Dred, gözleri endişeyle dolu.

"Bu sabah çok zor geçti ve daha yeni başladı. Burada olduğun için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam."

"Derin nefes al. Biz yanındayız." Beni tekrar kucaklar.

"Teşekkürler." Onu sıkıca sarılır ve geri çekilirim. "Bu kostümleri nereden buldunuz ve bu kimin fikriydi?"

"Fikir Roman'ın fikriydi, ama her yıl kütüphanede tatil temalı bir etkinlik yapıyoruz, bu yüzden kostümleri ödünç aldım. Eminim fark etmişsindir, önceki elf Connor'dan çok daha küçüktü."

Omzumun üzerinden bakıyorum. Pantolonu kapri, çorapları paçaya kadar çekilmiş ve gömlek kolları bileklerinden 15 cm kısa, bu da kolunun bir kısmını ortaya çıkarıyor. Ayrıca omuzlarından dikişleri patlama tehlikesi var. "Sanırım 1,90 boyunda elf pek fazla yok."

"Görünüşe göre yok. Nasıl gidiyor?" "Dürüst olmak gerekirse, kırılmak üzereyim."

"Seni ayakta tutacağız." Beni tekrar kucakladı.

"Senin benim arkadaşım olman ve burada olman benim için çok önemli."

"Başka hiçbir yerde olmak istemeyiz. Ayrıca, elf kostümü giymiş Connor gerçekten muhteşem görünüyor ve ben de çok sayıda fotoğraf çekmeyi planlıyorum." Başını oturma odasına doğru eğdi. "Hadi, yeni anılar yaratalım."

"Kulağa hoş geliyor." Bugünü tek başıma geçirmek zorunda olmadığım için çok minnettarım.

"Bu ağaç hayatım boyunca bizimle birlikteydi," diye açıklıyor Callie. "Annem çam özüne alerjisi olduğu için gerçek bir ağaç alamazdık. Ve tüm süsler ev yapımı. Her yıl birbirimiz için yapıyoruz."

"Kuzey Kutbu'nda da aynısını yapıyoruz, değil mi Elf Connor!" diye bağıır Roman.

"Evet, tabii ki." Connor kilten bir kardan adamı inceliyor. "Bu ağaç gerçekten muhteşem."

"Sanat projesi başarısız olmuş gibi görünüyor," diye fısıldıyorum.

Ama ben onu çok seviyorum. Mahallemizdeki herkes temalı ağaçlar süslemişti, bizim de ön odada sergilemek için bir tane vardı, ama Fee ve Callie doğduktan sonra her zaman aile ağacımız da vardı.

"Kahve veya sıcak çikolata ikram edebilir miyim?" diye soruyorum.

"İkisini karıştırırsan çok sevinirim," diyor Connor.

"Kulağa çok lezzetli geliyor." Roman düz karnını okşadı ve

Dred kahveleri hazırlamama yardım eder ve geri döndüğümüzde eşikte duruyorum. "Neden bu kadar müstehcen bir şekilde nazik olmak zorunda?" Callie, Roman'ın kucağında oturmuş, ona rüyasını anlatıyor.

"Ah, sevgili dostum. Ne kadar karmaşık bir dünyada yaşıyoruz." Bana bir bakış attı. "O adam hakkında ya da ona karşı hislerin olmaması gerektiğini düşündüğünü biliyorum, ama Roman üç şey yapmak için doğmuştu: hokey oynamak, en iyi baba olmak ve insanları sevmek. Dediğim gibi, bu onun fikriydi."

"O sadece kız kardeşlerime karşı nazik davranıyor."

"Sana nasıl baktığını gördüm, Lexi." Ona yan gözle bakıyorum.

"Sen onun gibi birini hak ediyorsun." Yumuşak bir gülümsemeyle. "Ama ikinizin arasındaki gerginliği görmemiş ve hissetmemiş gibi davranacağım."

İçecekleri dağıttık ve ben çikolatalı kruvasanları kahve masasına koydum.

"Noel Baba bize hediyeler getirdi!" diye bağıır Callie.

"Fee'yi çağırayım. Bunu kaçırmak istemez." Koridora doğru ilerleyip kapısını çalıyorum.

"Birkaç dakika sonra gelirim!" "Bir saniye içeri girebilir miyim?"

İnlemesi duyuluyor, ama ardından evet diyor. İçeri giriyorum. "Noel Baba ve elfleri geldi."

Burnunu kırıştırıyor. "Uhh..."

"Başka bir şekilde söyleyeyim. Roman burada, çok inandırıcı bir Noel Baba kılığına girmiş."

Kaşlarını atıyor. "Noel'de mi?"

"Evet. Dred ve Connor Grace de yardımcı elfler olarak buradalar.

Callie onun Noel Baba olduğuna tamamen inanıyor ama."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım. Connor çok seksi. Neden bana onların geleceğini söylemedin?"

"Onlar kapıya gelene kadar bilmiyordum. Ve Connor senin için çok yaşlı." Ayrıca bir ara Flip'in sandviine bir şey yapmış olabilir ve bu da on yıllık bir kin doğurmuş olabilir, bu yüzden bugün iyi bir adam olmayı seçmiş olsa bile bazı sorularım var.

Gözlerini devirir. "Hammer, Hollis'le birlikte ve ondan on iki yaş büyük."

Haklı. Ben ise on yaş büyük bir adama aşık olmuş durumdayım. Ama ben otuzuma yaklaşıyorum, o ise hala lisede. Aynı şey değil. "O on yedi yaşındayken çıkmıyorlardı. Aslında, o neredeyse yirmi bir yaşına gelene kadar ıkmadılar. Mesele bu değil. Callie hediyeleri açmak istiyor, sen de Dred'e merhaba demek istersin, çünkü ne kadar kalacaklarını bilmiyorum, o yüzden hemen oraya git."

"Beşlik ak." Beni kapıdan dışarı itiyor.

Söz verdiği gibi, beş dakika sonra tamamen giyinmiş ve makyajlı olarak oturma odasına gelir.

"Fifi, bak! Noel Baba geldi! Dred ve Connor Grace da onun yardımcı elfleri!" Callie, Roman ve Connor'ın arasında mutlu bir şekilde oturuyor. Hâlâ pijamalarıyla duruyor, ama ben odama uğrayıp kot pantolon ve kazak giydim, saçımı taradım ve dişlerimi fıraladım.

Fee el sallıyor ve kızarıyor.

Roman göz kırıyor ve Dred kalkıp ona sarılmak için ayağa kalkıyor.

"Mkemmell! Artık herkes burada, hediyelerinizi açabilirsiniz!" Noel Baba, kırmızı çuvalını karıştırıp kızlara hediyeleri verirken "*ho ho ho*" diye bağırıyor.

Fee, Callie'nin önce açmasını bekliyor. Kağıdı yırtıyor ve büyük bir sevinçle çığlık atıyor. "Bu eldivenleri çok uzun zamandır istiyordum! Teşekkürler Noel Baba!" Roman'ın boynuna sarılıyor.

"Rica ederim, Callie. Beğendiğine sevindim. Her kalecinin en sevdiği bir çift eldiveni olmalı."

"Bunlar benim şans eldivenlerim olacak! Biliyorum!"

O eldivenler inanılmaz pahalı. Onu almak için tatil indirimini bekliyordum. Takımla tatlı yemeye çıktığımızda Roman'a bu konuda bir şeyler söylemiş olmalı. Başka türlü bilemezdi.

Fee hediyesini açar. "Aman Tanrım! Bu *Valiant'ın* ciltli baskısı, inanamıyorum." Sayfaları çevirir. "İmzalı mı? Bana mı? Aman Tanrım! Çok teşekkür ederim Noel Baba!" Roman'a sarılmak için koşar, sonra kitaba sevgiyle bakar.

"Şimdi sıra sende, Lexi." Noel Baba bana küçük bir kutu uzatır. "Bu ne?"

"Noel Baba herkese hediye getirir, en büyük ablaya bile." Göz kırpar ve sandalyesine geri oturur, sanki buraya aitmiş gibi. Gelecek yıl çok farklı olabilir. Ben yine onun olabilirim, o da benim. Odanın iki farklı köşesinde oturmak zorunda kalmayız, ya da bu acı verici çekişmeyi yaşamayız.

Ağlamaya başlamamak için hediyeye odaklanıyorum ve hediyeleri paketlemeye gösterilen özeni fark ederek kağıdı yırtıyorum.

İçinde, Hemi'nin her zaman övgüyle bahsettiği yerde üç manikür-pedikür için bir hediye çeki var. Bu düşünceli, nazik ve gerçekten harika bir hediye, çünkü kızlara eğlenceli bir şey ısmarlayabilirim. "Teşekkürler Noel Baba. Bu mükemmel."

Teşekkürlerimi bir kucaklaşma ile gösterme fırsatını kaçırmıyorum. Roman ayağa kalkıyor ve Noel Baba kostümü giymiş olması önemli değil, kolları bana dolandığında tüm vücudum tepki veriyor. Sanki evimi bulmuşum gibi. "Teşekkür ederim. Bugünü ne kadar güzel hale getirdiğini bilemezsin," diye fısıldıyorum.

"Benim için de daha iyi," diye cevaplar yumuşak bir sesle.

Onu bırakıyorum, çünkü aramızdaki enerjiyi kimsenin fark etmesini istemiyorum — özellikle de bu adama aşık oluyormuşum gibi hissettiğim için.

Noel Baba ve elfler sıcak çikolata ve kruvasanlarını bitirir bitirmez Noel Baba bize Kuzey Kutbu'na dönmesi gerektiğini, yoksa Noel Anne ile akşam yemeğine geç kalacağını söyler.

Callie ellerini ovuşturur. "Hepiniz gitmek zorunda mısınız?"

"Ben kalabilirim," der Dred.

"Benim görevim bitti, ben de biraz kalabilirim," diye Connor onu rahatlatır. "Ama elf kıyafetimi değiştirmem lazım, böylece Noel Baba onu Kuzey Kutbu'na geri götürebilir."

Callie başını sallar. "Connor'a kesinlikle yeni bir elf kıyafeti almalısınız. Bu kıyafet ona çok küçük geliyor."

"Bu yıl oldukça hızlı büyüdü!" Roman, Connor'ın omzuna vurur ve bir kez daha *ho ho ho* der.

Hepimiz gülmemeye çalışıyoruz.

Birbirimize sarılırız ve Callie pijamalarını değiştirmek için koridora koşar.

Üçünü kapıya kadar geçiriyorum. "Bunun için çok teşekkür ederim."

"Noel Günü'nü sarhoş geçirmekten çok daha iyi," diyor Connor. "Kesinlikle bizim için bir zevkti. Birazdan geri döneceğiz." Roman göz kırpmıyor.

Kalbim hızla atmaya başlar. Kızların duyamayacağı bir mesafede olduklarından emin olmak için etrafa bakınırım. "Nerede giyineceksiniz?" Umarım arabada değildirler.

"Birkaç bina aşağıda oturuyorum," diyor Connor. "Oh, fark etmemişim."

"Ayın başında taşındım. Çabuk oluruz." "Tamam."

Onlar kostümlerini değiştirirken babam arar. "Sen ve kızlar nasılsınız?" diye sorar. "Hediyelerini açma fırsatı buldular mı?"

"Henüz değil. Noel Baba bu sabah elfleriyle uğradı." Callie'nin etrafta olmadığından emin olmak için kontrol ediyorum. "Takımımından birkaç kişi ve bir arkadaşım hazırladı. Callie çok sevindi."

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Yanında olamadığım için üzgünüm."

Anlıyorum. Geçen Noel'i bizimle geçirdiler ve bugün Jacqueline'in doğum günü, ama yine de üzülüyorum. "Önemli değil. Bahamalar'da iyi vakit geçiriyor musun?"

"Burası çok güzel. Kızlar hediyelerini açtıklarında bana fotoğraflarını gönder."

"Tabii ki."

Kapı çalındı, bu yüzden ona bugün çekeceğim fotoğrafları göndereceğime söz vererek telefonu kapattım.

"Bak kimi buldum!" Connor, Roman'ın omzuna vurur. Üçü de hediye çantaları ve yiyeceklerle yüklüdür.

Onları oturma odasına geri götürdüğümde, Callie'nin gözleri yeniden parladı. "Önce Noel Baba, şimdi de en sevdiğim iki hokey oyuncusu burada mı? Bu harika!" Callie, Roman'a sarılır, sonra da kolundaki dövmeleeri örten siyah bir gömlek ve üzerine Grinch resimli sahte bir Noel Baba şapkası giyen Connor'a döner. "Grinch'i seviyorum. Bence o yanlış anlaşılmış bir karakter."

"Anlıyorum," diyor Connor göz kırparak ve gülümseyerek.

Roman da oturma odasına gelir ve Callie ona Noel Baba'yı ziyaretini anlatırken dikkatle dinler. Kızlar için daha fazla hediye vardır —onları gülümseten düşünceli, sevimli şeyler.

Masa oyunları oynuyoruz — Dred hepimizi mahvediyor — ve Zamboni Roman'ın getirdiği özenle hazırlanmış zencefilli kurabiyeyi yapıyoruz. Callie ve Fee'nin hayatlarının, ve muhtemelen benim hayatımın en kötü ikinci Noel'i olarak başlayan gün, harika bir kutlamaya ve muhteşem yeni anılara dönüşüyor. Bu hissin sürmesini istiyorum, ama daha sonra hepsi ayrılmak zorunda kaldıklarında yok olacağından endişeleniyorum.

Gerçek bir yemek yemeyi düşünme zamanı geldiğinde, Roman mutfakta akşam yemeğini hazırlamama yardım ederken, kızlar, Dred ve Connor masayı kuruyor.

"Bunu yaptığın için çok teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, yan yana durup iç malzemeyi hazırlarken. Akşam yemeğini hazırlamak kolay, çünkü yerel bir restorandan sipariş ettim.

Elini benim elimle kapattı. "Evde yalnız kalmaktansa, burada sizinle birlikte olmayı tercih ederim. Nasılsın?"

"Bugün zor bir başlangıç oldu ama şimdi daha iyiyim."

Başparmağıyla parmak eklemlerimi okşadı. "Her zaman çok güçlüsün. Sen bir güçsün, meleğim. Bu kızları sevme şeklinle gurur duyuyorum."

Çenemi kaldırıyorum, övgüsüyle karnımda kelebekler uçuyor. Onun burada olması bugünü sadece katlanılabilir değil, aynı zamanda neşeli hale getirdi ve bunun bitmesini istemiyorum. "İstemiyorsan, yemekten sonra gitmek zorunda değilsin."

"Kalmamı ister misin?" diye soruyor.

Ona olan ihtiyacım her şeyi silip süpürüyor. "Evet, lütfen."

Başını eğip gözlerini dudaklarıma dikeyor, ama Callie suyu döktüğü için kağıt havlu almaya koşuyor ve bu anı bozuyor.

"Kusura bakma. Kendimi unuttum," diyor Roman yumuşak bir sesle. "Önemli değil. Ben de unuttum."

Yemeği masaya getirip nihayet Noel ziyafetine otururuz.

"Yemeden önce şükrettiğimiz bir şeyi söyleyebilir miyiz?" diye sorar Callie.

"Tabii ki. Sen başlamak ister misin?" diye soruyorum.

"Tamam. Herkes yanındaki kişinin elini tutsun," diyor Callie.

Ellerimi Roman ve Fee'nin ellerine koyuyorum.

"Lexi ve tüm yeni arkadaşlarına minnettarım, çünkü sizler olmasaydınız bu Noel çok hüzünlü geçecekti."

Kalbim sızlar. Roman elimi sıkar. Callie Connor'a döner. "Sıra sende."

"Toronto'ya transfer olduğum için minnettarım, çünkü bu, en büyük hayranımla Noel yemeği yiyebileceğim anlamına geliyor." Callie'ye göz kırpar.

Callie ona gülümser. Kız tamamen ona aşık olmuştur. Açıkçası dikkatli olmam gerekiyor, çünkü kız kötü çocuklara karşı bir zaafı var.

Sırada Dred var. "Koridorun karşısındaki daire kiralınmaya açıldı ve hayatıma, özellikle bugün gibi günlerde kalbimi dolduran yeni arkadaşlar kazandırdığı için minnettarım."

Fee derin bir nefes alır ve omzunu omzuma çarpar. "Sana minnettarım, Lexi. Sen gerçekten çok iyi bir ablasın ve bizim annemiz olmamak kolay olmadığını biliyorum, ama harika bir iş çıkarıyorsun."

"Seni seviyorum." Kolumu omzuna doluyorum ve şakağına öpücük konduruyorum.

"Ben de seni seviyorum."

Dred burnunu çeker ve bir anlığına başka yere bakar.

Konuşmadan önce kendimi toparladığımdan emin olurum. "Her gün bana azim ve gücün ne demek olduğunu gösteren kız kardeşlerime minnettarım ve bu yeni işime ve hayatıma kattığı tüm harika insanlara minnettarım."

Roman gülümser, başparmağı avucumun içini okşar. "Tayland yemeği sipariş ettiğim için minnettarım, çünkü o olmasaydı bugün hepimiz bir arada olamayabilirdik."

Akşam yemeği gülümsemeler ve kahkahalarla geçer. Roman, Hammer'ın küçükken Noel Baba'yı görebilmek için nasıl uyanık kalmaya çalıştığını anlatır. Dred, kütüphanede yaşanan komik ve tuhaf olaylarla bizi eğlendirir — orası çok hareketli bir yer — Connor ise arka koltukta oturup çoğunlukla gözlemler.

Tatlıdan sonra — Dred haklıydı, Rix'in balkabağı turtası gerçekten çok lezzetliydi — Connor onu eve bırakmayı teklif eder. Onları kucaklayarak ve teşekkür ederek uğurlar, sonra oturma odasında toplanırız.

Bir film açıyorum ve Fee'nin okuldan arkadaşı onu Boxing Day alışverişine davet ediyor. Bu davet, Fee'nin kalabalıklar gelmeden önce alışveriş merkezine erken gidebilmek için orada kalıp kalamayacağını sormasına dönüşüyor.

Arkadaşının annesi onu almaya geldiğinde Callie çoktan uykuya dalmış durumda. Roman saat dokuz civarında onu yatağına yatırmama yardım ediyor ve sonra sadece ikimiz kalıyoruz — ve bütün gün boyunca artan vahşi cinsel gerilim. Onu eve göndermeliyim. Artık sınırları aşmamalıyız, ama... O kapıdan çıktığında bugünün tüm güzelliklerinin yok olmasını istemiyorum. "Biraz daha kalabilir misin?"

"Burada olmaktan başka bir şey istemiyorum." Onun samimi dürüstlüğü beni mahvediyor.

"Şimdi ne yapmalıyız?" Ona dokunma isteğine yenik düşüyorum. İyi davranmaktan, kontrolü elimde tutmaktan yoruldum. Sadece ikimizin olduğu, dünyanın geri kalanının var olmadığı geçmişini özledim.

Haylaz bir gülümseme, onun hoş dudaklarının köşesinde beliriyor ve dudakları kulağıma değene kadar eğiliyor. "Hediyemi açma zamanı geldi."

BÖLÜM 20

ROMAN

Lexi bana, onu hemen yatağa atmak istememe neden olan bir bakış atıyor. "Böyle şeyler söylediğinde sana nasıl direnebilirim, Goalie?"

"Üzgünüm. Düşünemedim." *En azından kafamla değil.*

Lexi gömleğimin düğmelerini parmaklarıyla oynuyor. "Ne demem gerektiğini biliyorum, ama bunu söyleyecek iradeyi bulmakta zorlanıyorum."

Onun çelişkisini anlıyorum. Hatta ben de aynı şeyi hissediyorum. Ama bu onu istememi engellemiyor. "İşini kolaylaştırmamı ister misin? Gidebilirim."

Parmak uçlarıyla boğazımı nazikçe okşuyor. "Ama bunu istemiyorum."

"İyi. Ben de istemiyorum." Pes edip yanağını okşuyorum.

Sanki tam da beklediği şey buymuş gibi, dokunuşuma doğru eğildi.

"Bu geceyi bizim yapmak ister misin, meleğim? Sadece bize ait olabilir." Başparmağımla alt dudağının kıvrımlarını izlerim. "Ne istediğini söyle, Lexi, ben de sana vereyim."

Parmağı çenemi okşadı, gözleri çelişki ve özlemle doluydu. "Sadece senin olmak istiyorum."

"Yıllardır seni tekrar elde etmek için bekliyordum." Dudaklarımı dudaklarına değdirdim. "Sadece istemen yeterliydi."

Kollarını boynuma doluyor, vücudu yumuşak ve sıcak. O mükemmel uyum. Eksik parça. Yıllar önce yokluğuyla bıraktığı boşluğu anında dolduruyor. Parmaklarımı saçlarına geçirip öpücüğü derinleştiriyorum. Ağzıma inleyince geri çekiliyorum. "Yatak odanı göster de sana bakayım."

Etrafına bakınıyor, belki de koridorun ortasında durduğumuzu fark ediyor.
"Evet. Tamam."

Parmaklarımızı birbirine bağlayarak beni dairede gezdiriyor. Callie'nin odasının önünden geçip koridorun sonuna doğru ilerliyoruz. Beni yatak odasına çekiyor ve ben odayı incelerken gülümsüyorum. Lexi buz üzerinde taviz vermez, yetkin bir koçun kusursuz bir örneğidir. Her zaman kendinden emin ve kontrolü elinde tutar. Ama bu odadaki her şey güzel ve kadınsıdır. Fildişi ve soluk gri renkler, pembe vurgularla. Burası onun yumuşak ve savunmasız olduğu yerdir. Ve ben onun bu yönünü tamamen kendime ait hissediyorum.

Lexi kilidi açar, gömleğimi tutar ve ağzımı tekrar ağzına çekmeye çalışır.

"Ah, ah, ah," diye azarlarken, onun güzel, kızarmış yüzünü nazikçe ellerimle tutuyorum. "Sana yakın olmak ama sana böyle dokunamamak işkence gibi."

"Sana ihtiyacım var." Titreyen elleri göğsümde yukarı doğru kayıyor.

Onları yakalayıp dudaklarımı parmak eklemlerine bastırıyorum ve nazikçe ısıyorum. "Telafi etmem gereken üç yıl var. Sen benim uslu kızım olacaksın ve ben de seninle vakit geçireceğim."

Yumuşak bir iniltiyle nefesini bırakır. "Beni nasıl istersen, benim olabilirsin."

"Ne kadar uysalsın." Dudaklarım bileğinin içini bulduğunda eriyor. "Ne kadar baştan çıkarıcı bir zevk." Kolunun içini öperek yukarı doğru ilerliyorum. "Senden alacağım o kadar çok orgazm var ki."

"Lütfen, evet. Sadece seninle birlikte ortadan kaybolmak istiyorum."

Kulağına ulaşana kadar dudaklarımı boynunun boyunca gezdiriyorum.
"Ama ne zaman ve kaç tane alacağına ben karar veririm."

Onun yumuşak inlemesine karanlık bir gülümsemeye karşılık verdim.

Beraberlikle mücadele etmek çok zordu. Ama *onu* daha iyi tanıma, koçluk rolünü üstlenirken parladığını görme fırsatım oldu. Artık onun tüm yönlerini daha da takdir ediyorum. Buz üzerinde ve oyuncularla birlikteyken her zaman sakin ve kararlıdır, ama burada, bu alanda, sonunda benim için arzulanan kişi oldu.

Gömleğinin eteğinin altına dalıyorum, yan tarafını okşuyorum. "Kollarını kaldır. Seni görmek istiyorum." Titreyerek kollarını kaldırıyor. Gömleğini başından çıkarıyorum

başından geçiriyorum, onu çiçek desenli sütyeniyle bırakıyorum. Nane yeşili satenin üzerine soluk pembe çiçekler dağılmış, kenarları adaçayı yeşili dantelle süslenmiş.

Sallantılı saten kenarı parmağım ile izliyorum. "Hâlâ bu var sende."

"Sabah dolabımı açtığımda, birlikte geçirdiğimiz hafta sonunu hatırlattı bana." Gömleğimin düğmelerini parmaklarıyla okşuyor ve alt dudağını ısırtıyor.

"Beni ne sıklıkla düşündün?" Parmaklarım onun köprücük kemiklerini okşuyor.

"Her gün." Düğmeyi oynatarak izin bekliyor. "Ben de öyle." Kolunu okşayarak, "Gömleğimi çıkarmak ister misin?"

"Evet, lütfen." Yine de bekliyor. "Devam et."

Rahat bir nefes alır ve gergin bir verimlilikle düğmeleri açar. Arkasına uzanıp sütyeninin kopçasını açarım. Sütyen kolları boyunca kayar ve dirseklerinin kıvrımında takılır. Gömleğimin tüm düğmeleri açılana kadar sütyenini yere düşürmez. Lexi ellerini göğsüme doğru kaydırır ve gömleğimi omuzlarımdan aşağı iter, çekip çıkarır ve bir kenara atar.

Onu durdurmuyorum, aramızdaki tüm engellerin ortadan kalkmasıyla yeniden onunla birlikte olmanın verdiği hissin büyüüne kapılmış durumdayım. Her dokunuş ve okşama aramızdaki bağı güçlendiriyor, aylardır beni esir alan acı verici özlemi hafifletiyor.

"Çok güzel." Cömert göğüslerini avuçlarım, başparmaklarımla gergin meme uçlarını okşarken, sertleşmiş bir meme ucunu dudaklarımla yakalarım.

Lexi sessizce inleyerek ellerini saçlarıma kaydırıyor ve kolunu başımın etrafına dolayarak beni orada tutmaya çalışıyor. Kıkırdayıp, dikkatlice bileklerini kavrayarak yanlarına sabitlerken ısırtıyorum.

Ben doğrulduğumda hoşnutsuzluğunu inleyerek ifade eder, dolgun alt dudağı sevimli bir somurtma ile dışarı çıkar.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Benim tatlı meleğim nerede?"

"Sana ihtiyacım var. Seni özledim." Uyluklarını birbirine sürter. "*Bunu* özledim."

"Ben de." Elimi narin boynunun yanına koyuyorum, avucumun altında nabzı hızla atıyor.

Gözleri kapanır.

"Beni engelleme, burada olduğumuz ve sonunda beklediğimiz şeye bu kadar yakın olduğumuz bir zamanda." Dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum ve başparmağımı çenesinin altındaki yumuşak bölgeye bastırıyorum. "Bana bak, Alexandria."

Titrek bir nefesle göz kapakları kalkıyor.

"Aynı odada olduğumuz her an bunu hissediyorum," diye itiraf ettim. "Sana yakın olma ihtiyacını bastıramıyorum."

Gözleri yumuşar. "Son birkaç hafta çok zor geçti. O öpücük, kapatamayacağım bir kapıyı açtı ve ben de kapatmak istemiyorum."

"Yarın bir çözüm buluruz, ama bu gece sen benimsin." Gözlerine bakarım. Tereddüt yok, belirsizlik yok, sadece benim hissettiğim aynı özlem ve arzu var.

"Sadece senin," diye kabul ediyor.

Ağzımı onun ağzına yaklaşıtıyorum ve kot pantolonunun düğmesini açıyorum. Ben fermuarı aşağı çekerken o omuzlarımı kavıyor, tırnakları derime batıyor. Külotunun bel kısmını okşarken boynundan, köprücük kemiklerinden göğüslerine doğru öpüyorum, her bir meme ucuna dikkatimi vererek duraklıyorum, sonra bir dizimin üzerine çöküp dudaklarımı göbeğinin altına bastırıyorum.

Lexi'nin elleri saçlarıma kayarken, ben de onun kot pantolonunu bacaklarından aşağı indiriyorum. Ayaklarının üstüne hafifçe vuruyorum ve o da pantolonunu çıkarıyor. Sonra tatil temalı çoraplarını çıkarıyorum ve onu külotuyla bırakıyorum. Parmaklarım uyluklarının dışından yukarı doğru kayıyor, cildinde yükselen tüylerin diken diken olmasını zevkle izliyorum, bu da benim ona onun bana yaptığı gibi etki ettiğimin kanıtı.

Avuçlarımı kalçalarının etrafına kıvrıp, külotla kaplı cinsel organına burnumu sürtüyorum ve derin bir nefes alıyorum. "*Benimki* gibi kokuyor," diye homurdanıyorum.

"Her zaman senin, Roman." Lexi'nin parmakları saçlarımı kavrar.

O benim adımı öyle söylediğinde bana olanlar. Tüm dikkatli kontrolüm sonunda bozulur. Aceleyle ayağa kalkarım, ellerimi beline dolarım ve onu yatağa atarım. Şaşkınlık içindeki nefesini saklamak için avucunu ağzına kapatır. Yatağın ucuna doğru ilerlerim, onu seyrederek. Bakışları beni tarar,

açgözlü ve ateşli. Başparmaklarını külotunun bel kısmına geçirir.

"Hayır." Parmaklarım bir ayak bileğini kavrarken başımı sallarım. "Onları ben çıkaracağım." Dizlerimin üzerine çöküp dizinin iç kısmının hemen üstünü ısırırım. "Dişlerimle."

"Oh, lanet olsun," diye inliyor.

"Sadece uslu olursan." Bu bir yalan ve ikimiz de bunu biliyoruz. Yaramaz olsa da fark etmez. Yine de ona istediği her şeyi, ikimizin de istediği her şeyi vereceğim.

Onun uyluk içini acı verici derecede yavaş bir şekilde öperken kontrolümü kaybetmemek için mücadele ediyorum. Dudaklarımın altında cildi sıcak, her öpücük ve ısılıkla tüyleri diken diken oluyor. Zirveye ulaştığımda, amını kaplayan sateni nazikçe ısıyorum, yerine geri dönmeden önce çekiyorum.

Ayak parmakları kıvrılıyor. "Roman, lütfen."

Elimi karnının üzerine uzatıyorum. "O da neydi?"

"Lütfen." Yine kalçalarını sallamaya çalışır, ama ben başımı sallarım ve o da hareketsiz kalır, nefesini yumuşak bir şekilde bırakır.

"Lütfen ne? Ne istiyorsun?" Kalçasının kenarından uyluklarının birleştiği noktaya kadar külotunun kenarını takip ediyorum.

"Sen. Ağzın benim üzerimde," diye fısıldadı.

"Ağzım nerede olsun? Açıkça söyle."

Gözleri şehvetli bir heyecanla parlıyor. "Amımda. Beni sakinle germeden önce dilinle sikmeni istiyorum."

"Aferin benim kızım." Külotunun kenarını bir kalçadan diğerine öpüyorum. "Kaldır bana."

O da itaat eder ve ben dişlerimle sateni birkaç santim aşağı çekerim, sonra aynı yolu izleyerek karşı kalçasına doğru öperim. Onun yarık kısmını ortaya çıkardığımda, dilimi kıvrımlarının arasına kaydırırım — sadece bir alay, bir tat. Benim için hazır olan mükemmel küçük bebeğim.

Lexi avucuyla ağzını kapatarak inlemesini bastırırken, ben kolumu kalçalarına dolayarak onu yatağa sabitliyorum. Dişlerimle külotunu bacaklarından aşağı çekerek işkenceye devam ediyorum, ta ki onu yere atana kadar.

Lexi'nin gözleri, onu yatağın kenarına çekerken ateş ve arzuyla doludur. "Kendini benim için aç."

O hemen itaat ederek bacaklarını ayırır.

Ellerimi uyluklarının arkasına koyup, bacaklarını daha da açıyorum. "Şu haline bak, bir ziyafet gibi açılmışsın." Eğilip uyluklarının içini ısıyorum. "Bu güzelim küçük amcık şimdiden benim için ağlıyor."

Ellerimi onun altına kaydırıp onu ağzıma kaldırıyorum, tüm uzunluğu boyunca yalıyorum.

Başı geriye doğru savrulur. "Oh, lanet olsun, teşekkür ederim."

Uyluklarının içini ısıyorum. "Gözlerini bana dik," emrediyorum.

Kafasını kaldırıyor ve dudaklarımı klitorisine değdirdiğimde inliyor. Hatırladığımdan daha lezzetli ve özlediğim her şey gibi hissettiriyor. Yüzümü amına gömmemek ve onu yalamamak için kalan son irademi kullanıyorum. "Ağzımı özledin mi?" Yumuşak, pembe dudaklarından birini emiyorum, benim için isteyerek vazgeçtiği kontrolün tadını çıkarıyorum.

"Çok," diye nefes alır. Ve aramızdaki duvarların geri kalanı da yıkılır, geriye sadece arzu kalır.

"Bu muhteşem, tatlı am benim." Dilimi kıvrımlarında gezdiriyorum. "Ve onun her zaman *benim* olmadığını iddia etmekten bıktım." Şişmiş klitorisine yapışıyorum ve sertçe emiyorum.

O sarsılır ve nefes nefese kalır, ama gözleri istediğim yerde, üzerimde kalır. "Ben seninim. Bütün ben. Her parçam. Sadece senin."

Onun muhtaç inlemelerini ve yumuşak iç çekişlerini zevkle dinliyorum. Lexi'den daha güzel, sadece benim için kendini açan ve sergileyen, her bir dil darbesiyle ve diş ısırmasıyla onu orgazma yaklaştırırken sessiz kalmaya çalışan başka kimse ve başka hiçbir şey yok.

"Lütfen, Roman, lütfen," diye inliyor her seferinde onu doruğa yaklaştırdığımda, ama onu orada tutuyorum, orgazm ulaşılamayacak kadar uzak.

Vücudunu okşayarak yukarı doğru ilerliyorum ve amını avuçluyorum, iki parmağımı girişine bastırıyorum, ama içeri girmiyorum. "Yalvarmanı duymak istiyorum."

Alt dudağını ısırarak kendini benim için açık tutmaya devam ediyor. "Lütfen, Roman."

Onu tsk'larım, bana verdiği gücün tadını çıkarırım. "Daha iyisini yapabilirsin."

"Lütfen gelmeme izin ver. Lütfen beni doldur. Çok yaklaştım, seni hissetmem lazım."

İki parmağımı onun kaygan, ıslak sıcaklığına kaydırıyorum ve gözleri yukarı doğru dönüyor.

Gözleri tekrar benimkilere dönene kadar parmaklarımı kıvrımadım. "Lütfen, lütfen, lütfen," diye yalvarır.

Onu burada tutabilirim, sıkıca sarılmış, orgazmın eşiğinde parmaklarımın etrafında sıkışmış amcığıyla. İhtiyacı yüzünden aklını kaçıır, sadece benim verebileceğim rahatlamaya çaresizce ihtiyaç duyar.

Onu arzuluyorum, onu tekrar elde etmek için çaresizim, pes etmesini ve kontrolü bırakmasını bekliyorum.

Parmaklarım kıvrılır ve o inler, orgazm onu sararken vücudu titrer.

Elini ensemın arkasına doluyor ve ağzımı ağzına çekmesine izin veriyorum, dili ihtiyaç dolu bir iniltiyle içime giriyor.

Diğer eli sırtımda aşağı kayıyor, hala pantolonumu giydiğimi fark edince duruyor.

"İçimde olmanı istiyorum." Elini arka cebime sokar ve cüzdanımı çıkarır. "Lütfen Roman. Beni doldurmanı istiyorum."

Ben de aynı şeye ihtiyacım var; haklı olduğumun kanıtına. Onun benim için yaratıldığına ve benim de onun için yaratıldığımı dair.

Folyo kareyi bulduğunda elleri heyecandan titriyor. Parmaklarımı yavaşça çıkardığımda hoşnutsuzluğunu inleyerek ifade ediyor, sonra parmaklarımı ağzıma götürüp temizleyerek emdiğimde yine inliyor.

Lexi bana prezervatifi uzatır ve oturur. Pantolonumun düğmelerini açıp, boxerimle birlikte kalçalarımın aşağı çekebilmesi için geriye doğru eğilirim. Penisim serbest kalır ve Lexi ıslak ucunu okşar. Eğilip yanağını boyuna boyunca sürerken gözlerini kaldırır, parmakları penisin gövdesini kavrar. Dudakları başını okşar ve dili yarık boyunca yukarı doğru kayar.

Başparmağımı alt dudağına bastırarak daha fazla ilerlemesini engelliyorum ve hayal kırıklığına uğramış ifadesine gülümsüyorum. "Senin güzel ağzını daha sonra sikeceğim. Şu anda bu güzel küçük amcığı benim sikimle besleme zamanı."

Lexi'ye prezervatifi veriyorum ve o da dikkatlice penisimin üzerine geçiriyor.

Uyluklarının arasına geçip, başını klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. Aşağı doğru çekerek, kalçalarını kavrayıp kendimi onun açıklığına yerleştirirken, sikim tüm o yumuşaklığın üzerinde kayıyor. Bu anın tadını çıkarmak için duraklıyorum. Çünkü içeri girdiğim anda, o yine benim olacak. Tam da olması gerektiği gibi.

Dudaklarını açar, parmakları sikimin her iki yanında kayar. "Tanrım. Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum."

"Merak etme, uyum sağlayacağız." Birkaç santim içeri giriyorum ve ağzı açılıyor.

"Oh, lanet olsun." Lexi klitorisini ovuşturur, sonra penisimin çevresini okşar.

Bir santim daha içeri itiyorum.

O titrer ve inler, kalçaları sallanır ve başı geriye düşer, ben ona daha fazlasını verirken, onu doldururken.

"Gözlerini a, Lexi. Seni görmem gerek."

O benim emrimi yerine getirir, ben son santimi verirken alt dudağı dişlerinin arasından kayar, sonra eğilirim, vücudumu onun vücuduna kapar, kalçalarımı onun kalçalarına bastırarak onu yerinde tutarım. Onu korumak, bundan sonra gelecek her şeyden onu güvende tutmak istiyorum.

"Gördün mü, meleğim, sana söylemiştim, bu mükemmel bir uyum." Sonunda tekrar onunla birlikte olmanın verdiği hissi tadını ıkariyorum. Bu sadece bedenlerimizin birleşmesi değil, ruhlarımızın da birleşmesi. Yıllar sonra ilk kez tekrar bütün hissediyorum.

Parmakları yanağımda dolaşıyor. "Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi."

Rahatlama hissi beni kaplıyor. Onun hakkında, bu konuda, bizim hakkımızda haklıyım.

Son birkaç aydaki ıstıraptan nihayet kurtulduk.

"Doğru." Dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. "Seni sert ve derinden sikeceğim Lexi, böylece sikimin hatırası amına kazınacak."

O inleyerek beni sıkıca kavrar. "Tanrım, senin pis ağzını seviyorum."

Çıkarım, sırtına kadar, onu içimde hissetmeyi şimdiden zlemişimdir, ve kalçalarımı öne doğru iteklerim. Lexi beni sararken omzumu ısırır. Diğer bacağını dirseğimin kıvrımına takarım, onu daha fazla açarak daha derine girmemi sağlarım.

"Bunu bir daha benden alamayacaksın."

Kafasını sallar, gözleri duygu dolu. "Hayır. Asla.

Bunun bitmesini istemiyorum. Asla bitmesini istemiyorum." "Ben de."

Kıçını kavrayıp kalçalarını yukarı doğru kaldırıyorum, içimdeki o noktaya vurarak onu sivilaştırıyorum.

"Çok yaklaştım."

"Ben söylemeden boşalmayacaksın." Ondan bunu istiyorum, ona yakın ama ulaşamaz olduğunda korumaya çalıştığım kontrolü bana vermesi için. Kalçalarımı öne doğru itiyorum.

Ona sürtünürken inliyor.

"Lütfen, Roman. Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var." Tırnakları sırtımı tırmalıyor, kendini tutmak için gösterdiği çabadan vücudu titriyor.

Onunla birlikte uçuşumun kenarında sallanıyorum.

"Neredeyse geldik." Tekrar ona giriyorum.

O, acıklı bir ses çıkarır ve son bir kez daha lütfen diye mırıldanır. "Bırak kendini, melek."

O teslim olurken, benim adım boğazımdan çıkan bir yalvarış gibi çıkıyor, amcığı benim sikimi sıkıyor, beni daha derine çekiyor ve ben durmuyorum, ona toparlanacak zaman vermiyorum. Bunun yerine, onu zevk içinde döndürmeye devam ediyorum, ben de onu takip ederek ondan bir orgazm daha koparıyorum.

Sakin bir dalga gelir ve ben dönmeye başlarım, ama o bana yapışır.

"Hayır, yapma. Kal, lütfen."

Gözlerine bakabilmek için geri çekiliyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Parmaklarını saçlarımin arasında gezdiriyor. "Sen, bırakabileceğim tek kişisin. Bu duygunun sonsuza kadar sürmesini istiyorum. Seni çok özledim." Yüzümü avuçlarının arasına alıyor. "*Seni* çok özledim."

"Ben de seni özledim." Yanağını okşuyorum. "Özellikle son birkaç ayda, sen tam önümdeydin ama aramızda milyonlarca kilometre varmış gibi hissediyordum."

"Bundan nefret ettim."

"Ben de. O yüzden birbirimize bir daha böyle davranmayalım." "Bir daha asla."

Onun dudaklarını öpüyorum. Yarın ne yapacağımıza karar vermemiz gerekecek, ama şimdilik, onu tekrar kollarımda tutmanın verdiği mutluluğa kapılmış durumdayım.

BÖLÜM 21

LEXI

"İyi günler, koçlar." Roman yanımızdan geçerken başını eğiyor. "Maça hazır mısın, Hammerstein?" Boxer soruyor.

"Kesinlikle. New York'u yenip, geçen yıl finalde kimlerin onları mağlup ettiğini hatırlatmak istiyorum." Göz kırpar ve soyunma odasına girer.

Noel mucizesinin üzerinden neredeyse bir hafta geçti. Vajinamın bacakları olsaydı ve onu takip edebilseydi, bunu yapardı. Gergin bir nefes veriyorum.

Vander Zee omzuma vurur. "Kararlarına güven, Forrester. Sağlam bir sezon geçirdik. Roman bu gece kalede ve Grace daha temiz ve akıllı oynuyor."

"Onu Madden ile aynı hatta oynatmanın iyi bir fikir olduğundan emin miyiz?" Koç Thomas üçüncü kez sorar.

"New York'u yenmek istiyorsak en iyi seçeneğimiz bu." Boxer yine benim savunmama geliyor.

Geçen hafta Madden ve Grace'i tekrar aynı pozisyonda oynatmayı önerdim. Önerimi veriler ve bir stratejiyle destekledikten sonra, Vander Zee bunu kabul etti. Takımımız New York'u yenebilir, ama ben oldukça gerginim. Bowman ligin en iyi oyuncularından biri olduğunu kanıtlıyor ve bu sezon rakip takımları domine ediyorlar.

Vander Zee, kadro değişikliğine izin vererek benim görüşlerime değer verdiğini gösteriyor. Şimdi sadece takımın haklı olduğumu kanıtlaması gerekiyor.

Vander Zee, "Madden bunun üstesinden gelebilir" diyerek bizi rahatlatıyor. "Bugün erken saatlerde bunu konuştuk. O, neyin söz konusu olduğunu anlıyor."

New York'a karşı kazanmak takımın morali için iyi olacaktır. Madden ve Grace aynı takımda oynuyormuş gibi oynamalılar. Madden daha iyi oynuyor, ama Grace tatilden beri formda değil.

Nedenini sadece tahmin edebilirim. Umarım bu strateji bu gece işe yarar. Ya kendilerini toparlayıp profesyonelce davranacaklar ya da biri yedek kulübesine gidecek. İki tercih edilir.

Maç öncesi strateji toplantısı için takımla soyunma odasında buluşuyoruz. konuşması için takımla birlikte soyunma odasına giriyoruz.

Roman odanın karşısındaki bir bankta oturmuş, forması üzerindeki yeşil elmayı parlatıyor.

elma parlatıyor. Boynumdan yukarı doğru bir kızarıklık yayılıyor. Gözlerimi başka yere çeviriyorum.

İnsanlar nasıl olur da kimse fark etmeden iş yerinde aşk yaşayabilirler? Üzerimde "*Kaleci benim sahibim*" yazan bir tişört giymişim gibi.

İki gece önce Callie bir arkadaşında kaldı, Fee ise dans provası vardı ve arkadaşlarıyla sinemaya gitti, bu da birkaç saat boyunca daireyi tamamen kendime ait yaptım. Roman'ı davet etmemek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Hayatımın her anında insanlar benden rehberlik ve destek bekliyor. Benim görevim takımı yönetmek, diğer liderlerle birlikte çalışmak, yetenekli olduğumu kanıtlamak ve buz üzerindeyken duygularımın beni yönetmediğini göstermek.

Ama Roman'la her şey farklı. Kontrolü elimde tutmam gerekmiyor. Kontrolü ona bırakabilir ve her ihtiyacımı karşılayacağına güvenebilirim. Roman'la birlikte nihayet zihnim, bedenim ve ruhumla gerçekten birine ait olduğumu hissediyorum. Diğerlerine karşı kim olmam gerektiğini unutabiliyorum çünkü *ben* sadece *onunum*. Onun alay ettiği, zevk verdiği, zevk aldığı. Üç yıl önce bana yeni olanaklar sundu ve şimdi... Onun her bir parçasına aşık oluyorum. Bana sınırsız zevk veren adamına değil. Onun sert ve yumuşak yanlarına aşığım. Ve özellikle de beni görüyor, tapıyor ve önemsiyor gibi hissettiren adama.

Noel'de onunla geçirdiğim zaman, özlediğim her şeyi hatırlattı ve sezon bittiğinde nasıl olabileceğimizi bana gösterdi.

Ancak gerçeklik aynı kalıyor. Noel ikimiz için de zayıf bir andı.

O ligden emekli olduğunda, eski oyuncularımdan biriyle ilişki yaşamamın getireceği tepkilerle başa çıkmak zorunda kalacağım.

Ama bu olacakyine de başa çıkılabilir. Ve beklemek bir yönetilebilir kabul edilebilir hale gelmelidir, çünkü her şeyi bir kenara atmak için çok fazla çalıştım.

Takım soyunma odasından çıkıyor. "Halledeceğiz. Merak etme," diyor Roman geçerken.

Oyundan mı, bizden mi bahsettiğini anlamadım.

"O neydi öyle?" Thomas koç, biz de onların ardından soyunma odasından çıkarken sorar.

"Sadece kadro değişikliği." Sesim, kendimden daha kendinden emin çıkıyor.

Thomas'ın dudakları inceler. "Bunu seninle değil, koçuyla konuşması gerekmez mi?"

"Hepimiz aynı takımdayız," diye hatırlatırım. Homurdanır ama başka bir cevap vermez.

Ben Vander Zee'nin yanına, yedek kulübesinin arkasına geçiyorum. Boxer ve Thomas ise Fielding ve aileleriyle birlikte tribüne çıkıyorlar. Richards ve çocuklarını da orada görüyorum, bu sık sık olur. Tekrar buz pistine odaklanıyorum ve ısınma sırasında Grace ve Madden'ı yakından takip ediyorum. Bu işe yaramalı. Burada kendimi riske atıyorum.

Maç zorlu bir başlangıç yapıyor, New York Bowman'ın golüyle ilk üç dakikada skoru açıyor. Grace, çenesini sıkıp dudaklarını birleştirerek buz pistinden çıkıyor. New York hazırlıklı gelmiş. "Yeni hareketleri var," diyor Grace, yedek kulübesine otururken.

"Öyle," diye onaylıyorum. "Bu değişikliklere dikkat et. Deseni bulacağız."

Madden ilk periyodun ortasında skoru eşitlemiştir. Roman elinden geleni yapmaktadır, ancak Bowman eski takım arkadaşı da dahil olmak üzere herkesin etrafında daireler çizerek kaymaktadır. Yıkıp geçirdiği takım benim takımım olmasaydı daha çok etkilenirdim.

Grace geri dönüyor ve Terror'un kalesine attığı her şutla birlikte hayal kırıklığı artıyor. Madden'inki de öyle. İkinci periyot için stratejiyi şimdiden yeniden düşünüyorum.

New York, Toronto'nun kalesine doğru ilerlerken Madden puck'ı kovalıyor. Grace müdahale edemeden Madden, Bowman'a çarpıyor. Bowman, tahtaya çarpıyor ve oyuncular puck'ı ele geçirmek için tahtaya doğru koşuyorlar. Grace de orada, kontrolü yeniden ele geçirmeye çalışıyor

kontrolü yeniden ele geçirmeye çalışıyor, ancak sopalar, kollar ve bacaklar havada uçuşurken, bulunduğumuz yerden neler olduğunu görmek neredeyse imkansız. Sonra Grace ve Madden dahil üç oyuncu yere düşüyor.

Hakemler araya girip yığılmayı dağıtır, ancak seyirciler çılgına döner, özellikle de Madden ayağa kalkmaya çalışırken Madden ve Grace birbirlerine bağırır. Sağ bacağını koruyarak bariyere tutunur.

"Hayır, olamaz," diye mırıldanır Vander Zee.

Thomas ve Richards'ın başlarını salladıklarını görebiliyorum, Boxer ise tuz ve biber saçlarını eliyle tarıyor. Bu, istediğim son şey. Veriler ne olursa olsun, bu benim kararımı kötü bir karar haline getiriyor.

Madden, Palaniappa'nın yardımını reddederek yedek kulübesine ulaşır. Vander Zee takım doktorunu çağırır.

"Ben iyiyim." Doktor ayak bileğini muayene ederken Madden yüzünü buruşturur, sonra Grace'e öfkeyle bakar. "Bu senin lanet olası hatan."

"Ne zaman senin suçun değil ki?" Grace homurdanır.

"Yeter," diye bağırır Vander Zee. "Madden, muayene olman

."

"Bu saçmalık." Madden, doktorun yardımını kabul etmek zorunda kalır ve Soyunma odasına götürürken doktorun yardımını kabul etmek zorunda kalır.

Bu, ihtiyacımız olmayan bir darbe. Beraberlik var ve yıldız merkez oyuncumuz sakatlık nedeniyle oyundan çıktı.

Bowman ikinci periyotta bir gol daha atar ve Madden buzda olmadığı için öne geçemeyiz. Maçı 2-1 kaybederiz.

Maç sonrası tartışma için soyunma odasına doğru ilerlerken Vander Zee, "Senin suçun değil" diyor. Kararı Vander Zee'nin vermesi önemli değil, öneriyi ben yaptım, bu yüzden koçluk tarafında bunun sorumluluğunu ben üstleneceğim. Bu durum sinir bozucu çünkü Thomas çözüm üretmiyor ve tüm bu çocuklar Vander Zee'ye sadece lafla destek veriyorlar.

"Şimdi mutlu musun, Grace? Senin sayende buz pistinden atıldım!" diye bağırıyor Madden içeri girerken.

"Savunma yapmaya çalışsan sensin!" diye karşılık veriyor Grace. "Yeter!" diye bağırıyor Roman. "İkiniz de sezonu mahvediyorsunuz

. Kendi sorunlarınızla ilgilenin! Ne olduğu umurumda değil

Hokey Akademisi'ndeyken lanet olası sandviğini. Siktir et artık!"

Grace ve Madden'in başları Roman'ın yönüne doğru çevrilir, ikisi de utanç dolu ifadeler takınır.

Madden, Stiles ve Bright'ı işaret eder. "Hanginiz bir şey söyledi?"

Bright elini kaldırır. "Ama ben..."

"Kardeşlik kodu ne oldu lan?" Madden öfkeyle bağırır. "Ben..."

Bright kendini savunmaya çalışır.

"Siktir git, Madden! Senin sandviğini sikmişim ne olmuş? İki dilim ekmek ve birkaç dilim jambonu. Tek yapman gereken onu çöpe atmaktı. Benim lanet gömleğimi sikmiş olan sensin!"

"Bunu doğru duyamıyorum." Kim tişörtü ya da yiyeceği mahveder ki? Görünüşe göre bu ikisi.

Takım şoktan donmuş gibi görünüyor.

Bright ve Stiles hariç. Onlar hiç de şaşırılmış görünmüyorlar. "Madden, Grace, Stiles, Bright ve Hammerstein hariç herkes dışarı çıkın," diye bağırıyor Vander Zee.

Vander Zee kollarını kavuşturur. Soyunma odası boşalana kadar bekler, sonra tekrar konuşur. Sesi sessizdir, ama zar zor bastırdığı öfkeyle titrer. "Açıklayın."

Grace ve Madden birbirlerine dik dik bakıyorlar.

"Hokey Akademisi'nde Madden'in sandviğini yedim."

"Sonunda! Lanet olası itiraf ettin!" Madden ona orta parmağını gösterir. "Ama sadece *son* temiz gömleğime boşaldıktan sonra."

Koç Thomas dirseğine öksürür. Koç Boxer da aynısını yapar. Stiles başının arkasını ovuşturur, Bright ise gülümsemesini saklamak için ağzını ovuşturur. Roman elmasını yüksek sesle ısıtır.

Ona bir bakış atarım.

Başparmağını yalar.

"Sizin neyiniz var lan?" diye sorar Vander Zee.

Roman ve ben hızla ona bakarız. Ama tabii ki o Madden ve Grace'e sesleniyor.

"Pearl Lake'te yaşıyorduk," diye açıklıyor Bright. "Küçük bir kasabaydı ve nüfusun yarısı koçların çocuklarıydı. Biz

enerjimizi harcayacak yer bulamayan bir grup hormon bombasıydık. Ekmek, ellerimizden çok daha yumuşaktır."

"Onu ciddi ciddi savunuyor musun?" Madden'in sesi inanamama ile doludur.

Bright omuz silkiyor. "Haklı bir noktaya değindi. Sandviçi atabilirsin.

Kim spermlı bir gömlek giymek ister ki?"

"Kim böyle yiyecek israf eder?" Madden, cevap vermeyen Connor'a doğrudan bakar.

"Grace'in gömleğini neden aldın, Madden?" diye soruyorum.

Madden, her ikisi de çılgın bir kırmızıya dönüşen yanaklarını dürtüyor. "Bir kazaydı. Mahremiyetim olduğunu sanıyordum, ama öyle değildi ve bulabildiğim ilk gömleğe uzandım, o da Grace'e aitti."

Grace, buna inanmadığını belirten bir ses çıkarır.

Vander Zee burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Bu saçmalığa inanamıyorum."

"Biri benim sandviçimi mahvetsin, ben de çok sinirlenirim," der Stiles, en iyi arkadaşını destekler.

"Kapa çeneni, Stiles." Vander Zee, odadaki tüm oyuncuları yedek kulübesine gönderecekmiş gibi görünüyor.

"Teşekkürler dostum." Madden, Stiles'a çenesini kaldırarak selam verdi.

Gözlerimi deviririm. Her şey yerine oturmaya başlar. "Grace ve Madden, birbirinizden özür dileyin. Hemen."

Birbirlerine öfkeyle bakıyorlar.

"Bakın, bence hepimiz bunun birbirimizin yiyeceklerini ya da giysilerini çalmakla ilgili olmadığını biliyoruz." Kafamı sallıyorum. Cidden. Ne oluyor lan?

İkisi de bana doğru kaşlarını çatıyor.

"Bu, başkasının sahip olduğu şeyi istemekle ilgili. Madden, senin durumunda bu, Grace'in finansal istikrarı ve bunun sana sağlayabileceği şeylerdi. Grace, sen ise Madden'in gittiği her yere uyum sağlama yeteneğini istedin." Eminim bunun daha derin anlamları vardır, ama ikisi hakkında bildiklerimden yola çıkarak, bu kesinlikle mantıklı geliyor. Keşke bunu anlamak bu kadar uzun sürmeseydi. "İkiniz, on yedi yaşındaki halinize duyduğunuz öfkeyi on yıl boyunca sürdürdünüz ve bu öfkeyi ait olmadığı bu takıma taşıdınız. Artık bırakın gitsin. Kontrol edemediğiniz veya değiştiremediğiniz şeyler için birbirinizden nefret etmeyi bırakın

kontrol edemediğiniz veya değiştiremediğiniz şeyler için birbirinizden nefret etmeyi bırakın ve gençlik aptallığınız için özür dileyin," emrediyorum.

Bright alkışlar. "İyi söyledin."

"Gerçekten öyleydi. Bunu haftalar önce senden istemeliydim," diye Vander Zee de aynı fikirde.

"Sezonun başında denedim, ama doğru zaman değildi," diyorum.

Ve şimdi, bu geceden önce tekrar denemiş olmayı diliyorum.

Vander Zee çocuklara döner. "Koç Forrester'ı duydunuz." Madden iç çeker.

Grace başını sallar.

Roman elmasından bir ısırık daha alır.

"Aptal sandviçini mahvettiğim için üzgünüm," diye mırıldanır Grace.

Vander Zee, çoğu erkeği mahvedecek bir bakış atar. "Tekrar dene."

"Ham sandviçini mahvettiğim için özür dilerim," diye dişlerini sıkarak söyler Grace.

Madden, Grace'e bakmadan etrafına bakınıyor. "Son temiz gömleğine boşaldığım için özür dilerim."

"Siz ikinize bakın! Bu ciddi bir ilerleme," diyor Bright neşeyle. "Sorunlarınızı çözmeniz sadece on yıl sürdü. İlişkinizdeki bu dönüm noktasını kutlamak için birer bira içmeliyiz."

"Fazla zorlama, Bright," diye mırıldanır Madden.

"Bu maçı, hayatımda duyduğum en aptalca şeylerden biri yüzünden kaybettik," diyor Vander Zee öfkeyle. "Bütün sezon, lanet olası bir sandviç ve bir tişört yüzünden bir kabus gibiydi. Madden iyileştiğinde, ikiniz sezonun geri kalanında her antrenmandan sonra birlikte buzda sprint yapacaksınız. İkiniz de bu takımı gereksiz strese soktunuz. Profesyonel davranıp birlikte çalışmayı öğreneceksiniz, yoksa bu kadroyu iyice gözden geçireceğim."

Konuşması bittiğinde odanın sıcaklığı on derece düşmüştü. Koçluk ekibinin geri kalanı dışında kimseyle göz teması kurmaya cesaret edemedim.

"Bunun burada, bu odadaki insanlar arasında kalacağına şüphe yok," diye ekliyor Vander Zee.

"Ve sandviç ile Grace'in tişörtü," diye ekliyor Bright, sırtarak ve hiç kendini korumaya çalışmadan.

"Onu attım," diye cevaplar Grace.

"Muhtemelen en iyisi," diye
mırıldanıyorum. Roman kıkırdıyor.
Bu maç tam bir felaketti.

BÖLÜM 22

LEXI

Ertesi gün, antrenmandan sonra Flip'in evine uğradım. Sıradan bir apartman dairesinde yaşadığına şaşırdım. Daire güzeldi, ama çok daha lüks bir binada yaşayabilecek parası vardı. Bu, Dred'in nasıl onun komşusu olduğunu açıklıyordu.

Kapıyı açar, koltuk değnekleri koltuklarının altında. Yorgun görünüyor ve dün gece onun için pek iyi geçmemiş gibi. "Merhaba koç. Beni kontrol etmeye mi geldin?"

"Evet. Sana atıştırmalık da getirdim." Bir poşeti kaldırıyorum.

"Bana KD mi getirdin? KD getirdiyse seni içeri alırım."

"Tabii ki." Dred, en sevdiği yiyeceğin neon noodles olduğunu ve onu kutu kutu satın aldığını söylemişti. Ama ekstra kremalı çeşidi indirimde olduğunda, bolca almış, ben de onu getirdim. Ve birkaç şey daha.

Kenara çekildi. "Şaka yapıyordum. Zaten seni içeri alırdım, ama bu rahatlatıcı yiyecekler için teşekkür ederim."

Lavaboda boş kaseler duruyor ve tezgahta bir yığın posta var. Kanepe yatak gibi düzenlenmiş, bir ucunda yastık, diğer ucunda battaniyeler asılı. Sehpa da bir dizüstü bilgisayar var. Büyük bir televizyonun bulunduğu bir çatı katı var, ama merdiven yerine geri çekilebilir bir merdiven var. Bu, tasarım açısından büyük bir ihmal.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

"Aptal gibi." Yanakları kızarıyor. "Oturmak ister misin? Kahve ister misin? Bir fincan hazırlayabilirim."

"Ben iyiyim. Seni fazla alıkoymayacağım. Sadece nasıl olduğunu görmek ve iyi olduğundan emin olmak istedim. Seni buz üzerinde bırakmış olduğum için kendimi kısmen sorumlu hissediyorum." Bunun olması gerekiyordu, şikayetlerin dile getirilmesi de öyle.

"Geçmişimiz senin suçun değil. Grace ve ben bunu sezon başında, hatta daha önce halletmeliydik. Sen denemedin değil ya." Getirdiğim çantayı açar ve iki paket beyaz tişört ile bir kutu mendil görünce gülümser. "Bana losyonlu mendil almışsın, ha?"

Omuz silkiyorum. "Gülmek iyi gelir diye düşündüm."

"İkimiz de bunu nasıl atlatacağız bilmiyorum." Yüzü, Madden ve Grace geçmişleriyle yüzleştğinde alıştığım o kırmızı renge büründü.

"Sen bilmeyebilirsin, ama en azından bunu sadece arkadaşların biliyor. Ayrıca, yaptıklarının birdenbire ortaya çıkmadığını tahmin ediyorum."

"Birbirimize yaptıklarımız... bir fırtına kopmak üzereydi." Flip tavana bakar. "Her şeye sahip gibi görünüyordu. En iyi şeyleri alabilecek zengin bir ailesi vardı ve bunu yüzüme vurmayı çok severdi. Her zaman kendini beğenmiş, kendinden başka kimseyi umursamayan biri gibi davranırdı." Elini saçlarının arasından geçirir. "Ama hepimiz bir şeyleri gizliyoruz, değil mi? İnsanlar zayıflıklarımızı görmesin diye maskelerin arkasına saklanıyoruz. O da farklı değil. Sadece onun maskesinin dikenleri olduğunu ve bu dikenlerin onu da diğer insanları kadar incittiğini düşünüyorum."

"Sen de öyle mi yapıyorsun? Maskenin arkasına mı saklanıyorsun?"

Yavaşça başını sallar. "O zamanlar yaptıklarımız çocukçaydı, ama biz de çocuktuk." Alt dudağını ovuşturur. "Profesyonel olduktan sonraki davranışlarım da pek iyi değildi. Bütün kadınlar..." Başını sallar ve yine bakışlarını kaçırır. "İnsanların kendilerini iyi hissettiren şeyleri yapmalarına bir itirazım yok. Onları yargılamak bana düşmez. Ama bunu sadece seksi sevdiğim için yapmıyordum ve yapmamam gereken insanları da bu işe bulaştırdım. Kız kardeşimle ve en yakın arkadaşım ile ilişkiyi neredeyse mahvedene kadar bunun farkına varmadım."

Onun başarılarının ayrıntılarını bilmiyorum, ama dedikodu sitelerinde yeterince gördüm ve bir fikir edindim. "Sen ve Rix şu anda iyi bir ilişkiniz var gibi görünüyor, ayrıca sen ve Tristan da çok yakınız."

"Evet, şimdi iyiyiz. Ama Rix'in bedelini ödemek zorunda kaldığı birçok hata yaptım. İhtiyacı olduğunda ona daha fazla yardım etmeliydim ve buz pistinin dışındaki davranışlarımın ona ve en iyi arkadaşıma nasıl etki ettiğini düşünmeliydim. Neyse, bu benim terapistimin ilgilenmesi gereken bir konu, benim değil."

sen." O alaycı bir şekilde gülümser. "Bu bileğimi buzla soğutup yukarı kaldıracam, böylece mümkün olan en kısa sürede buzun üzerine çıkıp işimi yapabileceğim."

"Yardım ister misin?"

Kafasını sallamaya başlar ama durur. "Biliyor musun? Evet. Lütfen. Buzdolabında yumuşak bir jel paketi var."

"Hazır gitmişken atıştırmalık bir şeyler getirmemi ister misin?"

"Kendimi berbat hissederken berbat şeyler yediğim için bana kızacak mısın?" diye soruyor.

"Birkaç günlüğüne izin veriyorum," diye cevap veriyorum.

"Dondurmalı sandviç harika olur. Jel paketin yanında bir kutu var. Ve belki bir paket buffalo kanadı cips. Buzdolabının sağındaki dolapta, ilk rafta."

"Tamamdır."

Ben istediği şeyleri toplarken, o şeker kaplı siyah meyan kökü şekerlerini cebine tıktırıp koltukta oturur. Dolaplarında ve dondurucusunda benim aldığım şeylerin aynısının olması ilginç geliyor: çoğunlukla jenerik markalar. Birkaç dakika içinde Flip hakkında çok şey öğrendiğimi hissediyorum.

Her şeyi sehpaye koydum. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Ben iyiyim. Duygularımı yemek yiyerek ve hokey dışında başka bir şey izleyerek atlatacağım. Uğradığınız için teşekkürler, Koç. Çok teşekkür ederim. Bu sezon çok uğraştığınızı biliyorum ve işlerin iç yüzünü anlamam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm, ama sanırım çoğunlukla utanç duyuyorduk. En azından ben öyleydim. Dürüst olmak gerekirse, hala da öyleyim. Aptallığımı ve kıskançlığımı kabul etmek, açıkça hala üzerinde çalıştığım bir şey ve keşke bunu sezonun başında yapabilseydim. Takımın sizin gibi birine ihtiyacı vardı. Diğer koçların en iyi özelliklerine sahipsin ve sana avantaj sağlayan bir empati yönün var. Hepimiz bunu görüyoruz." Bana üzgün bir gülümsemeyle bakıyor. "Yaralanmam senin hatan değildi. Bu benim ve Grace'in suçu. Muhtemelen hokey sitelerinde eleştiri alıyorsundur. Bunlar sadece gürültü. Bunları kulak ardı etmelisin."

"Teşekkürler Flip, çok teşekkür ederim." Onun sandığından daha fazla. Bu beni doğruluyor. En çok ihtiyacım olduğunda beni onaylıyor, ama aynı zamanda doğru yapmadığım şeyleri de ortaya çıkarıyor. Noel'de Roman'la olanlar gibi.

Onu duygusal yemeğe bırakıp dışarı çıkıyorum. Asansörlere doğru giderken Dred'e rastlıyorum.

"Hey! Kırık hokeyci çocuğu mu ziyaret ediyordun?" Beni kucaklamak için kendine doğru çeker. "Bunun senin suçun olmadığını biliyorsun, değil mi? Aniden savunma oyuncusuymuş gibi davranıyordu, merkez oyuncusu değil."

"Maça gittin mi?"

"Hayır. İş yerindeydim. Masamın arkasında gizlice telefonumdan izliyordum." Başını eğiyor. "Bir dakika içeri girmek ister misin?" Tüm vücudunu sallıyor. "Başında çok şey var gibi görünüyorsun."

Saate bakarım. Fee bugün arkadaşlarıyla birlikte ve Callie'nin hokeyi saat altıya kadar sürüyor. "Meşgul olmadığından emin misin?"

"Hiç de değil. Hadi gel." Dred kolunu koluma takar ve beni koridora doğru götürür.

İçeri girer girmez çantasını bırakıp ayakkabılarını çıkarır. Haki renkli pantolonunu, bordo renkli balıkçı yaka kazakını ve krem rengi süveterini işaret eder. "Bir dakika izin ver. Bunları değiştirmem lazım."

"Tabii."

Koridorda kaybolur. Dairesi mütevazı bir şekilde döşenmiştir, bir duvar raflarla kaplıdır. Çoğu kitaplarla doludur, ancak bir tanesi her türlü masa oyunuyla doludur. Küçük oturma odasının çoğunu bir kanep ve iki sandalye kaplar. Yemek masası yoktur, ancak küçük mutfak adasında iki tabure vardır.

Dred bir dakika sonra siyah bir eşofman altı ve Badass Babe Brigade tişörtüyle geri geldi. "Sana bir şey ikram edebilir miyim?" Burnunu kırıştırdı. "Flip geçen gün iki bira bırakmıştı. Onun dışında nar suyu ve zencefilli gazoz var."

"Zencefilli gazoz olur."

"Flip, sonunda onunla Connor arasında ne olduğunu öğrendiğini söyledi." Dolaptan iki bardak çıkarır.

"Söylemeliyim ki, beklediğim gibi değildi, ama birçok şeyi açıklıyor."

"Evet. Bence Flip, sandviğin kirletilmesinden daha çok ama bazen onu anlamak zor. Her neyse, artık şikayetlerini dile getirdiklerine göre, belki artık bunları geride bırakabilirler."

"Ben de umutluyum." Sormalı mıyım bilmiyorum, ama yine de soruyorum. "Sen ve Flip hiç... ? Çünkü en iyi arkadaş olduğunuzu biliyorum. Bunun cazibesini anlayabiliyorum."

Yüzünde dehşet belirir. "Asla. İğrenç." Yemin ederim, kasmaya başlıyor. "Arkadaş. Bundan sonra sonsuza kadar sadece arkadaş. Kardeşim olsaydı, kardeşim gibi."

"Bundan emin gibisin."

"Flip ile ilk tanıştığımda bana sevişmek isteyip istemediğimi sordu." "Bu onun repliği miydi?" diye soruyorum.

"Evet, sanırım o gün özellikle kötü bir gün geçirmişti. Onu daha nazik gördüğüm zamanlar olmuştu, ama şimdi bunun nedenini anlıyorum. O gün antrenmanı kötü geçmişti ve ortadan kaybolmak istiyordu. Ben hayır dedim. O da tamam, sorun değil dedi. Sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi takıldık. Bana geldi ve Connect Four'da onu yendim. O andan itibaren, sadece arkadaş olacaktık."

"Çok olgunca bir davranış."

"Çocukların dediği gibi, aramızdaki cinsel çekim yok. Onun platonik arkadaşı olmaktan gurur duyuyorum çünkü romantizm veya seks olmadan birini sevmek özel bir şey." Bana bir bardak soda uzattı. "Peki, sen nasılsın, gerçekten?"

"Roman'la yattım." Dudaklarımı ısıyorum. "Bunu söylemek istememiştim."

Empati, yüz hatlarını yumuşatır. "Bir süredir bunu içinde saklıyordun, değil mi?"

"Evet."

"Son zamanlarda mı, yoksa Terör'e gelmeden önce mi?" "Her ikisi de," diye itiraf ettim.

"Bu, ikiniz arasındaki gerginliği açıklıyor."

Panik hissi başlıyor. "Başka bilen var mı sence?"

Dred elini kaldırır. "Başka kimse bir şeyden şüphelenmiyor." "Emin misin?"

Tezgaha yaslanıyor. "Küçük yaşta insanları okumayı öğrenmek zorunda kaldım. Bu bir tür kendini koruma durumuydu — kötü adamları ayırt etmek, böylece kimin dostum, kimin düşmanım olduğunu bilmek. İkinizin arasında bir elektrik var. Ona karşı

, diğerk herkese göre daha fazla, o da sana istediğı ama sahip olamadığı bir dondurma külahıymışsın gibi bakıyor. Ki bu oldukça doğru." Sodasını yudumlar. "Noel gecesi onunla yattın mı?"

Başımı sallarım.

"Evet. Seksi Noel Baba kılığıyla ortalığı kasıp kavuruyordu, bir de Callie'ye davranışları..." İçini çeker. "O gerçekten her yönüyle harika bir adam. Bu cazibeye kapıldığın için kendini çok kötü hissetme. O adama direnmek zor olurdu. Özellikle de daha önce o yolculuğa çıkmış ve iyi vakit geçirmişsen."

"Hayatımın en iyi seksiydi. O zaman da, şimdi de." Tanrım, bunu birine anlatmak ne kadar iyi geldi. Bunun ne kadar ağır bir yük olduğunu fark etmemiştim. "Ama bunu bir daha yapamayız. En başından izin vermemeliydim."

"Çünkü sen onun koçusun."

"Aynen öyle." Ağzım çöl gibi kurudu, bu yüzden zencefilli gazozu bir dikişte içiyorum. "Kimseye söyleme, Dred. Özellikle Flip'e. Ya da Babe Brigade'e. Hammer öğrenirse... Ya da Hemi. Ya da Shilpa. Ya da Tally. Ya da Rix ve Essie." Dudaklarımı ısıırıyorum. "Kahretsin. Ağzımı kapalı tutmalıydım."

"Nefes al." Dred gözlerime bakar. "Söz veriyorum, bu bizim aramızda kalacak, sen ve Roman arasında."

"Eğer insanlar öğrenirse kariyerim mahvolabilir."

"Sezonun geri kalanını nasıl idare edeceksin?" Sesinde endişe var.

"Tekrar pes edemeyiz. *Ben* tekrar pes edemem. Onun için sorun olmayabilir, ama benim için olur."

"Ve tabii ki o da bunu anlıyor." Bu bir soru değil.

"Kesinlikle. Buraya gelmek için ne kadar çok çalıştığımı biliyor." Birkaç yıl önce nasıl tanıştığımızı, hafta sonunu birlikte geçirdiğimizi ve nasıl bittiğini anlatıyorum. "Sezon bittiğinde ve o emekli olduğunda, bunu sürdürebiliriz. Yine de zor olacak. Yine eleştirileceğim, ama en azından kuralları açıkça çiğnememiş olacağız. O artık oyuncu olmayacak ve ben de onun koçu olmayacağım."

"Ve bunu yapabileceğini mi düşünüyorsun? Haziran ayına kadar ondan uzak durabileceğini?" diye sorar Dred. "Playofflara kalırlarsa."

"Oh, playofflara kalacaklar," diye onu temin ederim. "Ve ben bunu yapmak zorundayım.
Başka seçeneğim yok."

BÖLÜM 23

ROMAN

"Knock, knock."

Peggy bilgisayar monitörünün etrafına eğilir ve elimdeki yenilebilir buketi görünce ağzının köşesi gülümser. "Bugün kurabiyelere ihtiyacım olduğunu nereden bildin?"

"Hollis, malzeme almaktan bahsetmiş olabilir, ben de satır aralarını okudum." Kurabiye buketini masasına koyarım. "Nasıl hissediyorsun? Bunlara da ihtiyacın var mı?" Cebimden bir paket ağır kesici çıkarırım.

Gülüyor. "Sen zaten yılın babasısın. Bana PMS ilacı getirmen gerekmez. Ayrıca, Hollis hayatımda bana malzeme almayı teklif eden tek erkek."

"O zaman onu sakla."

"Öyle," diye onaylayarak sandalyesinden kalkar. Kollarını bana dolayarak, "Bu kadar düşünceli olduğun için teşekkür ederim," der.

"Bana her gün gülümsemek için bir neden verdiğin için teşekkür ederim." Onu sıkıca kucakladım. "Öğle yemeği için vaktin var mı?"

Saate bakar. "İki buçukta bir toplantım var, ama bu bize bolca zaman verir. Hemi'ye haber vereyim." Çantasını, paltosunu, atkısını ve beresini alır ve asansöre binmeden önce Hemi'nin ofisine uğrar. Çıkarken koç ekibinin yanından geçeriz ve Lexi'ye bakmamak için elimden geleni yaparım.

Peggy ve ben, rüzgarlı bir Ocak öğleden sonra, en sevdiğimiz öğle yemeği mekanına doğru kısa bir yürüyüş yapıyoruz. Orada en iyi ev yapımı çorba ve sandviçler servis ediliyor.

Sipariş verdikten sonra pencere kenarındaki masalardan birine otururuz. "Flip'in bu akşam buz pistine dönmesine sevindin mi?" diye sorar Peggy.

"Kesinlikle. Bu sezon New Jersey'i bir kez yendik, bu yüzden bunu tekrar yapmak için iyi bir konumdayız. Umarım tüm maçı oynayabilir."

"Konuşmadan sonra antrenmanlarda nasıl?" *Konuşma* kelimesini vurguluyor.

Flip ve Connor sırlarının soyunma odasında kalmasını çok isteseler de, konuşmaya katılan tüm kızlar da artık haberdar.

"İyi. İkisi de daha iyi. Sanırım ikisi de yaptıklarından dolayı eşit derecede utanıyorlar."

Garson çorbalarımızı ve sandviçlerimizi getirir.

"İkimiz de kızarmış peynirli sandviç seçtiğimize çok memnunuz." Dudaklarını sıkıştırarak gülmemeye çalışır.

Bir süre sonra ikimiz de savaşı kaybederiz ve gözyaşlarına boğuluruz, birkaç müşterinin bakışlarını üzerimize çekeriz.

"Ergen erkekler çok aptalca şeyler yaparlar." Gözlerimin altını peçeteyle silerim.

"Bu çok doğru." Peggy ızgara peynirli sandviçinin yarısını alır ve domates çorbasına batırır. "Ve muhtemelen lise yıllarında neredeyse hiç çıkmamamın birçok nedeninden biri de budur." Gözlerini devirir.

"Lisedeki pisliklerle çıkmadığın için mutluyum." Pastırmalı ve kızarmış peynirli sandviçimi, bol malzemeli fırında patates çorbasına batırıyorum.

"Oh, çıktım. Sadece senin onlarla tanışmadan önce onlardan ayrıldım." Bana yandan bakıyor. "Çıkmaktan bahsetmişken..."

Ona bir bakış attım.

"Cidden baba. Kendini ortaya koymalısın. Sunabileceğin çok şey var. Sen harika bir ebeveynsin. Takım seni seviyor, sen de takımı seviyorsun. Hayatını paylaşacak birini hak ediyorsun."

Ona, mükemmel kadını çoktan bulduğumu, aşık olduğumu söylemek için can atıyorum. Ama Lexi'ye bunu yapamam, Peggy'ye de yükleyemem. Aylardır ona yalan söylediğim için yeterince kötü durumdayım, onun da midemde hissettiğim bu mide bulantısını taşımasını ya da sırlarımı saklamasını istemiyorum.

Bu yüzden tek söyleyebileceğim şeyi söylüyorum: "Beni emekli et. Sonra çıkmaya başlarım."

"Kızlar ne zaman gelir?" Hollis on dakika içinde üçüncü kez soruyor.

"Kızıma mesaj at." Viskiye yudumluyorum. Beni bir içki içmeye ikna etti.

"Yazdım. Cevap vermiyor." Bekleyen bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

"Senin için uygulamamı kontrol etmeyeceğim. Onu çevrene eklemesini istememiş olman senin kendi hatan." Onun sinirli ifadesine gülümsemek için kendimi zor tutuyorum.

"Buradalar." Flip gözlerini kısıyor. "Yanlarında kim var?"

Gözlerini takip ediyorum. Dred, Hemi, Rix, Essie, Peggy ve bir kişi daha bize doğru geliyorlar.

"Hay aksi. Bu *Koç Forrester* mı? Vay canına. Sadece... tamam." Flip tekrar birasına odaklanır.

Kızlar Lexi'yi bu gece dışarı çıkmaya ikna etmiş olmalılar. Ve onu da açıkça giydirmişler. Her bir kıvrımına uyan koyu pembe, dar bir elbise giyiyor. Yıllarca hokey oynaması ve bizimle buzda geçirdiği zaman, onu bir şahesere dönüştürmüştü. Eğer arkasını dönerse... *Onu arkadan sikmeyi düşünme*. Ama artık çok geç. Fransız örgüsünün avucumdan kayıp gittiği anı beynime kazınır. Viski bardağımı daha sıkı tutarım. Mahvoldum. Tamamen mahvoldum.

Gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu ve bileğinden sarkan çantayı oynadı. Onunla dans pistine çıkmak için neler vermezdim. Ona dokunmak, vücudunun benimkine yapıştığını hissetmek için. Onu eve götürüp, yumuşak ve tatlı yanlarını keşfetmek için. Ama sezonun bitmesine daha aylar var.

"İyi misin dostum?" diye sorar

Hollis. "İyiyim. Harika."

"Aurora iyi olacak. Dallas, Tristan ve ben kızlara göz kulak olacağız," diye beni temin eder.

"Evet."

"Ama mesele bu değil." Bardağına odaklanır.

Ben hiçbir Şey söylemiyorum. Hollis bu günlerde Peggy'ye göz kulak oluyor. Ama Lexi yeni bir sorun. İnanılmaz görünüyor ve Flip'in tepkisine bakılırsa, bunu fark eden tek biz olmayacağız.

Peggy ve kızlar masamıza uğrar. Shilpa ve Ash, Shilps'in kendini iyi hissetmediği için gelmemişler. Ama Lexi'yi gelmeye nasıl ikna ettiklerini hala merak ediyorum. Bu gece Fee'yi sorumlu mu bıraktı? Telefonu elinde sıkıca tutuyor ve birkaç saniyede bir kontrol ediyor. Anlıyorum. Bir hayatı olsun istiyor, ama eğlendiği için suçluluk duyuyor.

"Daha sonra bizimle dans etmeye geleceksin." Peggy parmağıyla beni işaret ediyor, sonra eğilip Hollis'in yanağına bir öpücük konduruyor.

Onların birbirlerine göz kırtıklarını görmek istemediğim için başka yere bakıyorum. Dikkatim yine Lexi'ye kayıyor. Bana küçük bir glmsemi atıyor. Dred ikimizin arasında bakışlarını gezdiriyor. Yüzündeki ifade, Lexi'nin sonunda pes edip ona sırrını açtığını düşündürüyor. Eğer yleyse, tam olarak ne söylemiş olabilir? Dred masaya el sallıyor, sonra kolunu Lexi'nin koluna takıp onu dans pistine doğru çekiyor. Ne yazık ki, onları çok iyi görebiliyorum. Ve şimdi başım eskisinden daha fazla dönüyor.

Duygularımı içkiyle unutmaya çalışmak bir işe yaramaz ve yarın buz pistinde performansımı kesinlikle iyileştirmez, bu yüzden su içmeye başlıyorum ve gözlerimi kendime saklamaya çalışıyorum.

Birkaç dakika sonra Hollis, Dallas ve Tristan dans pistine gidip bodyguardlık yapmaya ve sevgililerine yakınlaşmaya başlarlar. Flip benimle kalır.

"Eğer çıkmak istiyorsan, geride kalmak zorunda değilsin." "Sadece buz için ayak bileğimi koruyorum."

"Hâlâ ağrıyor mu?"

"Hayır, sadece takıma katkı sağlamak ve vücuduma iyi bakmak için doğru seçimler yapmak istiyorum. Ayrıca, sezonun ilk yarısında yarattığım tüm stres için telafi etmem gereken şeyler olduğunu hissediyorum."

"Sorun çözülmüş gibi görünüyor," diye cevap veriyorum.

"Evet. Geriye dönüp bakınca oldukça aptalca görünüyor." Uyluklarını tokatladı. "Her neyse, Hollis ve Hammer iyi görünüyorlar. Sen halledebilecek misin

iyi idare ediyorsun, değil mi?"

"Kızım mutlu ve önemli olan tek şey bu."

"Evet. Ama bu durumu değiştiriyor, değil mi?" Flip düşüncelere dalar.

"Evet, değiştiriyor," diye onaylarım.

Lexi'nin gruptan ayrılıp tuvalete doğru gittiğini izliyorum. O geçerken en az yarım düzine kişi başını çeviriyor. Onunla flört edildiği düşüncesi bile beni tedirgin ederken, hiçbir şey yapmadan oturmak zorunda kalmamdan nefret ediyorum, özellikle de beyinleri sikle çalışan sarhoş aptallar tarafından. "Bir dakika masayı tutabilir misin? Tuvalete gitmem lazım."

Flip başını sallar. "Tabii. Sorun

değil." "Teşekkürler."

Kabinden çıkıp dans pistinin çevresinde dolaşarak, tuvaletin karşısına geçip beklemeye başladım. Birkaç dakika sonra Lexi ortaya çıktı ve kalabalığın arasından geçerek ilerledi, ama telefonunu kontrol etmek için durdu. Mesajları kaydırırken alt dudağını ısırды. Tahmin ettiğim gibi, genç bir pislik ona yaklaştı. Muhtemelen onun yaşlarındaydı, yirmili yaşların sonlarında, hala cesur ama beyinsiz.

Bir erkeğin onunla flört ettiğini görürsem, pişman olacağım bir şey yapmamak imkansız. Bu yüzden arkasına yaklaşıp kolunu okşuyorum. O irkiliyor ve tüyleri diken diken oluyor. Telefonunu düşürmek üzereyken, onu yakalayıp eline geri koyuyorum.

Adamın ifadesi değişir ve gözleri parlar. "O benimle birlikte," derim sertçe.

Adam ellerini kaldırır. "Üzgünüm. Fark etmedim."

Lexi dönünce o geri çekilir. Daha önce sikilmemişim gibi, şimdi kesinlikle sikildim. Örgüsü omzunun üzerine sarkmış, yumruğuma dolanmak için yalvarıyor. Gözleri ateş gibi, dudakları parlak ve pembe, ve çok fazla baştan çıkarıcı.

"Ne yapıyorsun Roman?"

Görünüşe göre, kendimi daha da batırıyorum. "O sana asılıyordu."

Yumruğunu kalçasına dayadı. "Kendimi koruyabilecek kadar yetenekliyim."

"Biliyorum. Ama ben yapamam," diye itiraf ediyorum. "Onu kırık bir burundan, kendimi de saldırı suçlamasından kurtardım. Sana karşı

seninle ilgili kontrolümü tamamen kaybettiğim için gurur duymuyorum, ama en azından bir sorunum olduğunu kabul edebiliyorum."

Gözleri kısılır ve dilini dudağına dokundurur. "Bunu seksi bulmamam gerek."

"Seni seksi buluyorum." Onu ateşli bir bakışla süzdüm.

Parmakları boğazının yakınında titriyor. "Bana öyle bakmayı bırakmalısın."

"Tekrar söylüyorum, biliyorum, ama yapamıyorum." O kadar küstah ki; güzel ve zeki. Tam önümde duruyor, ama ona sahip olamıyorum. "Bu işkence gibi."

Odayı gözden geçiriyor. "Bu çok kötü bir fikirdi."

Bu, hiç iyileşemeyeceğim bir yumruk gibi. Yüzümdeki ifade ne olmalı bilmiyorum, ama parmakları bileğimi kavırıyor.

"Bu gece dışarı çıkmak, demek istedim," diye açıklıyor. "Çünkü ben buradayım."

"Hayır. Evet. Seni görmek istemediğim için değil, Roman, tam tersine *görmek istediğim* için. Ve uzak durmak çok zor, özellikle de bu kadar alfa ve sahiplenici davranıp bu şekilde görüldüğünde." Bana işaret ediyor ve sinirli görünüyor.

"Nasıl görünüyorum?"

Güzel, ifade dolu gözlerini devirir. "Bunu sana açıklamama gerek yok herhalde."

"Belki de ihtiyacım var. Belki de benim gibi senin de mücadele ettiğini duymam gerekiyor. Çünkü bu savaşı kaybediyorum, Lexi."

"Girdiğin her odada, tek gördüğüm sensin." Yüzünde acı dolu bir ifade var. "Telefonum her çaldığında, senin olduğunu umuyorum. Gözlerini üzerimde hissettiğimde, beni yatağa götürmen için yalvarmak istiyorum, böylece tekrar senin olabileyim."

Onun da aynı şeyi hissetmesi beni rahatlatıyor, ama kaybedeceği şeyler bu rahatlamayı gölgeliyor.

"Gitmeliyim." Konuşurken bile bir adım daha yaklaşıyor. "Biri bizi fark etmeden önce. Zaten kızlara dönmem lazım

—yani kız kardeşlerimin yanına. Callie uyku sorunu yaşıyor."

"Seni götürebilirim. Sadece bir içki içtim. Seni eve bırakayım, Lexi."

"Çok riskli."

Anlayışla başımı sallıyorum. Öyle, ama baş başa kalabileceğiz. Uzun süre. Hemen silmemiz gereken mesajlar yok. Bizi izleyen kimse yok. Mücadele ettiğimiz duygularımızı yaşamamıza engel olacak kimse yok.

"Sana önemli bir şey söylemeliyim." Gömleğimin yakasını oynatıyor, gözleri parmaklarında. Gözlerime bakamıyor olması, söyleyeceği şeyin onu tedirgin ettiğini gösteriyor.

"Tamam. Dinliyorum."

Gözleri kalkıyor. "Dred biliyor."

"Ne biliyor tam olarak?"

"Terror'a katılmadan önce ve sonra Noel'de birlikte yattığımızı. Bir şey sezdiğini söyledi, ama başka kimse bir şeyden şüphelenmiyor. Kimseye söylemeyecek."

Dred son derece sadık biridir. "Tamam."

Eli göğsüme konuyor. "Kızmadın mı?"

"Bunun senin için de benim için olduğu kadar kolay olmadığını biliyorum. Konuşacak birine ihtiyacın var. Onun olmasına sevindim." Ve bu, ikimizin de aynı şeyi istediğimizi umutlandırıyor, ki bu, birlikte geçirdiğimiz çalıntı bir geceden daha fazlası.

"Senin kimin var?" diye fısıldadı.

"Benim durumum seninkinden farklı." Onun kalçasını okşamak için içimdeki dürtüye yenik düşüyorum, sadece hafif bir temas. "Seni eve bırakayım. Kimse yokken konuşabiliriz."

Başını eğip bana doğru eğiliyor. Alnı göğsüme yaslanıyor ve elleri bir anlığına pazılarımı kavıyor, tırnakları derime batıyor. Yanağını okşayıp dudaklarımı başının üstüne bastırıyorum. Onu kollarımda tutmak kendimi kral gibi hissettiriyor. Onunla bu anı yaşamak için binlerce orduyla savaşırdım.

Gömleğimi tutup, sırtı geniş bir sütuna dayanana kadar bizi döndürdü, böylece görüş alanımdan kayboldu. Kolumu başının üzerine koydum ve bana baktı. Yüzünde çatışma yazıyordu — duygularımızın ağırlığı bizi sınırlarımızın ucuna itiyordu. "Yapamam, Roman."

"Arabada bekleyeceğim."

"Arabada ne olacağından endişeleniyorum." Parmakları göğsümde yukarı doğru kayıyor. "Seninle yalnız kalırsam yıkılırım. Şu anda bile yıkılıyorum."

Gözlerine bakıyorum. Onu geri dönüşü olmayan bir hata yapmaktan alıkoyacağıma ikna etmek zor olmazdı. Ama bu yalan olurdu. "Anlıyorum."

Geri adım atmaya başlıyorum, ama o gömleğimi yumrukluyor, gözleri ağzıma kayıyor. Aramızdaki gerilim elektrik gibi. "Bana izin ver, melek."

Gözleri benimkilere kilitlenir ve dudaklarıyla "*Öp beni, lütfen*" der.

Vücudumu eğip, onun tamamen gizlendiğinden emin olduktan sonra ağzını ağzımla kapattım. Dudakları açıldığında ve dillerimiz birbirine dolandığında, arzu damarlarımdan ateş gibi akmaya başladı. Söyleyemediğimiz tüm kelimeleri fısıldayarak ve okşayarak. Yumuşak vücudu bana daha da yaklaştı. Haftalarca bastırılmış ihtiyaç, şehvet, özlem, giderilmemiş arzu. Bu hem mutluluk hem de ıstırap.

Ama biz bir gece kulübünün ortasındayız ve burada ne kadar uzun durursak, onu o kadar fazla tehlikeye atmış olurum. Her öpücük, her dokunuş beni daha fazlasını istemeye itiyor. Sonunda dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum. "Gitmelisin, Lexi. Sen, direnmek istemediğim bir cazibesin."

O, benimle sütun arasındaki boşluktan sıyrılıp kalabalığın içinde kaybolurken dudakları boğazımı okşadı. Sezonun sonu hiç bu kadar uzak gelmemiştir.

Ve erken emeklilik hiç bu kadar çekici gelmemiştir.

BÖLÜM 24

ROMAN

"Sosisime bakmayı kes." Peggy, Hollis'in kaburgalarına dirsek atar. "Peameal sipariş eden sensin."

Dudaklarını büzüyor. "Paylaşmak isteyeceğini düşünmüştüm."

O alaycı bir şekilde güler ve şişin ucundaki sosisle onun tabağını gösterir. "Senin peameal'in. Benim sosisim." Sosisin ucunu ısırır.

Ona normal bir insan gibi çatalını kullanıp kesmesini söyleme isteğine zar zor direnirim, ama bunun beni kızdırmak için böyle yediğinin de farkındayım. Aksi takdirde, kusursuz bir sofrada adabı vardır. Ayrıca, hayatımızdaki diğer tüm değişikliklere rağmen, deplasman serisinden sonra Pancake House'da kahvaltı etme geleneğimizin bozulmamış olmasına çoğunlukla minnettarım.

Hollis ona bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

"Kendi yemeğini istiyorsan, bir yan yemek al." Bana döner. "Deplasman serisinde harikaydın. Son üç maçta neredeyse tamamen shutout yapmak nasıl bir duygu?"

"Dürüst olmak gerekirse, harika." Performansımdan gerçekten endişeliydim, özellikle de Lexi ile aramızdaki sürekli gerginlik nedeniyle. Ama oyuna odaklanmayı başardım. Üç galibiyetle döndük ve tekrar ilk on takım arasına girdik.

"İkinizin de harika bir sezon geçirmenizi çok seviyorum. Özellikle de bu sizin son sezonunuz olduğu için. Ve belki de senin son sezonun." Peggy yanağını Hollis'in pazısına dayadı.

"Muhtemelen benim için," diyor

Hollis. "Sözleşmeyi uzatabilirler," diyorum.

"Ama bu, teklifi kabul etmek zorunda olduğum anlamına gelmez." Yemeğini karıştırır.

O da benimle aynı zamanda patenlerini asacak gibi görünüyor. Bundan sonra ne yapacağıma karar verirken yalnız olmamak hoşuma gidiyor.

"Her şeyi halledeceğiz." Peggy onun koluna hafifçe vurup bir sonraki sorusunu bana yöneltti. "Gelecek yıl ne yapmak istediğine karar vermeye yaklaştın mı?"

"Menajerimle burada açılacak olan Hokey Akademisi uydu kampüsü hakkında konuştum ve Alex Waters'a ulaştım." Tek kızımдан uzaklaşmayacağım. Lexi buradayken Toronto'dan ayrılmayı da düşünmüyorum.

Peggy masanın üzerinden uzanıp koluma dokunur. "Yakınlarda kalman çok iyi olur. İkiniz de harika koçlar olursunuz."

"Seni asla terk etmem. Sen benim bebeğimsin." Kendi kendine yetebiliyor olması önemli değil, o her zaman benim için en öncelikli olacak. "Mayıs ayında başlatmayı umdukları üniversite öğrencileri için bir yaz programı var." Durumu yokluyorum.

"O zaman playofflarda olacağımız için çok kötü." Hollis kahvesinden bir yudum alır. "Erken emekli olmazsam tabii."

Peggy gülüyor. "Sanki olur da."

Rainbow, bizim düzenli garsonumuz, kahvelerimizi tazelemek için uğrar. "Bugün hash ile bir sorun var mı?" diye Hollis'e sorar.

"Evet, her zamanki gibi harika," diye yanıtlar Hollis. "Buraya gelmeden önce atıştırmalıkları biraz abarttım."

Peggy bir mesaj alır ve bu, onu Hokey Akademisi sohbetinden uzaklaştırır. "Görünüşe göre sosisini bitirebilirsin. Rix'e gitmem gerekiyor." Telefonunu muzlu ördek çantasına koyar.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Çoğunlukla. Nate gelecek hafta Flip'in yanına taşınıyor, bu yüzden eşyalarını depodan çıkarmaları gerekiyor ve Rix düğün yüzünden stres yapıyor. Summer'ın kafasında düğün sanki yarınmış gibi. Her şey yoluna girecek, ama onun biraz kızlarla vakit geçirmeye ihtiyacı var." Hollis'in yanağına bir öpücük kondurur. "Seni seviyorum."

Hollis kaşlarını kaldırır. "Ben de seni seviyorum, Prenses."

"Biliyorum. Her gün o güzel yüzünde yazıyor." Kolunu sıkıyor. Koltuğundan kalkıp arkamdan bana sarılmak için geliyor ve benim de yanağıma öpücük konduruyor. "Seni seviyorum, Dado."

"Rix ve Tristan iyi mi?" diye soruyorum, o kapıdan çıktıktan sonra. Kötü huylu bir herif olarak bilinen Tristan, onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Ama bazı iniş çıkışlar yaşadıklarını biliyorum, özellikle de Tristan'ın annesinin bıraktığı tüm hasar yüzünden.

"İyiler." Hollis, Peggy'nin sosisini bıçakla kesip tabağına aktırır. "Ama Rix, düğün planlaması, üniversitede tam zamanlı okuması ve part-time çalışmaya çalışması nedeniyle biraz bunalmış durumda."

"Bütün bu olanlara rağmen neden hala part-time çalışıyor?" O, yaptığı diğer işlerin yanı sıra bir grup arkadaşımız için de yemek hazırlıyor.

"Sanırım Tristan onun hesabına para yatırıyor, ama o bu parayı kullanmak yerine yatırıyor, ki bu Rix'in yapacağı bir şeye benziyor. Ama aynı zamanda kendini biraz yıpratıyor. Yardım kabul etmekte çok kötüdür, her zaman kendi kendine yetmek ister. Aurora ona danışmanlık yapmaya çalışıyor. Yüksek gelirli insanlarla çevrili olmak ve aynı potansiyele sahip olmayan bir işte çalışmak nasıl bir şey olduğunu biliyor." Sosis parçasını Peggy'nin akçaağaç şurubu havuzuna batırıyor.

"Peggy zorlanıyor mu?" diye soruyorum.

Kafasını sallar. "Hayır. Yani, banka hesap özetlerini karşılaştırdığımızda bunu oldukça komik buluyor, ama buna alışık çünkü bu ortamda büyümüş. Rix hala yetişmeye çalışıyor."

Rainbow uğrar ve Hollis paket servis kutusu ister. Hesabı öder ve Pancake House'dan çıkarız, caddeyi geçer ve binamızın kapısından içeri gireriz.

"Meşgul müsün, yoksa... biraz takılmak için vaktin var mı?" Hollis asansöre binerken sorar.

Anahtarlığımı okutup çatı katı düğmesine basıyorum. "Takılabilirim."

"Harika. Süper." Raylara yaslanıp elini saçlarında gezdirir. Sonra elini cebine sokar.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Evet. İyi. Harika." Birkaç kez başını salladı.

Çok ketum davranıyor. Asansör durur ve bir çift bize katılır — spor kıyafetleri ve hafif terli görünümlerinden spor salonundan geldikleri anlaşılıyor. Bizden birkaç kat önce inerler. Hollis yine bekler.

O benden önce inene kadar. Beni penthouse daireme kadar takip ediyor, giriş masasına paket servisini koyuyor ve ellerini kot pantolonuna siliyor.

Hollis ve ben uzun zamandır arkadaşız. Onu kolayca anlayabiliyorum ve geçen sezon o ve kızım gizlice görüşürken birçok işareti kaçırmış olsam da, bir şeyden dolayı gergin olduğu oldukça açık. "Tamam dostum, ne oluyor?"

"Konuşmamız lazım."

Ses tonu kalbimin iki kat daha hızlı atmasına neden oluyor. "Başlangıç için pek iyi bir cümle değil. Yemin ederim ki Hollis, eğer 21 yaşındaki kızımı hamile bıraktıysan..."

"Hayır! Hamile değil. Hap kullanıyor. Çok dikkatliyiz. Ekstra koruma kullanıyoruz..."

Elimi kaldırıyorum. "Bu konuda daha fazla bilgiye ihtiyacım yok."

"Haklısın. Tamam. Evet. Özür dilerim." Uzun bir nefes verir. "Bir yıldır birlikteyiz."

"Altı aydan biraz fazla bir süredir açıkça," diye belirtiyorum.

"Daha çok dokuz gibi," diye tartışıyor. "O benim için her şey, Roman. Onu hayattan daha çok seviyorum. Hokeyden daha çok. Buna alışmanın zor olduğunu ve zaten çok meşgul olduğunu biliyorum, ama onsuz bir gelecek düşünemiyorum. Bu sezonun sonunda seninle birlikte emekli olma ihtimalim yüksek. Sadece hazırlıklı olmak istiyorum, anlıyor musun?"

"Neye?"

"Bir sonraki adım. Onun benim karım olmasını istiyorum ve bunun hızlı görüldüğünü biliyorum, hemen olmasını istediğimi söylemiyorum, ama son birkaç yıldır... Birlikte çok şey yaşadık." Alt dudağını ovuşturdu. "Sizden izin istiyorum."

"Evlenme teklif etmek için mi?"

"Evet. Gelecek hafta değil, ama en azından gelecek yıl içinde. Muhtemelen altı ay içinde."

"Bir içkiye ihtiyacım var." Bara gidip iki kristal bardağı ters çeviriyorum. Bunlar babamındı. Babam vefat ettiğinde annem bana verdi ve kuzenlerine yakın olmak için Arizona'ya taşındı.

İkimize de viski dolduruyorum. Üç parmak. Ona bir bardak uzatıyorum ve kendiminkinden büyük bir yudum alıyorum. Saat öğleden sonra ikisi.

"Roman?"

"Bir saniye izin ver, lütfen." Bir yudum daha alıyorum. "O benim bebeğim."

"Biliyorum." Viskiyi yudumladı. "O... çok genç."

"Uzun bir nişanlılık süresi olabilir," diye pazarlık ediyor.

Elimi kaldırıyorum. "Senin yoluna çıkmayacağım, Hollis. Onu ne kadar sevdiğini biliyorum. Ve onun da seni aynı şekilde sevdiğini biliyorum. Hayatındaki yolundan her zaman emin olmuştur. İznim var. Sadece..." Bardaktaki kehribar rengi sıvıyı karıştırıyorum. "Bunun bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim. Yerleşmiş olacağımı sanıyordum. Belki de..." Kafamı sallıyorum. "Kızımdan önce bu durumda olacağımı sanıyordum."

"Dürüst olmak gerekirse, biriyle tanışmak için pek çaba sarf etmedin."

"Seyahatleri bitirmek istedim." Koltuklardan birine geçip içine gömüldüm.

Hollis de aynı şeyi yapıyor. "Alınma Roman, ama bu bir şeye bulaşmamak için uygun bir bahane gibi geliyor. Anlıyorum. Uzun süre Scarlet'le ayrılmamı bir bahane olarak kullandım, tıpkı senin Aurora'yla ilişkini bozmak istememen gibi. Ama o artık kararını verdi. Hatta beni de kararlandırdı. Sen her zaman onun babası olacaksın, ama ben ona bakacağım. Onu seveceğim ve ona sadık kalacağım. Sen kendine odaklanabilirsin."

"Zaten şu anda istediğim şeye sahip olamam," diye karşılık veriyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Hollis viskisini yudumlarken kaşlarını kaldırır.

Ona göz kırptım.

O da bana göz

kırptı.

Bir çıkmaza

gireriz.

"Bunu konuşmak muhtemelen iyi gelecektir. Ben buyum Roman. Hala en iyi arkadaşımım."

"Kızım ile çıkıyorsun. Dinamikler değişti. Artık ona sadık olmalısın." Kulağa düşündüğümünden daha sert geliyor, çünkü ona bu kadar uzun süre yalan söylediyim için kendimi bok gibi hissediyorum. Ama bu Hollis. O gücenmez. "Bir dereceye kadar.

Ama bana bir şeyi gizli olarak söylersen, bunu kendime saklarım."

"Sandviç ve gömlek olayını kendine sakladığın gibi mi?" diye soruyorum.

"Dallas önce Hemi'ye söyledi. Muhtemelen ona bu kadar uzun süre sakladığı için palyaço gibi giydirmemesi için," diye homurdanır.

"Haklısın." Ve Lexi ile konuşabilirdim. Ayrıca, yalanlardan ve bana hissettirdiklerinden bıktım. "Seninle New York'a gitmemiz gereken hafta sonu, Micha'nın doğum sancıları başladığını hatırlıyor musun?" "Tabii ki hatırlıyorum.

Sen tek başına gittin." Yüzünde bir anlık

anlayışlı bir ifadeye büründü.

"Ve Lexi ile tanıştın."

"Lexi ile tanıştım," diye onayladım.

"Siktir. Babası Watering Hole'a geldiğinde bir şeyler olduğunu anlamıştım. İkiniz geceyi birlikte mi geçirdiniz?"

"Bütün hafta sonu."

Ona söylemek zorunda kaldığım yalanları açığa çıkarırken midemdeki ağırlık hafifliyor. Ona her şeyi anlatıyorum, geçen hafta kulüpte o eve gitmeden önce paylaştığımız öpücüğü bile. Eve sağ salım vardığından emin olmak için ona mesaj attım. Varmıştı. Ve bir daha böyle bir şeyin olmayacağını da söyledi.

"Bu çok karışık bir durum," diyor Hollis. "Bu, geçen yıl Dallas ve Hemi ile olanları çocuk oyuncağı gibi gösteriyor. Bununla nasıl başa çıkacaksın?"

"Emekli olana kadar bekleyeceğiz."

Hollis derin bir nefes alır. "Ya yine playoffların final turuna kalırsak? Şansımızın ne kadar az olduğunu biliyorum, ama bu olabilir. O zamana kadar bu çizgiyi koruyabileceğini düşünüyor musun?"

"Onun kariyerini mahvetmeyeceğim. Ve tam da bu olur. Ben artık oynamadığımda bile yeterince zor olacak. Şimdi ortaya çıkarsa onu mahveder. Ona bunu yapamam."

Hollis viskisini uzun bir yudumla içti. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ama kaybetme riskini bilmesine rağmen doğru tarafta kalmaya çalışan biri olarak, sonunda pes ettim."

"Sadece birkaç ay."

"O kadar süre boyunca ikiniz de mesafenizi koruyabilir misiniz?"

"Durumun nasıl görüldüğünü biliyorum. Başka ne seçeneğim var ki? Erken emekli olmadıkça."

Kaşları yükselir. "Az önce şaka yaptığını sanmıştım. Bunu mu düşünüyorsun?"
"Bu sorunu çözebilir."
Soru şu ki, yeni sorunlar yaratır mı?

BÖLÜM 25

LEXI

Masam kağıtlarla kaplı, beyaz tahtam sanki beynim üzerine patlamış gibi görünüyor ve Fee'nin okulu az önce arayıp onu almamı istedi, çünkü okuldan uzaklaştırma cezası almış. Bugün tam bir felaket günüydü.

Tüm çalışmalarımı kaydedip bulutta saklıyorum. En azından bugün maç günü değil, yoksa başım büyük belada olurdu. Telefonumu ve dizüstü bilgisayarımı çantama koyup kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Sorun olmaz, durumu açıkla yeter. Onun da çocukları var, anlayacaktır," diye mırıldanarak Vander Zee'nin ofisine doğru koridorda yürüyorum. Yine de midem ağzıma geliyor. Strateji planını bitirememekten nefret ediyorum, ama üç saattir bunun üzerinde kafa yoruyorum, küçük detaylara takılıyorum. Her kararı tekrar tekrar düşünüyorum. Vander Zee'yi veya ekibi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Kapısını çaldım ve o da beni içeri davet etti. "Planını konuşmaya hazır mısın? Henüz e-postamda görmedim."

"Neredeyse bitti, sadece birkaç detayı halletmem gerekiyor, ama Fee'nin okulda acil bir işi çıktı ve onu almam gerekiyor. Ayrılmadan önce buluşup bunu konuşmamız gerektiğini biliyorum, ama buraya gelemesem, bu gece evden göndermem gerekebilir."

O başını sallar. "Sorun değil. Bu gece göz atabildiğim sürece, sabah görüşüp konuşabiliriz. Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda," diye yalan söylüyorum.

Gözlerini kısarak, sözlerimin doğruluğundan şüphe duyduğunu belli eder. "Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Tamam. Teşekkürler. Ve bunun için özür dilerim."

"Sorun değil."

Koridorda aceleyle ilerlerim ve sabırsızlıkla asansörü beklerim.

Ve tabii ki, bugün yeterince zor geçmediğinden, kapılar nihayet açıldığında Roman'la karşılaştım. Ama yalnız değil. Donnie de dışarı çıkıyor. Buraya geldiğimden beri geçen aylarda, bana karşı en ufak bir sıcaklık göstermedi. Neyse ki etkileşimlerimiz sınırlı ve ekipmanı kaydetme konusunda titizim.

"Selam." Roman'ın gözleri bir an parladı, sonra kaşları çatıldı. "İyi misin, Le... Koç Forrester?"

Zorla gülümsüyorum. "İyi. Sadece okulda küçük bir acil durum." Onun yanından geçip asansöre giriyorum, bu etkileşime fazlasıyla ilgi gösteren Donnie'ye bakıyorum. Ya da belki paranoyak davranıyorum. "İyi öğleden sonraları." Kapı kapatma düğmesine basıyorum, Roman'ın endişeli ifadesini kesiyorum.

Dred'in bilmesi bir şey, ama ofisteki biri öğrenirse, başım büyük belaya girer.

Ancak, Fee ile olanlar yüzünden bununla ilgilenecek vaktim yok. Okul bittiğinde ben daha yeni varıyorum. En azından Callie hokey antrenmanına direkt otobüsle gidiyor, o yüzden şimdilik bir sorunu yok. Fee'nin son zamanlardaki endişe verici davranışları ve bunun sonucunda aldığı beş günlük uzaklaştırma cezası hakkında konuşmak için müdürün odasına götürülüyorum.

İlk kez değil, bunu halledip halledemeyeceğimi, kız kardeşlerimin vasisi olmak için yeterli olup olmadığını, tek yapacağımın onları mahvetmek olup olmadığını sorguluyorum. Umarım bir terapist benim mahvettiğim şeyleri düzeltebilir.

Yönetim ekibine her şeyi halledeceğime dair güvence verip Fee'yi arabaya bindiriyorum.

"Dağıtım amacıyla bulundurmak mı, Fee? Ne düşünüyordun sen?" Callie'nin hokey antrenmanına giderken direksiyonu sıkıca tutuyorum.

Kollarını kavuşturmuş, koltuğuna çökmüş ve kapüşonunu takmış. "O kadar da büyük bir mesele değil. Sanki uyuşturucu satıyormuşum gibi gösteriyorlar. Sadece elektronik sigara."

"Kapüşonunu indir de yüzünü görebileyim."

Dramatik bir şekilde iç çekiyor.

"Kapüşonu indir."

Kapüşonunu çekip çıkarır ama başını eğerek saçlarının yüzünü örtmesini sağlar.

"Bir tane vape olsaydı, bunu atlatabilirdim, ama sen *birkaç tane* taşıyordun. Yani ya arkadaşların seni bekçi olarak kullanıyor, ya da sen onları satmaya niyetlisin. Her ikisi de kötü. Hangisi?"

"Arkadaşlarım beni kullanmıyor," diye tersledi.

"O zaman satmayı planlıyordun." "Hayır! Aman Tanrım. Vape satmıyorum."

"O zaman neden arkadaşlarının tüm vape'lerini taşıyordun?"

"Çünkü biz böyle yapıyoruz. Bir kişi onları taşıyor ve her gün birbirimizle takas ediyoruz."

Yani sadece bir kişi sorumluluğu üstleniyor. Bu hem akıllıca hem de aptalca. "Ne zaman vape kullanmaya başladın?"

"Bu yıl."

"Sen dansçısın, Fee. Bu çok kötü bir alışkanlık."

Kafasını koltuğa vurur ve gözlerini devirir. "Vaazına ihtiyacım yok."

"Görünüşe göre ihtiyacın var, çünkü önümüzdeki beş gün okuldan uzaklaştırıldın! Bir sonraki duyuruya kadar evden çıkamazsın."

"Sen benim annem değilsin! Beni cezalandıramazsın!"

Kişisel bir şey olmadığını biliyorum, ama yine de canımı yakıyor. "Annen olmayabilirim, ama hoşuna gitse de gitmese de, senden ben sorumluyum. Sabıka kaydın olursa hayatın ne kadar zorlaşır, biliyor musun, Fee?"

"Onlar sadece vape!" diye bağırıyor.

Arena otoparkına girip bir yer buluyorum, park moduna geçip ona dönüyorum. "Bana bağırma. Şu anda hayatın senin için kolay olmadığını anlıyorum, ama bu kötü kararı senin için ben vermedim."

"Bizi Toronto'ya taşıyan sensin!"

"Sen de bu karara katılmıştın," diye hatırlatıyorum ona, sonra iç çekiyorum. "Bak, bu verimli bir konuşma değil. Ben sinirliyim, sen de sinirlisin. Ama okuldan uzaklaştırma cezası alıp, ceza almayacağını bekleyemezsin."

"Uzaklaştırma cezası zaten bir ceza."

"Uzaklaştırma, sonucun. Ceza ise uzaklaştırmanın sonucu." Motoru durdurdum. "Hadi."

"Ben burada kalıyorum."

"Dışarısı eksi on beş derece. Anahtarları bırakmayacağım ve beş dakika içinde donacaksın. Kendini bu duruma soktuğun için senin de mutsuz olduğunu anlıyorum, ama benimle aynı inatçı genlere sahip olduğun için hipotermi nedeniyle ölmene izin vermeyeceğim," diye bağırırım.

Çenesi titrer ve gözyaşlarını siler. "Bir dakika zaman ver, tamam mı?"

Onunla birlikte ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. "On dakika sonra geri gelip seni alacağım, o zamana kadar arenaya gelmezsen."

"Tamam."

Kapıyı açarım. "Şu anki seçimin hoşuma gitmeyebilir, ama seni seviyorum, Fee."

Hıçkırıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Birazdan seni kontrol edeceğim."

Onu arabada bırakıp içeri giriyorum, tuvalete uğrayıp kendimi toparlamak için bir dakika duruyorum. Tamamen çökmek üzereyim. Dred'i aramak istiyorum ama o işte ve Roman'ı aramak zaten başımın üstünde olan karmaşıklıkla daha da artıracak.

Kendimi toparlayıp tuvaletten çıkıyorum ve Callie'nin buz pistine gidiyorum. Ama oraya vardığımda Callie kalede değil. Kaleci kıyafetini bile giymemiş. Bunun yerine, yardımcı koçlardan biri olan Glenda Barton ile birlikte yedek kulübesinin arkasındaki tribünde oturuyor.

"Her şey yolunda mı?"

Glenda bana her şeyin yolunda *olmadığını* anlatan bir gülümseme attı. Callie kollarını kavuşturmuş, koltuğuna çökmüş oturuyordu. Ağlamak üzere gibi görünüyordu. Glenda onun koluna hafifçe vurdu ve sıranın sonunda benimle buluştu, beni koridorda onu takip etmem için işaret etti.

Ellerimi ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden onları ceketimin ceplerine sokuyorum. Ofisine vardığımızda, Glenda bunun uğraşmak istediği son şey gibi görünüyor.

"Callie ne yaptı?" Onun buz pistinden uzak kalmasının tek nedeni bu olabilir. Eğer bir şekilde yaralanmış olsaydı, Glenda beni kenara çekmezdi.

"Takım arkadaşlarından biriyle kavga etti," diyor Glenda. "Nasıl kavga etti?" diye soruyorum.

"Onu itti ve yere düştüğünde buzun üzerine bastırdı."

"Aman Tanrım. Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"O, Callie'ye sataşıyordu. Kesinlikle kabul edilemez şeyler söyledi ve bugün antrenmandan da çıkarıldı. Ama onu oradan çekmeseydik, ona vuracağından korkuyorduk."

"Çok üzüldüm." Callie birçok şey olabilir, ama şiddet eğilimli biri değildir.

"Ben de. Keşke olayı daha erken fark etseydik, kendimi çok kötü hissediyorum. Hokeyin Callie için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, ama fiziksel şiddete karşı sıfır toleransımız var."

"Anlıyorum. Ne kadar süre dışarıda kalacak?" Bu onun tek kaçış yolu ve ben onun bununla nasıl başa çıkacağını ve okul sonrası program olmadan bu süreyi nasıl geçireceğimi merak ediyorum.

"Üç antrenman."

"İzlemesine izin var mı?" diye soruyorum.

"Diğer oyuncudan önümüzdeki iki antrenman için evde kalmasını istiyoruz ve Callie'den de aynı şeyi yapmasını isteyeceğiz, sadece sakinleşmesi ve düşünmesi için. Ama ondan sonra, isterse tribünde oturarak takımı destekleyebilir."

En azından Fee evde olacak ve yardımcı olacak, bu da bir şey. "Tamam. Anlıyorum. Bunun için üzgünüm. Onunla konuşacağım."

"Başınızda çok iş olduğunu biliyorum. Aileniz için kolay bir durum olamaz."

"Şefkatiniz için teşekkür ederim, ama bu Callie'nin davranışını mazur göstermez. Bu tür etkileşimleri saldırganlık yerine sözlerle ele almanın önemini ona anlatacağım."

Callie'yi ve ekipmanlarını almak için buz pistine geri dönüyorum ve arabaya gidiyoruz.

Fee'nin aksine, o bana küstahça davranmıyor. Ben park yerinden geçerken yan gözle bana bakarak peşimden geliyor. Onları eve götürmem, cezalarını vermem ve kendi duygusal çöküntümü yaşamam gerekiyor.

Fee ön koltukta oturmuş, makyajla gözlerinin şişkinliğini gizlemeye çalışıyor. "Ben de tam içeri girecektim." Kaşlarını çatıyor. "Antrenman henüz bitmedi."

"Callie için bitti." Onu arka koltuğa yönlendirip sürücü tarafına geçiyorum.

"Ne oldu?" Fee, kapıyı arkamdan kapatırken soruyor.

"Callie kavga etti, bu yüzden birkaç gün hokey antrenmanına gitmeyecek."

"Ama o..."

Elimi kaldırırım. "Şimdi değil. Eve gidelim, sonra hallederiz."

Callie dudaklarını ısırır.

Motoru çalıştırıyorum ve bizi eve geri götürmeye odaklanıyorum. Bu iş beni çok aşıyor. Elektronik sigara içerken yakalanan bir genci ve takım arkadaşlarıyla kavga eden sekiz yaşındaki bir çocuğu nasıl idare edeceğimi hiç bilmiyorum.

Eve dönüş yolu gergin geçiyor. Her yerim kıvılcımlar saçıyor gibi. Babamın yardımını dokunmayacak. Ben henüz küçük bir çocukken New York'a taşınmıştı ve onu sadece tatillerde ve yazın bir ay boyunca görebiliyordum. Beni oradaki hokey kampına göndermişti ve onu ziyaret ettiğimde neredeyse tüm vaktimi buz pistinde geçiriyordum. Bana ebeveynlik yapmasına gerek yoktu. Sorun çıkarmak için çok meşguldüm.

Eve vardığımızda Callie olabildiğince sessizce ağlıyor ve Fee de pek iyi durumda değil. Callie'yi arka koltuktan indirmesine yardım ediyorum, ben de Callie'nin hokey ekipmanlarını alıyorum ve asansöre biniyoruz. Sessizlik boğazımı düğümliyor, bu kızları mahvettiğimden eminim. Başaramayacağımdan eminim. Baskı altında çökeceğimden eminim.

Telefonum yeni mesajlarla titriyor. "Siktir." Bu gece Vander Zee için strateji planlarını bitirmem gerekiyor.

Callie başını bana doğru çeviriyor.

Küfür ettiğim için özür dilemiyorum. Yorgunum, bunalmış durumdayım ve frenleri olmayan bir uçuruma doğru gittiğim için çok korkuyorum. Cebimden telefonumu çıkarıyorum. Babe Brigade sohbetinde yeni mesajlar var, bu normal, ama Roman'dan da yeni mesajlar var — biri bir saatten fazla önce, diğeri ise daha yeni.

ROMAN

Umarım her şey yolundadır. Müsait olduğunda mesaj at.

Ardından yeni mesaj geliyor:

ROMAN

Akşam yemeği gönderilmesini istersen, şehirdeki en iyi pizzacının numarası hızlı aramada kayıtlı.

Duygularımı kontrol etmeye çalışarak tavana bakıyorum. Dayanma sınırına gelmişken, o burada, çok tatlı ve düşünceli davranıyor.

"Lexi?"

"İyiyim," diye boğuk
bir sesle cevap
veriyorum. Hızlıca bir
cevap yazıyorum.

LEXİ

Burada her şey yolunda!

Kapıdan içeri girer girmez telefonum çalıyor. Tabii ki arayan Roman. "Bu aramayı cevaplamam lazım," diyorum kız kardeşlerime. "İkinizin de odalarınıza gitmenizi istiyorum. Bugün yaptığınız seçimleri konuşmaya hazır olduğumda sizi ararım." Onlar koridorda kaybolana kadar bekliyorum, sonra aramayı cevaplıyorum. "Selam."

"Sen asla ünlem işareti içeren mesajlar yazmazsın. Ne oldu?"

Ve bu, barajın yıkılması için yeterli. İlk hıçkırık kaçır, ağzımı avucumla kapatır ve koridordan koşarak yatak odama giderim. Kapıyı kapatıp kilitlerim ve kız kardeşlerimin ağladığını duymamaları için dolaba saklanırım.

"Lexi, meleşim, ben de geliyorum. Şimdi çıkıyorum. En fazla on beş dakikada orada olurum."

"Sen, sen, sen..."

"Tartışmayalım. Yola çıktım bile. Nefes al. Telefonu kapatmıyorum, bir dakika kadar çekim kötü olabilir, eğer bağlantı kesilirse

, otoparktan çıkar çıkmaz tekrar ararım. Benimle birlikte nefes al, tamam mı?" Dört'e kadar sayar ve tekrar bire iner.

Onun yatıştırıcı ses tonunu takip ettim. "Bu çok zor, Roman."

"Ne oldu? Kız kardeşlerin iyi mi?" diye sorar.

"Evet. Hayır. Onlar iyi, ama başa çıkamıyorlar. Ben de başa çıkamıyorum. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum," diye fısıldarım.

"Hemen geliyorum, tamam mı? Birlikte bir çözüm bulacağız." Bir araba çalışıyor. "Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin." Konuşmaya devam ediyor, her şeyin yoluna gireceğini ve bana yardım edeceğini söylüyor.

Duvarlarım yıkılıyor. Roman'ı buraya çağırmak yanlış bir şey. Ama ona ihtiyacım var. Bu yüzden yalan söyleyip iyi olacağımı söylemiyorum. O benim evime gelirken ben telefonda kalıyorum.

"Tamam. Geldim ve park ettim. Kapıyı aç, bir dakika içinde yukarı çıkarım."

BÖLÜM 26

LEXI

Dolabın zemininden kendimi kaldırıp Roman'ı içeri çağırmak için yeterince kendimi kontrol edebiliyorum. Kapıyı açtığımda, bana bir bakış atıyor, içeri giriyor ve beni güçlü, sıcak kollarının arasına alıyor. "Ben yanımdayım. Ne olursa olsun, bir çözüm buluruz."

Ceketini sıkıca tutuyorum ve sanki beni batmaktan alıkoyabilirmiş gibi, hayatım pahasına ona tutunuyorum. Sanki o, çalkantılı sularda bir can simidiymiş gibi. Sanki sonunda savunmasız olmaya izin verilmiş gibi. Onunla birlikteyken, her zaman güçlü ve kontrol sahibi olmak zorunda değilim. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Onları hayal kırıklığına uğratiyorum."

"Oh, meleğim, hayır, başarısız değilsin." Çenemi yukarı kaldırdı. "Bana ne olduğunu anlat. Neler oluyor?"

Nefes nefese ve hıçkırarak tüm hikayeyi anlatıyorum.

"Bu, başarısız olduğun anlamına gelmiyor. Bu, ebeveynlerini kaybetmiş iki çocuğun duygularını nasıl kontrol edeceklerini bilemedikleri için zorlandıkları anlamına geliyor. Onları buraya getirip konuşalım mı?"

"Beni bu halde görmemeleri lazım." Gözyaşlarımı silerim.

"Evet, yapabilirler ve yapmalılar da. Sen de acı çekiyorsun. Sen onların ebeveyni değilsin, kız kardeşisin ve bunun senin için de onlar için olduğu kadar zor olduğunu anlamaları gerekiyor. Senin üzgün olduğunu görmeleri sorun değil. Bu, aranızdaki bağı güçlendirir ve iyileşmenizi sağlar." Dudaklarını alnıma bastırdı, sonra beni oturma odasına götürdü.

Kanepeye oturuyorum, o da önümde çömeliyor, elleri dizlerimin üzerinde. O gerçekten inanılmaz biri. Durum gerektirdiğinde nazik ve kibar, işine ve... diğer şeylere gelince son derece odaklanmış ve acımasızca yetkin. Bu durumu nasıl idare edeceğini

ve beni nasıl sakinleştireceğini biliyor. Her geçen gün ona daha da aşık oluyorum ve bunu durdurmak için elimden hiçbir şey gelmiyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Ne için?" Saçımı kulağımın arkasına koyuyor.

Birçok şey için, onu otelin yatağında uyurken veda etmeden terk ettiğim sabahı başlatarak. "Bu kadar berbat olduğum için. Seni bu duruma sürüklediğim için."

"Kimse beni buraya sürüklemedi. Ben seni aradım. Gelebilir miyim diye sormadım, geleceğimi söyledim. Ne olursa olsun gelecektim, Lexi. Senden uzak durmak, profesyonel görünmek, bunları *senin için* yapıyorum, kendim için değil. Ama sen acı çekiyorsan, bu çizgiyi koruyamam. Korumayacağım da. Ve bunun sonuçlarına katlanacağım, çünkü ihtiyacın olduğunda yanında olmamak benim için dayanılmaz bir şey."

"Neden bu kadar harika olmak zorundasın?" Alt dudağım titriyor. "Neden?"

Bana bir mendil uzatıyor.

"Sana ihtiyaç duymamak için çok uğraşıyorum, Roman."

Yanağımı okşadı. "Çünkü sen her zaman güçlü olmak zorundasın. Birine ihtiyaç duymak normal. Bunu senin ortaya çıkmaya kadar anlayamadım."

Derin bir nefes alıyorum. Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, ama kelimeler ağızımdan çıkmıyor.

"Sen duygusal bir kasırga içinde olmadığında, daha sonra bunu çözebiliriz."

Gülüyorum, o da gülümsüyor.

"Kızlarla ilgilenmeye hazır olduğunda bana haber ver." Başımı sallıyorum. "Hazırım."

"Başarabilirsin Lexi. Birkaç derin nefes al. Ben Callie ve Fee'yi getireyim. Seni ağlarken görmeleri sorun değil." Yanağıma bir öpücük kondurup ayağa kalkar.

Onun koridorda yürüdüğünü izlerken, kız kardeşlerim kapılarını çaldığında ne düşüneceklerini merak ediyorum. Sanırım yakında öğreneceğim. Bir dakika sonra Fee ve Callie ile birlikte geri dönüyor. İkisi de ağlamış gibi görünüyor ve gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Lexi?" Callie koşarak geliyor. "Özür dilerim! Seni ağlatmak istemedim!" Gözyaşları yeniden akmaya başlıyor.

Fee başını eğiyor ve saçlarının arasından bize bakıyor. Elimi uzatıyorum ve o da diğer tarafa geliyor. Sonra hepimiz kollar ve gözyaşları içinde kalıyoruz. Roman, ara sıra kullanılan sandalyelerden birine oturuyor. Çok sakın, soğukkanlı ve tamamen kontrolü elinde tutuyor.

—çekiştiğimiz zamanlardaki halinin tam tersi. Ama onun tüm bu yönleri, son birkaç ayda tanıdığım tüm halleri, benim çaresizce birlikte olmak istediğim bir adamı yaratıyor.

Aşık olma aşamasını geçtim. Aşık oldum. Bu farkındalık beni ayıklaştırıyor. Ve mahvediyor. Ama bunu geri almak istemiyorum. O buradayken, bizi parçalanmaktan korumaya çalışırken değil. Sonunda gözyaşları durur.

İnterkom çalar.

Kaşlarımı çatıyorum ve kızlar şaşkın görünüyor.

"Yemek geldi," diyor Roman. "Herkes üzgün ve açken verimli bir konuşma yapmak zor." Kapıyı açmak için izin istiyor.

"Onu gerçekten çok seviyorum," diyor

Callie. "Ben de," diye fısıldıyorum.

"Ben de. O burada olduğu için babamı biraz daha az özlüyorum," diye itiraf eder Fee.

Ve kalbim yeniden ikiye bölünür.

Roman pizza, kemiksiz tavuk kanadı ve çift çikolatalı keklerle geri döner. Kızlar masayı hazırlamaya yardım eder ve yemeğe başlarlar. Roman elbette hepimizin en sevdiği şeyleri bilir. Çünkü dikkatlidir. Çünkü önemsiyor.

"Tamam, bugün herkesin gözyaşlarına boğulmasına neden olan olayı konuşalım," diyor Roman, hepimiz yemeğimizi aldıktan sonra.

"Başkalarından duyduğum şeyleri değil, sizin bakış açınızı duymak istiyorum," diye ekliyorum.

Callie derin bir nefes alır. "Eddie bana çok fazla sataşıyor. Kaleci olmak istiyor ama yeterince iyi değil. İlk başta gol yediğimde bana laflar ediyordu ama son zamanlarda başka şeyler de söylemeye başladı."

"Ne tür şeyler?" diye soruyorum.

Başını eğip ekmeğin kenarındaki yanmış peyniri alır. "Ailem olmadığı ve bana acıdıkları için beni kaleci yaptıkları hakkında."

"Bunu koçlarına söyledin mi?" Roman, o muhteşem kalbi ile masayı devirmek ister gibi görünüyor.

Callie başını sallar.

"Neden?" diye soruyorum.

"Çünkü takımımın önünde ağlamak istemiyorum. O yüzden yatak odama gidene kadar içime atıyorum, sonra duygularımı dışarı çıkarıyorum," diye itiraf ediyor yumuşak bir sesle. "Ama bugün yanlış bir şekilde dışa vurduğum ve şimdi başım belada."

Midem burkuluyor ve kalbim sıkışıyor. Bu zavallı küçük kız kendini tutmaya çalışıyor ve ben bunun farkında bile değildim. "Bunu koçlarınla paylaşabilirim Callie. Neler olduğunu bilmeleri gerekir."

"Durumun daha da kötüye gitmesini istemiyorum," diyor Callie.

"Buz üzerinde çok dengeli davrandın," diye onu teselli ediyorum, Roman'a bakarak ondan destek ve güvence arıyorum, çünkü bu konuda çok yeniyim ve o benim sahip olmadığım deneyime sahip.

O da onaylayarak başını sallar. "Kaleciysen bu önemli bir görevdir."

Callie pizzasından bir pepperoni koparır. "Sen asla soğukkanlılığını kaybetmezsin."

"Yıllarca pratik yaptım," diye hatırlatıyor ona. "Ve bazen soğukkanlılığımı kaybediyorum. Lexi'ye sor. Bu sezon antrenmanlarda bana birden fazla kez ders vermek zorunda kaldı."

"Gerçekten mi?" Callie'nin gözleri fal taşı gibi açılır.

"Birkaç kez, elbette. Kimse mükemmel değildir," diye açıklıyorum. "Takımdaki yerini hak ettiğini kanıtlamak istediğini anlıyorum, Callie, ve bu çocuk senin istediği pozisyona sahip olduğun için kıskanıyor. Ama koçlarına söylememek, onun yaptığının doğru olduğunu düşündüğü anlamına gelir, ama doğru değil."

"Beni o kadar kızdırıyor ki ağlamak istiyorum," diyor.

"Takım arkadaşların ailenin bir parçası gibi olmalı, bu yüzden onların önünde ağlaman normal," diye açıklıyorum.

"Gözyaşları seni insan yapar. Hepimiz ağlarız," diye ekliyor Roman.

"Sen bile mi?"

"Evet. Ben bile." Roman dikkatini Fee'ye çevirir. "Sıra sende." O sandalyesine çöker. "Lexi sana anlatabilir."

"Senin versiyonunu duymayı tercih ederiz," diye ısrar ederim. Bunu birlikte yapacak bir partnerimin olması çok daha az stresli. Ağzımdan çıkan her kelimeyi tekrar tekrar düşünmek zorunda hissetmiyorum. Ve gerekirse Roman'ın konuyu yönlendireceğine güveniyorum.

Pizzasını tabağına koyar ve bana yalvaran bir bakış atar.

Kafamı sallarım. "Neden olanları açıklamak istemiyorsun?"

"Çünkü kendimi aptal hissediyorum."

"Callie, ranch sosun var mı?" diye sordu Roman.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor ve pepperonileri pizzasının bir ucuna diziliyor. Her zaman yaptığı şey bu.

"Buzdolabını kontrol eder misin lütfen?" diye sorar.

"Tamam." Sandalyesinden kalkıp mutfaka doğru yönelir. Roman, Peggy'nin duyamayacağı bir mesafeye gelene kadar bekler, sonra sesini alçaltarak Fee'ye seslenir. "Senin yaşındayken, lisedeki kız arkadaşımı hamile bırakmıştım çünkü ikimiz de doğum kontrol haplarının üzerindeki küçük yazıları okumayı akıl edememiştik. Yani, hayatında ne kadar büyük bir değişiklik yaptığını düşünürsen düşün, eminim ben senden daha kötüsünü yapmışımdır. Şimdi, Peggy bana başıma gelen en iyi şey. Onu dünyaya getirmemi asla değiştirmezdim, ama onu dünyaya getirmeden önce on yıl daha yaşlı ve çok daha yerleşik bir hayatım olsaydı, onun için kesinlikle daha iyi olurdu. Ancak, işler öyle gitmedi."

Onu daha sevimli bulabileceğimi sanmıyordum, ama bu kesinlikle en iyisi.

Fee burnunu kırıştırdı. "Hammer doğduğunda benim yaşımda mıydın?"

"On sekiz yaşındaydım. Askere alınmıştım. Oldukça hareketli bir yıldır." Geriye yaslanıp kollarını kavuşturur. "Şüpheli seçimler için söz sırası sende. Bakalım beni geçebilecek misin."

"Arkadaşlarımdan tüm elektronik sigaraları sırt çantamda yakalandım."

Roman çenesini yumruğuna dayadı. "Neden tüm arkadaşlarının elektronik sigaralarını sırt çantanda taşıyordun?"

Bu, eski "sözünü tekrar et" numarası. Kız utangaç bir şekilde "Çünkü ben bir aptalım" der.

"Tekrar dene."

Kız iç çeker. "Çünkü uyum sağlamak istedim."

"Peki şimdi uyum sağladın mı?" O bu konuda çok sakin. Hiç telaşlanmıyor.

Onu bu halde görmek beni heyecanlandırmamalı, özellikle de bu şartlar altında, ama lanet olsun, bu konuda çok iyi.

Kız tabağına odaklanır. "Sadece, gruptaki kızlardan biri mesaj attı, hala onların eşyaları bende mi diye sormak için."

"Onlar bir grup pislik gibi görünüyorlar, iyi arkadaşlar gibi değil," diyor Roman.

"Değiller." Kız iç çekiyor. "Artık nereye ait olduğumu bilmiyorum. Eski okulumu bırakmak istedim çünkü ben, göl kenarında anne babasını kaybeden kızdım. Şimdi ise elektronik sigarayla yakalanan kıyım."

"İşte ranch sosu!" Callie koltuğuna geri oturur.

"Teşekkürler, evlat." Roman göz kırpar, sonra Fee'ye bakar. "Neden kendin gibi davranmıyorsun?"

"Artık onun kim olduğunu bile bilmiyorum! İnternetteki hayran arkadaşlarım dışında, okuldaki insanların yeni arkadaşlara yer açmak istediklerini bile hissetmiyorum. Bence o çocuklar sadece ben seninle ve Terror'daki diğer çocuklarla takılabildiğim için benimle arkadaş olmak istiyorlar. Hafta sonlarını veya kiminle olduğumu övünüyormuşum gibi görünmeden konuşamıyorum. Tally anlıyor ama başka kimse anlamıyor ve o zaten üniversitede, bu yüzden her zaman takılamıyoruz. Zaten tüm vaktini bir lise öğrencisiyle geçirmek istemiyor. Bu benim son yılım ve her şey zor, eğlenceli olmasını istiyordum ama tam tersi oluyor." Balon gibi sönyör.

"Tally, son iki yıldır kıyım ve diğer Terror kadınlarıyla takılıyor. Geçen yıl lise son sınıftaydı ve yakında yirmi iki yaşına girecek olan kıyım onunla çok zaman geçirdi. Çok isteyerek. Eğer orada kendini en rahat hissediyorsan, seni seve seve kabul ederler. Rix, Peggy ve Tally durumunu anlıyorlar ve seni olduğun gibi kabul eden insanlarla vakit geçirmek istemen çok normal."

"Tek istediğim bu. İnsanların beni anlaması." Fee bana dönüyor. "Seni seviyorum ve Callie ile benimle birlikte yaşamamıza izin verdiğin için çok minnettarım, ama işler çok farklı. Artık sadece kardeşim değilsin. Sonra taşındık ve yeni bir başlangıç yapmak istedim, ama bazen ne yapacağımı bilemiyorum."

bu yeni işin yüzünden zaten stresli olduğunu biliyorum ve sana sorunlarımı yükleyerek stresi daha da artırmak istemedim."

"Zor bir dönemden geçerken benimle konuşmak, sorunlarını bana yüklemek anlamına gelmez. Ben ikiniz için de buradayım," diye onu teselli ediyorum. "İlişkimizin çok değiştiğini biliyorum, ama her zaman yardım etmek ve dinlemek için burada olacağım. Roman haklı, Terror kızları harika ve onlarla daha fazla zaman geçirmek istiyorsan, bunu gerçekleştirebiliriz."

"Bence sen ve Peggy, sandığından daha fazla ortak yönünüz var," diyor Roman.

"Gerçekten mi? Nasıl?" diye sorar Fee.

Roman, Peggy'nin altı yaşındayken onunla yaşamaya başladığını ve temelde kendisi ve takım tarafından yetiştirildiğini anlatır. Peggy'nin tam velayetini aldıktan sonra, ailesi olan birçok yaşlı oyuncuyla takılmaya başladı, çünkü bu daha mantıklıydı. Söylediği her kelime, paylaştığı her hikaye, kız kardeşlerimle kurduğu her bağ, onu kalbime daha da yakınlaştırıyor.

"Peggy hiç başını belaya soktu mu?" diye sorar Fee.

"Herkes başını belaya sokar. Önemli olan hatalarından ders çıkarmaktır," diye cevaplar Roman.

"Onu cezalandırdın mı?" diye sorar Callie, gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Duruma göre değişirdi. Bazen ona cezasının ne olması gerektiğini sorardım."

Kızlar bana bakar. "Sizce bunu denemeli miyiz?" diye sorarım. Birbirlerine bakarlar.

"Denemeye değer," diyor Roman.

Sonuçta, kendilerine benim hiç olmayacağım kadar sert davranıyorlar. Sonunda, saat geç olduğu için onları odalarına gönderiyorum. Callie'nin yatması gerekiyor ve Fee'nin ödevi var. Callie tüm bu duygusal olaylardan yorgun düşmüş, bu yüzden tek bir hikayeye uykuya dalıyor.

"Neden sihirli birisin?" diye soruyorum Roman'a, mutfağa döndüğümde artıkları kaldırılmış ve bulaşıklar yıkanmış olduğunu görünce.

"Bu ortamda bir kız çocuğu yetiştirme deneyimim var. Ve itiraf ediyorum, onlara karşı gücümü kullandım, bu da işi kolaylaştırdı. Ama sen harika bir iş çıkardın. Başarısız değilsin, Lexi. İçgüdülerin çok doğru ve onları çok seviyorsun. En önemli olan da bu." Kalçasını tezgaha dayadı. "Ama bir sorum var, kişisel bir soru."

"Tamam."

"Kızlar hiç terapiye gittiler mi?"

"Onlar yas danışmanlığı aldılar, ama ikisi de devam etmedi," diye itiraf ediyorum. İlk yıl çok zordu. Çok farklı yönleri çekiliyordum ve ikisi de yas danışmanı ile gerçekten bağ kuramadı.

"Harika bir terapistin adını biliyorum. Peggy yıllardır ona gidiyor ve çocuklarla çok iyi anlaşıyor. Sigortanız da iyi. Arkadaşları veya sizden başka birine danışabilmeleri onlar için yararlı olabilir."

İç çekiyorum. "Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Öneririm." Son zamanlarda bu konu çok aklımda, sadece onlar için değil, benim için de. Niagara'da birine görünüyordu, ama Toronto'ya taşındığımdan beri görmedim.

"Seni sevdiklerini biliyorlar," diyor. "Ve sana hayranlar." Ellerini kollarımda yukarı aşağı gezdiriyor.

"Teşekkürler. Bu çok zor. Bozuk plak gibi konuşuyorum." Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Kahretsin. Vander Zee için bitirmem gereken bir strateji planım var ve saat sekizi geçti bile. Ayrılmadan önce bitirmem gerekiyordu ama sonra tüm bunlar oldu."

"Sana yardım edebilirim."

"Bu gece zaten fazlasıyla yardım ettin."

Bana bakıyor ve bakışlarının yoğunluğu dizlerimi titretir. "Zaten buradayım ve yirmi yıllık buz pateni tecrübem var. Bu durumda benden yararlanman sorun değil."

Sırtarak göz kırpar.

Gülerek elimi kaldırıp onun yüzünü kapatıyorum. "Kendine hakim olmalısın, bana öyle bakmamalısın."

Parmakları benim parmaklarımı kavrar ve avucumu göğsüme bastırır. "Beni ofisine götür, Koç."

"Tamam, Kaleci."

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkarır ve dudakları kulağıma değene kadar eğilir. "Tüm kötü *davranışlarını* takip ettiğimi biliyorsun

davranışlarını takip ettiğimi biliyorsun, böylece sezon bittiğinde cezalarını tek tek verebileyim."

"Sabırsızlıkla beklediğim şeyler," diye mırıldanarak ofisimin kapısını açtım. Böyle baş başa kaldığımızda kendimi kaybetmemek çok zor.

İçeri girerken kaşlarını çattı. "Burası depo odası, ofis değil."

İkimiz burada dururken dönmek için fazla yer yok, özellikle de Roman çok uzun ve geniş olduğu için. "Oturma odasında ya da yatak odamda çalışmaktan daha iyi." Yönetici koltuğuna hafifçe vuruyorum. "Otur."

"Peki ya sen?"

"Masamın altında sallanan bir tabure var." Onu dışarı çekiyorum. Alt kısmı yuvarlak ve bazen sandalyede istediğimden daha fazla saat geçirdiğimde kullanıyorum.

"Ben tabureyi alayım, sen koltuğa otur." Oturmam için işaret ediyor. Yüzündeki ifade tartışmaya yer bırakmıyor.

O taburenin yanında ne kadar küçük görüldüğü neredeyse komik. Ben strateji planını açarken, o da yakına yaklaşıyor, bir kolunu sandalyemin arkasına uzatıyor ve ben Roman'ın ne kadar yakın olduğuna odaklanmamaya çalışıyorum.

Fareyi ele geçirip belgeyi kaydırıyor. "Bu harika, Lexi. Herkesin güçlü yanlarından yararlanıyorsun, çaylak oyunculara buzda zaman tanıyorsun, deneyimli oyuncuları rotasyona sokarak hatların dengeli olmasını sağlıyorsun. Bu birinci sınıf bir strateji planı. Sadece birkaç küçük düzeltme yapman yeterli, sonra hazırsın."

Onun övgüsü kalbimi hızlandırıyor. Gelecek sezon onunla yalnız kalmaktan endişelenmeme gerek kalmayacak. Bunu her zaman birlikte yapabiliriz. O her açıdan benim ortağım olabilir. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Ona dönüp bakıyorum.

"Sen bunu başarabilirsin," diye beni cesaretlendirir.

"Bunu senden duymak çok güzel," diye itiraf ediyorum.

Yüzündeki ifade yumuşar. "Sen harikasın Lexi. Buz üzerinde doğuştan bir lider. Terror'daki son yılmda senin yükselişine tanık olmak benim için büyük bir onur. Bu senin için sadece bir başlangıç."

"Sen olmasan bunların hiçbirini yapamazdım," diye fısıldıyorum.

"Yapabilirdin ve yaptın da." Bakışları ısınır. "Ve seni sürekli becermek istemeseydim, senin gerçekten parladığını görmek için yanında kalamadığımı için üzülürdüm."

Nefesim bir anda kesilir. Çok yakınız. Birkaç santim uzaklıktayız. İkimizden biri eğilse, aramızdaki vahşi, durmak bilmeyen kimyayı kontrol altına alabiliriz. Ama yapamayız. Bir daha yapamayız.

Gözleri kapanır. "Siktir. Üzgünüm. En iyi halimle davranmakta pek başarılı değilim." Pozisyonunu değiştirir, kolunu sandalyemin arkasından çeker ve ekrana yeniden odaklanır. "Üçüncü periyotta önde olursak planın nedir?"

Profesyonel moduna geri dönmek biraz zaman alıyor. "Önde olursak Ryker'ı oyuna sok, Palaniappa ve Grace'i Madden ile aynı hatta oynat ki en iyi gol şansı ve en güçlü savunma olsun."

"Mükemmel. Akıllıca bir strateji. Takımın güçlü yanlarına uygun." Gülümsemesi güzel ve onaylayıcı, içimdeki en muhtaç yerleri harekete geçiriyor.

"Teşekkürler." Onun gururu içimdeki en derin korkuları yatıştırıyor. Kendimi yetenekli, güçlü ve yolumdan emin hissetmemi sağlıyor.

"Gördün mü? Benim yardımımıza ihtiyacın yoktu. İçgüdülerine güven."

"Ama fikir alışverişinde bulunabileceğim birinin olması güzel. Ve senin burada olman daha da güzel." Strateji planında bazı değişiklikler yapıp Vander Zee'ye e-posta ile gönderiyorum.

Roman ayağa kalkar ve elini uzatarak beni ayağa kaldırır. Kollarını bana dolandır, ben de aynısını yaparım. Uzun süre öylece dururuz, ikimiz de birbirimizi bırakmak istemiyoruz. Dudaklarını başımın üstünde hissediyorum. "Gitmem gerek."

"Biliyorum. Seni dışarıya kadar geçirebilirim."

Yüzümü ellerinin arasına alır, gözleri yüzümde ateşli bir şekilde dolaşır. "Gitmesen daha iyi."

"İyi misin?"

"Özdenetimim sınırına ulaştım. Senin yanında duvarlar örmek zorunda kalmayacağım günleri sayıyorum. Uslu bir kız ol ve kapının kapandığını duyana kadar bekle." Dudaklarını alnıma bastırıyor. "İyi geceler, meleğim."

"İyi geceler, Roman. Her şey için teşekkür ederim."

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim." Beni ofisimde bırakıp gider, kalbim göğsümde çarpmaya devam eder, vücudum ağrır. Yine de sınırı aşmadık. Bu bir zafer gibi hissettirmeli, ama tek yaptığı, sezonun sonuna kadar dayanabilirsek neler olabileceğini özlemle beklememi sağlamak.

BÖLÜM 27

ROMAN

"Alex, seni görmek çok güzel."

"Benimle görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkürler." Hokey efsanesi ve büyük ilham kaynağı Alex Waters, Hollis'in penthouse dairesine girer.

"Benim için bir onur." Hollis elini sıkar.

"Merhaba. Ben Aurora, Roman'ın kızı ve Hollis'in kız arkadaşı. Geçen yıl galada tanışmıştık." Peggy heyecandan adeta titriyor.

Alex'in gülümsemesi genişler. "Hatırlıyorum. Çok eğlenceli bir etkinlikti. Karım ve kızım Lavender haftalarca bundan bahsettiler. Bu yıl da katılmayı sabırsızlıkla bekliyoruz."

"Geri geleceğiniz için çok heyecanlıyız! Siz rahatınıza bakın, ben ikramları getireyim." Mutfağa doğru uçar gibi gider.

"O büyük bir hayranı." Hollis bizi penthouse'dan geçerek oturma odasına götürdü.

Kurtardığı tekir kedileri Postie ve Malone bizi karşılamaya gelir. Alex sandalyelerden birine oturur ve Postie hemen koltuğun koluna atlayarak sevilmek ister.

"Bu adam biraz aşık," diye uyarıyor Hollis.

"Kedileri severim." Postie'nin kafasını okşuyor.

"Sadece koluna tırmanmasına izin verme. Onu kız arkadaşı gibi davranır." Gülmemi saklamak için öksürürüm ve diğer sandalyeye otururum.

"Bunu bilmek iyi oldu." Alex hiç de şaşırılmış görünmüyor. Karısının röportajlarda söylediği bazı şeyleri okuduğum için, onun pek bir şeye şaşırmadığını düşünüyorum.

"Aurora'ya yardım etmeye gidiyorum. Biraz abarttı." Hollis izin isteyerek ayrılır.

"Geçen yılki galada birlikte miydiler?" diye sorar Alex.

"Henüz kamuoyuna açıklamadılar." Kol dayanağına hafifçe vuruyorum. "Ailen nasıl? Çocukların nasıl?"

"Harikalar. Lavender New York'u çok seviyor ve oğlum Maverick gerçekten bir adım öne çıkıp Hokey Akademisi'nde aktif bir rol üstlendi. En küçük oğlum doktora yapıyor ve bu bahar evlenecek. En büyük oğlumun Batı Kıyısı'ndan sıkılıp torunumla birlikte buraya taşınmasını bekliyorum."

"Bu kolay olamaz." Peggy'nin ülkenin diğer ucunda olduğunu hayal edemiyorum. Zara ile yaşarken ve benimle tam zamanlı kalmaya başlamadan önce birkaç yıl boyunca taşınmaları yeterince zordu.

"Onları sık sık ziyaret ediyoruz. Ama yalan söylemeyeceğim, herkesin daha yakınımda olmasını çok isterdim," diye cevaplıyor Alex.

Hollis ve Peggy, şarküteri tabağı ve kahve, bira, maden suyu ve soda gibi çeşitli içeceklerle geri dönerler.

"Her şeyi yapacağın konusunda şaka yapmıyormuşsun," diyor Alex. "Bu harika görünüyor."

"Sorun değil!" Peggy içecek tepsisini sehpaye koyar. "Sizi yalnız bırakayım."

Hollis elini tutar. "Kalabilirsin prenses." "Emin misin?"

"Hoş geldin," diye onaylar Alex.

Ona cesaret verici bir gülümseme atıyorum. O ve Hollis kanepeye oturuyorlar.

"Hokey Akademisi için planlarınız beni heyecanlandırıyor," diyorum.

"Birkaç yıldır genişleme fikrini tartışıyoruz." Alex, Postie eline kafa attığında onu okşar. "Ben buradan çok uzak olmayan bir yerde büyüdüm."

"Guelph'te," diye ekliyor Peggy.

"Doğru." Alex, spor yorumcusu gülümsemesini kızıma yöneltir. "Ailem hala orada yaşıyor. Pearl Lake'i ziyaret etmeyi çok seviyorlar, ama yaşılanıyorlar ve ben onlarla daha kolay vakit geçirebilmek istiyorum."

Burada bir uydu kampüs açmak, bunu başarmak ve programı büyütmek için harika bir yol."

"Buna kesinlikle talep var." Buralarda hokey kampları çabucak doluyor.

"Evet, var. Ama bunun işe yaraması için Pearl Lake'teki ekibimle aynı tutkuya sahip bir kadroya ihtiyacım var. Roman, bu yıl emekli olacağını biliyorum ve Hollis, sözleşmen sona eriyor, ancak Toronto'nun uzatmak isteyeceğinden eminim. Ama farklı bir yöne gitmeye karar verirseniz, sizi işe almak isteriz. Baskı yok. Sadece düşünmeniz gereken bir seçenek."

"Hangi pozisyonları doldurmak istiyorsunuz?" diye soruyorum.

"İşe alım, yönetim, koçluk. Tam bir kadroya ihtiyacımız olacak. Bazıları zaten hazır, ama mümkün olduğunca büyümeye hazırlıklı olmak istiyoruz," diyor Alex.

"Kulağa harika geliyor." Peggy, Hollis'in koluna sarılır.

Bu tam da umduğum şey. "Gelecek vaat eden oyuncuları profesyonellere hazırlamak isterim." Lexi Terror'da kalabilir ve biz de bürokratik engeller olmadan birlikte olabiliriz.

"Bu kesinlikle düşüneceğim bir şey," diyor Hollis. "Ciddi bir sakatlık geçirmenin nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz. Vücudumu zaten yeterince tehlikeye attım, daha fazla tehlikeye atmayacağım."

"Anlıyorum," diyor Alex başını sallayarak. "Sezon sonunda ikiniz de ayrılırsanız, takım için büyük bir değişiklik olacak."

"Ryker benim yerimi almaya hazır," diyorum.

"Benim ayrılmamla bir çaylak daha fazla buz zamanı kazanacak," diye ekliyor Hollis. "Belki Fielding ve Vander Zee, Quinn Romero'yu almaya ilgi duyabilirler," diye düşünür Alex.

"O çocuk yetenekli. Onu henüz kadroda görmemiş olmama şaşırdım." O, hokeyin bir başka efsanesi ve Alex'in iyi arkadaşlarından biri olan Lance Romero'nun oğlu.

"Umarım olur. Onu Hokey Akademisi'ndeki takımıma alırdım, ama o yeteneğin boşa gitmesini görmek istemem."

"Katılıyorum." Zihnim çoktan çalışmaya başladı. "Koç ekibini ne zaman kurmayı planlıyorsun?"

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi, ama sezonun ortasında olduğunun farkındayım."

"Sezon bitmeden başlamayı mı istiyorsun?" diye ısrar ediyorum. Bu, ihtiyacım olan bahane olabilir.

"Koçlukla ilgileniyorsan, seni bekleriz. Seni baş kaleci koçumuz olarak görmek, programımız için harika olur." Alex, Postie'nin kafasını okşamaya devam ediyor. Aksi takdirde, tokatlanacak.

"Lise ve üniversite yaz programı var mı?" Kol dayanağına hafifçe vuruyorum.

"Doğru. Üniversite programı Mayıs başında, lise programı ise Temmuz başında başlıyor," diye cevaplar Alex.

Hollis'e bakıyorum. "Ryker playoffları halledebilir."

Peggy'nin gözleri parlar. "Sezon bitmeden emekli olamazsın."

Kapının çalınması beni cevap vermekten kurtarır.

"Ben açayım." Peggy odayı geçerek bana bakıyor.

Ona güven verici bir gülümseme atarım, ama aslında tam da bunu düşünüyordum.

"Programdan mezun olan bazı öğrenciler selam vermek istedi," diye açıklıyor Hollis.

Alex sırtıyor. "Şehirdeyken bazı çocukları görmeyi umuyordum."

Tristan, Flip ve Dallas penthouse'a girerler, Rix ise Peggy ile birlikte onların arkasında kalır.

Rix, Alex'i görünce durur ve Peggy'nin kolunu tutar. "Oh! Aman Tanrım."

Tristan kaşlarını çatıp omzunun üzerinden bakar. "İyi misin Bea?" "Hemen dönerim! Alex Waters süt reklamımı almam lazım!" dönüp kapıya doğru yönelir.

"Ne demek istiyor?" Tristan'ın kaşları daha da çatılır. "Chicago'da oynarken süt reklamı yapmamış mıydın?"

"Evet. Ama o çok uzun zaman önceydi," diyor Alex.

"Evet. Ama o çok uzun zaman önceydi," diyor Alex. "O dergi onda," diyor Peggy yardımsever bir şekilde.

"Ne zamandan beri?" diye sorar Tristan.

Peggy omuz silker. "Bilmiyorum. Ama onu korumak için plastik bir kılıfa koydu."

"Huh." Tristan çenesini ovuşturur.

Öğleden sonrasını Alex ile sohbet ederek geçiriyoruz. Çocuklar Hokey Akademisi'ni yad ederken, Alex burada ikinci bir kampüs açma planından bahsediyor. Sonunda Connor ile geç öğle yemeği randevusu olduğunu söyleyerek izin istiyor. Onu da davet ettik, ama o ve Flip şu anda iyi anlaşıyorlar ve geçmiş kurtulamak istemedi.

"Wills bunu kaçırdığı için çok üzülecek." Dallas biranın kapağını açar. "Ne harika bir fırsat."

"Callie yeterince büyüdüğünde yazını orada geçirebilir!" Peggy kolumu tutar. "Seni koçu olarak görmekten çok hoşlanacaktır."

"Onu eğitmek isterim." Becerilerini geliştirmesine yardımcı olmak çok tatmin edici olurdu.

"Doğum günü yaklaşıyor mu?" diye sorar Tristan.

"Eminim haklısın." Aslında eminim. Lexi'nin takviminde işaretli, geçen hafta oradayken gördüm.

"Onun için büyük bir şey planlamalıyız," diyor Tristan. "Bu, ebeveynleri olmadan geçirdiği ikinci doğum günü. Unutulmaz bir şey olmalı."

"Bir liste yapalım." Rix telefonunu çıkarır.

"Dizüstü bilgisayarımı alayım, bir hesap tablosu oluşturalım." Peggy koridora koşar ve bir dakika sonra dizüstü bilgisayarı açık olarak geri döner.

Sonraki yarım saat boyunca fikirlerimizi paylaşıp, listeler yapar, görevler dağıtır ve her şeyi organize ederiz. Tristan, doğum günü kutlamaları konusunda her zamanki gibi elinden geleni yapmaya karardır. Callie'nin sevdiği şeyleri ne kadar iyi bildiğimi belli etmemek için liderliği ona bırakırım.

Tüm görevler dağıtıldıktan sonra, dağıldık ve Lexi'ye mesaj attım. O, Callie ile hokey antrenmanındaydı, ben de SUV'uma atladım.

Lexi'nin izniyle, Callie o çocuğun üzerine atladıktan sonraki gün arenaya uğradım ve koçlarla konuştum. Sonra Callie, koçlar ve söz konusu çocuk arasında bir tartışma yapmalarına aracılık ettim. Çocuğun gözleri sanki her an kafasından düşecekmiş gibi görünüyordu. İzlenim bırakmak için hokey şöhretimi kullanmaktan çekinmem.

Lexi, Fee'nin müdür yardımcısını ararken ben de yanında oturdum. Okulun, anne babasını kaybetmiş yeni bir öğrenciyi kontrol etme ve geçiş sürecinde ona destek olma sorumluluğu hakkında samimi bir tartışma yaptılar. Fee, okulda kalan cezası süresini tamamladı.

Arenaya giderken Donnie ile karşılaştım. İki hokey çantası ve dört yaşındaki iki erkek çocuğu taşıyordu.

"Bu akşam antrenman mı var?" diye sordum.

"Evet, bir yerlerde deneyim kazanmam lazım, değil mi?" Arkama bakıyor. "Sen burada ne yapıyorsun?"

"Maçı izlemeye geldim."

Başını salladı, belki de açıklamamı bekliyordu. Oğlu kolunu ekiştiriyordu. "Baba, acıktık, artık gidebilir miyiz?"

"İçeri girmeliyim. Yarın görüşürüz Donnie." "Evet, görüşürüz."

İçeri girip Callie'nin pistini buluyorum ve Lexi'yi bulana kadar etrafı tarıyorum. Onun yanındaki biraz küçük koltuklardan birine oturuyorum.

"Selam." Sadece temas kurmak için elinin arkasını okşuyorum.

O da avucunu yukarı çeviriyor. "Selam sana da."

Parmaklarımızı kısa bir süre birbirine kenetledikten sonra, isteksizce elini bırakıp kendi ellerimi birleştiriyorum. Skor tahtasına bakıyorum. "Ma iyi gidiyor gibi görünüyor." Callie'nin takımı iki gol nde.

"yle. Waters ile görüşmen nasıldı?"

"Hollis ve benim Toronto'daki uydu kampüsündeki koçluk kadrosuna katılmamızı istiyor."

"Vay canına, bu... vay canına. Ne dedin?"

"Kesinlikle ilgilendiğimi söyledim." Alt dudağımı ovuşturuyorum. O da hareketimi takip ediyor. "Endişelerin neler?"

"İşle ilgili mi? Hiçbir şey. Hokey Akademisi'nin harika bir misyonu var, en tanınmış hokey programlarından biri ve ligin en iyi oyuncularından bazılarını yetiştirdiler. Maaşım düşecek ama yirmi yıldır profesyonel olarak oynuyorum, bu yüzden bu konuda endişelenmiyorum."

"Yine de endişelendiğin bir şey var, değil mi?" diye sordu.

Onu bir deneyeyim, ne düşündüğünü görelim. "Üniversite programında koçluk yapmak istersem, Mayıs ayında başlıyor."

Gözleri parladı. "O zaman playoffların ortasında olacağız."

"Ryker playoffları halledebilir."

"Başka bir seçenek olmalı."

"Yaz lise programı Temmuz'da başlıyor." "O zaman sezonu bitirebilirsin."

"Erken emeklilik, daha erken birlikte olabileceğimiz anlamına gelir. Kaderle savaşmayı bırakabiliriz." Sevdığım insanlara yalan söylemek zorunda kalmam.

Yüzünde çelişki açıkça görünüyor. "Sadece birkaç ay kaldı Roman. Takımın sana ihtiyacı var."

Ona *ihtiyacım olduğunu* söylemek istiyorum. Ama ona ya da bize bu tür bir baskı yapmak istemiyorum. Bu yüzden şimdilik bunu bir kenara bırakıyorum. "Tamam. Bu sezonu atlatacağız."

Ama bu kartı cebimde saklıyorum. Çünkü bunu ne kadar uzun süre yaparsak, gerçeği inkar etmek o kadar zorlaşıyor.

Alexandria Forrester'a aşığım.

BÖLÜM 28

LEXI

Hammer'ın ofisine doğru koridordan ilerliyorum. Callie'nin hokey antrenmanı, pistte bir sorun olduğu için iptal edildi. İptal e-postası, toplantıya girmeden hemen önce geldi. Fee'nin dans provaları var, bu yüzden Hammer nazikçe Callie'yi alıp buraya getireceğini söyledi.

Onun ofisine vardığımda ve önümdeki manzarayı gördüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı. Bu, geleceğin nasıl olabileceğinin bir görüntüsü. Hammer masasının arkasında oturmuş, bilgisayarında bir şeyler yazıyor. Callie küçük konferans masasında oturmuş, ödevleri masanın üzerinde yayılmış, yanında bir karton çikolatalı süt ve caddenin karşısındaki fırından aldığı, yarısı yenmiş bir çörek var. Yanında Roman var, kolunu sandalyenin arkasına uzatmış, Callie'nin matematik problemlerini çözüyorlar.

Hammer, ona ve herkese yalan söylediğimizi öğrenirse nasıl tepki verir? Bu beni çok kötü hissettiriyor, özellikle de bu ekip, özellikle de kadınlar, Terror ailesine katıldığımızdan beri bana ve kızlara karşı gösterdikleri tavırları düşününce. Tüm bunları kaybetme korkusu çok ürkütücü.

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum. Sezon sonu yaklaşıyor ve bununla birlikte özgürlük de gelecek. "Hey, nasıl gidiyor?"

Üçü de bana doğru dönüyor.

"Lexi!" Callie'nin sandalyesi yerden rahatsız edici bir ses çıkararak kayar ve o koşarak bana sarılır. "Hammer ve Roman beni okuldan aldı! Ve baş sekreter Roman'la fotoğraf çekti, o da imza verdi falan. Bir fırına uğradık ve ben bir çörek dedim. Roman da bana matematik ve yardım ediyor. Neredeyse bitirdim tüm ödevlerimi

ödevlerimi bitirdim! Roman, yakında Connor Grace ile buz pateni yapacağını söyledi. Piste gelip antrenmanını izleyebilir miyim?" O, tüm bu heyecandan uçuyor.

"Vay canına! Heyecanlı bir öğleden sonra olacak gibi görünüyor, tabii ki buz pistine gelebilirsin."

"Yaşasın! Eşyalarımı toplayayım!" Masaya geri dönüyor.

"Teşekkürler." Hammer ve Roman'a bakıyorum. "İkinize de. Yardımaınıza geldiğiniz için gerçekten minnettarım."

"Hiç sorun değil," der Hammer gülümseyerek.

"Buz pistine çıkmadan önce Peggy ve en sevdiğim kaleciyle biraz zaman geçirmek için bir bahane oldu." Roman, ona gülümseyen Callie'ye göz kırpar.

Onun eşyalarını kalem kutusuna geri koymasına yardım etmek için yanına gittim. Hammer da yardım etmek için yanıma geldiğinde suçluluk duygusu gerçek ve ağır bir şekilde hissedildi.

"Maçtan önce görüşürüz?" Hammer babasına sorar. "Tabii ki, evlat."

Ona sarılır ve o da babasının yanağına öpücük kondurur.

Callie Hammer'ın yanına koşarak gider ve kollarıyla onun beline sarılır. "Beni aldığın ve Roman'ı da getirdiğin için teşekkürler."

"Benim için zevkti. Bir dahaki sefere maça geldiğinde locada birlikte oturalım, tamam mı?" diye sorar Hammer.

"Tamam!"

Callie elini elime sokar ve Roman sırt çantasını omzuna atar. Onun boyuna göre komik derecede küçüktür.

"Görüşürüz!" Omzumun üzerinden Hammer'a bakıyorum, o da bana nazikçe gülümsüyor.

Ve yine, gerçeği bilseydi ne kadar üzülürdü diye merak ediyorum.

"Bu akşam maçı evde izleyeceğim. En azından ilk periyodu ve belki ikinci periyodun bir kısmını, çünkü yarın okulum var ve geç saatlere kadar uyanık kalırsam ertesi gün huysuz olurum."

"Ben de geç saatlere kadar uyumadığımda huysuzlaşıyorum," diye Roman da ona katılır.

"Öyle mi? Seni hiç huysuz gördüğüm olmadı. Buz pistinde biri sana gol attığında hariç. Ben de biri bana gol attığında hoşlanmam."

Köşeyi dönüyoruz ve Donnie Thomas'ın ofisinden çıkarken midem bulanıyor. Üçümüzü koridorda birlikte yürürken, Roman hala Callie'nin sırt çantasını tutarken, kaşlarını kaldırıyor.

"Selam Donnie. Nasıl gidiyor?" Roman gülümseyerek ve dostça davranıyor.

Donnie'nin doğru sonuçlara varacağından endişelenerek hafif bir panik sarmalına giriyorum.

"İyi, iyi." Yavaşça başını salladı ve dikkatini bana çevirdi. "Forrester, sistemde bir hata var galiba. Roman'ın ekipmanı bu öğleden sonra senin adına kaydedilmiş."

"Hata değil. Hammerstein ve birkaç oyuncu ile biraz ekstra antrenman yapmak için birazdan buz pistine gidiyorum."

"Maçtan hemen önce mi? Çocuklar dinlenmeleri gerekmez mi?" diye soruyor.

"Sorun yok," diye Roman onu temin eder. "Gidip giyinmeye başlıyorum." Callie'ye sırt çantasını uzatır. "Orada görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam! Matematik ödevime yardım ettiğin için teşekkürler."

"Ne zaman istersen, evlat." Roman Donnie'ye döner. "Bu akşam maça geliyor musun?"

"Tabii ki."

"Orada görüşürüz." El sallayarak koridora doğru yönelir. "Bir dakikan var mı?" diye sorar Donnie.

"Tabii." Ağzım birden kurur. "Callie, sırt çantanı benim ofisime bırak."

"Tamam!" Koridorda zıplayarak uzaklaşır.

O, Callie ofisime girene kadar bekler. "Burada neler olduğunu anlıyorum."

Omurgamdan bir sıcaklık dalgası geçer. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Kaleci çocuğuna ödevlerinde yardım mı ediyor?"

"Callie benim kız kardeşim."

"Tabii. Her neyse. Belli ki diğer ofis kızlarından örnek alıyorsun."

"Anlamadım?"

"Hiçbir şey. Boş ver." Kafasını sallar. "Unutma, temizlik için her şeyin envanteri düzgün bir şekilde yapılmalı. Boxer'ı atlarsan, bu senin sorumluluğun olur."

Boxer'ın etrafında dolaşmadığımı açıklamadan önce, arkasını dönüp uzaklaşır.

Onun iması çok sert, çünkü bunda haklılık payı var. Gelecek sezon hepimiz bir arada olduğumuzda herkes bunu mu görecek? Benim sadece bir oyuncunun peşinde olduğumu mu? Ama buna takılmak için vaktim yok, çünkü buz pistine çıkmam gerekiyor.

Callie, en sevdiği oyuncuların antrenmanını izlemek için heyecanla yedek kulübesinin arkasındaki koltuklarda oturuyor. Grace ona sarılmak için kayarken, Callie heyecanla kollarını sallıyor.

"Antrenmanda olması gerekmez mi?" diye soruyor

Grace. "Buz pistinde bir sorun çıktı," diye açıklıyorum.

"Ahh, ne yazık."

"Bu da fena bir teselli ödülü değil."

Daha karmaşık sopa hareketlerine geçmeden önce kısa bir ısınma ile başlıyoruz. Artık hızlı ve çevik olmak yeterli değil. Sopa hareketleri çok önemli.

Roman, yılların tecrübesiyle kendisine neyin geleceğini tahmin edebiliyor, Ryker ise olağanüstü bir çevikliğe ve rakibin hamlesini yapmadan önce niyetini okuyabilme yeteneğine sahip. Vander Zee onu bu yüzden takıma aldı. Ve bu yüzden maçtan saatler önce buzdayız, Ryker'ı üçüncü periyotta kaleye koymayı umuyoruz.

Grace ne kadar kaba saba olsa da, bu adam sopa ve pak kullanmada sihirli bir yeteneğe sahip. Pakı havada yakalayabilir, çevirebilir, başka bir oyuncuyu geçebilir ve kaleye şut atmadan önce havadan yakalayabilir. Bu gerçekten muhteşem bir şey.

Grace'in ne yapmaya çalıştığını anladığım için Ryker'a sol omzunu koruması gerektiğini söylemek üzereyim ki, Roman bağıırır: "Ryker, beşinci delik!"

Puck, Ryker'ın sol kulağının yanından geçip gider.

Roman'a doğru düdüğü çalarım.

Roman iki elini kaldırır. "Üzgünüm, Koç."

"Bunu tekrarlar mısın lütfen, kaleci?"

Ağzının köşesi seğiriyor, sanki tepki vermemeye çalışıyormuş gibi. Ama gözlerindeki ateşi görüyorum ve umarım kimse fark etmez.

"Özür dilerim, Koç Forrester." Sesi tamamen boğuk çıkıyor.

Ben koç modunda kalıyorum, Donnie ile olan etkileşimim hala midemde ağırlık yapıyor. "Benden özür dileme, Ryker'a yanlış işaret verdiğin için ondan özür dile. Grace'in puck buzun üzerine düşene kadar beklemesi gerekmediğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. O saniyenin kesirleri, rakibinin gol atması ve takımımızı dezavantajlı duruma düşürmesi için yeterli."

Roman saygıyla başını eğiyor. "Üzgünüm, Ryker. O gol benim hatam."

Roman'a sırtımı dönüyorum. "Ryker, Hammerstein koltuk koçluğu yapmasaydı, içgüdülerin sana ne yapmanı söylerdi?"

"Sol tarafımı korumak, çünkü Grace çılgın bir sopa kullanma becerisine sahip ve sağa doğru hareket ediyordu, bu da bana muhtemelen beni aldatmaya çalışacağını söylüyor."

"İyi karar. İçgüdülerine güven, Ryker." Grace'e bir disk atıyorum. "Tekrar deneyelim."

Geri kalan antrenman sorunsuz geçer ve çocuklar soyunma odasına girdiğinde kendimi olumlu hissediyorum.

Dred, Callie'yi almaya uğradığında bana bir sandviç getirir, böylece bu akşamki maça karnım doyararak çıkarım. Böylesine harika, destekleyici arkadaşlara sahip olduğum için şanslıyım.

Maça birkaç saat var, bu yüzden stratejiyi gözden geçirmek için ofisime gitmeye karar veriyorum. Her şey yolunda giderse, bu akşam Philly'yi yeneceğiz.

"Forrester, seninle konuşmak istiyorum," diye bağılıyor Vander Zee.

Omurgamdan yukarı doğru bir sıcaklık yayılır ve yüzündeki ifade midemi bulandırır. Ofise girerim. "Tabii. Ne yapabilirim?"

"Buzdan mı geldin?" "Evet, efendim."

Kollarını kavuşturur. "Neden önce bana danışmadın?" "Boxer'a danıştım..."

Beni keser. "Boxer ile bu konuyu zaten konuştum. Sen yardımcı koçsun, Boxer kaleci koçu, ben ise baş koçum. Maç gününde ekstra antrenman için oyuncuları buz pistine çıkarmak istiyorsan,

önce bana danış. Boxer oyuncuların zamana ihtiyacı olduğunu kabul edebilir, ama son karar benimdir. Bir daha beni atlamayın, anladınız mı?"

Eğer yere gömülebilseydim, gömülürdüm. "Elbette, efendim. Özür dilerim. Ben sadece... Düşündüm ki... Çok özür dilerim. Niyetim bu konuda sizi atlatmak değildi. Dürüst olmak gerekirse, Grace'e sopa kullanma konusunda biraz daha zaman vermek istedim."

"Kendini kanıtlamak için çok çalıştığını biliyorum, ama bunu böyle yapmamalısın. Bu tür konularda onay veren son kişi her zaman benimdir. Bu çocuklar birkaç saat sonra buz pistine çıkacaklar. Dinlenmeleri ve zihinsel olarak hazır hale gelmeleri için zamana ihtiyaçları var."

"Bir daha olmayacak, efendim," diye söz veriyorum.

"Olmasa iyi olur. Hatalarından ders almanı bekliyorum." Kalemimi masaya sinirli bir şekilde vuruyor. "Git oyun stratejisini gözden geçir. Birkaç saat sonra görüşürüz."

"Peki, efendim." Ofisinden çıkarken kusacakmışım gibi hissediyorum.

Boxer'ın ofisine uğrayıp kapısını çaldım. Masasındaki kağıtlardan başını kaldırdı ve yüzünde empati dolu bir ifade belirdi. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyorum. "İçeri gir ve kapıyı kapat."

Dediğini yaparım. "Çok üzgünüm. Seni zor durumda bırakmak istemedim."

Elini kaldırır. "Bu benim hatam. Ekstra buz zamanı önerdiğinde, Vander Zee ile önceden anlaşmış olduğunu varsaymıştım."

"Kendimi kaptırdım," diye itiraf ediyorum. Aptalca bir hataydı. Keşke geri alabilseydim.

Çenesini ovuşturuyor. "Hepimiz hata yaparız, Forrester. Kendine fazla yüklenme. Vander Zee'nin onayı senin için de bizim için olduğu kadar önemli, biliyorum, ama bir hata yüzünden dünya sona ermeyecek. Bundan ders al ve yoluna devam et, tamam mı? Başını dik tut. Başarabilirsin."

Başımı sallıyorum. "Teşekkürler. Yine de üzgünüm. Aynı hatayı bir daha yapmayacağım."

"Yapmayacağını biliyorum. Kafanı topla ve maça hazır ol."

Onun ofisinden çıkıp koridordan kendi ofisime doğru ilerliyorum.

Boxer'ın nazik sözlerine rağmen, patronum ve akıl hocam tarafından azarlanmak beni kötü bir ruh haline soktu. İki kez kontrol etmeliydim

ve varsayımlarda bulunmamalıydım. Bu durum, Donnie ile yaptığım konuşma ile birleşince beni gerginleştiriyor. Maçı yedek kulübesinden değil, tribünden izlemek zorunda kalmak da bir ceza gibi geliyor. Üçüncü periyoda geldiğimizde, iki gol gerideyiz ve Ryker kalede. Maça güçlü başlıyorlar ve farkı bir gole indiriyorlar, ama sonra her şey ters gidiyor ve Ryker kaleye gelen şutu yanlış değerlendiriyor, Philly'ye iki gol farkı geri kazandırıyor.

Vander Zee, Roman'ı tekrar kaleye koyar, ancak hasar çoktan verilmiştir ve Terror toparlanamaz. Maçı kaybederiz ve kendimi sorumlu hissederim. Kalecilerimizi ve en iyi savunma oyuncularımızı aşırı yükledim ve maçı kaybettik. Vander Zee, maç sonrası takım toplantısında özellikle kasvetli bir ruh hali içindedir. Ben ağzımı kapalı tutarım.

"Dersimizi aldık galiba," diye mırıldanır Thomas, Vander Zee ile aynı kara bulutları taşıyarak.

"Her şey yoluna girecek," diyor Boxer beni teselli etmek için.

"Yine de üzgünüm." O da bu konuda bir tür sorumluluk hiss ediyor olabilir, ama bu maçı kaybetmemizin sebebi benim.

Roman göz teması kurmaya çalışıyor. O da mağlubiyetten pek memnun görünmüyor, ama endişeyle kaşlarını çatmış durumda. Daha fazla dikkat çekmek istemediğim için, Vander Zee oyuna hazır olmak ve oyun için doğru fiziksel ve zihinsel durumda olmak hakkında konuşurken ben klips tahtama odaklanmaya devam ediyorum.

Hemi ve kızlar beni Watering Hole'a davet ediyorlar, ama ben zar zor kendimi tutuyorum, bu yüzden teklifi reddediyorum. Eve gidip biraz duygusal bir çöküntü yaşamam gerekiyor. Dred de kızlarla birlikte, Fee'ye bir kompozisyonunda yardım etmek için gelmiş. Eve dönene kadar kalmasına gerek olmadığını söyledim, ama o yine de sık sık kalıyor.

Otomatik pilotta eve gidiyorum ve kendimi kaybetmeden arabayı park etmeyi başarıyorum. Telefonum yeni mesajlarla sürekli titriyor.

Babe sohbeti, maçla ilgili sempati mesajları ve bir sonraki maçın daha iyi olacağına dair sanal kucaklamalarla dolu.

Dred, muhteşem bir çiçek buketi ve paketlenmiş bir hediyein fotoğrafını gönderdi ve ardından şu mesajı yazdı:

DRED

Gizli hayranının çiçek zevki harika.

Kart yok ama kimden geldiğini tahmin edebiliyorum.

Bu da gözyaşlarımı daha da artırıyor. Kendimi toparlamam lazım. Fee beni bu halde görmemeli, kötü bir oyun oynadıktan sonra. Ama ben çöküşteyim ve istediğim tek kişi var, ama ona sahip olamıyorum.

Roman bana bir sürü mesaj gönderdi:

ROMAN

Boxer ile konuştum, bu senin suçun değil.

Hemi eve gittiğini söyledi, bunu gördüğünde lütfen mesaj at.

Yarım saat oldu. Endişeleniyorum.

Ona mesaj göndermek yerine, onu arıyorum.

"Çok üzgünüm," diye boğuk bir sesle söylüyorum. Kendi sorunlarımı çözemeyecek kadar güçlü olmadığım, oyunu tehlikeye attığım, ona ihtiyaç duyduğum için. "Bu gecedен sonra çiçekleri hak etmiyorum."

"Onlar, daha önce Ryker'a koltuk koçluğu yaptığın için. Ama Lexi, meleğim, bu senin hatan değil," diyor nazikçe.

"Seni maç saatine çok yakın bir zamanda sahaya çıkaran benim, bu yüzden kesinlikle benim hatam." Hıçkırarak gözyaşlarımı silerim.

"Oraya geliyorum," diyor.

"Yapamazsın. Dred burada ve Fee sorular soracak ve şu anda sana güvenemem," diye itiraf ediyorum. "Gitmeni istemem ve bunu Fee veya Callie'ye kesinlikle açıklayamam. Bugün her şeyi mahvettim, Roman. Ya bunu yapamazsam? Ya bu iş için uygun değilsem?"

"Bu iş için kesinlikle uygunsun. Bu bizim ilk kaybımız değil ve sonuncusu da olmayacak. Grace ve Ryker ile iyi bir ilişki kuruyorsun. Onlar gelecek yıl da orada olacak deneyimli oyuncular ve bu bir maçtan daha önemli. Vander Zee, bilgilendirilmediği için üzgün ve bu, bu işi senden çok daha uzun süredir yapan ve doğru soruları sormayan hepimizin suçu."

Yine hıçkırık tuttu. "Hatayı ben yaptım."

"Sen birinci sınıf yardımcı koçsun, elbette hatalar yapacaksın. Ama bu, kalbin ya da kafanın yanlış yerde olduğu için değil, Lexi. Sen önemsiyorsun. Sen harika bir koçsun. Kendini kötü hissettiğini biliyorum, ama bunun özgüvenini sarsmasına izin verme."

"Harika bir koç gibi hissetmiyorum."

"Kahretsin. Yanında olamadığım için kendimden nefret ediyorum. Keşke beni bekleseydin de bu konuşmayı telefonda değil, yüz yüze yapabilseydik. Seni kucaklamak istiyorum."

"Sezonun sonu çok uzak görünüyor," diye fısıldıyorum. O, her zaman güçlü olmak zorunda olmadığım tek kişi. Roman'ın yanında korkabilirim, kararsız olabilirim. Kendime güveniyormuş gibi davranmak zorunda değilim. Korkularımı ve endişelerimi paylaşabilirim ve onun bunları konuşmak için yanımda olacağını biliyorum. Tüm dikkatli kontrolümü bırakabilir, kendimi tamamen teslim edebilir ve güvende ve önemsendiğimi hissedebilirim.

"Neye ihtiyacın var? Senin için ne yapabilirim?"

"Bilmiyorum. Sadece ihtiyacım olan şey..." O. "Sana ihtiyaç duymamak için çok uğraşıyorum."

"Biliyorum. Bu iki yönlü bir şey. Bir gece geçirebiliriz. Sadece önümüzdeki birkaç ayı atlatmak için. Seni özel ve تنها bir yere götürebilirim. Bu maç ile bir sonraki maç arasında üç günümüz var. Kuzeye gidebiliriz, şehirden çıkabiliriz, sadece sen ve ben. Sana bakmama izin ver. Senin sorumluluklarını üstlenemem, ama sana onlardan bir mola verebilirim. Sezonu beklerken ikimize de tutunacak bir şey verelim."

"Bunu çok istiyorum," diye itiraf ediyorum. Dred, ben istersem kızlarla kalacak.

"Kendin için bir şey istemek normaldir, Lexi. Benim sana ihtiyacım Lütfen bunu bizim için yapmama izin ver."

Roman emir verir, talimatlar verir, yönlendirir, ama bu nazik rica beni ikna eder. Hayır diyemem ve demek de istemiyorum. "Evet. Tamam. Dred ile konuşayım."

"Aferin kızım," Roman, acı verici özleminden kurtulacağını vaat eden bir ses tonuyla cevap veriyor.

"Şu anda kızlarla birlikte. Yukarı çıkıp onunla konuşacağım. Yakında mesaj atarım."

"Tamam. Derin nefes al, meleğim. Yakında tamamen benim olacaksın."

Kondoya doğru yola çıkıyorum, onun kollarını hissetmek için üç ay daha beklemek zorunda olmadığım için şimdiden rahatlamış durumdayım. Sadece yardımcı koç olmak çok zordu. Bir geceliğine, bir kalıba sığmak zorunda kalmayacağım. Roman'ın olacağım ve o da benim olacak.

Daireye giriyorum ve Dred köşeden kafasını uzatıyor.

"Kızlar uyudu mu?" diye sessizce soruyorum.

Bana iki parmağını kaldırarak onaylar, ama yüzündeki ifade endişeye dönüşür. "İyi misin? Aman Tanrım, maçla mı ilgili?" Kollarını açar ve ben de kucaklaşmasını kabul ederim.

Olanları ve hatamın maçı kaybetmemize nasıl neden olduğunu anlattım.

"Kendini suçlamak kolaydır, ama bu gece buzda oynayan dört oyuncu, bu gece buzda oynayan tüm oyuncuların tamamını oluşturmuyor."

"Kendimi sorumlu hissediyorum. Vander Zee bana hiç bu kadar kızmamıştı ve bu seferki farklıydı." Boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Roman beni bir geceliğine uzaklara götürmek istiyor."

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Ben kızlarla kalacağım."

Örgümün ucuyla oynuyorum. "Sence bu kötü bir fikir mi?"

Yüzünde empati dolu bir ifade belirir. "Bence sürekli sorumluluk almaktan bir gece uzaklaşmayı hak ediyorsun. Ayrıca ikinizin de bu zamana ihtiyacı olduğunu düşünüyorum."

"Gerçekten öyle," diye itiraf ettim. "Ona ihtiyacım var. Sezon sonu çok uzak."

"Anlıyorum. Sırrın bende güvende."

BÖLÜM 29

ROMAN

"Burası çok güzel." Lexi'nin gözleri, onu kabine kadar takip ederken fal taşı gibi açılmış.

Burada olmamız doğru mu? Hayır. Pes ettiğim için kendimi kötü hissedebilir miyim? Hayır, onu da yapamam.

Lexi'nin tüm sorumluluklarından uzaklaşmaya ihtiyacı var ve benim de *ona* ihtiyacım var. Çantalarımızı bırakıp kapıyı kapatıyorum, soğuğu dışarıda bırakıyorum. Burası sıcak ve rahat, şöminede ateş çoktan çıtırdamaya başlamış.

"Dört mevsim odasında bir jakuzi var ve çok, çok özel." Bu yüzden burayı rezerve ettim. Mahremiyet ve lüks.

Lexi parmaklarını boynumun arkasında birleştirdi. "Mahremiyeti seviyorum."

"Ben de." Örgüsünün ucunu parmaklarımla okşuyorum. "Çünkü bu, coşkulu ve sesli olabileceğin anlamına geliyor." Dudaklarımı yanağına değdirip kulağına fısıldıyorum, "Ve orgazm için yalvarışını benden başka kimse duyamaz."

Ceketimin fermuarını çekiyor. "Sabırsızlanıyorum."

"Ah, ah." Ellerini tutup parmak eklemlerini öperim. "Henüz beni soyamazsın."

"Ama bir buçuk saat boyunca kendimi tutmak zorunda kaldım." Alt dudağı dışarı çıkıyor. "Yolda oral seks ya da elle tatmin bile yapmadın."

"Kar yağıyor," diye hatırlatırım ona. Ayrıca, ağzı benim aletime degecekse, ondan başka hiçbir şeye dikkat etmek istemem.

"Biliyorum. Sinir bozucu derecede sorumluluk sahibisin." Ellerini kurtarmaya çalışıyor, ama ben bileklerini kavıyorum. Gözleri heyecanla parlıyor. "Sana dokunmak ve seni öpmek için can atıyorum."

"O zaman gecemize dizlerinin üzerinde başlamak ister misin?"

Gülümsemesi şeytani bir hal alır. "Ağzım senin sikiyle dolu olarak mı? Evet, lütfen."

Bu, New York'ta hafta sonunu birlikte geçirdiğim Lexi'nin hali: seksi, çekingen olmayan, çok hoşnut edici. Onun bileklerini yanlarına sabitleyip ağzımı onun ağzına eğiyorum. Bana eriyor, kendini bana teslim ediyor. Onu arzulamamı sağlayan tek şey bir öpücük. Bu geceye hazırlık için gönderilen tüm mesajlar ve ardından Lexi'nin bir buçuk saat boyunca benim sikimi emmesine izin vermem için yalvarması beni çılgına çevirdi. Bu gece için bir planım vardı ama o şimdiden onu bozdu.

Öpüşmeyi bırakıp ellerini serbest bırakıyorum. Bana uzanmadan önce, onu olduğu yerde donduracak bir bakış atıyorum. "Çıplak kal."

Ceketini çıkarıp giriş masasına asıyor. Ben diz çöküp botlarının bağcıklarını çözmeye çalışırken, o da süveterini ve gömleğini başından çıkarıp bir kenara atıyor. Elini omzuma koyup tek tek ayaklarını kaldırıyor, böylece botlarını çıkarabiliyorum. Botları çıkarır çıkarmaz, taytını ve külotunu da çıkarıp muhteşem çıplak vücudunu ortaya çıkarıyor.

Kalkarken ellerimi kalçalarına doğru kaydırıyorum, bacaklarının arasına ellerimi koyup örgüsünü hafifçe çekiyorum. "Çok güzelsin."

Ben onu yumruğuma sararken ve başını geriye doğru eğdiğimde inliyor. İki parmağımı girişine bastırıyorum. "Çok ıslak ve hazırsın." Amına hafifçe bir tokat atıyorum ve o da yumuşak bir şekilde inliyor. Ama bana dokunmaya çalışmıyor. Henüz değil. O, tüm karar verme sürecinden kaçmak istiyor ve ben de ona istediği şeyi veren kişi olmalıyım.

En yakın sandalyeden bir yastık alıp ayaklarımın dibine bırakıyorum. "Diz çök, melek." Hâlâ giriş kapısında duruyoruz.

O yere çöküyor, örgüsü hala elimde, gözleri benimkilerde, bir sonraki emrimi bekliyor. Buz üzerinde çok güçlü, yetenekli ve azimli, tam bir güç kaynağı. Yetenekli, yetkin ve kontrolü elinde tutan bir kadın. Ama burada, sadece ikimiz varken, her şeyi bırakıyor. Sadece benim için. Ve ben bunu çok seviyorum.

"Sikimi çıkar."

Ben gömleğimi başımdan çıkarırken o hızla kemerimi çözüyor, düğmeyi buluyor ve fermuarımı indiriyor. Sıcak eli boxer şortuma kayıyor ve ereksiyonumu kavrayarak onu serbest bırakıyor.

Gözlerini kaldırıp bana yavaşça okşarken, dudakları başını okşuyor. "Aylardır bunu hayal ediyordum. Hatta yıllardır."

"İkimiz de aynıyız," diye itiraf ettim. "Şimdi bana sikimi ne kadar özlediğini göster."

Ağzını açık bırakarak sikimin gövdesine öpücükler kondururken, dudaklarının köşesinde memnun bir gülümseme belirir. Lexi memnuniyetini mırıldanır, güzel ve çıplak ve sonunda benimdir. En azından bu gece için. Emip ısıtır, küçük inlemeleri ve hıçkırıkları beni çıldırır.

"Yeterince alay ettin." Örgüsünü sıkıca tutuyorum ve yumruğumu sikime koyup, ucuyla alt dudağına dokunuyorum. "O güzel ağzını aç."

Dudaklarını ayırıyor ve ben içeri giriyorum.

"Em," emrediyorum.

Gözleri bana sabitlenmiş, dudakları başımı kaplıyor ve yanakları çöküyor.

Ona bir santim daha veriyorum, alt dudağı benim şaftımın üzerinde kayarken onu okşuyorum. "Çok güzel."

İnliyor ve uyluklarını birbirine sürüyor. Bir elini uyluklarımdan kaldırıyor ve başımı hızlıca sallayıp ağzından çekiyorum. "Bu gece orgazmların kime ait?"

"Sana."

"Doğru. Ellerin üzerimde kalacak. Anladın mı?" "Evet, Roman."

Ağzının içine geri itiyorum. "Uslu bir kız olup hepsini alacak mısın?"

Ağzını doldurup örgüsünü tuttuğum halde elinden geldiğince başını sallar. Onu sabit tutar ve tatlı ağzını sikerim, her seferinde daha derine girerim. Boğazının arkasına çarptığımda tırnakları kalçalarımın batır, ben de geri çekilirim. Boğazını okşarım. "Rahatla, melek."

Burnundan nefes alıyor ve bu sefer kalçalarımı öne doğru kaydırduğımda, şişmiş, kusursuz dudaklarının arasında bir santim daha kayboluyor. O lanet olası bir keşif.

Gözlerinde kararlılık parlıyor ve ellerini kaydırarak kıcımlı kavlıyor ve beni daha derine girmeye teşvik ediyor. Karanlık

Dudaklarım memnuniyetle kıvrılır ve tekrar yanağını okşarım. "Ne kadar da güzel bir manzara, benim mükemmel küçük fahişem sikimi yutuyor."

O inliyor ve kalçalarını sallıyor, hiçbir şeye sürtünmek için.

O çok zarif, ağzı çok iyi ve dilini öyle kullanıyor ki dizlerim neredeyse titriyor. "Yeter, Lexi."

Örgüsünü çekerim, ama tırnakları kıcıma batarken gözleri şeytani bir niyetle parlar. Beni tekrar derinlemesine içine çektiğinde onu durdurmam. Orgazm beni şiddetli ve ezici bir şekilde sarar. Gözlerim yukarı doğru dönerken bile memnun bakışları yüzümde kalır.

Onun adını inlemekten başka bir şey yapabilecek duruma gelir gelmez, onu sikimden çekiyorum. "Sen bir armağansın." Ellerimi kollarının altına sokup onu ayağa kaldırırken, o nefes nefese kalıyor.

"İyi miydin?"

"Olağanüstüydün."

Onun ağzını öperim. Tadı benim gibi olması, dilinde hala benim spermimin olması umurumda değil. Botlarımı çıkarır, onu kaldırır, bacaklarını belime dolayarak yatak odasına taşırım. Odanın diğer ucunda başka bir ateş çıtırıyor ve iki sandalyenin arasında bir şişe şampanya soğuyor. Yorganın üzerinde gül yaprakları var.

Onu yatağa atıyorum, arka cebimden cüzdanımı çıkarıp komodinin üzerine koyuyorum, sonra pantolonumu çıkarıyorum.

"Bu çok güzel, Roman." Lexi etrafına bakınıyor, ben de onun peşinden yatağa tırmanırken gözleri bana dönüyor.

"Sen çok güzelsin." Ellerimi bacaklarının içinden yukarı doğru kaydırarak, dizinin yakınındaki hassas noktayı öpebilmek için bacaklarını iyice açıyorum. "Bir ödülü hak ediyorsun." Başımı eğip, cinsel organını boydan boya yalıyorum.

"Tanrım, teşekkür ederim." Lexi'nin elleri saçlarıma kayıyor ve ben uzanıp rahat bir pozisyon alıyorum. Acele etmeden yalıyor, ısıriyorum. Tek parmağımı içeri sokuyorum, bir kez kıvrılıp geri çekiliyorum.

"Roman, lütfen." Altımda kıvranıyor, nefes nefese ve yumuşak inlemelerle.

"Lütfen ne?" Onu yalıyorum.

"Boşalmam lazım. Tanrım, çok yaklaştım."

"Bence yeterince istemiyorsun." Parmaklarımı çekip klitorisini sertçe emiyorum.

Onun bu yönünü özlemişim. Bizim bu yönümüzü. Güç dengesinin değişmesini. O benim kalbimi ve ruhumu ele geçirdi. Kendini tamamen, çekinmeden teslim etmesi beni alçakgönüllü kılıyor. Onu korumak istiyorum. Onu kollamak istiyorum. Onu herkesten üstün tutmak istiyorum, sadece burada değil, hayatımda da.

O kalçalarını sallıyor ve ben kolumu onların üzerine koyarak onu yatağa sabitliyorum. Bu sefer labiyasını emiyorum, nazikçe ısıyorum. "Lütfen, Roman."

Onu tekrar yalıyorum. "Yalvar."

"Lütfen, lütfen, *lütfen*," diye yalvarır. "Sana ihtiyacım var. Beni sikmen lazım. Beni boşaltman lazım. Beni doldurman lazım, lütfen."

Onu açıyorum, dilimi içine daldırıyorum ve titremeyi hissediyorum. "Tam sınırda." Klitorisini tekrar emiyorum, tadına, dilimin altında hissettiklerine, kendini bana tamamen teslim edişine bağımlıyım.

Başı ileri geri sallanıyor. "Tanrım, lütfen," diye yalvarıyor, sonra pazarlık yapıyor. "Beni istediğin gibi sikebilirsin. Ne istersen, Roman. *Lütfen*, beni boşalt."

Karanlık bir gülümsemeyle, "Bu tehlikeli bir teklif, ama yine de kabul edeceğim galiba," diyorum.

Üç kalın parmağımı içine sokup onu gerdiğimde tüyleri diken diken olur. Hızlı ve sert bir şekilde pompalarken inler ve nefes nefese kalır, ıslaklık parmaklarımı kaplar ve avucuma damlar. Lexi, klitorisini emdiğimde yataktan kalkar, ağızma karşı direnirken dudaklarından yüksek ve derin bir inilti çıkar.

"Benim için parçalanırken çok güzelsin," diye homurdanırım. Ve doyamıyorum.

O orgazmı yaşarken, vücudu titriyor, amcığı parmaklarımın etrafında kasılıyor. Ben parmaklarımı tek tek çekip cüzdanımı alırken, artçı sarsıntılar dalgalar halinde geliyor.

Elini benim elimle kapattı. "Çıplak kalabilir misin? Sadece bir dakika olsa bile. Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Seni hissetmek istiyorum."

Onun için her şeyi yaparım. İsteddiği her şeyi veririm. Uyluklarını kavrayıp onu kendime doğru çekerim, bacaklarını benim bacaklarımın üzerine sarkıtacak şekilde düzenlerim. "Sana dünyaları veririm, meleğim." Penisimin başını

onun yarık boyunca sürüklerim ve Lexi bir koluyla kendini desteklerken bir santim içeri iterim.

Dudaklarını ısıyor, parmakları boğazından göğsüne doğru kayıyor, aşağı inerken meme ucunu okşuyor, ta ki uyluklarının tepesine ulaşana kadar. Klitorisini daireler çizerek okşuyor ve amını açıyor, parmakları sikimin iki yanından kayıyor. Çekiliyorum, sonra tekrar içeri giriyorum. "Beni ne kadar mükemmel bir şekilde sarıyorsun." Tekrar çekilmeden önce bir santim daha içeri giriyorum, sikimin başı onun sıvısıyla kaplanmış durumda. "Benim için ne kadar hazır olduğuna." Vücudumu onun vücuduyla örtüyorum. "Sen benim adımı haykırıp sikimin üzerine boşalana kadar seni sikmeye devam edeceğim."

"Evet, lütfen."

Tek bir yumuşak hareketle kendimi onun içine sokuyorum.

Kollarını ve bacaklarını bana doladı, vücudu titriyor, amcığı kasılıyordu.

"Şimdiden boşalıyor musun?"

"Tanrım, duramıyorum." İnliyor, elleri saçlarımda, tırnakları boynumda, omuzlarımı ısıyor.

Kalçalarımı geri çekiyorum ve o bu kaybın acısıyla inliyor, sonra ben ileri doğru hamle yapıp onu doldurduğumda şehvetle inliyor.

"Teşekkür ederim." Dizleri kalçalarımın sıkıca yapışıyor. "Oh, lanet olsun." Onu yatakta sertçe sikmeye başlıyorum, dudaklarından çığlıklar koparıyorum. Bununla kıyaslanabilecek hiçbir şey yok. Onunla. Beni saran hissiyle, sikimi emmesiyle, açgözlü inlemeleriyle ve dudaklarımın üzerinde mırıldanan daha fazlasını isteyen yalvarışlarıyla.

"Lütfen durma." Omuzlarımı kavrar. "Bunun hiç bitmesini istemiyorum."

"Bütün gece sana kulağına müstehcen şeyler fısıldayabilirim, seni sonsuz orgazmlara ulaştırabilirim," diye söz veriyorum.

O inliyor, hala altımda titriyor. Dizlerimin üzerine çöküp çekiliyorum, kendi orgazmım beni sararken ereksiyonumu yumrukluyorum. Ben onun uyluklarının içini spermimle boyarken, o üç parmağını içeri sokuyor.

Lexi parmaklarını yavaşça çıkarır ve spermle ıslanmış cildinde gezdirir. Parmaklarını dudaklarına götürür ve yalar.

"Ne pis bir kızsın." Onun yanına uzanıyorum. "Sen beni.

"Sadece senin için," diye fısıldadı.

"Ve çok tatlısın." Kolumu onun altına kaydırıp onu göğsüme uzanacak şekilde hareket ettiriyorum.

Lexi kalçalarımın üzerine oturur, avuç içleri göğsümde, gülümsemesi benimkiyle aynıdır. "Biraz dağınığız."

Kıçına hafifçe vuruyorum. "Hadi duş alalım. Sonra market alışverişlerini boşaltıp ateşin başında sarılalım."

"Kulağa harika geliyor."

Onu banyoya kadar takip ediyorum ve duş daha fazlasına dönüşüyor seks

Sonra onu havluyla kuruluyorum ve o benim tişörtümü kapıp Başına geçirir. Kolları neredeyse dirseklerine kadar uzanır ve etek ucu kıçının kıvrımının hemen altına kadar iner. "Lütfen burada kaldığımız süre boyunca sadece bunu giy."

"Seksi iç çamaşırları getirdim."

"Değişiklik, lütfen giyme hiçbir giymebu ve senin seksi iç çamaşırın, bağımsız olarak ve muhtemelen aynı anda."

Bana boxer şortumu fırlatıyor. "Lütfen burada kaldığımız süre boyunca mümkün olduğunca gömleksiz dolaş."

"Anlaştık."

Boxer şortumu giyip Lexi'yi takip ederek banyodan çıkıyorum. O bozulmayacak yiyecekleri içeren çantayı alırken ben soğutucu çantayı alıyorum. Onları tezgahın üzerine koyup yiyeceklerimizi çıkarıyoruz.

"Bunu sevdim." Ona kahve kremasını ve yumurtaları buzdolabına koyması için veriyorum.

"Senin gömleğini giyip altına hiçbir şey giymeden mi?" Omzunun üzerinden bana cüretkar bir gülümseme atıyor.

"O da bonus. Ben sadece bunu kastediyorum." Aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "Ev rahatlığı, sanırım. Bunu yapacak birini bulamadım, şeyden beri... Aslında hiç bulamadım."

Yeşil elmaları bir kaseye boşaltıp tezgahın üzerine koyar. "Peggy'nin annesiyle birlikteyken bile mi?"

"Biz çocuktuk ve ben onun hamileliğinin ortasında askere alındım. Ben çiftlik takımında oynamaya başladığımda benimle birlikte Vancouver'a taşındı, ama bu onun için zordu. Çoğu zaman yalnız kalıyordu ve ben sürekli buz pistindeydim, bu yüzden birkaç ay sonra ailesinin yanına geri döndü. Peggy doğduktan sonra tekrar denedik, ama biz... uyuşamadık. Seyahatlerin eğlenceli olacağını düşünüyordu, ama bebekle bu çok zordu ve tüm vaktini otel odalarında geçirip bununla başa çıkmaya çalışıyordu. Ben de paylaşmayı pek sevmem ve benim seks anlayışım bize uymadı. İhtiyacım olan şeylerden dolayı kendimi kötü hissetmek istemedim ve onun da bunu sevmediği için kendini kötü hissetmesini istemedim."

"Bu ikiniz için de zor olmuş olmalı."

"Erken bir aşamada arkadaş olarak daha iyi olacağımızı fark ettik."

"O zamandan beri ne oldu? Çıkmış olmalısınız." Lexi şarap şişesini buzdolabına koyar.

"İlk birkaç yıl çıktım. Ama Peggy sezon dışında benimle kalıyordu ve ben ona odaklanmak istiyordum," diye açıklıyorum. "Zara çok sık taşınyordu ve bu Peggy için zordu. Peggy iyi gelişemiyordu ve Zara onun benimle daha istikrarlı bir hayat süreceğini fark etti. Böylece Peggy altı yaşındayken benimle tam zamanlı yaşamaya başladı. Hayatımda ondan ve hokeyden başka bir şeye yer yoktu."

Lexi kalçasını tezgaha dayadı. "Yer yok muydu, yoksa yer açmadın mı?"

"Hmm..." Onun pozunu taklit ederek parmağımı çenesinin kenarına sürttüm. "İkincisi, birincisinden daha fazla. Evdeyken Peggy ile birlikte olmak istiyordum. Onun ilk altı yılını çok özledim. Seyahat etmediğim zamanlarda yanında olmak istiyordum. Bir kez bir ilişki denedim, ama kızım benim önceliğimdi."

"Peki şimdi?"

Gülümsüyorum. "O yerleşik bir hayat sürüyor. Aşık. Hollis onunla evlenmek için izin istedi bile, yani bu sadece zaman meselesi." Örgüsünün ucunu parmaklarımla okşuyorum. "Peggy, benim biriyle çıkmaya başlamam konusunda o kadar ısrarcıydı ki, ben de sürekli erteliyordum. Yanlış kişiyi hayatımıza sokmaktan ya da başka birine kendimi yeterince verememekten çok korkuyordum. Ama artık benim ona eskisi gibi bakmam gerekmiyor. Artık kendime ve gelecekte ne istediğime odaklanabilirim."

"Peki ne istiyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Seni."

"Beni var."

"Mmm..." Gömleğinin eteğini tutup onu kendime doğru çekerim. "Seninle  alınmış bir geceden daha fazlasını istiyorum, Lexi."

Kollarını boynuma doladı. "Ben de."

"Sana aşık oluyorum." Oyundan ayrılırsam, her geceyi birlikte geçirebiliriz.

"Ben de sana aşık oluyorum." Sesi zar zor duyulur bir fısıltı. "Ama şimdiden şubat oldu." Elleriyle göğsümü okşuyor. "Sadece birkaç ay daha. Sonra ben senin koçun olmayacağım, sen de benim kalecim olmayacaksın ve bürokrasi ortadan kalkacak."

"Kolay olmayacağını biliyorum." Dudaklarımla dudaklarına dokunuyorum. "Ve zorluklar olacak, ama seni tekrar kaybedemem, Lexi."

"Kaybetmeyeceksin." Yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Birlikte bir yolunu bulacağımıza söz veriyorum."

BÖLÜM 30

LEXI

"Maçtan sonra görüşürüz." Yaralı oyuncular ve personel için ayrılmış olan özel giriş kapısında kız kardeşlerimi kucaklarım.

"Popcorn ve atıştırmalıklar için hazır mısınız?" Dred, Callie'nin koluna girer.

"Evet! Maçtan sonra Connor'a merhaba diyebilir miyim sence?" diye sorar Callie.

"Kesinlikle. Sen onun en sevdiği kişisin," diye cevaplar Dred ve bana göz kırpar.

"Denedin etmeyeyutmaya onu uzak uzak kafeinli
kafeinli içeceklerden uzak durmasını" Fee'ye

fısıldıyorum.

"Elimden geleni yapacağım."

"Bu gece iyi şanslar, Lexi." Tally gülümser ve el sallar.

Arka planda duran Tally'nin erkek arkadaşı çenesini kaldırarak selam verir ve kızları koridorda takip eder.

Vander Zee iç geçirir. "O çocuğun bu kadar uzun süre dayandığına inanamıyorum. Umarım yaz tatili için eve gider ve her şey unutulur." Omzuna hafifçe vururum.

"Bunu gerçekleştirelim."

"Anlamıyorum. O sadece... sıkıcı mı? Üç kez bizim evde akşam yemeğine geldi ve onun hakkında tek bildiğim, mühendislik okuduğu, bir erkek kardeşi olduğu ve babasının da mühendis olduğu. Ne tür bir mühendis olduğunu bile bilmiyorum."

Bunu yargılamak bana düşmez, ama Fee de onun hakkında pek iyi şeyler söylemiyor. "O... şey, sessiz biri."

"Sessiz olanlar vardır, bir de bu salak var." Vander Zee iç çeker. "Madden bu adamdan daha iyi bir seçenek olurdu."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ciddi misin?"

"Tabii ki hayır. Ama bu çocuk iki parmak aşağı."

Omzuna hafifçe vuruyorum. "O bunu anlayacaktır."

"Umarım öyle olur."

Maç öncesi moral konuşması için soyunma odasına gidiyoruz.

"Ailen bu akşam burada mı?" Boxer Thomas'a sorar.

"Evet, Donnie'nin en küçük çocuğunu da getirdik. En büyüğü bu akşam turnuvada," diye cevaplar Thomas.

Donnie'nin ofis personeli ve takımla olan ilişkilerim konusunda bana baskı yapması ilginç, ama şimdi o da aynı şeyi yapıyor. Yine de bu konuda ağzımı kapalı tutuyorum, çünkü durumuma gereksiz dikkat çekmek istemiyorum. *Sadece birkaç ay kaldı...*

Diğer koçlarla birlikte oyuncu yedek kulübesinin arkasında yerimi alıyorum ve Dred, Tally, Hammer, Rix, Hemi ve Shilpa ile birlikte tribünde oturan kızları görünce el sallıyorum.

"Kız kardeşlerin son zamanlarda maçlara sık sık geliyor," diyor Boxer.

"Evet, hafta sonu ev sahibi olanlara," diye onaylıyorum.

"Bebek bakıcısından tasarruf ediyorlar herhalde, değil mi?" diye espri yapıyor Thomas.

Bunun bir iğneleme mi yoksa benim aşırı paranoyaklığım mı olduğunu anlayamıyorum. "Tally ve Fee arkadaşlar."

"Fark ettim." Thomas çenesini ovuşturur. "O kızlar birbirlerine çok bağlılar."

"Öyleler. Kız kardeşlerimin onları kollayan insanlar olduğunu bilmek güzel, özellikle de işimizin çoğu normal çalışma saatleri dışında yapıldığında."

"Yaşları büyüdükçe işler daha kolaylaşır," diyor Boxer bana. "Kız kardeşlerinin seni sahada görmesi de iyi bir şey. Seni yedek kulübesinde görmek onlara ilham veriyor olmalı."

"Teşekkürler, Boxer." Meslektaşlarımdan, özellikle de Boxer'dan onay almak çok güzel, çünkü o ve ben sık sık birlikte çalışıyoruz.

Çocuklar buz pistinden çıkıp yedek kulübesine geçerek sohbeti sonlandırıyorlar.

Madden ve Stiles'ın birer gol atmasıyla ilk periyodu iki farkla önde bitiriyoruz. Savunma sıkı oynuyor ve Roman Tennessee'yi gol yapamadan tutarak bize galibiyeti getiriyor. Ekstra antrenmanların karşılığını aldığımızı hissediyorum. Ve bunun sebebi sadece Roman'la daha fazla zaman geçirebilmek değil.

Fee, Callie, kızlar ve Tally'nin erkek arkadaşı, takım duş alıp giyinirken bizimle buluşmak için aşağı inerler. Callie'nin gözleri kan çanağıdır,

Çünkü nc periyotta uyuyakalmış. "Yorgunum ve karnım ağrıyor." Kollarını belime doluyor ve yüzünü karnıma gmyor.

Saçlarını okşuyorum. "ok fazla şeker mi yedin?" "Belki."

Dred, "zgnm" der.

"O anda iyi bir fikir gibi göründüğüne eminim." Onun sırtını ovuyorum. Onun eğlendiği için ona kızamam, ya da Fee ve Dred'in fark etmedikleri için onlara kızamam. En azından mutlu ve eğlenmiş, sonuçları pek hoş olmasa da.

"Yurtta kalan bazı ocuklar Brass Taps'ta ve Braydon kapıda, yani sorunsuz girebiliriz," erkek arkadaşı Tally'ye fısıldar.

O da ona bir bakış atar. "Bunu sonra konuşabilir miyiz?"

"Cuma gecesi, Tally. Bazı *arkadaşlarımla* takılmak istiyorum arkadaşlarımla takılmak istiyorum," diye söylenir.

"Bana bir dakika ver, tamam mı?" Kızgınlığı bellidir. O i çeker ama telefonunda yazmaya devam eder.

Tally hepimize sarılır ve Fee'ye yarın öğleden sonra görüşeceklerini söyler, sonra bana döner ve özür diler gibi bir ifadeyle "Babama veda ettiğimi ve yarın onu arayacağımı söyler misin?" der.

"Tabii ki."

Erkekler soyunma odasından çıkarlar ve erkek arkadaşı Tally'yi koridorda takip eder. Birkaç dakika önce ayakta uyuyakalmış olan Callie, Connor ortaya çıkınca canlanır.

Connor ona sarılır. "Bir numaralı hayranım nasıl?"

"İyiyim. Bu gece sahada harikaydın. Ve hiç ceza almadın!" "Sadece senin için temiz oynadım." Connor göz kırpar. "Bir sonraki maça gelmeme

"Sadece meşgul değilsen." Callie parmaklarını birbirine geçirir.

"Meşgul değilsen tabii." Callie parmaklarını birbirine doladı.

"Senin için asla meşgul değilim. Bir kez daha sarılalım mı?" Kollarını açar ve Callie kollarını onun boynuna dolamıştır.

"Görüşürüz, Koç." Bana çenesiyle selam verir ve koridorda yürümeye devam eder.

Roman yaklaşınca Callie'nin gözleri yeniden parlar. Takım elbise giymiş halini görünce yumurtalıklarım heyecanlanır ve Callie'nin önüne meldiğinde kalbim erir.

. Kaşları çatılır. "Yorgun bir küçük kız gibi görünüyorsun."

"Çok fazla şeker yedim," diye itiraf eder.

Roman kollarını açar ve Callie hemen ona sarılır. "Dayanması zor, değil mi?"

"Jelibonlara hayır diyemedim. En sevdiğim şekerler."

"Ben de onlara hayır demek zorlanıyorum," diye Roman ona hak verir.

"Bu hafta sonu yine maçıma gelebilir misin? Dred gelebileceğini söyledi, Connor da gelecek."

"Connor gelebilirse, ben de gelebilirim." Callie umutla gülümsüyor. "Gerçekten mi?"

"Evet, en sevdiğim kalecimi desteklemem lazım," diyor son derece ciddi bir şekilde.

"En sevdiğin ben miyim?"

"Evet, sensin."

"Bazen maçıtan sonra tavuk kanadı ve patates kızartması yemeye gideriz. İstersen sen de bizimle gelebilirsin."

"Kulağa harika geliyor." Roman bana göz kırpmıyor.

Grubun geri kalanı Watering Hole'a gitmeyi planlıyor, ama ben Callie'yi eve götürmem gerekiyor. Aksi takdirde yeterince uyuyamayacak ve bu da yarınki maçı zorlaştırabilir. O her zaman en iyi şekilde oynamak ister, özellikle de Roman veya Connor izlemeye geldiğinde.

"Seni arabaya taşıyayım mı?" diye sorar Roman Callie'ye. "Evet, lütfen."

"Görüşürüz," diyor Roman grubun geri kalanına. Dred bana sarılır ve "Güçlü ol," diye fısıldar.

Roman Callie'yi kucağına alır ve Callie kollarını Roman'ın boynuna dolandır. Başını onun omzuna yaslar.

"Bu çok tatlı." Hammer telefonunu çıkarır ve birkaç fotoğraf çeker, sonra bana sarılır ve babasının yanağına bir öpücük kondurur.

"Kızlarla bu gece iyi vakit geçirdin mi?" Roman, arabaya doğru yürürken Fee'ye sorar.

"Maç çok güzeldi! Tally ve ben gelecek yıl hakkında konuşuyorduk, çünkü ben de onun bulunduğu programa başvurdum. Onun benden bir yıl ileride olduğunu biliyorum, ama kampüste zaten tanıdığım biri olması çok güzel olurdu. Özellikle de aynı şeyleri sevdiğimiz için."

"Bence bu harika. Peggy üniversiteyi çok severdi."

"Tally en iyisi olduğunu söylüyor!" diye haykırır Fee. "Ve bu dönem sanat programımdaki insanlar çok eğlenceli, şimdi daha iyi arkadaşlar ediniyorum."

"Anlaşıldığını hissetmek güzel, değil mi?"

"Evet. Harika bir şey."

Arabaya vardığımızda Callie uykuya dalmış, bu yüzden ikimiz birlikte onu emniyet kemeriyle bağlamamız gerekiyor. Roman onun alnına bir öpücük kondurup, doldurulmuş aksolotl oyuncağını kolunun altına sıkıştırdığında neredeyse eriyorum.

Roman, Fee yolcu koltuğuna oturup kapı kapanana kadar bekledi, sonra fısıldadı: "Eve vardığında mesaj at."

"Su Çukuru'na gitmeyecek misin?"

"Bu gece değil." Parmakları elimin arkasını okşadı.

"Keşke seni evime davet edebilseydim." Midemin altında bir ağrı hissediyorum.

"Ben de. Ama çok uzun sürmeyecek. O zaman senin o muhteşem dudaklarına direnmek zorunda kalmayacağım." Göz kırpar ve uzaklaşır.

Sürücü koltuğuna oturup motoru çalıştırdım ve Callie'yi uyandırmamak için radyoyu ayarladım.

Fee çantasındaki toka ile oynuyor. "Bazen Roman'ı bu kadar sevdiğim için kendimi kötü hissediyorum."

Direksiyonu sıkıca tutuyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"O harika bir baba. Hammer ile çok yakınlar. Yani, birlikte çalışıyorlar ve her şeyi paylaşıyorlar, ve Callie'ye karşı tavırları...". Kapüşonlu sweatshirtinin ipi ile oynuyor. "Onun maçlarına gidiyor. Bana okul ve diğer şeyler hakkında sorular soruyor. Gerçekten ilgileniyor. Sanki büyük bir ailenin parçasıyız, anlıyor musun? Bu durum annemi ve babamı özlememi sağlıyor. Bazen suçluluk duyuyorum, çünkü kimse onların yerini dolduramaz, ama aynı zamanda kalbimde boşluklar var ve onları doldurmak istiyorum. Anlatabildim mi?"

"Kesinlikle öyle, Big Pheels. Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Omzunun üzerinden bakıp sesini alçaltıyor. "Callie bazen Roman'ın bizim babamız olmasını dilediğini söylüyor."

Kalbim sıkışır. "Bunu anlayabiliyorum."

"Bu yıl doğum gününde mumları üflerken bunu dileyeceğini söyledi," diyor Fee yumuşak bir sesle. "Kalbim, bunun imkansız olduğunu söylemeye

"Sezon sonuna kadar, evet." Umudun ardından gelen suçluluk duygusunu yutuyorum. Ben de onunla aynı şeyleri istiyorum.

"Sezon sonuna kadar, evet." Umudun ardından gelen suçluluk duygusunu yutuyorum. Ben de onunla aynı şeyi istiyorum.

"Ama sonra emekli olacak, değil mi?" Yutkunuyorum. "Evet."

"Emekli olduktan sonra ne yapacak? Başka bir işi olacak mı?" diye ısrar ediyor Fee.

"Muhtemelen. Birçok takım onu koç olarak görmek ister. Herhangi bir yerde çalışabilir." Hokey Akademisi'nin uydu kampüsü gerçek bir olasılık gibi görünüyor, ama bunu Fee'ye söyleyemem. Henüz değil.

"Oh." Hayal kırıklığı kalbimi acıtıyor. "Ama Hammer burada. Onu terk etmez, değil mi?"

"Muhtemelen hayır," diye onayladım.

"Tamam." Alt dudağını dişlerinin arasında gezdirir. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Bize karşı çok nazik davrandı." Ona karşı dürüst olamadığım, konuyu saptırmak zorunda kaldığım için kendimden nefret ediyorum.

"Evet. Öyle." Eve kadar olan yol boyunca sessiz kaldı.

Fee, Callie'yi daireye çıkarıp yatağına yatırmama yardım etti, sonra odasına çekildi. Anlaşılan en sevdiği *Yüzüklerin Efendisi* fan kurgu yazarı yeni bir bölüm yayınlamış ve onu *hemen* okuması gerekiyor.

Yatağa girene kadar bekledikten sonra telefonumu kucaklarım. Roman çoktan mesaj atmış. İşleri gerektiği kadar gizli tutamadığımızdan endişeleniyorum. Ama ona karşı güçsüzüm.

ROMAN

Umarım Callie'yi yatırmayı başarmışsındır.

LEXİ

Yatırdım. Derin bir uykuya daldı. Bu gece harika bir maç çıkardın.

ROMAN

Bu sezon strateji konuşmalarımız çok yardımcı oldu.

Ama en sevdiğim konuşmalar, senin çıplak bir şekilde göğsüme uzandığın zamanlardı.

LEXİ

Onlar benim de en sevdiğim anlar.

ROMAN

Seni öpmeden ayrılmak bu gece beni neredeyse mahvetti.

Sezonun sonu bir an önce gelsin istiyorum.

Onunla çalışmayı, onu her gün görmeyi seviyorum, ama bu harika olduğu kadar acı verici de.

LEXİ

Ben de aynı şekilde hissediyorum.

ROMAN

Birkaç haftanın bu kadar sonsuz hissettirebileceğini düşünmemiştim.

Erken emeklilik her geçen gün daha cazip geliyor.

Benim bencil tarafım bu fikri çok seviyor, ama içimdeki koç bunun takımı ne kadar yıkacağını biliyor. Onlar onun ailesi ve sezon sonunda onun ayrılacağını görmekten zaten yeterince üzgünler. Ona ihtiyacım var, ama...

LEXİ

Takımın sana ihtiyacı var.

Noktalar üç kez belirip kayboluyor.

LEXİ

Çok yaklaştık.

ROMAN

Biliyorum. Sadece sabırsızım. Ve bu gece gibi gecelerde, oturma odamda tek başıma oturmaktansa, kollarımda seninle kanepede kıvrılmayı tercih ederim.

Ben uzun özlüyorum s rahatlığı rahatlığını onun
ve ve kolay rahat sohbetlerimizi.

LEXİ

Gelmeni söyledim, ama ikimizden birinin kırılacağından korkuyorum.

ROMAN

Ben kırılacağımı biliyorum.

Onun samimi dürüstlüğü kalbimi acıtıyor. Ve dürüst olmak gerekirse, bu gece kapıma gelirse ona hayır diyebilecek gücüm olacağını sanmıyorum.

ROMAN

Sezon bittiğinde seni yine götüreceğim, ama bu sefer bir geceden fazla kalacağız.

LEXİ

Yine özel bir yere.

ROMAN

Hiçliğin ortasında. Sadece ikimiz.

Onun sadece bir oyuncu, benimse sadece bir koç olduğumu varsaymak beni mahvediyor. Tutunacak bir şeyim olursa, birkaç hafta sonra olsa bile, belki daha kolay olur.

LEXİ

Seni özledim.

ROMAN

Ben de seni özledim.

Benim için güçlü ol, meleğim.

BÖLÜM 31

ROMAN

"Sence güzel görünüyor mu? Sence pastayı beğenecek mi?" Tristan ellerini beline koymuş, her zamanki somurtkan ifadesiyle duruyor. Dekorasyonlarla çevrili, buz pistinin hemen içinde kurulan masanın önünde duruyor. Bütün oda baştan aşağı değişmiş.

"Bu pasta gerçekten harika," diye Nate onu teselli ediyor.

Tristan kardeşini görmezden geliyor. "Roman, ne düşünüyorsun?"

Omzuna hafifçe vuruyorum. "Harika görünüyor. Bayılacak."

"Koç Forrester'a sormalı mıyız?"

"Kardeşim, sakın ol. Herkes gelene kadar başka bir tane yaptıracak değilsin ya. Pasta bir şaheser." Nate, Tristan ve onun hafif paniğinden hiç etkilenmemiş görünüyor.

"Bu gerçekten çok havalı," diye ekliyorum. Ve gerçekten öyle. Pasta bir hokey sahası şeklinde ve tamamen yenilebilir bir ağ ile Callie'nin kaleci kıyafetiyle minyatür bir heykeli var ki bunu eve götürebilir.

"Sence balon kemeri yeterince büyük mü?"

"Evet dostum. Kemer yeterince büyük." Nate gözlerini devirir.

Ayın başında Flip'in yanına taşındı ve bu günlerde takımla ilgili her şeye dahil olmuş gibi görünüyor.

"Mükemmel," diye onaylıyorum. Takımının renkleri ve neredeyse tüm duvarı kaplıyor. Ayrıca giyinme seçenekleri de olan bir fotoğraf kabini var.

"Tamam. Harika. Tişörtünü aldın mı? Senin için özel bir tane var. Onu giymelisin." Saatine bakar ve elini göğsüne götürür. Üzerinde #TeamCallie Birthday Crew yazıyor. "Çocuklar

her an gelebilir. Bea? Bebeğim, girişı işaretlemek için yeterince balon var mı sence?"

"Tris, tatlım, nefes al." Rix beline sarılır. "Yeterince balon var. Bu doğum günü partisi muhteşem olacak ve Callie çok sevecek." Onun tişörtünde #TeamCallie Party Brigade yazıyor.

"Onun için güzel bir gün olmasını istiyorum, anlıyor musun? Annesi ve babası yok, ve bunun nedeni onların kötü ebeveynler olmaları değil, lanet olasıca ölmüş olmaları." Sakinleşmek için derin bir nefes alır. "Üzgünüm. Annemiz bizi terk ettikten sonra doğum günlerinin ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Nate *özür dilerim diye* mırıldanır ve koridordan tuvalete doğru kaybolur.

"Biliyorum." Bu onun için hassas bir konu, ama bunu iyi bir şeye dönüştürüyor ve bu parti de onlardan biri. "Harika bir iş çıkardın, Tristan." Onu teselli ediyorum. "Gömleğimi giyeceğim."

Onu Rix'le bırakıp gömleklerin bulunduğu masaya geçiyorum. Peggy, Hollis, Dred ve Connor gömleklerini çoktan giymişler. Connor'ın gömleğinde "Callie'nin En Sevdiği Oyuncu" yazıyor.

Bana sırtıyor. "Kırılmadın, değil mi Roman?"

Gülüyorum. "Hiçbiri." Çünkü her şey plana göre giderse, o küçük kızı aile tatillerine götürebileceğim. Ona yatmadan önce hikayeler okuyacak, onunla buz pateni yapmaya gidecek, veli toplantılarına katılacak ve maçlarında ona tezahürat edecek olan kişi ben olacağım. Onun babasının yerini asla dolduramayacağım, ama onun kaybının yarattığı boşluğu doldurmak için elimden gelenin en iyisini yapacağımdan eminim.

Lexi'ye olduğu kadar bu kızlara da aşık oluyorum. Tekrar ebeveynlik rolünü üstlenme ihtimalinden dolayı heyecanlıyım. Alışılmadık bir durum olabilir. Ama bu sefer benim ona karşı hissettiklerimi o da bana karşı hissediyor.

Gömleğimi alıp gülümsüyorum. Üzerinde "Callie'nin En Sevdiği İkinci Oyuncu" yazıyor. "*En sevdiği*" kelimesindeki "O" harfi, üzgün yüz emojiyle değiştirilmiş. Mükemmel. Partinin her şeyi mükemmel.

Callie'nin okul arkadaşları ve takım arkadaşları, Niagara'dan gelen dedesi ve ninesiyle birlikte partiye geliyorlar. Lexi'nin babası büyük bir davanın ortasında olduğu için önümüzdeki birkaç hafta içinde ziyarete gelmeyi planlıyor, ama Tristan'a bir hediye ve gelemediği için özür dilediğini belirten bir not gönderdi.

Umarım parti bunu telafi eder, ama keşke onlara daha fazla zaman ayırsaydı.

Çocuklar çok heyecanlı, özellikle de her birine bir forma verileceğini ve bir grup Terror oyuncusuyla tanışacaklarını öğrendiklerinde. Callie'nin maçlarına ikimiz de katıldığımız için beni ve Connor'ı zaten tanıyorlar.

Rix ve Essie ile birlikte yiyecekleri organize etmeye yardım eden Flip, bana kurabiye ile bir peçete uzattı. "Çok güzel görünüyor. Doğum günü kızı ne zaman gelecek?"

Flip'in Lexi ile olan mesajlarımı görmesini istemediğim için, saatimi telefonumdan değil skor tahtasından kontrol ediyorum. "Yakında." O da, gerçeği sakladığım bitmek bilmeyen insan listesine eklenecek bir kişi daha.

Odayı tararken kaşlarını çatıyor ve ganimet çantalarının hepsinin etiketlendiğinden emin olmakla meşgul olan Tally, Dred ve Connor'da duruyor. "Talls'ın erkek arkadaşı bugün gelemedi, ha?"

"Bu onun tarzı gibi görünmüyor."

Kollarını kavuşturur. "O çocuğun ilgilendiği bir şey olduğunu sanmıyorum.

Adı neydi? Hep unutuyorum."

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Peggy ona sadece Tally'nin erkek arkadaşı diyor."

"Eh, burada olmadığına sevindim. O bir oyunbozan ve Tally daha iyisini bulabilir."

"Kızlar da aynı fikirde olacaktır."

"Neden bir şey söylemiyorlar?" diye sorar.

"Çünkü kiminle çıkacağına karar vermek Tally'nin hakkı ve onlar onun destek gördüğünü hissetmesini, yargılanmadığını hissetmesini istiyorlar. En azından ben sorduğumda Peggy bana böyle söyledi."

"Mantıklı, sanırım." Alt dudağını ovuşturdu.

"Sen ve Grace bu aralar daha iyi anlaşıyor gibisiniz."

Flip sinirli bir ses çıkarır. "Mutfakta Rix'e yardım etmeye gidiyorum. Görüşürüz."

Hızla uzaklaşır.

Telefonum çalar.

LEXİ

Otoparkta.

Herkesin dikkatini çekmek için tiz bir ısıklık çalarım. "Geliyorlar! Yerlerinize geçin!" Herkes yerini aldığı anda ışıkları kapatırız ve kapıların açılmasını bekleriz.

"Neden bu kadar karanlık?" diye sorar Callie.

Dred ışığı açar ve hep birlikte "*Sürpriz!*" diye bağırırız.

Hemi kamerasıyla hazır, Callie'nin arkadaşları onun etrafında toplanırken fotoğraflar çekiyor. Yüzünün aydınlanması kalbimi kabartıyor. Fee'nin gülümsemesi geniş, Lexi ise ağlamak üzere gibi görünüyor. Tek istediğim ona gidip onu kollarımın arasına alıp ona sahip olduğumu söylemek. Ama yapamam. Henüz yapamam.

Dred araya girip üçünü kucaklar. Callie ve arkadaşları buz pateni kıyafetlerini giyerken ortalık heyecanla doludur. Connor, Tristan, Hollis, Dallas, Ash, Flip ve ben de kıyafetlerimizi giyeriz ve bir saat boyunca Callie ve takım arkadaşlarıyla buz pateni yaparız. Normalde buz pateni yapmaktan pek hoşlanmayan Fee bile Tristan'ın teşvikiyle dışarı çıkar ve bizimle oynar.

Hokey ve oyunlardan sonra çocuklara yemek yediriyoruz. Tristan Fee'nin yanına oturuyor ve Connor, ona hayran hayran bakan Callie'nin yanına oturuyor.

"Çok mutlu," diyor Lexi yumuşak bir sesle.

"Öyle. Sabahın nasıl geçti?" diye soruyorum.

"Zordu. Biraz gözyaşı döküldü ve bir süre onun kendine gelemeyeceğinden endişelendim, ama Fee ona çikolatalı krep yaptı ve ona büyük planlarımız olduğunu, anne ve babasının onun eğlenceli bir doğum günü geçirmesini ve üzülmemesini isteyeceğini söyledi." Burnunun köprüsünü sıkıştırır.

Gizlice elinin arkasını okşarım. "Keşke sana sarılabilsen." "Ben de öyle dilerdim," diye fısıldar.

"Gelecek yıl her şey çok farklı olacak ve sarılabileceğim," diye mırıldanıyorum. Bana gülümsüyor. "Bunu gerçekten çok bekliyorum."

"Ben de."

Dred yüzünde bir gülümsemeyle yaklaşır. "Lexi, pasta için neredeyse hazırlar. Benimle mutfağa gelmek ister misin

gelmek ister misin?"

"Ben yardım edebilirim," diyorum.

"Ben gidersem daha az dikkat çeker." Lexi'nin koluna girip onu uzaklaştırır.

Hollis yanına yaklaşır. "Dred, ikinizin çok samimi görünmediğinden emin olmak için araya girdi."

"Mmm..." İki arkadaşımız da durumu fark etti. Etrafıma bakıyorum, midem bulanıyor.

"Uzak durmak gittikçe zorlaşıyor mu?"

"Evet." Belki de sandığımdan daha zor.

Omzuma vurur, yüzünde acı ama aynı zamanda empati dolu bir ifade vardır. "Üzgünüm. Özellikle de şu anda tam olarak nerede olduğunu bildiğim için."

Elimi cebime sokuyorum, omuzlarımda ağır bir suçluluk duygusu var. "Keşke kaybeden ben olsaydım, tersi değil."

"Zor bir durum." Diye iç geçirir.

Callie ve arkadaşlarının gülüşlerini ve gülümsemelerini izliyorum. "Lexi'nin hayatını zorlaştırmak istemiyorum, ama onsuz da olmak istemiyorum."

Yüzünde anlayışlı bir ifade belirir. "Bu iyi, dostum. İkiniz de bu hayatı paylaşacak birine layıksınız. Senin kocaman bir kalbin var. Daha fazla insan bu kalbe sığmalı."

Dred ve Lexi, üzerinde parlak bir 9 rakamı yanan mumla birlikte pasta ile geri dönerler. Essie, Peggy ve Rix de dondurma, tabaklar ve çatal bıçaklarla onları takip ederler. Tristan ayağa kalkar ve "Happy Birthday" şarkısını söylemeye başlar. Tamamen detone olur. Rix, Tristan'ın detone sesine melodik bir karşılık olarak sesini ekler ve hepimiz ona eşlik ederiz.

"Rix'in şarkı söyleyebildiğini biliyor muydun?" diye

sorar Hollis. "Hayır, bilmiyordum," diye cevaplarım.

Callie'nin gülümsemesi o kadar geniş ve güzel ki, sevinci ve heyecanı bulaşıcı. Koltuğunda zıplıyor ve mumları üflemeden önce gözlerini sıkıca kapatıyor.

Dred ve Lexi pastayı kesip önce çocuklara, sonra da yetişkinlere dağıtırlar.

Pastadan sonra Callie, hediye dağıtının içine dalar.

Connor'ın hediyesinin kağıdını yırtarak açar, ne olduğunu anlamaya çalışırken alt dudağını dışarı çıkarır. Connor ona yardım etmek için araya girer.

"Vay canına! Bunu odamda saklayabilir miyim, Lexi?" Callie zıplar ve Connor'ın beline sarılır. "Bu en iyisi!"

"Eğer orada saklamak istiyorsan, tabii ki." Lexi gülümseyerek iki parmağını yukarı kaldırır.

Makul olandan daha fazla yer kaplayan, ikisinin gerçek boyutlu kesikleri var. Callie hokey kıyafetini giymiş, Connor ise #1 Fan tişörtünü giyiyor. Harika bir fikir, keşke ben de bunu düşünseydim.

Callie arkadaşlarının hediyelerini açıyor, pelüş oyuncaklara, oyunlara ve oyuncaklara hayranlıkla bakıyor. Lexi ona Kristoff'un hediyesini veriyor ve Callie onu açıyor.

"Oh, bu çok havalı! Bayıldım!" Bu, payetlerle süslenmiş özel baskı bir Connor Grace forması. Muhtemelen özel olarak süsletmiştir.

Kızlar onu daha eğlenceli hediyelerle şımartıyor ve benim hediymemi açtıktan sonra koşarak bana sarılıyor. Callie Lego'lara bayılıyor ve ben de Terror hokey sahası setini aldım.

"Birlikte yapabilir miyiz?" diye sorar. "Tabii ki."

Lexi ile bakıştık, umarım bunu sadece Dred ve Hollis fark etmiştir.

Son hediye Tristan'dan. Büyük bir fiyonklu, kocaman bir hediye.

Kağıdı yırtıp kutuyu açıyor. "Aman Tanrım! Olamaz!" İçinden yepyeni bir kaleci ekipmanı çıkarıyor. En kaliteli olanından. Özellikle bir yıldan az bir sürede büyüyecek bir çocuk için çok pahalı bir hediye, ama onun ve Tristan'ın sevinci buna değer.

"Dostum, bu ekipman beş bin dolarlık falan," diye mırıldanır Nate kardeşine.

"Sana bir araba aldım," diye Tristan kaşlarını çatarak karşılık verir. Nate tartışmak için ağzını açar, ama bunun yerine omuz silker. "Doğru."

Tüm hediyeler açıldığında, Callie yine gösterişli ve abartılı hediye çantalarını dağıtır.

"Bu doğum gününü asla geçemeyeceğim," diyor Lexi, hediye dağını incelerken.

"Artık biz varız, buna gerek yok," diye Tristan onu teselli eder. "Biz kendimize bakıyoruz. Sen aileden birisin, Koç. Arkanda biz varız."

Kızlar Tristan'ın sözlerini tekrarlayarak Lexi'ye sarılırlar ve ben, bunun onu ne kadar duygulandırdığını bildiğim için geride dururum. *Siktir et* ve araya gir demek istiyorum. Ama bu, yarardan çok zarar getirir.

Geçen yıl Hollis'in bu durumda ne kadar zorlandığını şimdi daha iyi anlıyorum — Peggy'ye olan duygularını saklamak zorunda hissetmesi, onu şu anda olduğu gibi sevebilmeyi dilemesi, arkadaşlığımızı mahvetmekten korkması, benim bu ihaneti atlatıp atlatamayacağımı bilmemesi.

Ama onlar bu durumu atlattılar, bu da bana ve Lexi'ye umut veriyor.

Çocuklar gittikten ve temizlik yaptıktan sonra, hediyeleri Lexi'nin arabasına götürüyoruz.

Lexi'nin arabasına yarı yolda Donnie Richards ve çocuklarıyla karşılaşıyoruz. "Selam, nasıl gidiyor?" Hediyeleri yeniden düzenleyip onunla ve çocuklarıyla tokalaşıp selamlaşıyorum.

"Roman? Hey, bu bir sürpriz. Birinin doğum günü mü var?" Bana ve Lexi'ye bakıyor. "Hey Forrester."

"Selam Donnie." Gülümsüyor, ama zoraki bir gülümseme. "En küçük kız kardeşim. Bu arenada oynuyor."

"Tabii, evet." Yavaşça başını sallar. "Farkında değildim."

Oğlu kolunu çeker. "Baba, içeri girmeliyiz yoksa geç kalacağız."

Donnie omzunun üzerinden başparmağıyla işaret eder. "İçeri girmeliyiz." "Bugün buzda iyi şanslar," derim.

"Evet, teşekkürler. Yarın görüşürüz. Kız kardeşinin doğum günü kutlu olsun," diyor Donnie.

"Teşekkürler," diye cevaplar Lexi.

Donnie çocuklarını toplayıp girişe doğru yönelir.

Kız endişeli bir bakışla arkasına bakar. "Onun bizi arenanın dışında birlikte görmesi hoşuma gitmedi."

"Bütün çocuklar hala içeride ve o da onlarla karşılaşmak üzere," diye hatırlatırım ona.

"Doğru. Evet. Paranoyak davranıyorum."

"Donnie ve Arnold'un iş dışında da arkadaş olduklarını unutma." Ancak, ona gereksiz stres yaşatmak istemediğim için, daha önce burada Donnie'ye rastladığımı söylemiyorum. "Hadi, bu hediyeleri arabana koyalım."

Bagajı açar ve hediyeleri içine yığarız. "Hepsinin sığacağını sanmıyorum," der.

Henüz yarısını bile yüklemedik ama bagajı neredeyse dolu

"Ben gerisini halledip seni takip edebilirim," diyorum.

Lexi, park yerini tarar, sanki tanıdığımız başka birine rastlayacağımızdan endişeleniyormuş gibi.

"Sorun olmaz mı?" "Sorun değil. SUV'umda bolca yer var."

"Tamam. Harika. Teşekkürler." İki arabayı da yükledik ve Callie'ye bir kez daha sarılmalar ve mutlu yıllar dilekleri geldi. En son bana geldi ve ben de onunla göz hizasında sarılmak için çöktüm.

"Bir sorum var," diye fısıldadı, kollarını boynuma doladığında.

"Tamam." Sırtını okşarım.

Geri çekilir ve omzunun üzerinden bakar, belki de biraz mahremiyetimiz olduğundan emin olmak için. "Eve gidince film izleyeceğiz. Kalıp bizimle birlikte izler misin?"

"Tabii. Çok isterim. Sorun bu mu?"

Kafasını sallar ve parmaklarını kıvrır. "Bugün mumları üflerken bir dilek tuttum ve kimseye söylememem gerektiğini biliyorum, ama Fifi'ye söyledim ve şimdi dileğimin gerçekleşmeyeceğinden endişeleniyorum."

"Hala gerçekleşebilir," diye onu teselli ediyorum. "Gerçekten mi?" Yüzünde rahatlama beliriyor.

"Çoğu zaman, evet." Tabii ki, anne babasının geri gelmesini dilemediği sürece. Bu mümkün değil ve ona boş umutlar vermek istemiyorum.

"Tamam, güzel. Evde film izlemek için görüşürüz." "Dilediğin dileği bana söylemek istemiyor musun?"

"Henüz değil." Yanağıma bir öpücük kondurup arabaya doğru zıplıyor.

Lexi ve ben gülümseriz. Bu kızlara çok bağılandım.

Geleceğin nasıl şekilleneceğini görebiliyorum ve bu görüntü netleştikçe, onu geri tutmak daha da zorlaşıyor. Ama neredeyse başardık. Kendime bunu hatırlatmam gerekiyor.

BÖLÜM 32

LEXI

ROMAN

O pantolonun içindeki kışın bir keşif.

Seni masanın üzerine eğip becermek hayal ediyorum.

Ve yemek masamın üzerine.

Ve kanepemin kolunda.

Hayalimin gerçeğe dönüşmesine sadece birkaç hafta kaldı.

Tabii Ryker'in playoffları yönetmesine razı değilsen.

Günün sonuna kadar evraklarımı hazırlayabilirim.

Bu, Roman'ın düzenli bir alışkanlığı haline geldi. Bana kıyafetlerim, beni onlardan kurtarmak için gelecekteki planları ve erken emekli olursa bunun nasıl daha çabuk gerçekleşebileceği hakkında mesajlar gönderiyor, hem de ikimiz yan yana dururken. Bu, tüm ekibin kalbini kırmayacak olsaydı çekici bir seçenek olurdu. Bir şey söylemek üzereyim, ama asansör kapıları açılıyor.

Donnie asansörün içinde duvara yaslanmış olduğu için neredeyse merdivenleri kullanmaya karar veriyorum. Ama Roman içeri girip elini sensörün üzerine koyuyor, bu yüzden ona katılmaktan başka seçeneğim yok. Donnie ikimize bakıp merhaba diyor.

Gülümserim ve merhaba derim, asansörün karşı tarafına geçerim.

"Nasılsın Donnie?" diye sorar Roman, her zamanki gibi sohbetkâr.

"İyiym. Sezonun sonu yaklaşıyor. Sen nasıl hissediyorsun?" diye sorar.

Roman telefonunu cebine koyar. "İyi. Ryker gerçekten büyük bir adım attı ve sonbaharda görevi devralmaya hazır olacak. Koç Forrester, savunma oyuncularının bu değişime hazır olmalarını sağlamak için çok önemli bir rol oynadı."

Donnie'nin bakışları bana kayar. "Senin bu kadar ilgili olduğunu görünce, bunu kolaylaştırdığından eminim."

Roman gözlerini kısar. "Ben her zaman uygulayıcılarla yakın çalışırım. Bu simbiyotik bir ilişkidir."

"Evet, tabii ki. Takımı güçlü tutmak için birlikte çalışmak zorundayız." Donnie biraz geri adım atmış gibi görünüyor.

Asansör kapıları açılır ve üçümüz de koridora çıkarız.

Donnie çenesini eğdi. "İyi günler. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

"Elbette," diye yanıtlar Roman.

Donnie köşeyi döner ve Roman bana döner, ama bir şey söylemeden Hemi ortaya çıkar.

"Lexi! Merhaba Roman." Gülümsemesi genişler.

"Selam, Hemi. Buz pistinde görüşürüz." Roman omzuma dokunur ve koridordan Vander Zee'nin ofisine doğru yürür.

"Tabii ki." El sallayıp Hemi'ye odaklanırım. "Nasıl gidiyor?"

"İyi. Güzel. Özür dilerim, seni ve Roman'ı bölmek istemedim." Yorumunu eliyle savuştururum. "Bölmedin. Ne var ne yok?"

"Hammer'la bugün öğle yemeği hakkında konuşuyordum. Eğer buralarda olursan, bize katılmalısın."

"Çok isterim. Saat kaç düşünüyorsun?"

"Bir gibi nasıl? Şimdi Hammer'la bir tanıtım etkinliğine gidiyorum, ama öğlene kadar döneriz."

"Kulağa harika geliyor."

"Döndüğümde uğrarım." Hemi koridordan uzaklaşırken, ben ofisime gidip e-postalarımı kontrol edip bugünkü antrenman planını gözden geçiriyorum.

Saat 10'da, Vander Zee ve diğer koçlarla buluşmadan önce kendime kahve yapmak için dinlenme odasına uğrarım.

Kahvemi hazırlarken Donnie içeri girer. "Hey, sabahın nasıl geçiyor?" diye sorarım. Nazik olmak zarar vermez.

"İyi. Seninki?"

"İyi. İşime dönmeliyim." Ve ondan ve onun gri bulut gibi havasından uzaklaşmalıyım. Kapıya doğru dönerim.

"Dikkatli olmalısınız, Koç Forrester," diyor arkama doğru. Durup ona dönerek, "Anlamadım?" diyorum.

Kaşlarını kaldırır. "Yaptıklarınızı gören tek kişi ben değilim."

Kendimi duygusuz kalmaya zorladım. "Anlamadım?" "Siz ve ofisinizdeki tüm arkadaşlarınız."

Onları nefret onun atlamasından sonuçlara sonuçlara ve bunların bunların doğru olduğunu varsaymak.

"Onlar benim ve senin meslektaşların."

"Ve hepsi oyuncularla ilgileniyor. Not mu alıyorsun?" "Neden..."

Beni kesiyor. "Bunu fark eden tek kişi ben değilim. İnsanlar konuşuyor. Özellikle sen ve kaleci hakkında."

"Ben defans oyuncularıyla çalışıyorum." Sırtımdan ter damlıyor. *Belki de aşırı tepki veriyorum. Belki de bu sadece kıskançlıktan ibarettir.* Ben onun istediği işe sahibim.

O alaycı bir şekilde gülümser. "Neler olduğunu görmüyor muyuz sanıyorsun? Bu işe başvuran tek kadın sen değilsin. Son birkaç yılın ardından bu hiç de şaşırtıcı değil. Yeni halkla ilişkiler kızı kalecinin kızı ve Hendrix ile çıkıyor. Halkla ilişkiler müdürü bir oyuncuyla nişanlı ve takımın avukatı senin enforcerlerinden biriyle evli. Burası sanki lanet olası bir ensest festivali gibi ve yönetim de evrakları onaylıyor. Sonra sen de küllerinden yeniden doğma hikayenle geliyorsun." Kollarını kavuşturur. "Yani, dürüst olmak gerekirse, seni suçlayamam. Roman dürüst bir adam. En iyi arkadaşı kızıyla çıkmaya başladığında bile kendini toparlamayı başaran, lanet olası yılın babası. Bana sorarsan, neredeyse bir aziz. Yirmi yıllık kariyer. Ligin emektarlarından. Banka hesabında en az elli milyon olmalı."

Midem bulanıyor. Dikkatli davrandığımızı, bir planımız olduğunu sanıyordum, ama onun söyledikleri tam da korktuğum şeyler.

"Sana süre kalmadı..."

Elini kaldırıyor. "İnkar etmeye çalışma. Kız kardeşine lanet olası bir doğum günü partisi düzenledi. Sürekli onunla ve ekibiyle birliktesin. Ben aptal değilim. Yönetimin geri kalanı da öyle. Onlara neler olduğunu, neler yaşandığını anlattığımda, koçluk kariyerin sona erecek. Kalan kısmının tadını çıkar." Beni sersemlemiş halde bırakarak yanımdan geçip gidiyor.

Doğru söylüyor, doğum günü partisi hariç. O Tristan'ın fikriydi ve herkes katkıda bulunmuştu. Ama onun umurunda değil. Beni her ne pahasına olursa olsun alt etmekte kararlı.

Bir koçun bir oyuncuyla ilişki kurmasından daha kötü bir şey yoktur. Bunu biliyordum. Biliyorum. Ve yine de yaptım.

Ve şimdi her şeyi kaybetmek üzereyim.

Onurumu da dahil.

BÖLÜM 33

ROMAN

LEXİ

Donnie biliyor ve yönetimi bilgilendirmeyi planlıyor.

O mesaj telefonuma düştüğünden beri saatler geçti. Bütün gün Lexi ile konuşmak için bekledim. Callie, Fee ile antrenmana gittikten sonra nihayet onun evine gidip detayları öğrenebildim.

Oturma odasında volta atarken, parmaklarını dudaklarına götürerek bana olanları anlatıyor. "İşimi kaybedeceğim Roman. Kovulacağım."

"Erken emekli olacağım. Ben takımda olmazsam, seni kovamazlar." Bu sorunu çözerdi. "Bu fikri Vander Zee'ye zaten açtım."

"Ne? Ne zaman? Neden bunu bilmiyordum?"

"Çünkü senin paniğe kapılmanı istemedim. Hokey Akademisi seçeneğinden bahsettim, daha çok onların tepkisini görmek ve Ryker'ın hazır olup olmadığını anlamak için."

"Olmaz. Sezonun bitmesine bir ay kaldı. Playofflara kalmak için iyi gidiyoruz ve Ryker'ın hazırlanmak için zamana ihtiyacı var."

"Eğer sakatlanırsam, onun hazır olması gerekir," diye belirtiyorum.

"Playofflardan kurtulmak için kendini sakatlamayacaksın! Ayrıca, benim için erken emekli olursan, işler daha da kötüye gider," diye tartışıyor Lexi.

Bu zaten tepki çekecektir. Aksi mümkün değil. Ama onun kariyerini mahvetmeyecek bir çıkış yolu olmalı. "Seni seviyorum," diyorum.

O, volta atmayı bırakıp bana dönüyor. "Ben de seni seviyorum." Gözleri tavana doğru kayıyor. "Sana bunu böyle söylemek istememiştim."

Onun önüne geçip ellerini ellerime alıyorum. "Bu, sözlerinin ağırlığını değiştirmez."

"Biliyorum, ama yönetim bizim aşık olduğumuzu umursamayacak, Roman. Ben güçlü bir konumdayım ve bir oyuncuyla romantik bir ilişki yaşıyorum. Nokta. Hikaye burada bitiyor. İkimizin de yetişkin olduğumuzu kimse umursamıyor. Bu yıl emekli olacağını ya da on yıl daha yaşlı olduğunu kimse umursamıyor. Ben birinci sınıf yardımcı koçum ve temel kurallardan birini ihlal ettim. Bu durumdan fırtına kopmadan kurtulmamız mümkün değil."

Onu bu duruma düşürdüğüm için kendimden nefret ediyorum. Ondan uzak durmalıyım. Benden uzak durmasını kolaylaştırmalıyım. Ama yapmadım ve şimdi buradayız, onun hiç olmasını istemediğim bu yerde.

Ama bir çözüm var. "Hadi evlenelim." Gözleri parladı.

"Ne?"

"Sen beni seviyorsan, ben de seni seviyorsam, neden evlenmiyoruz? Benim karım olursan seni kovamazlar."

"Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Kurallar, oyuncularla arkadaşlık kurulmasını yasaklıyor. Ama sen benim karımsan, bu kural geçerli olamaz."

"Roman..."

Çıplak yüzük parmağındaki eklemi nazikçe öpüyorum. "Seni istiyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum. Sana bakmak, seni sevmek, seni ve kızları desteklemek istiyorum. Sana deli gibi aşığım, Lexi. Sezonun bitmesini ve birlikte olabilmemizi sabırsızlıkla bekliyorum. Sezonu bitirmekten çok seni istediğim için her gün erken emekliliği düşünüyorum. Her gün buz pistine gelmemi değerli kılan sensin. Evleniriz, kariyerini kurtarırız ve artık saklanmak zorunda kalmayız." Artık suçluluk yok. Artık yalan yok. Onu açıkça sevmek ve koruma özgürlüğü, tek istediğim şey bu.

"Senin tüm dünyanı altüst etmek istemiyorum." Elini göğsüme koyuyor. "Emekliliğinin başlangıcının medya kabusu olmasını istemiyorum."

"Ben de sensiz kalmak istemiyorum," diye cevap veriyorum.

"Ben de sensiz kalmak istemiyorum." Titrek bir nefes verir. "Seni seviyorum; seninle bir hayat istiyorum. Sadece bunu yaparsak

Bunun sonuçları olacaktır."

"Genç baba, hatırladın mı? Sonuçlarla başa çıkabilirim, özellikle de hayatımın geri kalanını seni severek geçirebileceğim anlamına geliyorsa. Bu, merkez ofisten gelecek bazı tepkilerden daha önemli."

Yavaşça başını sallar, eli hala göğsüne bastırılmış, sanki yere basmaya ihtiyacı varmış gibi. "İşimle senin arasında seçim yapmam gerekirse, her zaman seni seçerim Roman. Yeni bir kariyere başlamak, seçimlerimi üç yıl daha pişmanlık duyarak geçirmekten daha iyidir." Çok korkmuş görünüyor, ama bunun altında umut ve ona duyduğum sevgi yansıyor bana. "Bunun istediğin şey olduğundan emin misin?"

"Evet. Kesinlikle. Hiç şüphesiz. Yıllar önce seni bulduğumdan beri bu duyguyu arıyordum. Emekli olduğumda sana evlenme teklif edecektim zaten. Artık beklememe gerek yok." Elini sıkarak, parmağına takacak bir yüzüğüm olmasını diledim. "Yanında durmama izin ver. Geleceğimizi birlikte inşa edelim."

"Bu çok karmaşık olacak," diye fısıldadı.

"Bana istemediğim bir çıkış yolu sunmaya çalışma, meleğim. Karmaşadan korkmuyorum. Tek başıma bir kız yetiştirdim ve o da en iyi arkadaşşıma aşık oldu. Karmaşayla başa çıkabilirim. Seninle birlikte olduğum sürece her şeyle başa çıkabilirim. Evlen benimle, Lexi. Karım ol."

"Neden bu kadar muhteşemsin?" Yanağından tek bir gözyaşı süzülüyor. Onu silip alıyorum. "Bu evet demek mi?"

"Evet." Parmak uçlarına basarak, dudaklarıma gülümseyerek fısıldadı, "Seninle evlenirim."

BÖLÜM 34

LEXI

"Her şey yoluna girecek." Roman elimini arkasını öper.

Çoğu zaman kendime güvenebilirim, ama sinirlerim galip geliyor. Hayallerimin erkeğiyle evlenmeyi kabul ettim. Roman'a deli gibi aşığım ve hayatımın geri kalanını onunla geçirmek için sabırsızlanıyorum. Ama bunu sevdiğimiz herkesten saklıyoruz. Onlara birlikte olduğumuzu söylemek bir şey, ama en kısa zamanda evleneceğimizi açıklamak bambaşka bir şey. Çok fazla duygu var içimde ve hepsi birbirine karışmış durumda.

Hammer ve Hollis, Dred ile birlikte buraya geliyorlar, çünkü arkadaşımın desteğine en çok ihtiyacım olan an, işte şu an. Fee ve Callie antrenmandan her an eve dönebilirler. Roman, Callie ve Fee'nin en sevdikleri restorandan pizza, kemiksiz tavuk kanadı ve tatlı sipariş etti. Hollis ve Hammer gidip alacaklar.

Şu anda ona Peggy mi yoksa Aurora mu demem gerektiğini bilmiyorum. Onun babasının karısı olmak üzereyim. Ve ondan sadece sekiz yaş büyüğüm.

Roman avucuyla yanağımı okşadı ve bana şefkat ve sevgiyle baktı. "Bunu atlatacağız, meleğim. Ne olursa olsun, senin yanında olacağım ve hedeflerine ulaşmana yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım. Ne kadar karmaşık olursa olsun fark etmez. Birbirimize sahibiz."

O, belirsizliklerle dolu bir denizde benim tek sabit noktam. Kızını arayıp gelmesini istediğinden beri içimi kemiren korkuyu dile getiriyorum. "Ya Peggy bunu kabul etmezse?" İşimi kaybetmek büyük bir darbe olur, ama beni en çok endişelendiren şey bu. O, olması gerektiği gibi onun bir numarası. Ya bunu kabul edemezse? Ya o da

Donnie gibi, benim yanlış nedenlerle bu işe girdiğime inanırsa? "Aranıza giremem."

Dudaklarını benim dudaklarıma nazikçe değdirdi. "Kızım en iyi arkadaşım ile birlikte yaşıyor ve o da yakında evlenme teklif etmeyi planlıyor. Eğer birisi kızacaksa, o da Hollis olur, çünkü onun şöhretini çaldım. Ama Tristan ve Dallas da ondan önce davrandığı için, o da artık buna alıştı."

Biraz gülümserim. "Demek istediğim o değil." "O zaman endişen ne?"

"İnsanlar ilişkimiz ve niyetim hakkında varsayımlarda bulunacaklar."

Gülümsemesi yumuşak ve kendinden emin. "Kızım o insanlardan biri olmayacak. Öyle düşünenler ise canları cehenneme. Birbirimiz için ne hissettiğimizi biliyoruz. Seni ve beni önemseyenler ve bizim önemsedığımız insanlar gerçeği görecekler ve önemli olan da bu. Gerisi gürültü."

"Çok sakınsın." Keşke bana da bulaşsa.

"Daha fazla zamanımız olsaydı, endişeni gidermene yardımcı olurdum," diye mırıldanıyor. "Bunu sonraya bırakalım." Nişanlandığımızı kutlayacak zamanımız bile olmadı. O kapıdan içeri girdiğinden beri acil durumlar arka arkaya geliyor.

Kızına ve kız kardeşlerime söylemek her şeyi çok daha gerçek hale getiriyor. Ve riskler de çok daha yüksek.

Apartman kapısı açılır ve Callie minyatür bir kasırga gibi koridordan koşarak gelir. "Bugün antrenmanda hiç gol yemedim! Roman! Bu en güzel sürpriz! Merhaba!" Kendini ona atar.

"Aferin! Hiç gol yememek harika!" Roman onu kucaklayıp sıkıca sarılır. "En sevdiğin yerden pizza sipariş ettik. Birazdan gelir."

Fee, yüzünde sorgulayıcı bir gülümsemeyle koridordan gelir. "Selam Roman. Geleceğini bilmiyordum. İkiniz strateji toplantısı mı yapıyorsunuz?" Bizi sırayla bakar.

"Sayılır." Gülerek cevap veriyorum, ama sesim tiz çıkıyor. "Dred, Peggy ve Hollis de geliyor."

"Oh, ne güzel! Dred'i çok severim." Callie gülümsüyor.

"Neden sırt çantalarınızı odalarınıza koymuyorsunuz, siz ikiniz de bana masayı kurmama yardım edin?" Bu gergin enerjiyle bir şeyler yapmam lazım. Kızlar Roman'ı seviyor. Ama bazen birinin etrafta olmasını sevmek başka bir şey, onların birdenbire günlük hayatlarının bir parçası olması başka bir şey.

"Tabii." Fee bana tuhaf bir bakış atar ve Callie ile birlikte koridorda kaybolurlar.

"Korkuyorum," diye fısıldarım.

Dudaklarını şakağıma değdirir. "Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

Dred ilk gelen olur, bana bir bakış atar ve "İşler sarpa sarmaya başlıyor, değil mi?" der.

"Evet." Ona sarılırım. "Hollis ve Peggy de yakında gelirler." "Tamam.

Neye ihtiyacın olursa. Ben arkadayım." Roman'a bakar.

Roman'a bakar. "Ve tabii ki senin de."

Bir dakika sonra pizza, Hollis ve Peggy gelir. "Dred! Senin de geleceğini bilmiyordum. Şarap getirdim." Hammer-Peggy-Aurora bir şişe beyaz şarap kaldırır. Bana sarılır ve geri çekilir, kaşlarını çatarak. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey harika!" Evet, kimseyi ikna edemiyorum. Hayallerimin erkeği sonunda benim olacak diye çok heyecanlıyım, ama keşke bu haberi ikimizin de en çok değer verdiği insanlara birdenbire verip onların anlamasını ummak zorunda kalmasaydık.

Hollis ve Roman birbirlerine bakışırlar.

Callie tekrar ortaya çıkar, Hammer-Peggy-Aurora ve Dred'e sarılmak için zıplar ve onlara bugün yaptığı shutout'tan bahseder. Roman ve Hollis kaşlarıyla iletişim kurmaya devam ederler.

Yemeği masaya getiririz ve Hammer-Peggy-Aurora şarabı döker. Roman ve Hollis bira içer, Callie çikolatalı süt içer ve Fee su içer. Neden herkesin içtiği şeylere bu kadar odaklandığımı bilmiyorum, stres seviyem tavan yapmış olması dışında.

"Tamam. Bu çok havalı ama burada neler oluyor?" Fee sinir bozucu derecede zeki ama aynı zamanda tamamen bilgisiz.

"Sana söylememiz gereken bir şey var," diyorum. "Biz derken..." Fee masadaki herkese bakıyor.

"Lexi ve ben." Roman elimi eliyle kapattı.

Masadaki tüm gözler, benim parmağımı saran onun parmaklarına odaklanır. Hammer-Peggy-Aurora'nın gözleri parlar ve sırtı düzelir.

Hollis kolunu sandalyesinin üzerinden uzatır ve parmağını nazikçe onun ensesine doğru kaydırır. Fee hiçbir şey söylemez. Callie neşeli görünür. Dred her şeye hazır gibi görünür. Bu da bizi bir yapar.

"Lexi'ye evlenme teklif ettim," diyor Roman, sakın ve doğal bir şekilde.

"Ve ben evet dedim."

"Evet, söyledin." Dred onaylayarak başını sallar.

"Uhhh..." Hammer-Peggy-Aurora'nın gözleri alışılmadık şekilde büyümüştür.

"Vay canına," diye mırıldanır Fee.

"Doğum günü dileğim gerçek oldu!" Callie alkışlar. "Kim öğrendi?" Hollis sorar.

"Donnie," diye cevaplar Roman.

Hammer-Peggy-Aurora'nın başı hızla döner. Hollis'in şaşırmadığını fark edince çenesi gevşer. "Neyi öğrendi?"

"O adam ilk günden beri Lexi'nin işini elinden almak istiyor," diyor Hollis düz bir sesle.

"Ne öğrendin?" diye tekrarlıyor Callie.

"Roman ve Lexi'nin birbirlerine aşık olduğunu. Lexi'nin takımındaki bir oyuncuya aşık olmaması gerekiyor," diyor Fee yardımsever bir şekilde. "Ben de nedime olabilir miyim?"

"Çiçek kız olabilir miyim?" Callie koltuğunda zıplıyor.

"Bunu biliyordun ve bana söylemedin mi?" Hammer-Peggy-Aurora kollarını kavuşturur ve Hollis'e etkilenmemiş bir bakış atar.

"Prenses..."

"Bana prenses deme! Bunu daha yeni konuştuk! Benden sakladın!"

"Peggy, tatlım, anlamalısın..."

"Oh, gayet iyi anlıyorum. Hollis öğreniyor, ben ise karanlıkta kalıyorum." Babasına ve Hollis'e çoğu erkeği yakıp kül edecek bir bakış atıyor. Sonra masadaki diğerlerini tarıyor. "Dred de şaşırmış görünmüyor!"

"Sezon bitene kadar bunu saklamak istiyorduk. Kişisel bir şey değil, Ham... Peg... Sana ne diye hitap edeceğimi bilmiyorum ve Hammer çok tuhaf geliyor," diye itiraf ettim.

"Bana Aurora diyebilirsin."

Çenem titriyor. Bir an için kendimi toparlamaya çalışıyorum, ama sonra Roman'la, en çok değer verdiğim insanların önünde gerçek duygularımı göstermemin sorun olmadığına dair yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum. Ve duygularımı göstermenin tam zamanı varsa, o da şimdidir. Bu yüzden, korku ve endişeden oluşan o gözyaşı damlası gözümde süzülürken, onu saklamaya çalışmıyorum. "Babanın bunu senden saklamak zorunda kalmasına çok üzuldüm ve kendini gafil avlanmış hissetmeni tamamen anlıyorum. Ama bunun ne kadar zor olduğunu anlayabileceğini de düşünüyorum. Düşmemek için çok uğraştık, ama bu sadece..." Roman elimi sıkıyor ve tek bir dokunuşla sinirlerimi yatıştırıyor. "...imkansız hale geldi. Ve Dred Terör ofisinde değil, bu yüzden kendini güvende hissetti. Ayrıca ben tek kelime etmeden durumu anladım."

"Ben sinir bozucu derecede algısı güçlü bir gözlemciyim." Dred hemen beni savunmak için araya girer.

"Şok olmuş ve incinmiş olmana eminim. Zamana ihtiyacın olması çok normal, Aurora, ama lütfen şunu bil ki ben Roman'ı seviyorum ve o da beni seviyor. Keşke zamanlama farklı olsaydı, ama bu, hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istediğim gerçeğini değiştirmiyor. Onu bir kez kaybettim bile, onu tekrar kaybetme düşüncesi bile dayanılmaz." *İşimi kaybetme düşüncesinden daha dayanılmaz.*

O dikleşir. "Bu ne demek? Onu bir kez kaybettin mi?"

Roman'la göz göze geldik.

"Lexi ile New York'ta bir beyzbol maçında tanıştım. Sen anneni ziyarete gitmiştin, ben de bir geziye çıkmaya karar verdim."

Aurora ikimizi sırayla baktı, kaşlarını kaldırdı, sonra gözlerini kısarak sordu. "Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Üç buçuk yıl," diye cevapladım.

"Birinci ve ikinci sınıf arasındaki yaz mı?" Anlamaya başlar. "Annemle seyahatten döndüğümde çok düşünceliydin. Vay canına. Bunca zamandır ona aşıkmışsın."

"Temelde, evet," Roman ve ben aynı anda söylüyoruz.

Aurora'nın yüzü yumuşar ve masanın üzerinden uzanarak diğer elimi tutar. "Anlıyorum. O harika bir adam."

"En iyisi," diye onaylıyorum.

"Hâlâ acıyor," diye fısıldar. "Çok üzgünüm," diye fısıldarım.

Bana sulu bir gülümseme verir, sonra o kırık kalpli ifadesini babasına çevirir. "Geçen sezon boyunca seni bu kadar uzun süre karanlıkta bıraktığım için çok, çok üzgünüm. Şimdi daha önce anlayamadığım bir şekilde anlıyorum."

"Bebeğim," dedi Roman yumuşak bir sesle.

"Sen harika bir babasın. Seni çok seviyorum. Ve bu..." Aramızda bir hareket yaptı. "...bu harika. Aylardır gizlice sizi destekliyordum."

"Bir dakika, ne?" Roman şaşkın görünüyor.

"Ben de sana gönderim yapıyorum!" Callie ekliyor. Fee ellerini kaldırıyor. "Ben de öyle."

"Bu, Hammer'ın da bizim kardeşim olacağı anlamına mı geliyor?" Callie heyecandan neredeyse çıldırmak üzere.

Aurora, parlak, güzel ve biraz titrek gülümsemesini Callie'ye çevirir. "Doğru. Hepimiz bir aile olacağız."

"Bunu kafam almıyor." Ben sadece bir koca kazanmıyorum, kız kardeşlerim de bir baba figürü ve bir kız kardeş kazanıyor, ve onlarla birlikte gelen tüm o harika sevgi destek sistemini. Bu, hayal etmeye cesaret edebileceğimden çok daha fazlası.

"Bu ekibi çok seviyorum," diyor Dred.

Aurora omuzlarını geriye atar ve dudağına dokunur. "Peki, netlik olması açısından, aranızda kaç yaş fark var?"

"Ben yirmi dokuzum ve yazın otuz olacağım," diyorum.

"Peki ya sen, baba?" Ellerini çenesine dayar ve melek gibi gülümser.

"Nereye varmak istediğini biliyorum, Peggy."

"Beni idare et ve soruyu cevapla Dado." Roman ona bir bakış atar. "Kırk yaşındayım."

"Ah dostum, bu harika," der Dred gülerek.

"Huh." Aurora kirpiklerini kırıştırır. "Demek Lexi'den *on* yaş büyüksün. İlginç."

"Bu neden ilginç?" Callie, tatlı bir şekilde farkında olmadan sorar.

"Çünkü Hollis, Hammer'dan on iki buçuk yaş büyük," diye yardımcı olmak için Fee cevaplar.

Roman ağzını açıp kapar. Kafasını sallar. "Bu ironiyi ben de anlıyorum, evlat."

"Özrünüzü kabul ediyorum," Aurora küstahça söyler. "Peki, ne zaman evleneceksiniz?"

"Mümkün olduğunca çabuk." Roman elimi sıkar.

"Yani, bu en kısa sürede mi olmalı?" Aurora açıklığa kavuşturur.

"İdeal olarak, evet. Donnie ve dostluk kurmama politikasından önce davranmak istiyoruz," diye açıklıyor Roman. "Ve ne kadar az kişi karışırsa o kadar iyi."

"Yani sadece bu masadaki insanlar mı biliyor?" diye sorar Hollis.

"Sırrı bilen tek kişiler biz miyiz?" Callie bu fikri çok sevmiş gibi görünüyor.

"Doğru. Ama bu uzun süre sır olarak kalmayacak." Midem rahatsız edici bir şekilde kıvrılıyor. Bu gerçekten gerçek oluyor. Ama en önemli insanlar bizim arkamızda. Ve önemli olan da bu. Roman ve ben birbirimize ait olacağız ve bundan sonra ne olursa olsun... bununla başa çıkacağız.

Roman elini örgümün altına kaydırıp enseme hafifçe sıktı.

"Hemen dönerim." Aurora masadan kalkar.

Bir an için duygusal olduğu için biraz zamana ihtiyacı olduğunu düşünürüm, ama elinde telefonuyla geri döner. "Bir liste yapmalıyız. Sanırım ya sulh hakimi ya da bir arkadaşımız bu töreni gerçekleştirecek." Hollis'in yanındaki sandalyesine geri oturur.

Bu bombayı patlattığımızdan ve onun zaten bildiğini öğrendiğinden beri ona bir kez bile bakmadı. Umarım sakladığı sır, ilişkilerine zarar vermemiştir. Bu olayın birçok yönden büyük bir domino etkisi yaratma potansiyeli var. Sevdığımız insanlara verdiğimiz acıyı sınırlamak için çaresizce çabalıyorum.

"Kız kardeşimin adliyede çalışan bir arkadaşı var. İsterseniz şimdi arayabilirim," diyor Hollis.

"Bu harika olur," diye yanıtladı Roman. Hollis izin isteyerek odadan çıktı.

"Ne zamana kadar antrenmanın var? Yarın saat 11'e kadar mı?" Aurora bize sorar. bize.

"Doğru."

"Tamam." Dudaklarını stylus'uyla hafifçe vurur. "Yarın programımı boşaltıyorum."

"Hemi'ye ne diyeceksin?" diye soruyorum.

"Kişisel bir gün izin almam gerektiğini. Bu yalan değil ve işe döndüğümde her şey açığa çıkmış olacak. Etkisini hafifletmek için bir halkla ilişkiler planı hazırlayacağım ama bu muhtemelen biraz boktan bir durum olacak. Gerektiği gibi hallederiz. Sabah antrenmandayken ben kızları elbise almaya götürürüm."

"Yarın zaten izinliyim, seninle gelebilirim ya da yapılması gereken başka işleri halledebilirim," diyor Dred.

"Harika. İkimiz birlikte yaparsak daha kolay olur. Çiçekleri ve ihtiyacımız olan diğer önemli şeyleri alabiliriz. Ne dersiniz?" Soruyu Callie ve Fee'ye yöneltiyor.

"Süslü bir prenses elbisesi giyebilir miyim?" Callie heyecanla sorar.

"Tabii ki giyebilirsin," diye cevaplar Dred.

"Bana uyar." Fee gözlerini kocaman açarak başını sallar.

"Harika. Çok eğleneceğiz." Aurora telefonuna bir şeyler yazıyor. "Baba, eve gittiğimizde smokinini buharla temizletip ayakkabılarını parlatacağız." Bunu da listesine ekliyor. "Lexi, antrenmandan sonra beşimiz sana hazır bir elbise alacağız ve ben de kuaför randevusu alacağım. Biz bunları yaparken, baba, sen de Hollis'i yanına alıp nişan yüzüğü ve alyans seçmeye gidebilirsin."

Hollis, telefonu hala elinde, geri döner. "Yarın saat dörtte belediye binasında nasıl olur?"

Roman'a bakarım.

"Bu, her şeyi yapmak için yeterli zamanı sağlar mı?" diye sorar. "Bu konuda Aurora'ya güvenmek zorundayım, çünkü hiçbir fikrim yok."

"Hallederiz," diye söz verir.

Hollis onun omzunu sıkar. "Dört saat uygun. Teşekkürler. O zaman görüşürüz." Telefonu kapatır. "Yarın evleneceksin."

BÖLÜM 35

LEXI

"Lexi! Elbiselerimizi görmelisin! Çok güzeller. Öğle yemeğine gittik ve ben suşi yedim, ama çiğ balık değil. Bütün suşilerin çiğ balık olmadığını biliyor muydun? İçinde tatlı patates olan bir rulo var ve gerçekten çok lezzetli. Yeşil çaylı dondurma ve kırmızı fasulyeli dondurma yedim ve ikisini de sevdim! İçinde fasulye olan dondurma! Komik değil mi?"

"Üzgünüm. Ben bakmıyorken Fee'nin kolasından biraz içmiş olabilir." Aurora bana özür dilercesine gülümsüyor.

"Ben de dikkat etmemişim. Bu sabah kıyafetlere çok odaklanmıştık," diye ekliyor Dred.

"Özür dilemenize gerek yok. İkinize de teşekkür ederim. Size çok yük bindirdiğimizi biliyorum ve yardımlarınız için içtenlikle minnettarım." Bugün Roman ile evlenmek, hayatımda yaşadığım en heyecanlı roller coaster yolculuğu gibi geliyor. Birkaç saat sonra o benim kocam olacak. Birlikte geleceğimize başlayacağız. Bu ideal olmayan koşullarda bile, o benim her zaman istediğim her şey.

"Tuvalete gitmem lazım," diyor Callie. Fee bana bakıyor.

"Onu ben götürürüm."

"Ben de gelirim," diyor Dred.

Aurora, onlar duyamayacakları bir mesafeye çıkana kadar bekler ve sonra sorar, "Nasılsın? Prova nasıldı?"

"Antrenman iyiydi. Anksiyete başka bir şeydi. Ama şimdi heyecanlı ve biraz gerginim. Ayrıca bugün bana destek olduğun için çok minnettarım."

"Büyük bir baskı altında önemli bir karar veriyorsun." Aurora'nın gülümsemesi empatik, ama içinde bir parça endişe de var.

"Biliyorum. Ama ben senin babana aşığım." O, bana gerçekten ait olduğumu hissettiren tek kişi. "O beni hiç kimsenin görmediği bir şekilde görüyor. Ve bu sadece hokey için aynı tutkuya sahip olmamızdan ibaret değil. Çok daha fazlası var. O hayatıma girene kadar, bu kadar tamamen sevilmek ya da bu kadar derinden sevmek nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Sonunda ruh ikizi kavramını anladığımı ve onda benim ruh ikizimi bulduğumu hissediyorum."

"Sana inanıyorum." Beni kucaklayarak sarılır. "Ve onun da senin için aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Senin adını her söylediğinde bunu yüzünden anlayabiliyorum. Emin olmasaydı bunu yapmazdı. Onun kararlarına güveniyorum. Kazaları bile genellikle olumlu sonuçlar doğuruyor."

Göz kırpar ve ikimiz de güleriz.

"Sen ve Hollis nasılsınız?" Bütün gün bunun için endişelendim. "Roman'ı sana karşı dürüst olamayacağı bir duruma soktuğum için özür dilerim. Onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Aurora bana bir kez daha sarıldı ve eliyle işaret ederek "Oh, biz iyiyiz. İlk başta şok oldum ve biraz incindim, ama tepkimin çoğu derin bir anlayıştan kaynaklanıyordu. Çünkü geçen yıl babama da aynısını yaptım — o zamanlar gerekli olduğunu düşündüğüm, ama çoğunlukla korkudan kaynaklanan bir nedenle ondan bazı şeyleri sakladım. Senin durumun farklı, ama aynı duyguları uyandırıyor. Bu konudaki duygularımı ifade ettim, Hollis dinledi ve bunu konuştuk. Bunun senin için riskli bir durum olduğunu biliyorum. Ayrılık yaratma gücü var. Ama incinmiş duyguların babamın mutluluğunu veya onunla olan ilişkiyi bozmasına izin vermeyeceğim."

"Nasıl olur da sadece yirmi bir yaşındasın?"

Yumuşak bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Aslında neredeyse yirmi iki yaşındayım. Ama bu dünyada büyüdüm ve babam terapinin faydasına çok inanır, bu yüzden duygularımı konuşmak ve anlamak için çok zaman harcadım. Bu, zorluklar yaşamadığım anlamına gelmez. Babamın en yakın arkadaşına aşık olmak benim için zordu. Bunun bizim ilişkimize, ama aynı zamanda onun takım arkadaşlarıyla ve Hollis ile olan ilişkisine de etkisi olacağından endişelendim. Şimdi çoğunlukla iyiyiz, ama bu biraz zaman aldı." Gözlerinde çok fazla şefkat var. "Babam, içten gelmiyorsa sana sonsuza kadar söz vermezdi ve onu aynı şiddetle sevmeyen birini seçmezdi. O

Sen de çok seviyorsun, bunu kız kardeşlerinde, takıma olan bağlılığında görüyorum. Koşulların zor olduğunu ve bunun bir çözüm olduğunu biliyorum, ama bunun çok daha fazlası olduğunu da biliyorum. Birbirinizi koruyorsunuz çünkü ortaklar böyle yapar.

Gözyaşlarını tutmaya çalışmak anlamsız, çünkü bu savaşı çoktan kaybettim. "Bunu duyduğuma ne kadar rahatladığımı bilemezsin Aurora. Roman'ı seviyorum. O adam kalbimi çaldı ve senin arkamızda olduğun için çok minnettarım. Mesafemi korumak için çok uğraştım, ama o... aşık olmak çok kolay bir adam."

"O insanları sevmek için yaratılmıştı. Onun mutlu olmasına seviniyorum. Ve seni seviyorum Lexi. Çok seviyorum. Tek endişelendiğim şey, bunun öbür tarafında bizi nelerin beklediği. Hepimizi bekleyenler."

"Ben de," diye itiraf ediyorum.

"Seni takip etmemesi gerekirken takip ettiği açık. Ben de aynısını yaptığım için bu bir aile özelliği gibi görünüyor." Gözlerini devirir.

"Senin için iyi sonuçlandı. Umarım bizim için de öyle olur," diyorum, Fee, Callie ve Dred bize doğru gelirken.

"Olacak." Aurora bana yandan sarılır. "Şimdi, babamla evlenebilmen için sana çok güzel bir elbise bulalım."

Aurora bizi çok şık, çok pahalı, markalı, en kaliteli elbiselerin bulunduğu bir butik mağazaya götürür.

"Burası çok güzel, ama burada bir şey alabilecek kadar param var mı bilmiyorum," diye fısıldıyorum, satış elemanlarından biri bize ulaşmadan önce.

Aurora elimi okşayarak gülüyor. "Elbisenin parasını sen ödemiyorsun. Babam bana kredi kartını verdi, buna alışman gerekecek. Hediyeler konusunda biraz savurgan. Bu onun sevgi dilinin bir parçası." Babam da aynı. Onu aramayı düşünüyorum ama gelemeyecektir.

"Merhaba, sen Aurora olmalısın." Satış elemanı elini sıkıyor. "Bizi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederiz. Bunlar Callie, Fee ve Dred, bugün konukları, ve bu da Lexi, gelin adayımız." Aurora omzumu sıkıca tutar.

"Hepinizle tanıştığıma çok memnun oldum. Ben Sariah, bugün size mükemmel gelinliğinizi bulmanıza yardımcı olmaktan büyük heyecan duyuyorum."

"Elbiseyi hemen giyebilmem gerekiyor." Zorunlu bir evlilik yapacağıma inanamıyorum. Yine de, hiç tahmin etmediğim kadar evlilik için hazırım.

Sariah hiç tereddüt etmiyor. "Tabii ki. Başlayalım mı?" "Harika olur, evet, teşekkürler."

Sariah'ı mağazanın arkasına kadar takip ediyoruz. Burada sadece biz varız. Kızlara köpüklü üzüm suyu veriliyor, Aurora, Dred ve bana ise şampanya ikram ediliyor. Sık sık içki içmem, ama benim bedenime uygun elbiseleri incelerken şampanyayı kabul ediyorum.

"İsterseniz gelip size yardım edebilirim," diyor Dred, birkaç seçenek belirledikten sonra.

Kafamı sallarım. "Harika olur."

"Hemen döneriz!" Dred, Sariah ilk iki elbiseyi odaya getirirken omzunun üzerinden seslenir.

Sütyen ve külotuma kadar soyunuyorum. Yıllarca kadınlardan oluşan bir takımla soyunma odalarında vakit geçirdiğim için vücudumdan utanmıyorum.

"Nasılsın?" Dred ilk elbisenin fermuarını çekmeme yardım ediyor. "Bu doğru karar," diye fısıldıyorum.

Beni kendine doğru çevirir. "Onu seviyorsun." "İnanılmaz derecede çok."

"Ve onun karısı olmak istiyorsun."

"Bin yüzde evet. Bugün, yarın, altı ay sonra, cevap aynı olacaktır."

"O zaman bu doğru karar." Dred harika bir arkadaş, ama yine de keşke bu konuşmayı annemle yapabilseydim. O benim istediğim gibi bir anne olamadı, ama ben o anne-kız bağıını özledim. Beni gelinlikli görmeyecek, diğer kızlarını da görmeyecek. Şimdi başka bir aile kuruyoruz ve göğsüm biraz ağrıyor. Bu anda, kız kardeşlerimin ihtiyaç duyduğu anne olmaya ve Dred evlenirse ve bana aynı şekilde ihtiyaç duyarsa onun yanında olmaya karar veriyorum.

"Burada olduğun için teşekkür ederim."

"Anladım, kızım. Bu elbise hakkında ne düşünüyorsun?"

Ellerimi kalçalarımın üzerinde gezdirip aynadaki yansıma bakiyorum. "Beğendim ama çok sevdiğimi söyleyemem."

"Yine de kızlara göstermeliyiz." Kapıyı açar ve ben dışarı çıkarım.

Onlar hayranlıklarını dile getiriyorlar ama elbisenin pek uygun olmadığı konusunda hemfikirler. İkincisi de aynı.

"Peki ya bu?" Aurora sade ve zarif bir elbiseyi işaret eder. "Güzel." Callie her elbise için aynı şeyi söylemiştir.

"Beğendim." Fee onaylar.

"Sade ve çok beğendim," diye Dred de fikrini belirtir.

Gösterişli değil, ama çarpıcı olma potansiyeli var. "Deneyeceğim."

Soyunma odasına girip, üzerinde basit çiçekler bulunan güzel pembe elbiseyi dikkatlice giydim. Arkası korse tarzında ve bağcıklıydı. Dred ustaca elbiseyi sıktı ve omurgamın dibine bir fiyonk bağladı. "Bir elbiseye karşı tahrik olabilseydim, şu anda tahrik olurdum." Geri adım attı ve beni aynaya doğru çevirdi.

"Aman Tanrım. Bu..." "Bu mu?" Kaşlarını kaldırır.

"Evet." Bu elbiseyle koridorda yürüdüğümü, Roman'ın beni altar başında beklediğini hayal edebiliyorum. Yakında sevdiğim adamın karşısında durup ona sonsuza kadar sadakat sözü vereceğimi bilmek içimi ısıtır ve kalbimi kabartır. Bu sezon yaşadığım tüm kalp kırıklıkları ve daha fazla sorun çıkma ihtimali olsa da, sonunda onun olacağımı bilmek bana büyük bir huzur veriyor. "Bu, evleneceğim elbise."

"Kızlara gösterelim," diyor Dred.

Soyunma odasından çıkıyorum ve kızlar hep birlikte nefeslerini tutuyorlar.

"Bu..." Aurora elini kalbine bastırır. "Vay canına. Sadece vay canına."

Sariah, görünümü tamamlamak için bir duvak, ayakkabılar ve bir buket çiçekle içeri girerken, gülümsememi saklayamıyorum.

"Çok güzelsin," diyor Fee. "Bir prenses gibi," diye onaylıyor Callie.

"Muhteşem." Dred, trenimi düzeltir.

"Bu tam da aradığım şey." Gerginliğim kaybolur ve yerine heyecanlı bir beklenti gelir.

"Babam seni görünce çıldıracak." Aurora'nın gülümsemesi kocaman.

Ben giyinme odasına girip normal kıyafetlerimi giyip elbisenin ütülenmesini beklerken, o birkaç fotoğraf çekiyor.

Satış elemanı elbise, ayakkabı ve duvağı kasadan geçirdiğinde neredeyse bayılacaktım. Aurora'nın kolunu tuttum ve fısıldadım, "Belki başka bir şey denemeliyim."

Bana bir bakış attı. "O elbise sana çok yakışmış. Başka elbise denemenin anlamı yok. Hollis bana üç aylık maaşım kadar pahalı bir elbise giydirmeye karar verdiğinde benim yaptığımı yap: fiyat etiketinin sonundaki sıfırlardan birini yok say."

"Buna alışmak biraz zaman alacak," diye mırıldanıyorum. "Biliyorum." Roman'ın kredi kartını uzatıyor.

Bir sonraki durağımız caddenin aşağısındaki bir kuaför salonu. İstedğim saç modelinin resimlerini hazırladım. Stilist saçımı örgü yapıyor, içine bebek nefesini ekliyor, kız kardeşlerim Dred ve Aurora ise hafif bukleler yaptırıyor ve tırnaklarını yaptırıyor.

Saç ve makyajımız bittiğinde saat neredeyse üç olmuştu. Elbiseyi ve çiçekleri alıp hazırlık yapmak için daireye döndük.

Yatak odama vardığımda, yatağımın ortasında kocaman bir hediye kutusu buluyorum. Aurora elbisemi asıyor ve kolumu sıkıyor. "Sana bir dakika vereceğim. İhtiyacın olursa beni çağır." Kapıyı arkasında kapatıyor.

Nemli ellerimle uyluklarımı okşadıktan sonra, paketin üstünde duran kartı aldım ve Roman'ın düzgün el yazısına gülümsedim.

Lexi,

Biliyorum, işler bizim beklediğimiz gibi gitmedi, ama seni karım yapmayı sabırsızlıkla bekliyorum. Seninle tanıştığım anda, sana aşık oldum. O günden bugüne kadar geçen yıllarda, bana senin gibi hissettiren birini bulma arzum giderek arttı. Ama kalbimdeki o boşluğu sadece sen doldurabilirdin. Hayatımın geri kalanını

seni severek, sana bakarak, yanında durarak
geçirmek için sabırsızlanıyorum.

Tüm sevgimle,
Roman

Bu adamın ne kadar düşünceli ve nazik olduğuna duygulanarak başımı
geriye eğiyorum. Ve o benim olacak. "Toparla kendini, Lexi." Elbiseyi
giymeden makyajımı bozmamak için bir mendil alıyorum.

Saten fiyonku çeker, kapağı kaldırır ve kağıt mendili çıkarırım.
Üstünde Roman'dan başka bir not var.

Sen benim karım olduğunda bunları senden çıkarmak
için sabırsızlanıyorum. Tabii ki dişlerimle.

Sevgiler, Roman

Saten ve dantelli külot setine gülümsüyorum. Seksi, şık ve güzel...
Roman'dan beklediğim her şey. Kıyafetlerimi çıkarıyorum, el duş başlığıyla
boynumdan aşağıya doğru dikkatlice durulanıyorum, losyon sürüyorum ve sonra
yeni iç çamaşırlarımı giyiyorum. Bu, giydiğim en güzel set.

Telefonum bir mesajla titrer.

ROMAN

Neredeyse karım olacak kadın nasıl?

LEXİ

Elbisemi giymeye hazırlanıyorum.

ROMAN

Seni içinde görmek için sabırsızlanıyorum. Hediye mi aldın mı?

LEXİ

Şu anda onu giyiyorum.

ROMAN

Bu gece onu senden çıkarmak için sabırsızlanıyorum.

LEXİ

Ön izleme ister misin?

ROMAN

terleyen GIF *tırnak yiyen GIF*

Çok cazip, ama sanırım gelinliğini çıkardığım ana kadar beklemek istiyorum.

LEXİ

Haklısın. Çok uzun sürmez.

ROMAN

Hollis ve ben birazdan Belediye Binası'na gideceğiz. Arabanız yaklaşık yirmi dakika sonra orada olacak, ama ne kadar süreye ihtiyacınız olursa o kadar bekleyecekler.

LEXİ

Hazır olacağım.

ROMAN

Seni arıyorum.

İlk çalınıştta cevap veriyorum.

"Konuş benimle. Sesini duymam lazım."

"Merhaba."

"Merhaba güzelim. Nasılsın, anlat bana," diyor.

"Senin tamamen benim olacağın için heyecanlıyım, durumdan dolayı gerginim, hayatını çok daha karmaşık hale getireceğim için suçluluk duyuyorum."

"Sevgili, tatlı, seksi, inanılmaz neredeyse karım, seni istiyorum - tümünü ve seninle birlikte gelen her şeyi, karmaşıklıklar dahil. Aksi takdirde sana evlenme teklif etmezdim," diye beni temin ediyor. "Başka ne konuda suçluluk duyuyorsun?"

"Evleneceğim ve babama bile söylemedim. Sen de annene söylemedin." Telefonu hoparlöre alıp yatağın üzerine koyarken, ellerimle elbisenin üzerinden geçirdim.

"Annem iki aylık bir gemi seyahatinde ve artık bekar olmadığım için çok sevinecek. Ama yazın tüm arkadaşlarımız ve babanın da katılacağı düzgün bir düğün yapacağız. Ve eğer seninle evlenmeden önce onun rızasını almadığım için benimle konuşmak isterse, onun öfkesini memnuniyetle kabul ederim," dedi ben korsemi gevşetirken. "Nasıl sence?"

"Beni sakinleştirmek için ne söyleyeceğini tam olarak biliyormuşsun gibi," diye fısıldıyorum. "Güzel. Sonra seni iyice heyecanlandıracağım. Planın var mı?"

Gülüyorum. "Harika bir plan gibi görünüyor."

"Ben de öyle düşünüyorum. Yakında görüşürüz, tamam mı?" "Tamam. Seni seviyorum."

"Tüm kalbimle. Derin nefes al, meleğim. Neredeyse vardık."

O üç küçük kelimeden bile daha korkutucu bir şey söylemeden önce bir duraklama olur. "Seninle evlenmek, umut etmeye bile korktuğum bir rüya gibi geliyor. Beni dünyadaki en değerli şey gibi hissettiriyorsun. Beni önemsemediğinden veya benden başka bir şeyi öncelikli tutacağından asla endişelenmiyorum. Bunu daha önce hiç yaşamadım Roman. Beni senin sevdiğin gibi seven kimse olmadı. Sen tanıdığım en şefkatli, en harika adamsın ve sana kalbimi verebilmek dünyadaki en güzel hediye."

Telefonun diğer ucunda nefes alışığı ağırlaşıyor. "Sen her zaman benim olacaktın. Ben de her zaman senin olacaktım. Senin her şeyini seviyorum ve karşılığında hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim. Bu hayatta senin eşin olmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de. Yakında görüşürüz?" Yakında kocası olacağı adamı düşününce gözlerim yanıyor.

"Orada olacağım."

Telefonu kapatıyoruz, ben elbiseyi giyiyorum, sonra Dred'i çağırıp bağlamasına yardım etmesini istiyorum.

"Kesinlikle ışıl ışıl görünüyorsun." Dred, bugün ikinci kez belimin dibine bir fiyonk bağladı, sonra kapıyı açmadan önce ayakkabılarımı giymeme yardım etti.

Callie, kabarık elbisesiyle ve dalgalanan bukleleriyle içeri girer. "Vay canına! Prenses gibi görünüyorsun Lexi!"

Aurora bana yumuşak bir gülümsemeyle bakar. " ok güzelsin."

"Gerçekten  ylesin." Fee'nin çenesi titriyor. "Keşke annem de burada olsaydı da seni görebilseydi."

Bu, bütün gün aklımdan çıkmayan bir düşünce. Onu  zl yorum ve keşke burada olup saçımı ya da rujumu d zeltseydi diyorum. "Ben de, tatlım." Kollarımı açıyorum ve kız kardeşlerim bana sarılıyor.

Dred çantasından bir mendil çıkarır ve gözlerimin altını siler. Ben g lerim, kızlar güler, Aurora da gözlerinin altını siler. "Birkaç fotoğraf çekmeliyiz, sonra da seni belediye binasına götürmeliyiz."

Aurora kızlarla birlikte bir sürü fotoğrafımı çeker, sonra kamerasını oturma odasındaki tripoda yerleştirir, böylece o ve Dred de fotoğraflarda yer alabilirler.

İhtiyacımız olan her şeyin hazır olduğundan emin oluyorlar ve beşimiz asansörle lobide inip bekleyen limuzine biniyoruz.

Gerçekten oluyor. Evleniyorum. Son üç yıldır r yalarımnda görüp, hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim adamla.

BÖLÜM 36

ROMAN

"Orada dolanmayı bırakmalısın dostum," diyor Hollis. "Başımı döndürüyorsun."

"On beş dakika önce yola çıktıklarını söyledi. Şimdiye kadar gelmiş olmaları gerekmez mi?" Lexi'nin sözleşmesini dört kez okudum ve Hollis de avukat bir arkadaşına kontrol ettirdi. Onunla evlenmek, işini güvence altına almanın en iyi yolu. Onu seviyorum ve onu korumak için her şeyi yaparım.

"Aile çevresini kontrol edeceğim." Hollis, geçen sefer bahsettiğimde Peggy'ye onu eklemesini söylemişti. Telefonuna bakıyor, ben de bu kadar stresli olmasaydım bunu yapabilirdim. "Aurora'nın telefonunun konumuna göre, iki dakika uzaklıktalar."

"Tamam. Güzel. Bu iyi." Göğüs cebimde nişan yüzüğü ve alyans var mı diye kontrol ediyorum. Bu sabah antrenmandan sonra ikisini de almaya gittim. Ayrılmadan önce Donnie'nin Vander Zee ile konuştuğunu gördüğümde, bana karşı gelenlere ne olduğunu ona göstermemek için kendimi zor tuttum. Ama istediğimize çok yaklaştık ve bu da üzerimdeki yükü hafifletiyor.

"Hayatımda seni hiç bu kadar gergin görmemiştim." Hollis sinir bozucu bir şekilde sakindir.

"Daha önce hiç evlenmedim." Endişem hiç olmadığı kadar yüksek, ama korkmuyorum. Sadece her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. Onu istiyorum. Onun benim olmasını istiyorum. Hiç tereddüt etmeden.

Telefonum titriyor ve neredeyse düşürüyorum. *Ya fikrini değiştirirse?*

Ama mesaj Lexi veya Aurora'dan değil. Vander Zee ve Fielding'den. "Siktir."

Hollis dikleşir. "Kızlar iyi mi?"

"İyiler. Vander Zee ve Fielding yarın sabah beni görmek istiyorlar."

"Herhangi bir şey olabilir."

"Olabilir, ama antrenmandan sonra Donnie'nin Vander Zee ile konuştuğunu gördüm." "Bir saat içinde evleneceksin Roman. Bu yasal ve bağlayıcı."

Yani toplantı ne hakkında olursa olsun, Lexi güvende olmalı."

"Umarım öyledir." Ama ne olursa olsun, ona ben bakacağım. Kızlara. Biz ortak olacağız. Bunu tek başına yaşamak zorunda kalmayacak.

Peggy, geldiklerini haber vermek için mesaj atar. Hollis ve ben odanın ön tarafındaki yerlerimizi alırken smokinimin terlemesini engellemeye çalışırım. Müzik başlar ve Callie, nane yeşili elbisesiyle gülümseyerek ve sevimli bir şekilde koridordan ilk yürüyen kişi olur. Hızla yanıma gelir ve bana sıkıca sarılır, ardından Fee de gelir. Sırada Dred vardır ve gülümsemesi hiç bu kadar geniş olmamıştı. Sonra Peggy ortaya çıktı. Çok güzel görünüyordu. Hollis gözlerini ondan ayıramıyordu ve eminim kendi düşününün nasıl olacağını hayal ediyordu.

Aklım bir anlığına bu düşünceye takılır, ama sonra Lexi ortaya çıkar ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissederim. Pembe renkli elbisesiyle çok güzeldir, saçları omuzlarına dökülmüş, çiçeklerle örülmüş bir örgüyle, elinde bir buket zambak tutmaktadır. Bugün, şüphesiz hayatımın en güzel günlerinden biri, çünkü kalbimi hiç kimseye güvenmediğim kadar güvenebileceğim bu muhteşem kadın, benim olmak üzere.

Hollis elini göğsüme koyduğunda, farkında olmadan ona doğru bir adım atmış olmalıyım.

Lexi'nin gülümsemesi tüm odayı aydınlatıyor. "Sana geliyorum," diyor ve göz kırparak şakacı bir şekilde sesleniyor.

"Senin için hazırım." Her adımında gülümsemem daha da genişliyor. O ulaşabileceğim mesafeye geldiğinde elimi uzatıyorum ve o parmaklarını avucuma sokuyor.

Peggy çiçeklerini alır ve ben Lexi'nin elinin sırtını öperim. "Çok güzel görünüyorsun."

"Sen de yıkıcı derecede yakışıklısın," diye fısıldadı. "Seni seviyorum." Onun çıplak yüzük parmağına öpücük kondurdum.

"Ben de seni seviyorum," diye tekrarlar.

"Parti başlamadan önce sana bir şey vereceğim." "Tamam." Gözleri benim hissettiğim heyecanla parlıyor.

Göğüs cebimden küçük kadife kutuyu çıkarırım. "Bunu daha önce sormuştum ve sen de evet demiştin, ama yüzüğüm yoktu." Onun önünde diz çöküp kutuyu açarım. Gül altın üzerine yerleştirilmiş zümrüt kesim elmas, kadife yastığın üzerinde ışıpta parıldıyor.

"Oh, Roman." Gözleri parlar ve parmakları dudaklarına gider.

"Alexandria, sen bir güçsün ve tanıdığım en muhteşem kadınsın. Tanıştığımız andan itibaren kalbim sana ait olduğunu biliyordu. Hayatımızın geri kalanında seni sevme şerefine nail olmamı sağlar mısın? Benimle evlenir misin?"

"Evet, Roman." Gülümsemesi yumuşak ve sıcaktı. "Sen benim her zaman istediğim her şeysin. Seninle evlenmek benim için en büyük onur olur."

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Titreyen parmağına yüzüğü takarım.

"Çok güzel," diye fısıldıyor.

"Sen güzelsin," diye fısıldarım.

Lexi yüzünü yelpazelerken Dred ona bir mendil uzatır.

"Teşekkürler."

"Senin yanındayız, kızım." Dred yumuşak bir gülümsemeye geri çekilir.

Lexi gözlerinin altını siler, sonra mendili gizli bir cebe koyar.

"Tamam." Derin bir nefes alır. "Hazırım." "Ben de." Göz kırparım, o da güler.

Sulh hakimi gülümser. "Şimdi devam edebiliriz."

Lexi'nin ellerini tutuyorum. Hiç bu kadar kararlı, bu kadar emin hissetmemiştim. Lexi, kalbimin özlediği şeydi.

Önümdeki kadına kendimi kaptırırken, nikah memurunu neredeyse hiç dinlemiyorum

—her yönüyle çok güzel, çok ilham verici. Ve o benim karım olmak üzere. Benim olacak, benimle olacak ve benim koruyacağım. Ve o zaman kimse ona bulaşamayacak. Ne Donnie, ne merkez ofis. Ne Fielding ne de Vander Zee.

Yemin etme sırası geldiğinde, Lexi ellerimi sıkıca tuttu ve derin bir nefes aldı.

"Sen inanılmaz bir adamsın ve kalbin senin en güzel yanlarından biri. O

Senin tarafından sevmek benim için bir onur, seni sevmek ise daha da büyük bir onur. Senin en içten düşüncelerini kendi düşüncelerim gibi koruyacağım. Senin hassas noktalarını ve nezaketin her zaman korunacak. Herkesi bir arada tutmaya çalışırken, sana her zaman fazlasıyla yeterli olduğunu ve çok sevildiğini hatırlatacağım. Senin bana karşılıksız ve kayıtsızca verdiği sevgiye layık olmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum. Her zaman senin yanında olacağım ve ne tür zorluklarla karşılaşırsak karşılaşalım, bunları birlikte aşacağız. Senin partnerin ve sırdaşın, arkadaşın ve en güçlü müttefikin, en iyi öğrencin ve en destekleyici koçun olacağıma söz veriyorum.

Ben sırtıyorum, o da gülümsüyor ve kızarıyor.

Hollis dirseğinin iç kısmına öksürür ve Peggy kıkırdar. " 'dan bu gün itibaren, sonuna kadar bu ömür boyu ve ve ötesinde ne varsa, seni, Roman Hammerstein, kocam, ruh eşim, sonsuza dek benim olman için kabul ediyorum."

Lexi titrek ellerle yüzüğü parmağına takıyor. Cebimden not kartını çıkarmaya başlıyorum ama içimden geldiği gibi konuşmaya karar veriyorum. Bugün beni buraya getiren de bu.

"Lexi, seninle tanıştığım anı asla unutmayacağım. Sen benim için dünyayı aydınlattın. Yıllarca senin sonsuza kadar bir anı olarak kalacağını düşündüm. Ama sonra bana geri döndün ve kalbimdeki boşluğun seni tekrar doldurmanı beklediğini fark ettim. Seni seveceğime, değer vereceğime, koruyacağıma, senin partnerin, en iyi arkadaşın, sırdaşın, destekçin, öğrencin ve koçun olacağıma söz veriyorum. Neye ihtiyacın olursa olsun, senin için orada olacağım, çünkü sen benim için her şeydin. Seninle bütünümlü ve senin her parçana tamamen aşığım. Bugünden itibaren, son nefesime kadar, seni, Alexandria Forrester'ı, karım, ruh eşim, tek ve biricik aşkım olarak kabul ediyorum.

Aly'nin parmağına alyansı takıyorum. "Karım."

Tören görevlisi, yeminlerimizi bir öpücükle mühürlemeden önce, yeminleri okumaya zar zor zaman buldu. Alexandria benimdir.

BÖLÜM 37

ROMAN

Törenden sonra, Eliza Van Horn'un restoranına özel bir kutlama yemeği için gittik. Restoranını açmadan önce Eliza, Terror ve diğer profesyonel takımlarla çalışan bir şefi. Hatta bize mini bir düşün pastası bile yaptı ve Lexi ile ilk dansımızı yaptık.

Hollis ve Peggy kızları gece için eve götürürler — ya da benimle yaşamaya başlayana kadar evleri olacak yere, ki bunu henüz konuşmadık — Lexi ve ben ise kendi kutlamamızı yapmak için benim evime gideriz.

Onun parmak eklemlerini öperim ve yüzüğümün parmağında ne kadar mükemmel durduğunu hayranlıkla izlerim. Ona olan bağlılığımın sembolünü taktığını ve artık saklanmamız gerekmediğini seviyorum. "Bugün ne kadar muhteşem görüldüğünü söylemiş miydim?"

"Birkaç kez, evet." Gülümsüyor. "Ama istersen tekrar söylemekten çekinme."

"Sen tam bir hayalsin. Bu elbise senin için yapılmış. Ama arkadaşlarımız ve ailemizle bir tören yaptığımızda farklı bir şey giymek istersen, sana yeni bir tane alırlar."

"Bu yeterince pahalıydı. Başka bir tane almaya gerek yok.

Özellikle de bu filmde beni çok az kişi gördüğü için.

Tabii ki bu konuda pratik davranacaktır. Bütçesini idare etmeye alışkındır. Yardım dahil, bir şey istemeye *alışkındır*. "Seni mutlu edecekse sana yüz tane elbise alırım. Ve dürüst olmak gerekirse, bu elbiseyi çok az kişinin görmüş olması umurumda değil. Aslında, ben böyle olmasını tercih ederim."

"Biraz kıskançlık mı duyuyorsun?"

"Kesinlikle." Kolunun içini öperek yukarı doğru ilerliyorum. "Diğer insanların yanında olduğumuzda senden uzak durmak zorunda kaldığımız tüm bu aylar

cehennem gibiydi. Hep senin benim olmanı diledim ve şimdi sensin." Dirseğinin içini öptüm. "Tamamen benim. Sadece benim. Sevmek, şımartmak, memnun etmek, şımartmak için." Parmağımı çenesinin altına koydum ve dudaklarımı dudaklarına değdirdim. "Ve bu gece, *karım olarak* ilk kez tüm bunları yapacağım."

Dudakları şehvetli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu sözleri duymak çok hoşuma gitti, *kocam*."

Boynuna burnumu sürtüp kulağına öpücükler konduruyorum, kulak memesini ısırıyorum. "Bunu tekrar söylemeni sabırsızlıkla bekliyorum, ama bu sefer inilti olarak."

Araba durur ve şoför varlığımızı duyurur, ben onay verene kadar bekleyip kapıyı açar. Lexi'ye yardım edip onu asansöre götürürüm.

Neyse ki, hiç durmadan çatı katına ulaşıyoruz. Ona anahtarımı uzatıyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. O gülüyor ve kollarını boynuma doluyor.

Kapıya doğru başımı salladım. "Koridorda olay çıkarmadan önce bizi içeri al."

"Hollis ve Aurora benim evimdeyken bizi yakalayacak kimse yok ki."

"Senin için bu koridorda seks yapmayı içermeyen planlarım var," diye karanlık bir sesle mırıldanıyorum.

"Adil." Anahtarlığı okutur ve ben onu içeri taşıyım. Eşiği geçtikten sonra onu yere indirmiyorum.

"Etrafa bakmama izin vermeyecek misin?"

"Burada yaşarken her gün göreceksin. Önce sana seni ne kadar çok sevdiğimi göstermek istiyorum." Onu oturma odasından geçip mutfak ve yemek odasını geçerek koridora kadar taşıyorum.

"Burası çok büyük."

"Ailemiz için bolca yer var," diye onaylıyorum.

"Gerçekten evlendiğimize inanamıyorum," diyor yumuşak bir sesle.

"Bu, sonsuza dek sürecektir hayatımızın başlangıcı." Yatak odamın kapısını açıyorum.

"Oh, Roman," diye haykırır Lexi. "Bu bir masal gibi."

Yatak odam baştan aşağı değişti. Gül yaprakları yere ve yatağıma serpilmiş durumda. Şampanya ve yeşil elma dilimleri ile

tuzlu karamel soslu yeşil elma dilimleri koltuğun yanındaki masada duruyor. Her yüzeyden mum ışığı parlıyor.

Onu yere indirdim, çünkü indirmezssem bu elbiseyi çıkaramam. Hoparlörlerden hafif bir müzik sesi geliyor. Lexi ellerini göğsüme koyuyor. "Bu çok romantik." Yüzünde hayranlık ve bir anlık hüznün var. "Bu günü arkadaşlarımızla paylaşamadığımız için üzgünüm."

"Hepsini tekrar yapacağız," diye söz veriyorum. "Ama çok daha büyük ölçekte, gerçek bir balayı ile. Seni mutlu eden bir yerde iki hafta geçireceğiz, yarısını yatakta birbirimizin tadını çıkararak, diğer yarısını ise sevdiğimiz insanlarla paylaşabileceğimiz anılar yaratarak."

"Seni çok seviyorum." Kravatımı gevşetip dudağını ısıyor. "Bugünü bu kadar özel kıldığın için teşekkür ederim. Eminim düşününüzü böyle hayal etmemiştin."

Yanağını okşuyorum. "Sevgili karım." Alt dudağının kıvrımlarını izliyorum. "Sen hayatıma girene kadar düşün günü istediğimi bilmiyordum..." Elbisesi kenarını takip ediyorum ve şu anda içinde bulunduğum kısma nazikçe dokunuyorum. "... kalbimi çaldın ve bir daha geri vermedin." Elimi boynunun yanına doluyorum, nabzının atışı beni sakinleştirirken ağzımı ağzına yaklaşıtıyorum. Lexi kollarını omuzlarıma doluyor. Kendimi yavaşlatmaya zorluyorum, saten kaplı kıvrımlarını okşarken anın tadını çıkarmak için.

"Sen tamamen benimsin," diye fısıldıyorum, bu kadına hayranlıkla. O, benim ona ihtiyaç duyduğu her şeyi vereceğime, onunla birlikte büyüyeceğime, öğreneceğime, yaşayacağıma ve seveceğime güveniyor.

"Tamamen seninim," diye kabul ediyor, bir eliyle kravatımı çözmek için aşağı kayıyor. "Ve sen de tamamen benimsin."

"Sadece senin." Omurgasını okşayarak aşağıya doğru iniyorum ve kravatın ucuna ulaştığımda onu çözüyorum. "Bana dön."

O titreyerek itaat eder. Örgüsü sırtına kadar uzanır, arasına bebek nefesleri serpiştirilmiştir. Parmak uçlarımla nazikçe okşarım. "Çok güzel." Eğilip omzuna öpücük kondururum. "Bu örgünün yumruğuma dolandığında ne kadar güzel görüneceğini düşünmeden edemedim."

Lexi çenesini yukarı kaldırır. "Beğeneceğini umuyordum."

Saç örgüsünü bir kez elimden kaydurdım, sonra ensesindeki saçlarını kavradım ve çekerek başını eğdim, böylece kulağına doğru öpücükler yağdırabildim. "Seni yavaşça soyacağım. Ve çıplak kaldığında, güzel vücudunun her santimini ağızımla taparcasına öpeceğim." Çenesinin kenarını ısırdım. "Sen benim sikimi yalvarana kadar."

"Cennet gibi geliyor."

Başını çevirip dudaklarını dudaklarımla okşuyorum, kızarmış yanaklarını ve aralık dudaklarını içime çekiyorum. Onunla geçirdiğim bu gecenin her anını hatırlamak istiyorum. Bu ilk. Birbirimizi sahiplenmek ve sahiplenilmek. "Seni seviyorum, meleğim."

"Ben de seni seviyorum, Roman."

Korsesini gevşetip omuzlarına öpücükler yağdırıyorum. "Bu, en sevdiğim hediyeği açmak gibi." Elbisesini aşağı doğru indirip, bugün onun için seçtiğim pembe saten ve dantelli sütyeni ortaya çıkarıyorum. "Ne kadar güzel, ne kadar baştan çıkarıcı bir sürpriz."

Son ilmeği çekerim ve korse düşer, elbisesine uyan narin dantel ve saten sütyen ve külot seti ortaya çıkar. Dudaklarım omzunda kayarken, onun önüne geçip dizlerimin üzerine çöküyorum. Göbeğinin altına bir öpücük konduruyorum. "Tatlı karımı tatmak için sabırsızlanıyorum."

Lexi, saten katmanlarından çıkarken dengesi için avucunu omzuma koyar. Onu en yakın sandalyeye yatırır ve ellerini tutar, onu içime çekerken parmak eklemlerini öperim. Bu güzel, güçlü kadın, sadece benim için bu kadar yumuşak. "Sen çok daha fazlasısın."

"Beğendiğine sevindim." Örgüsünü omzunun üzerinden çeker, dudağını ısırır ve gömleğimin düğmelerini parmaklarıyla oynar. "Sıra sende mi?"

"Neredeyse." Arkasına uzanıp sütyeninin kopçasını açıyorum. Sütyenini kollarından aşağı kaydırıp yere düşürmeden önce ceketimi omuzlarımdan çıkarıyor. Ceketim, sandalyede duran elbisesinin yanına katılıyor. Sırada kravatım var. Gömleğimin düğmelerini açmaya başladığında, nazik parmaklarımla meme uçlarını okşayıp hafifçe çekiştiriyorum. O inliyor ve uyluklarını birbirine sürtüyor. Ama sonunda gömleğimi çıkarıyor.

Kemerime geçer, sonra dizlerinin üzerine çökerek pantolonumu ve çoraplarımı çıkarmak için pantolonumun düğmesini açar. Boxer şortumun bel kısmına uzandığında, başımı sallarım.

"Ama yeşil elma dilimleri ve karamel sosu var." Bana masum gözlerle bakar ve örgüsünü okşar. "Lütfen, lütfen?"

Eğilip başparmağımı onun aralık dudaklarının arasına sokuyorum. Dili parmağıma baskı yapıyor ve yumuşakça emiyor. "Bu kadar nazik davranırken sana nasıl hayır diyebilirim ki?"

Gözleri parlıyor. New York'ta birlikte geçirdiğimiz o hafta sonu, unutulmaz pek çok an vardı. Ama o yeşil elma dilimleri ve karamel sosu unutulmazdı.

Lexi boxerımı uyluklarımdan aşağı çeker. Onu çıkardıktan sonra geri çekilir ve şampanya ve elma dilimlerinin yanındaki sandalyeye otururum. Parmağımı kıvrırım ve muhteşem karım bana doğru sürünürken kendimi bir tanrı gibi hissederim. Elleriyle uyluklarımı okşar, örgüsü tenimde sürtünür ve kendini yukarı çeker, dudaklarını benim dudaklarımın üzerine sürer.

"Beni şımarttığın için teşekkür ederim." Alt dudağımı emiyor, sonra göğsümden aşağı doğru öpüyor.

"Tatlı ağzını sikerim, ama güzel amına boşalırım, anladın mı?"

"Evet, Roman." Lexi bir elma dilimine uzanır ve onu karamel sosuna batırır. Onu dikkatlice zonklayan, açıkçası acı veren ereksiyonumun üzerine yerleştirir, karamel sosunu başıma ve gövdeye damlatır.

Ucunu ısırdı, sonra dilimin geri kalanını bana uzattı. Dişlerimle aldım, tatlı ekşi tadı dilimde patladı ve bunu en son yaptığımız zamanın anılarını geri getirdi.

"Ne dağınıklık yaptın," diye tsk tsk yapıyorum.

Bana masumca göz kırpmıyor. "Yalayabilir miyim?"

O, benim için diz çökmüş, çok istekli ve memnun etmeye hazır, çok güzel bir kız. "İyice yala."

Lexi, ellerini uyluklarımın üzerine koyup dilini başımın etrafında gezdirirken sırtıyor. Beni yalıyor, alay ediyor, ağzını açarak şaft boyunca öpücükler konduruyor.

Elimi uzatıyorum ve o da örgüsünün ucunu bekleyen avucuma koyuyor. Bebek nefesini satın alıp, her fırsatta saçına örmeyi planlıyorum. Kırılgan çiçekleri ezmek istemediğimden, uzunluğunu yumruğuma nazikçe sarıyorum.

"Uslu bir kız ol ve onu temizleyene kadar em."

Onun ne kadar mükemmel olduğuna, beni ağzına alıp doruğa ulaştırırken ne kadar güçlü olduğuna hayranım. Ve hayatımın geri kalanını onu severek, ona taparak ve karşılığında sevgi ve hayranlık görerek geçireceğim.

Boğazının arkasına ulaştığımda, onu penisimden çekiyorum. "Yeter."

Bana sırtıarak bakar. "Karamel soslu penis en sevdiğimdir."

Gülerek onu kucağıma çekip, sertçe öperim. "İstediğin her gece tatlı olarak yiyebilirsin."

Kolumu dizlerinin altına kaydırıyorum ve o da kollarını boynuma doluyor, böylece onu yatağa taşıyabiliyorum.

Bacaklarını belime dolamaya çalışır, ama ben bacaklarımla onun bacaklarını sıkıca kavrarım. "Ah, ah, ah. Ne yapacağımı söylemişim?"

"Senin sikini yalvarana kadar her santimimi öpeceksin."

"Doğru, meleğim. Sen istediğini aldın, şimdi ben de istediğimi alacağım."

Üzerine uzanarak sözümü tutuyorum. Göğüs uçlarını emip ısıyorum, karnını öperek aşağıya, satenle kaplı amına doğru ilerliyorum. Nemli kumaşı yalıyorum, sonra bacaklarını genişçe açarken dişlerimle külotunu uyluklarından aşağı çekiyorum.

"Kendini benim için açık tut," diye emrediyorum.

İki parmağımla dudaklarını ayırıyorum ve klitorisini yalayıp, okşayıp, ısıyorum. Kollarımı uyluklarına doluyorum ve dilimle onu beceriyorum, tadını yutuyorum.

"Roman, lütfen," sesi arzuyla boğuklaşır.

"Bunlar benim beklediğim güzel sözler." Onun yumuşak inlemelerini ve daha fazlasını istemesini daha fazla duymak için çaresizce onu boydan boya yalıyorum.

Bacakları titremeye başladığında ve ben de onun kadar arzuyla aklımı kaçırdığımda, vücudumu onun vücuduna kapattım ve kalçalarının arasına yerleştim. Penisim onun kaygan kıvrımlarının arasına kayd ve ikimiz de inledik.

Elleri saçlarıma kayar, gözleri benimkileri ararken fısıldar, "İçimde olmana ihtiyacım var."

Kalçalarımı öne doğru kaydırıyorum, onu tek bir yumuşak vuruşla dolduruyorum, bizi birbirimize bağlıyorum, bizi bir yapıyorum.

Titrek parmakları yanağımdan aşağı kayıyor. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Hiç düşünmediğim kadar çok." Dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum.

Dudakları kulağıma ulaşana kadar çenemin kenarını ısırır. Kulak memesini dişlerinin arasına alır ve fısıldar, "Lütfen beni kalın sakinle sik, *kocacığım*."

Kalçalarımı geri çekiyorum. "Senin için her şeyi yaparım, *karıcığım*."

Onu sert bir vuruşla doldururken, yüksek tiz bir nefesle nefesini bırakır.

Lexi ön kollarımı kavrar, gözleri arzuyla parlar. "Lütfen, daha fazla."

Yavaşça çekilirim ve birden ileri atlarım.

Kafası geriye düşer ve düşük bir inilti çıkar. "Teşekkür ederim."

Tüm yumuşaklık kaybolur ve birbirimizi ele geçirmek için çaresizce bir fırtına gibi bir araya geliriz. Onun derin inlemelerine, tiz çığlıklarına ve dudaklarından dökülen adımın sesine doyamıyorum - ya da orgazm olduğunda amının beni bir yumruk gibi sıkmasına.

Bu, sonsuza dek sürecektir hayatımızın ilk gecesi ve ben bunun hiç bitmemesini istiyorum. Kontrolümü kaybetmemek için, kaçınılmaz sonu ertelemek için vuruşlarımı yavaşlatıyorum. "Sen benimsin," diye dudaklarına karşı homurdanıyorum. "Sevmek için." Kalçalarımı onun kalçalarına sürüyorum. "Değer vermek için." Alt dudağını emiyorum. "Tapmak için." Kalçalarımı geri çekiyorum. "Sikmek için." Ve tekrar içeri giriyorum.

"Her zaman senin," diye inliyor.

Vücudu orgazmın gücüyle titriyor. Ben de düşünüyorum. Mutluluğa. Ona. Birbirimize sarılmış, vücutlarımız birbirine dolanmış, dudaklarım onun şakağına bastırılmış halde kalıyoruz.

Burada kalmak istiyorum, gerçekliğin bize dokunamadığı bu mükemmel yerde. Yanlış zamanda doğru kişiye aşık olmanın hiçbir sonucu olmadığı yerde.

BÖLÜM 38

LEXI

Kocamın yatakta servis ettiği kahvaltıyla uyanıyorum. Üzerinde sadece mavi boxer şort var, penisi kısmında takım logosu basılı.

"Günaydın, meleğim."

Gülümsüyorum. "Buna alışabilirim."

"İyi. Çünkü bu sık sık olacak, ama kızlar buradayken sadece boxer şort giymiş halimle olmayacağım."

Roman tepsiyi kucağıma koyabilsin diye oturur pozisyona geçiyorum. "Çözmemiz gereken çok şey var, değil mi?"

"Evet," diye onaylar ve yanıma yatakta oturur. "Görünüşe göre, sen ve kız kardeşlerinin bir an önce taşınması en iyisi. Ama aynı zamanda alışmak için zamana ihtiyaçları olabileceğini de anlıyorum." Kahvesinden bir yudum alır. "O yüzden belki de onları davet ederek başlayabiliriz, böylece rahatlayabilirler, sonra da oradan devam ederiz."

"Kulağa hoş geliyor. Dürüst olmak gerekirse, Callie hemen taşınmak isteyecektir, ama Fee'nin alışması biraz daha zaman alabilir."

"Bu anlaşılabilir bir durum. Ondan bu kadar kısa sürede tekrar taşınmasını istemek, üstüne üstlük bir değişiklik daha demek, bu yüzden onun hızına uyabiliriz," diyor Roman.

Duygular boğazımı tıkıyor. Kalbimde, kendim için doğru kararı verdiğimi biliyorum, ama bunun hepimiz için doğru karar olmasını istiyorum. Ve işte kocam, bir kez daha bana destek olacağını gösteriyor. "Sen olağanüstü birisin."

Parmağını çenemin altına koyuyor ve dudaklarını benim dudaklarıma değdiriyor. "Her şeyi kendi başına halletmeye alışkın olduğunu biliyorum Lexi, ama biz ortağız. O yüzden bunu birlikte yapacağız, tamam mı?"

"Başkalarına güvenmeye alışkın değilim, ama öğreniyorum. Çok fazla şey oluyor, hem kişisel hem de profesyonel olarak." Midem bulanıyor. "Telefonumu kontrol etmeliyim." Dün öğleden sonra dikkatimi dağıtmasın diye uyarıları kapatmışım ve dün gece, bariz nedenlerden dolayı, tekrar açmayı unutmuşum.

"Önce bir şeyler ye." Onun ifadesi ve ses tonu beni tedirgin etti.

Daha dik oturuyorum. "Bir şey mi oldu?"

"Vander Zee ve Fielding bu sabah benimle görüşmek istediler.

Özel olarak. Sanırım sana da aynısını isteyeceklerdir."

"Mesajlarımı kontrol etmeliyim." Kucağımdaki tepsiyi kaldırmaya başlıyorum ama Roman elini kaldırıyor.

"Biraz tost ye. Telefonunu getireyim." Yanağıma bir öpücük kondurup koridorda kaybolur.

İştahım kaçmış olsa da, boş mideyle gitmenin bir faydası olmayacağını bilerek tosttan bir ısırık alırım. Yarım dilim yediğimde Roman el çantamla geri döner. Beklediği gibi, Vander Zee ve Fielding'den bu sabahki toplantıyı belirten bir e-posta gelmiştir.

"Bunu birlikte yapacağız, Lexi. Bizi bölüp ele geçiremeyecekler." Onun inancı bana güç veriyor.

"Birlikte hareket ediyoruz. Artık saklanmak yok. Onlara gerçeği söylüyoruz ve seçimimizi savunuyoruz. Onlar bunu onaylamayabilirler, ama biz yasal olarak evliyiz ve bunu bizden alamazlar." Alt dudağımı ısırıyorum. Bu sabah kolay olmayacak.

Elimi tutuyor. "Korkuyor musun?" "Biraz, evet,"

diyorum dürüstçe.

"Benimle evlendiğine pişman mısın?" diye nazikçe soruyor.

"Hayır, tabii ki hayır. Bu rahat bir konuşma olmayacak, ama ben bununla ve kararlarımın barışığım." Bunun kariyerimin geleceğine nasıl bir etkisi olacağına bakılmaksızın, en önemli şey o. "Ama en büyük endişem, bunun sana ve takımın geri kalanına nasıl bir etkisi olacağı ve son sezonunun sonu için ne anlama gelebileceği. Hokey dünyasındaki mirasının bunun gölgesinde kalmasını istemiyorum."

"Hokey mirasım, hayatımın aşkıyla evlenmekle kıyaslanamaz. Takım ise benim ailem ve bu konuda bazı

duyguları olabilir, ama biz birbirimizi destekleriz." Şakağıma bir öpücük kondurur. "Bununla başa çıkabilmek için hazırlanmalıyız."

Roman benim için kucak tepsisini kenara çekiyor ve neredeyse dolu olan tabağı yorum yapmaktan kaçınıyor.

"Roman?"

Gözlerini kaldırdığında, bana olan sevgisini görüyorum. "Ne var, meleğim?"

"Seninle her zaman evlenirdim. Sen bu işten daha önemlisin. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek için her şeyi feda ederdim."

Odayı geçip güçlü elleriyle nazikçe çenemi kaldırıyor. "Ben de senin için aynısını yapardım. Sen benim istediğim her şeysin." Dudakları, sadece ruhlarımızın bildiği vaatlerle dolu bir merhem gibi.

Duş almak için banyoya giriyorum. Ben duştan çıktığımda Roman çoktan giyinmiş ve kıyafetlerimi yatağın üzerine koymuş. Buz pateni antrenmanı için giydiğim standart eşofmanım. Roman giyinmeme yardım ediyor, sonra beni döndürüp ustaca saçlarımı Fransız örgüsü yapıyor. Sadece onun yapabileceği bir şekilde beni sakinleştiriyor.

Boynumun yanına bir öpücük kondurur. "Bu gece, bu gergin enerjinin bir kısmını atabiliriz."

"Sabırsızlıkla bekleyeceğim bir şey."

Parmaklarını benimkilerle birleştirir ve ben de onu penthouse'da takip ederim, giderken devasa alanı içime çekerim. Ayakkabılarımı giyerim ve ellerimiz hala birleşik halde asansörle otoparka ineriz.

Yatak odası dışında her zaman bir beyefendi olan Roman, bana kapıyı açar ve arabaya binmeme yardım eder. Sonra direksiyonun başına geçer.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorar, arabayı vitese takarken.

"Kusacakmışım gibi," diye itiraf ettim. Yediğim tost midemde çakıl gibi duruyordu. Bilinmeyenler korkutucuydu, ama o benim tek sabitimdi.

Eğilip şakağıma öpücük kondurur. "Her şey yoluna girecek."

Geleceğim nasıl olacak? İşsiz olarak birlikte bir hayata başlamak istemiyorum. Her zaman finansal istikrar için eşine güvenmek zorunda kalan annem gibi olmak istemiyorum. Ama başka fırsatlar da olacak. Gerekirse seçebileceğim başka yollar da var.

O, genel merkezin otoparkına giriyor. Roman'ın güvenceleri ve kendime yaptığım moral konuşmalarına rağmen, midem hala ters dönüyormuş gibi hissediyorum. "Lexi." Elimi sıkıyor. "Bu konuda seninleyim. Yalnız değilsin ve bir daha asla yalnız kalmayacaksın."

"Seni çok seviyorum," diye fısıldarım.

"Ben de seni seviyorum." Arabadan inmeden önce dudaklarıma bir öpücük kondurur.

Onunla kapıda buluşup yanına yaklaşıyorum. Ağzım kurumuş, kalbim göğsümde bir davul gibi atıyor. Asansöre binerken yüzüklerimi ovuşturuyorum.

Rakamların yükselmesini izlerken konuşmuyoruz. Katımıza vardığımızda terlemiş ve endişeliydim. Ama Roman'ın parmakları omurgamın çukuruna hafifçe bastırırken, omuzlarımı geriye doğru çekip hissetmediğim bir özgüven sergiliyorum ve birlikte koridorda yürüyoruz.

Alnımdaki kırmızı harf yanıyor. Bir dosya klasörü ve bir paket kraker taşıyan Shilpa, birbirimize yaklaşıırken kaşlarını çatıyor. Bana karşı her zaman nazik olmuştur. Ofiste profesyonel ve kibar, Watering Hole'da ise konuşkan ve dost canlısıdır. Ama o takımın avukatı ve şu anda pek de etkilenmiş görünmüyor.

"Günaydın Shilpa," diyor Roman neşeyle, sanki genel merkeze dev bir bomba atmak üzere değilmişiz gibi.

Gözleri Roman'ın sol eline, sonra da benimkine kayıyor. "Roman, Lexi. Kısa süre sonra görüşürüz." Ofisine girer. "Bu zor olacak," diye mırıldanırım.

"Atlatacağız," diye beni teselli eder Roman.

Yapacağız. Bunun doğru olduğunu biliyorum. Ama doğru *gelmiyor*.

Roman, Vander Zee'nin açık kapısını çalar. Baş antrenör, bilgisayar ekranından gözlerini ayırıp ikimize bakar. Yüzündeki hayal kırıklığı, beklemediğim bir şekilde canımı yakar.

"Bizi görmek mi istediniz?" diye sorar Roman.

"Oturun. Forrester. Hammerstein." Konferans masasını işaret eder, sonra telefonu alır ve bir dahili numarayı çevirir. "Buradalar."

Roman benim için bir sandalye çekip yanıma oturur. Ellerini konferans masasının üzerinde birleştirir, alyans açıkça görünür. Ben de aynısını yapar ve altıma sıçmamaya çalışırım.

Bir dakika sonra Jamie Fielding ofise girer ve kapıyı arkasından kapatır. "Bazı iddialar var, ben bunları şiddetle sorguladım. Ama ikiniz birlikte geldiğinize göre, bu iddiaların geçerli olduğunu mu düşünmeliyim?" Fielding karşımadaki sandalyeye oturur.

Vander Zee, Roman'ın kenetlenmiş ellerine ve sonra da benim ellerime odaklanır, gözleri parlar. "Dalga geçiyorsun herhalde."

Fielding, Vander Zee'ye kaşlarını çatır.

Vander Zee dişlerini gıcırdatır. "Bu nasıl oldu?" "Bana anlatmak ister misin?" Fielding şaşkın görünür.

Vander Zee kendi alyansına dokunur ve ellerimize doğru başını sallar.

Fielding onun bakışını takip eder. Gözleri bize doğru kayarken kaşları yukarı kalkar. "Siktir. Bu gerçek mi?"

"Evet," diye cevaplar Roman.

"Ne zaman oldu bu?" diye sorar Vander Zee.

Roman kolunu sandalyemin arkasına atar. "Ne zaman olduğu önemli mi?"

Vander Zee ona sinirli bir bakışla bakıyor. "Eğer ikiniz evliyseniz, bunu bilmemiz gerekiyor. Açıkça ihlal edilen bir prosedürümüz var. Kızından hiçbir şey öğrenmedin mi?" Elini yüzüne sürerek "Shilpa'yı buraya getirmeliyiz" diyor.

Fielding, Shilpa'nın dahili numarasını arar. Bir süre konuşurlar, sonra Fielding telefonu kapatır. Shilpa'nın gelmesini beklerken odadaki sessizlik gerginleşir. Fielding ve Vander Zee, kendilerini tutmaya çalışıyor gibi görünürler.

Shilpa, Fielding'in yanındaki koltuğa oturur. Bana mı öyle geliyor bilmiyorum, ama o da benim hissettiğim kadar yeşil görünüyor. Önündeki masaya kalın bir dosya koyar ve aramızda bir hareket yapar. "Bu gerçek mi? Yasal olarak evli misiniz?"

"Evet," Roman ve ben aynı anda cevap veriyoruz.

Burnunun köprüsünü sıkıştırdı, sonra bana çok şey anlatan bir bakış attı. "Sana birazdan geleceğim." Dikkatini

Roman'a yönelir. "Birkaç ay sonra emekli oluyorsun." "Biliyorum."

O çok sakın, hiç telaşlanmıyor.

Ben de biraz ondan almak istiyorum, ama bir fırtına kopmak üzere ve biz de ortasındayız.

Vander Zee heyecanla kalemini tıklatıyor. "Bu takımdaki tüm oyuncular arasında, kişisel ilişkilerinden çok maçı ve takımın iyiliğini önceliklendiren tek kişi sensin. Yirmi yıllık kariyerinin son haftalarında neden şimdi bunu değiştirmeye karar verdin? Hem de ligdeki tek kadın yardımcı koçla. İşimizi ve Shilpa'nın işini ne kadar zorlaştırdığının farkında mısın? Hemi çok sinirlenecek."

Shilpa, çivi tükürebilecekmiş gibi görünüyor. Onun kötü tarafında olmak hoşuma gitmiyor.

"Sizi kızdırmak için aşık olduğumu mu düşünüyorsunuz? Bunu bilerek yaptığımı mı?" Roman üstlerimizi işaret eder ve kollarını kavuşturur. "Bunun Lexi için ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz? Bunun getirdiği zorlukları? Onun bu hassas durumda olması benim hatam. Lexi'yi ben takip ettim, tersi değil."

"Bunun zorlama olduğunu mu söylüyorsun?" Fielding kollarını kavuşturur.

"Bu ciddi bir soru mu lan?" Roman tersler.

"Ne düşünmemiz gerekiyor? Dün Donnie iddialarla geldi, bugün ise evli olarak ortaya çıktınız." Vander Zee ellerimizi işaret eder.

"Ne düşünürseniz düşünün, ama Alexandria benim *karım*. Bu, birbirimize olan duygularımız hakkında bilmeniz gereken her şeyi anlatıyor olmalı. Lexi ve onun kişisel refahı, kızım hariç, herkesten önce gelir. İkisi aynı seviyededir."

Elini tutarım. "Bu iddiaları duymak isterim."

Fielding iç çeker, Vander Zee yerinden kıpırdanır. Shilpa gözlerini devirir.

"Donnie, Lexi'nin sadece maddi fırsatlar için bu işi kabul ettiğinden endişe duyduğunu ifade etti," diyor Vander Zee, yüzünü dikkatlice tarafsız tutarak.

"Çünkü önceki işimden daha iyi maaşlı bir iş olduğu için mi?" diye soruyorum. "İş piyasası ve kariyer gelişimi böyle işlemiyor mu? Niagara'da Windsor'daki işimden

"Bu, iş piyasası ve kariyer gelişiminin işleyiş şekli değil mi? Annemizi ve babalarını kaybettikten sonra kız kardeşlerimi yerinden etmek zorunda kalmamak için Windsor'daki işimden çok daha az maaşlı bir işi kabul ettiğim gerçeğini tamamen göz ardı mı etti?"

"Ben iddiaları açıklıyorum, onlara inandığımı söylemiyorum." Fielding'in çenesi seğiriyor. "Donnie, ofis çalışanlarıyla olan arkadaşlıklarının ve Roman'ın da dahil olduğu bazı özel buz seanslarının amacının..." Boğazını temizliyor. "...onu baştan çıkarmak olduğunu öne sürdü."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Takım arkadaşlarının önünde onu baştan çıkarmak diğer oyuncuların olumsuz tepkisini çekmez miydi? Ne saçma bir iddia. Roman'ın, özellikle buz üzerindeyken hormonlarını kontrol edebilen kırk yaşında bir adam olduğunu da unutma. İkimiz de kişisel duygularımızı mesleki görevlerimizden ayırabilen ve ayırmış olan profesyonelleriz." Kocama dönerim. "Sen de aynı fikirde misin?"

Dudakları seğirdi. "Katılıyorum."

Fielding'e geri döndüm. "Donnie başka ne dedi?"

"Senin bunu bir süredir planladığını düşünüyor. Roman'ı özellikle hedef aldığını ve ona yakınlaşmak için arkadaşlıklarını özenle seçtiğini düşünüyor."

"Vay canına. Bu sadece... vay canına." Duyduklarıma inanamıyorum. "Yani onun bakış açısına göre ben neyim? Bir sosyopat mı? Takım arkadaşlarına rehberlik eden ve maç stratejilerini düzenli olarak konuştuğun yıldız kalecinin, ahlaki değerleri olmayan birine aşık olacağına inanıyor musun?"

"Bu, istediğini elde edemediği için birinin ulaşmaya çalıştığı gibi geliyor." Roman, koltuğumun arkasına koruyucu bir kolunu koydu. "Lexi olağanüstü bir lider ve ilham kaynağıdır, ben ve herkes onu gördüğümüzde bunu görürüz. Annesi vefat ettiğinde, yas tutan iki kız kardeşinin tek koruyucusu olarak bu şehre geldi. Yardımcı koç olduğunda hokey tarihinde bir ilke imza attı. Bu kadar büyük bir sorumluluğu tek başına üstlenmenin imkansız olduğunu kabul etmiyor musun?"

Shilpa başını çevirip boğazını temizledi. "İyi misin?"

diye sordu Vander Zee.

"İyiyim." Bir yudum su içtikten sonra dikkatini Roman'a çevirir. "Yaptıklarının sonuçlarını anlıyor musun?"

"Kesinlikle," diye yanıtlıyor Roman. "Donnie ilk günden beri Lexi'nin işini elinden almak istiyor. Ona, kiminle daha fazla vakit geçirmesi gerektiği konusunda birden fazla kez istenmeyen tavsiyelerde bulundu. Sen de dahil, Shilpa. Lexi ve ben bu sezon buz pistinde çok zaman geçirdik, ama bu onun rolü nedeniyle oldu, beni baştan çıkarmak için tuhaf bir plan yapması nedeniyle değil. O olağanüstü bir koç ve takımımızın bir üyesi. Sıralamadaki mevcut konumumuz bunu doğruluyor. Buz pistinin dışında ise, o kendini adanmış bir kardeş, ebeveyn ve arkadaş. Lexi'nin her şeyine aşık oldum. Bunun olmasını istememiştim. Mesafemi korumaya çalıştım, ama onunla benim aramızda bir geçmiş ve inkar edilemez bir bağ var, çünkü şu anda burada karı koca olarak oturuyoruz."

"Roller tersine dönseydi, bu otomatik olarak işten çıkarılma sebebi olurdu," diyor Vander Zee.

"Yani ben oyuncu, Roman da koç olsaydı mı?" diye diyor

um. "Bunun gerçekleşmesi için erken emekli olurdum," diye atlar Roman. "Bu

yüzden gelip Hokey Akademisi ve Ryker'ın hazır olup olmadığını sordun," diyor Vander Zee düşünceli bir şekilde.

Roman başını sallar. "Bu fikri ortaya attım, ama sonunda takımın iyiliği ve Lexi'nin refahı için bunun daha iyi bir yol olduğuna karar verdik."

"Geçmişiniz var demiştin. Bu ne anlama geliyor?" diye sorar Shilpa. Bu açıklamadan duyduğum endişeyi içime atarım, ama bunu kabul etmeliyim. "Yıllar önce, bu işe başlamadan önce tanışmıştık. Çok uzun zaman önce ve kısa süreli bir tanışıklık olduğu için, bu durumun takımdaki görevimi yerine getirme yeteneğimi etkileyeceğini düşünmemiştim."

"Ne şekilde tanıştınız?" diye sorar Shilpa. "Birlikte vakit geçirdik." Roman kaçamak cevaplar vermeye devam eder.

Shilpa bana bakar. "Asistan koçluk görevini kabul etmeden önce Roman ile yakın bir ilişkiniz var mıydı?"

"Evet," diye itiraf ettim.

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" diye sorar Roman, muhtemelen sorgulanmamı engellemeye çalışarak.

Elini sıkıyorum. "Donnie'nin ima ettiği gibi, takıma gizli amaçlarla katılıp katılmadığımı anlamaya çalışıyorlar."

"Aynı Şeyi Hemi veya kızım için de sorabilir miydin?" diye tersler Roman.

Shilpa sandalyesine yaslanır. "Bu aynı Şey değil, Roman. Aurora, Terror'a katılmadan önce gerekli prosedürleri izledi ve pozisyona başvurmadan önce endişelerini ve ilişkisini yönetime bildirdiğinde takıma ve takımın iyiliğine bağlı olduğunu kanıtladı. Dallas ve Hemi'nin durumu ise çok farklı. Hemi, Dallas üzerinde bir g konumunda değil ve bu durumun ortaya çıkışı ideal olmasa da, buradaki kadar büyük bir sorun teşkil etmiyor."

Shilpa'nın bakışları bana yönelir. "Takım avukatı olarak benim görevim, gerçekleri değerlendirmek ve sonraki adımların ne olması gerektiğini belirlemektir. Ancak Roman ile olan ilişkiniz, yardımcı ko olarak göreve başlamadan önce aıklanmalıydı, değil mi?"

"Anlıyorum, ama üç yıl önce bir hafta sonu olan bir olay olduğu için bunun önemli olduğunu düşünmedim," diye açıklıyorum. "Roman'ın beni hatırladığını bile sanmıyordum."

"Eh, evli bir çift olarak burada oturduğunuza göre, açıkça yanılmışsınız." Shilpa kalemini konferans masasına vurur. "Evlilik czdanınız da dahil olmak üzere yasal belgelere ihtiyacım olacak. Alexandria, i inceleme yaparken izinli sayılacaksınız."

"Onu bu yüzden kovmayacaksınız," diyor Roman fkeyle.

"Talepte bulunacak durumda değilsin Roman," diye bağırır Fielding. "Ve bu koşullar altında i inceleme standart protokol."

"Bu, ekibi ve liderliği mercek altına alır," diye ekler Shilpa. "Sorun, dürüstlük eksikliğidir."

"Dallas, Hemi'ye ilk görüşte aşık olduğunu pek açıkça söylemedi," diyor Roman.

"Tekrar söylüyorum Roman, bu aynı Şey değil. Lexi bir koç. Sen bir oyuncusun. Sınırlar çok net."

"İki ay sonra emekli olacağım ve Ryker'a Lexi'yi bu bürokratik saçmalıktan kurtarmak için görevi devredecektim, eğer işlerin böyle yürüyeceğini bilseydim

biliyorsam, Ryker ne kadar hazır olursa olsun, Lexi'yi bu bürokratik saçmalıktan kurtarmak için görevi Ryker'a devredecektim."

"Ama öyle olmadı, işte buradayız." Shilpa sakın bir şekilde cevap veriyor. "Benim işim takıma bakmak ve buna yönetim ve oyuncular da dahil. Bu takım için çalışanların da takımın çıkarlarını gözetmesini sağlamak benim görevim."

Roman tekrar konuşmaya başlamadan önce, elimi kaldırdım. "İç denetimin gerekliliğini anlıyorum. Bunu bekliyordum ve sizin yerinizde olsaydım, ben de aynı şeyi yapardım. Bu nedenle karşı karşıya olduğum zorlukların çok iyi farkındayım. Roman'a olan duygularımı kapatabilseydim, kapatırdım. Daha kolay yol, onun erken emekli olmasını sağlamak olurdu, ama ben bunu Ryker için, takım için ve özellikle Roman için istemedim. Umarım inceleme size huzur verir ve benim sadakatimin oyunculara ve Terror'un iyiliğine olduğunu görürsünüz."

"İnceleme sürerken izniniz gizli tutulacak," diyor Fielding. "Bu arada, lütfen anahtar kartınızı teslim edin, sizi binadan dışarıya kadar eşlik edeceğim."

"Bu gerekli mi?" diye sorar Roman.

"Sorun yok." Elini sıkarım.

"Karımı suçlu muamelesi yapıyorsunuz."

"Onu, uygun kanallardan geçmeden bir oyuncuyla evlenen herhangi bir koç gibi muamele ediyoruz." Shilpa sandalyesini geri iter ve Lexi'ye bakar. "Roman'la evli olman işini kurtarabilir, ama umarım karşı karşıya kalacağın mücadeleye hazırsındır."

"Biliyorum. Ve o buna değer."

"Doğru cevap bu." Shilpa ofisten çıkar.

Vander Zee burnundan sertçe nefes verir. "Antrenmandan önce Boxer ve Thomas'a bilgi vermem gerekiyor."

Anahtar kartımı ve kimlik kartımı uzatırım.

"Lexi'yi dışarı çıkaracağım," der Roman.

Fielding ona bir bakış atar. "Ben eşlik etmeliyim." "Sorun değil," derim, herkesi sakinleştirmeye çalışarak.

Roman sınırda ve ihtiyacımız olan son şey, onu kenara atacak bir şey yapması. Elimi tutup beni koridora götürüyor. Ve tabii ki çıkışta Dallas ve Ash'e rastlıyoruz.

Çıkarken Dallas ve Ash'e rastlıyoruz. Anında ağzı açık kalmaları, önümüzdeki zorlukların habercisi. En azından şaşkınlıkları, olan biteni büyük ölçüde gizlemeyi başardığımız anlamına geliyor. *Lanet olası* Donnie...

Roman çenesini indirir. "Kısa süre sonra görüşürüz çocuklar."

Onlar için üzülüyorum, çünkü ikisinin de sevgililerine büyük bir baş ağrısı yaşattık.

Asansör kapıları açılır ve Kellan ile Connor dışarı çıkar. Manzarayı gördüklerinde gülümsemeleri kaybolur.

"Siktir. Hay sıçayım." Connor'ın bakışları aramızda gidip geliyor. "Vay canına." Elini saçlarında gezdiriyor. "Sanırım baskı benden kalktı."

"Kendi iyiliğin için, ağzından çıkanlara dikkat et, Grace," diyor Roman sert bir sesle.

"Zaten bir koç kaybettim. Bir kaleci ve bir enforcer daha kaybetmeyi göze alamam." Fielding bizi onların yanından geçirir ve asansöre bineriz.

Otoparka iniş gergin ve sessiz geçiyor.

"Benim SUV'umu al," diyor Roman, Fielding kapıda nöbet tutarken. "Antrenman bittiğinde senin evine gideriz ve bir çözüm buluruz, tamam mı?"

Başımı sallıyorum. Başım dönüyor, midem düğümlenmiş durumda. "Bu işte birlikteyiz."

BÖLÜM 39

LEXI

Otomatik pilotta eve gidiyorum. Aurora ve Hollis kızları okula götürdüler, bu yüzden eve girdiğimde daire boş.

Her şey aynı ama farklı. Kanepeye uzanıyorum. Babamı aramam lazım. Bu gece sahada olmadığımı fark edecek ve sorular soracaktır. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için kendimden nefret ediyorum. Cesaretimi kaybetmeden önce onun numarasını bulup arıyorum.

"Merhaba Lexi, bu bir sürpriz oldu. Şu anda buzda olman gerekmiyor mu?" diyor babam selam verirken. Telefonda klavyede parmakların tıklama sesi geliyor.

"Evet, ama... işler biraz karmaşık." Yılın en hafif tabiri.

Tıklama sesi kesilir. "Her şey yolunda mı?"

"Şey... Aslında, sana bir haberim var, ama bu konuda ne hissedeceğini bilemiyorum." Hayatım boyunca onun onayını aradım. Onu yeterince gururlandırabilirsem, sihirli bir şekilde maddi olmayan şekillerde bana destek olan bir babaya dönüşecekti. Ama bu imkansız bir istek ve ben bununla barışmam gerekiyor, buradan başlayarak.

"Sen ve kız kardeşlerin iyi misiniz?"

"Fee ve Callie iyiler. Ben... evlendim," diye patladım.

Sessizlik olur. Uzun ve ağır bir sessizlik. "Doğru mu duydum? Sen... evlendin mi?"

"Evet." Olanları anlatıyorum — üç yıl önce olanları geçiştirip, çoğunlukla takıma katılmamı, Roman'la geçirdiğim tüm zamanı ve meslektaşımın yöneticiye gitmesini anlatıyorum, ki bu da bizi dünkü olaya götürdü.

"Ama Roman'la evlenmek istiyorsun, değil mi?" diye sorar babam.

"Ona aşığım. Tabii ki, o artık takımda olmayana kadar bekleyebilseydik daha iyi olurdu, ama bu kendimizi ve kariyerimi korumak için en iyi yol gibi görünüyordu." Gerçi, bu noktada, sonuçları ne olursa olsun kabul edeceğim. "Yazın arkadaşlarımız ve ailemizle bir tören yapacağız. Olay gerçekleşmeden önce sana söylemediğim için üzgünüm."

Bir an sessiz kalır. "Sorun değil, Lexi. Keşke yanında olabilseydim. Keşke önce bana gelebileceğini hissetseydin." Boğazını temizler. "Ama aşıkısan ve planın zaten buysa, ikinizi de korumak için harekete geçtiğine sevindim. Bu, yardımcı koç olarak rolünü nasıl etkiliyor?"

"İç inceleme yapılırken izinliyim ve ne olacağını bilmiyorum. Takımın arkadaşlık kurmama politikasına aykırı davrandık. Ben bir koç ve otorite konumunda olduğum için durum daha da ciddi hale geldi. Ayrıca ben bir kadınıam."

"Cinsiyetinizin bununla hiçbir ilgisi olmamalı. Ama sizin sektörünüzde yardımcı koç olarak tarih yazdığınız için, mercek altına alınacaksınız." Sinirli bir ses çıkarır. "O takımda ofis çalışanlarıyla ilişki yaşayan birkaç oyuncu yok mu?"

"Takım avukatı bir oyuncuyla evli, ama onlar ben takıma katılmadan önce evlenmişlerdi. Ayrıca iki halkla ilişkiler temsilcisi de oyuncularla ilişki içinde," diye açıklıyorum.

"Oyunculardan biri ulusal televizyonda evlenme teklifinde bulunmamış mıydı? Dallas Bright mı? O olay olduğunda evlilik belgeleri henüz doldurulmuş değildi herhalde," diye düşünür babam.

"Olayların nasıl geliştiğini tam olarak bilmiyorum." Ama Shilpa ve Hemi en iyi arkadaşlar.

"Yine de, son üç yılda oyuncuların personel ile çıkma örnekleri göz ardı edildi. Roman kariyerinin sonuna geldi. Haziran ayına kadar artık takımın bir üyesi olmayacak ve tüm bunlar anlamsız hale gelecek."

"Ama şu anda önemsiz değil." Sezonun geri kalanında gelirinin olmaması da başka bir sorun. Roman'ın hem kocam hem de gardiyanım olmasını istemiyorum.

"Sözleşmen var mı? Ve arkadaşlık yasağı politikası? Onlara bir göz atmak istiyorum."

"Tabii. Roman'ın arkadaşlarından biri onlara göz attı, ama şimdi sana e-posta ile göndereceğim."

"Bunu senin için yapardım. Bana bir saat ver. Hızlıca gözden geçirip herhangi bir boşluk olup olmadığını kontrol edeceğim."

"Zamanın olduğuna emin misin?" Keşke hayatımın paramparça olması gerekmeseydi de o yardım etseydi, ama onun yardımına ihtiyacım var.

"Sen benim kızımsın Lexi. Elbette senin için vaktim var. Bu belgeleri inceledikten sonra seni geri arayacağım."

"Teşekkürler, baba."

Telefonu kapattıktan sonra, bu sabah durumumu sormak için mesaj atan Dred'i arıyorum.

Olanları anlattıktan sonra "Oraya geliyorum" diyor. "Yirmi dakikaya oradayım."

"Eminim benim duygusal çöküşümü izlemek dışında yapacak işlerin vardır." Gözlerimi silerim.

"Roman önümüzdeki birkaç saat antrenmanda olacak. En son ihtiyacın olan şey, endişelerinle baş başa kalmak. Ben geliyorum." Asansörün zil sesini duyuyorum.

"Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim." Duygusal olmaktan nefret ederim, ama başım dönüyor.

"Kendini tutmana gerek yok, her şeyi tek başına halletmene gerek yok. Birazdan orada olacağım."

Telefonu kapattığımda, bankamdan bir uyarı geliyor. Hesabıma giriş yapıyorum ve babamın bana on bin dolar gönderdiğini görüyorum, hemen gözyaşlarına boğuluyorum. O, ilgisini böyle gösteriyor.

Yüzüme soğuk su serpmeden önce kendime beş dakika süre tanıyorum. Düğünümün ertesi günü böyle olacağını hayal etmemiştim. Ne kadar süre izinli kalacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Önümüzdeki haftalar kolay olmayacak. Ne benim için, ne Roman için, ne de kızlar için.

Ama olanları geri alamam. Ve açıkçası, almak da istemiyorum. Onun sevgisini dünyaya değişmem. Roman, bu dönemi birçok yönden katlanılabilir hale getirmede çok önemli bir rol oynadı.

Dred dondurma ve kucaklamalarla gelir. Sadece bana eşlik etmek için olsa bile, onun varlığına minnettarım. Babam geri aradığında, oturma odasına yeni yerleşmiştik.

Onu hoparlöre bağladım ve Dred'in benimle olduğunu ve her şeyi bildiğini söyledim. "Bana para vermen gerekmezdi," dedim.

"Ben senin babanım. İstersem sana para verebilirim. İstersen bunu düğün hediyesi olarak düşün, ama zaten yeterince stres altındasın. Faturaları ödeyebilecek misin diye endişelenmene gerek yok."

"Ben milyoner bir hokey oyuncusuyla evlendim." Ve Donnie, bunun başından beri benim kötü planım olduğuna inanıyor. *Kaç kişi daha aynı şeye inanacak?*

"Sen duygusal ve maddi olarak başkalarına bağımlı olmaktan nefret edersin," diye karşılık veriyor. "Bu yüzden baban olarak sana kendi yastığını sağlıyorum. İhtiyacın yoksa sorun değil. Kız kardeşlerin için biriktirebilirsin. Para konusunda tartışmayı bitirdin mi?"

Dred elimi sıkıyor. Babamla olan karmaşık ilişkimizi anlıyor.

"Sanırım başka seçeneğim yok, değil mi?" Ve muhtemelen bunu sadece bana söyleyeceği şeyden korktuğum için yapıyorum.

"Hayır, yok. Bunu sevgiyle söylüyorum. Her neyse, sana harika bir haberim var," diyor.

"Bana da iyi gelir."

"Sözleşmende bir oyuncuyla evlenemeyeceğine dair bir madde yok."

"Ama bir oyuncuyla çıkamam," diye onaylıyorum.

"Doğru. Bir oyuncuyla çıkamazsın, uygun kanallardan geçip gerekli evrakları doldurmadan olmaz. Ama bir oyuncuyla evliysen, bu evrakların hiçbirisi gerekmez. Tek ihtiyacın olan şey evlilik cüzdanı ve yönetim ekibi ile aranızda, çıkar çatışması ortaya çıktığında ekibin başka bir üyesinin devreye girip arabuluculuk yapacağına dair yazılı bir anlaşma."

Bu rahatlatıcı, ama umarım Donnie'nin iddialarının hiçbirisi işsiz kalmamın yeni nedeni olmaz.

BÖLÜM 40

ROMAN

"Burası gerçekten gergin," diyor Grace, antrenman için giyinirken.

Bir fırtına kopmak üzere... Aslında, çoktan kopmuş bile. Umarım takım arkadaşlarım bununla başa çıkabilir.

"Koç Forrester nerede?" diye soruyor Madden, patenlerinin bağcıklarını bağlarken.

"Bugün bize katılamayacak," diye ters bir şekilde cevaplar

Vander Zee. Madden kaşlarını çatır. "O iyi mi?"

"Neden kalecimize sormuyorsun? O bilir belki." Vander Zee'ye bir bakış atarım. "Cidden mi dostum?"

"Siktir." Hendrix başını sallar.

"İşler çirkinleşecek." Palaniappa ekipmanlarına odaklanır. "Bugün havada ne var?" diye sorar bir çaylak.

"Keşke patlamış mısıрім olsaydı," diye fısıldar Bright, ama sandığı kadar sessiz olamaz.

Vander Zee başını çevirir. "Bunu komik mi buluyorsun?"

"Hayır. Sadece açım." Bright patenlerinin bağcıklarını bağlamaya devam eder.

Ryker endişeli görünüyor ve Stiles başka bir yerde olmak istemiş gibi duruyor.

"Biri bana neler olduğunu açıklayabilir mi?" diye soruyor Madden.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Takımın bunu böyle öğrenmesini mi istediniz? Hala sinirli ve tepkisel davranırken? Son dokuz yıldır benim koçumsunuz. Saygı nerede?"

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim," diye karşılık veriyor Vander Zee.

"Dolunay falan mı var?" diye mırıldanıyor Stiles.

Yüzüğün olduğu elimi kaldırıp Vander Zee'ye sert bir bakış atarım. "Koç Forrester benim karım. *Biri* bir şeyin peşinde olduğu için burada değil.

kin beslediği için burada değil. Mutlu
oldun mu?" Vander Zee'nin
burun delikleri genişler.

Takım arkadaşlarım arasında "vay canına", "olmaz" ve "ne oluyor lan?" gibi mırıldanmalar yankılanır.

"Tamam, çocuklar. Buzun üzerine çıkalım ve bu ikisine bir dakika verelim, olur mu?" Hendrix parmağıyla daire hareketi yapar. Koç Thomas ve Boxer araya girer ve takımı soyunma odasından çıkarır.

Hendrix kollarını kavuşturmuş, geride duruyor.

"Tabii ki bunu biliyordun," diyor Vander Zee ona.

Hendrix iç çeker ve Vander Zee'ye etkilanmemiş bir bakışla bakar. "Bu durumdan memnun olmadığınızı anlıyorum, Koç, ve gafil avlandığınız için sizi anlıyorum, ama çok yanlış şeyler söyleyeceğinizden ve ardından kalecimizin size yumruk attığı için beş maçlık ceza alacağından biraz endişeliyim."

"Kendimi idare edebilirim," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Normal şartlar altında sana katılırdım. Ancak bu normal şartlar değil," diye tartışır Hendrix.

"Bir şey olmaz," diye onu temin ederim.

"Gidebilirsin," diye onaylar Vander Zee.

"Tamam." Hendrix ellerini kaldırır. "Lütfen birbirinizin yüzlerini kırmayın."

Soyunma odasından çıkar.

Vander Zee ensesini tutar. "Neden, Roman? Bunca zaman sikini pantolonunda tuttun. Neden şimdi takımı mahvediyorsun?"

"Öncelikle, Lexi *benim karım*. Eğlenmek için seçtiğim bir fahişe değil," diyorum sertçe.

"Üç yıl önce tanıştığınızı ve onun seni hatırlamayacağını düşündüğünü söyledi. Peki o zaman ne oldu?" diye sorar Vander Zee.

"Bu seni ilgilendirmez, Koç."

"Asistan koçum birdenbire kalecimle evlendiğinde ilgilidir! Yukarıdan ne kadar baskı geleceğini biliyor musun? Bu sadece ikinizin tüm kurallarımızı çiğnemesi meselesi değil."

"Takımın avukatı bir oyuncuyla evli ve iki PR çalışanı da oyuncularla ilişki içinde," diye işaret ediyorum. Yine.

"Bu aynı şey değil. Bunu zaten konuştuk." Vander Zee elini havada salladı. "Böyle bir şey olduğunda, sence takım sahibi ile kim ilgilenir? Sonunda işten atılacak olan sen değilsin. Ben ve Fielding. Lexi'yi takıma ben getirdim ve sen sezon bitene kadar ona yaklaşmamak için kendini kontrol edemiyor musun? Sence bu nasıl görünecek, Roman? Lexi'yi takıma almak bu olmadan da yeterince riskli değil miydi?"

"Lexi, cinsiyeti ne olursa olsun, yardımcı koç olarak mükemmel bir seçimdi." Elimi kaldırdım. "Ve Lexi ile olan ilişkim, onun görevindeki etkinliğiyle hiçbir ilgisi yok."

"Senin için belki öyle. Peki dışarıdaki adamlar ne düşünüyor? Taraftarlar? Böyle bir şeyin olmasını bekleyen insanlar? Sence ona tavşan denilmeyecek mi? Ya da Donnie'nin yaptığı gibi, bunun başından beri onun motivasyonu olup olmadığını sorgulamayacaklar mı?"

"Sözlerine dikkat et, Vander Zee. Bahsettiğin kişi benim karım. Evli olmamız, onun bu yıl takım için yaptığı tüm olumlu şeyleri değiştirmez."

O alaycı bir şekilde güldü. "Kafanı kışından çıkar, Roman. Alexandria, yardımcı koç olarak ilk sezonunda yirmi yıllık bir tecrübeli oyuncuyla evlendi. Neyin doğru neyin yanlış olduğu önemli değil. O en iyi yardımcı koç olabilir, ama tüm bunlar bu olayın gölgesinde kalıyor." Bana işaret etti. "Onunla evlenerek işini kurtarmış olabilirsin, ama onu medyadan nasıl koruyacaksın? Tepkiler için hazır mısın, Roman? Çünkü ben değilim."

Sanırım haklı. Takımın desteğini kazanmak yeterince zor olacak. Ama hokey izleyen dünyanın geri kalanı bambaşka bir canavar.

BÖLÜM 41

LEXI

BRİGHT

■

Arkanızdayız. MADDEN

■

Cidden. Sen olmasaydın, Grace ve ben muhtemelen şimdiye kadar birbirimizi öldürmüş olurduk.

PALANİAPPA

■

Biz senin tarafındayız. Shilps de öyle, şu anda sana söyleyemese de. HENDRİX

■

Takım senin için bir araya geliyor.

RYKER

■

Antrenmanlarda seni özlüyoruz,

Koç. STİLES

■

Bu sorun çözülüp seni tekrar buzda görebilmek için sabırsızlanıyoruz. GRACE

Antrenmanlar sensiz bir top çuvalı gibidir. Oyuncu olarak bana güvendiğin için teşekkür ederim. Bu takım için sandığından daha önemlisin. düşündüğünden daha önemlisin.

Oyuncuların mesajları son birkaç gündür beni ayakta tuttu. Antrenmanlara katılamamak, oyuncularımı görememek, işimi yapamamak

korkunç bir işkence. Buraya gelmek için çok çalıştım ve şimdi belirsizlik içindeyim. Ama Roman tüm bu süreç boyunca bana destek oldu. Takımın gösterdiği destek de beni çok onurlandırdı. Badass Babe Brigade'in desteği de öyle. Dred her zaman yanımda oldu, diğer kızlar da her gün beni arayarak çok iyi davrandılar. Shilpa hariç, ama onu anlıyorum.

Bugün Roman, Hokey Akademisi çalışanlarıyla görüşecek ve ben işte olmadığım için Callie ve hokey antrenmanlarına rahatça gidebilirim. Son birkaç gündür *neden* burada olduğumu kimse anlamamış gibi görünüyor, bunun için minnettarım. Yine de, dünyanın geri kalanının bunu öğrenmesi sadece an meselesi. En kötüsüne hazırlanıyorum, ama dürüst olmak gerekirse neyle karşı karşıya kalacağımı hiç bilmiyorum.

Tekrar buz pistine odaklanıyorum. Callie antrenmanda formunda değil. Üç gol yedi, bu ona hiç yakışmıyor. Genelde daha enerjik olur. Belki o da iyi uyuyamıyordur. Eminim benim stresim ona da yansıyor.

Antrenmandan sonra, çantasını sürükleyerek soyunma odasından çıkıyor.

"İyi misin, evlat?" Saçlarını okşuyorum.

"Karnım ağrıyor," diye mırıldanıyor.

"Çantayı ben taşıyayım. Belki acıkmışsındır? Öğle yemeğini yedin mi?"

Kafasını sallıyor. "Bugün pizza istemiyordum."

Pizza en sevdiği yemektir. Ertesi gün öğle yemeğinde artan pizzayı yemeyi çok sever. "Çıkarken snack bardan bir şeyler alalım mı? Belki iyi gelir."

Omuz silkiyor. "Tamam. Roman da gelecek mi?"

"Yedi civarında bizim eve gelmesi gerekiyor."

"Sence bu gece bana hikaye okur mu? Karakterler için her zaman farklı sesler kullanır."

"Eminim okur." Snack bardağına uğradık. "Sosisli ister misin?"

Burnunu kırıştırır. "Belki biraz pretzel alırım." "Tamam. Peki zencefilli gazoz nasıl olur?"

Kasiyerdeki gence ödemeyi yapıp, arabaya binene kadar atıştırmalıkları çantama koyarım. Callie eve giderken sessizdir

ama pretzelleri ve soda kutusunun yarısını bitirir. Asansöre biner binmez yüzünü karnıma gömer. "Gerçekten kendimi iyi hissetmiyorum, Lexi."

Saçlarını geriye doğru okşadım. "Belki bir şeyin vardır."

Son birkaç gündür yorgun görünüyor, hikayenin ortasında uykuya dalıyor. Bunu hayatımızda olan bitenlere bağlıyorum. Ama belki de bundan daha fazlası vardır. Eğilip dudaklarımı alına bastırıyorum. "Sıcaksın. Seni eve götürelim, ateşini ölçelim."

Onu kapıdan içeri sokar sokmaz duvara kusmaya başladı. Exorcist filmindeki gibi. Ve hemen gözyaşlarına boğuldu. Anlıyorum. Ben de aynısını yapmak istiyorum.

"Lexi, kendimi çok kötü hissediyorum," diye inliyor Callie.

"Biliyorum, tatlım." Onu koridordan banyoya götürürüm ve ben onun at kuyruğunu tutarken ve sırtını ovarken, o midesindeki şeytanları serbest bırakır.

"Lexi! Koridorda ne oldu öyle?" diye bağırır Fee.

"Callie iyi değil!" diye cevap veriyorum, bir başka kusma dalgası başlarken.

Ama Callie'nin midesinde hiçbir şey kalmamıştı, bu yüzden sadece kusmaya ve ağlamaya devam ediyordu.

"Vay canına. Birisi grip olmuş." Roman'ın sesi hem rahatlama hem de endişe getirir.

En iyi ya da en kötü zamanlamayı seçtiğini bilmiyorum. Ben burada kendimi bir arada tutmaya çalışıyorum, dua ederek ve koli bandıyla.

"Lexi, meleşim?" Kapıda belirir. Takım elbise giymiş, bu kabusla hiç yakışmayan bir şekilde çok düzenli görünüyor.

"Bize bir bardak su getirir misin lütfen? Kusmak üzere." "Tabii ki. Hemen geliyorum."

Birkaç saniye sonra bir bardak suyla geri döner.

"Ağzını çalkala, evlat," diye Callie'ye talimat veriyor.

Callie suyu tükürüyor, sonra tekrar tükürüyor ve ardından küçük bir yudum alıyor.

"İstesen bile bir dikişte içme, tamam mı? Azar azar iç." Bana bakar. "Burayı ben devralayım mı, yoksa koridoru halletmemi mi istersin?"

Omuz silkiyorum ve başımı sallıyorum. İkisi de çekici gelmiyor.

"Ben koridoru halledeyim, sonra sana bakmaya gelirim." En azından birimiz karar verebiliyor.

Şakağıma bir öpücük kondurup beni Callie ile yalnız bırakır ve birkaç dakika sonra geri döner, ki bu da ortalığın dağınıklığına bakılırsa imkansız gibi görünüyor. Neyse ki Callie kusmayı kesmiştir.

"Kızlarım nasıl?" diye sorar.

"Sanırım grip oldum." Callie, Roman'ın kendisini kucağına almasına izin verir ve başını onun omzuna yaslar.

"Sanırım haklısın." Roman onu banyodan çıkarır. "Sana pijamalarını giydirip kanepede biraz kucaklaşalım mı?"

"Ya yine hastalanırsam?" diye sorar.

"Her ihtimale karşı ihtiyacımız olan her şey hazır."

Onların arkasında, kendimi son derece yetersiz hissederek yürüdüm.

Callie'yi yatağına yatırır. "Ben oturma odasını hazırlayayım." Yanağıma bir öpücük kondurur ve onu giydirmek için beni yalnız bırakır.

"Koridorda kustuğum için özür dilerim," der, ben onun ayaklarını terliklerine sokarken.

"Sorun değil. Senin hatan değil." Hepimizin altında olduğu stres yüzünden benim hatamış gibi hissediyorum.

Roman kapıyı çalıyor. "Orada durum nasıl?"

"Girebilirsin!" Hasta bir küçük kızla tek başıma başa çıkabilmeliyim, ama zar zor idare ediyorum.

"Salona götüreyim mi?" diye soruyor.

Callie, onu tekrar kucağına almak için eğilen Roman'a, doldurulmuş aksolotl oyuncağını uzatır. Oturma odasında, kanepenin bir koltuğuna havlu örtülmüş, yanına da battaniye serilmiş. Yanında bir kase ve bir bardak su ile çocuklara yönelik grip ilacı duruyor. Callie'nin en sevdiği film hazır. Roman onu kanepeye oturtur ve filmi başlatır. Yarım saat sonra, teslimat uyarısı alırım.

"Bir şeyler sipariş etmiştim. Aşağı inip alayım," der Roman.

Kucağında iki yastık var ve Callie ona sokulmuş, ayakları benim bacağımın altında. Ona grip ilacı verdi ve Callie çoktan yarı uykulu hale geldi.

"Sorun değil. Ben alırım." İkisini kanepede bırakıp asansörle lobiye iniyorum.

Elbette Roman her şeyi düşünmüştü. Çantada soda krakerleri, sade makarna, zencefilli gazoz, jel buz torbası ve elektrolit takviyeli dondurmalar vardı. Onun bu kadar düşünceli ve eylem odaklı olmasını seviyorum. Ama bir kalıp görmeye başladığımdan endişeleniyorum. O sürekli bizi, özellikle de beni kurtarıyor ve bunun ilişkimizi dengesiz hale getirmesini istemiyorum. Ama bunun annem gibi olmaktan korktuğumdan mı kaynaklandığını, yoksa sadece şu anki durumumdan dolayı özellikle hassas olduğumdan mı kaynaklandığını karar veremiyorum.

Döndüğümde Callie bayılmış, onu kucağıma alıp yatağına yatırıyorum. Fee odasına kapanmış, yarın matematik sınavı olduğu için grip olmak istemiyor.

Roman'a beni koridordan yatak odama kadar takip etmesini işaret ettim. Kapıyı kapattı ve saçlarımı omuzlarımın üzerine attı.

"Nasılsın?"

"İyiyim." Gömleğinin yakasını oynatıyorum.

"İyi görünmüyorsun. Callie'nin hasta olması, diğer her şeyin üstüne bir de stres mi yaratıyor?" diye soruyor.

"Evet." Derin bir nefes alıyorum.

Çenemi yukarı kaldırıyor. "Ne söylemiyorsun, meleğim?"

"Callie hasta olduğunda onunla ben ilgilenebilirim. Daha önce de yaptım. Yani, sen muhtemelen benden çok daha fazla yaptın ve yardım ettiğin için sana minnettarım..." Duruyorum, kendi zayıflığımdan nefret ediyorum. Ama o benim partnerim ve hiçbir şey söylememek durumu daha iyi hale getirmeyecek.

"Ama..." Yanağıma okşayarak beni cesaretlendiriyor, dürüst olmanın sadece sorun olmadığını, aynı zamanda çok önemli olduğunu eylemleriyle bana anlatıyor.

"Her zaman kurtarılmaya alışkın değilim Roman, ve sen bu konuda çok iyisin. Bunun bir kısmı benim sorunum. Annem ve babam ayrıldıklarında annem çok kırgındı ve ben onun yanında kalmak için babamdan yardım istemekten kaçındığımı fark ettim. Bu konuda çalışmam gerekiyor, ama sen gelip her şeyi düzeltmeye çalıştığında, kendi sorunlarımın üstesinden gelemediğimi hissediyorum."

Saçımın bir tutamını parmaklarıyla okşadı. "Kesinlikle kendi işlerinin üstesinden geliyorsun, Lexi."

"Öyle mi? İşimi kurtarmak için evlendik. Ve kesinlikle seninle evli olmak istiyorum, ama şimdi izindeyim ve kendimi... Bilmiyorum. Sanki irademi kaybetmişim gibi mi? Ben burada felç olmuş gibi dururken, sen terörle mücadele ediyorsun. Şimdi Callie hastalandı ve yine sen ortaya çıkıp günü kurtarıyorsun. Problem çözücü olmanı seviyorum Roman, ama senin bakman gereken biri değil, senin partnerin gibi hissetmek istiyorum."

Kaşlarını çatarak düşünmeye başladı. "Ezilmiş hissediyor musun?"

"Zorla değil. Sen çok yeteneklisin ve bu özelliğini seviyorum. Sorunları çözmek senin için çok kolay. Acımasızca yeteneklisin. Ama bazen, bu gece olduğu gibi, sorunları çözme yeteneğimi sorguluyorum. Yeterli olamayacağımı düşünüyorum. Bunun bir kısmının benim ve kendi takıntılarımdan kaynaklandığını biliyorum, ama kızlar konusunda seninle eşit olmam gerekiyor. Özellikle şu anda."

Yüzündeki acı, göğsümü sızlatıyor.

"Öyle değil..." Elini saçlarında gezdiriyor. "Kahretsin. Tamamen kontrolü ele alıyorum. Ne zamandır böyle hissediyorsun?"

"Bu düzeni az önce fark ettim. Bir dakika önce." Onu incitmek istemiyorum, ama eskiden ailemle ilgili konularda yaptığım gibi sessiz kalmak ikimiz için de yararlı değil.

"Yani bunu içimde saklamıyordun? Benim davranışlarımın seni nasıl etkilediğini bana söyleyemediğini mi hissediyordun?" diye ısrar etti.

"Hayır. Bu bağlantıyı tam anlamıyla az önce kurdum."

"Tamam." Bir kez başını sallar. "Bu iyi. Benim otoriter davrandığımda bana söylemeni istiyorum. Ya da yeteneklerini sorgulatmamı." Saçımı nazikçe kulağımın arkasına koyar. "Bu, geçen yıl Peggy ile benim için çok önemli bir konuydu ve onunla Hollis'in ilişkilerini gizli tutmak zorunda hissetmelerinin en büyük nedeniydi." Acısı gerçek, kırılganlığı da öyle. "Aşırı telafi etmeye ve ona aşırı ebeveynlik yapmaya başladım, o kadar ki, ona kızıp onu sevmekten vazgeçeceğimi düşündü. Yaptığımın farkına daha erken varsaydım, hepimizi büyük bir acıdan kurtarabilirdim."

Bana kendisinin yumuşak tarafını gösteriyor. Tıpkı kulübede yaptığı gibi, bütünün parçalarını bana veriyor, korkularını görmeme izin veriyor.

"Ah, Roman." Avularımla yüzünü kavradım. "Sen çok iten seviyorsun. Sana söz veriyorum, mümkün olduğunca nazikçe, sorun çözme moduna girdiğini hissettiğimde geri ekilmeni söyleyeceğim, böylece dengeyi sağlayabiliriz."

"Tamam, iyi." Kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. "Kontrolü ele geçirdiğim için özür dilerim."

"Yine de tüm pislikleri temizlediğin ve Callie için malzeme sipariş ettiğin için teşekkür ederim." Ellerimi boynuna doladım. "ok düşünceliydi."

"Her şeyi kendi başıma halletmeye alışkırım. Yani, Peggy büyürken takımın desteğini aldım, ama çoğunlukla tek başıma hallettim." Parmakları omurgamda yukarı aşağı kayıyor. "Bu konuda kendini asla yalnız hissetmeni istemiyorum."

"Anlıyorum ve seni hayatıma kabul ediyorum. Ben de kendime bakmaya alışkırım. Ama sen, kendime ve ilişkimize yeterince güvenmemi sağlıyorsun, bu sayede bu tür konularda dürüst olabiliyorum. Her şeyin yolunda gitmesi için sadece biraz uyum sağlamamız gerekiyor."

"Bunu birlikte  zeceğiz." Beni nazikçe öper.

"Açıkça söylemek gerekirse, yatak odasında kontrol tamamen sende." Boynunun arkasındaki saçlarını parmaklarımla okşuyorum. "Senin istediğin gibi davranabileceğin birine ait olmaktan daha mutlu olamazdım."

Gülümsemesi şeytani bir hal alır ve yumruğuyla Örgümü yakalar, ama şeytani bir şey söyleme şansı olmaz, çünkü telefonum alar. "Onu görmezden gelip, otoriter bir koca olduğum için telafi etmeme izin verebilirsin," diye karanlık bir sesle mırıldanır.

"ok isterdim, ama arayan babam."

 rg m  bırakıp geri çekildi. "Bunu sonraya erteleyelim."

" zg n m."

" z r dileme." Yanağımı okşadı. "Babanla konuş." Aramayı cevapladım. "Selam, nasıl gidiyor?"

"Güzel. Durumu kontrol etmek istedim. İşe dönme konusunda bir gelişme var mı? Banka hesabına para yatırmamı ister misin? Kızların bir ihtiyaı var mı?" Babam hızlıca sorular soruyor, ama arka planda klavye sesini duyabiliyorum. Dikkatini bölmüş durumda.

Roman alnımı öper ve yatak odamdan çıkar, kapıyı arkasından kapatır.

"İşe ne zaman döneceğime dair bir haber yok. Takımla görüşme sürecindeler ve bu biraz zaman alacak." Roman'ın raporlarına ve benim mesajlarıma göre, oyuncuların büyük desteğini almış durumdayız. "Ve Callie hasta," diye ekliyorum.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diyor babam. "Takımın avukatını aradım. Çok zeki bir kadın. Seni kovamayacaklarını da biliyor. Bunların hepsi standart prosedür. Buz pistine dönmen sadece an meselesi. Callie'yi doktora götürdün mü?"

"Grip, yani kendi seyrini izlemesi gerekiyor. Ama belki kendini daha iyi hissettiğinde ziyarete gelebilirsiniz." Callie çok heyecanlıydı ve Tanrı biliyor ki, başından geçen onca kötü şeyden sonra, heyecanlanacak bir şeye ihtiyacı vardı.

"Takvimime bakıp sana geri dönebilirim." "Neden şimdi bakmıyorsun?" diye ısrar ediyorum.

"Davalarıma bağlı, tatlım. Yılın bu zamanı çok yoğun."

"Yılın bu zamanı her zaman yoğun geçer." Onun ilgisini çekmek için mücadele etmekten artık çok yoruldum, dilimi tutamıyorum. "Biliyor musun? Boş ver. Her zamanki gibi bütün gün çalışıp erken çıkacaksın."

"Bu adil değil. İşimin ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Her zaman benden daha önemli," diye karşılık veriyorum. Görünüşe göre, tam bir çatışma modundayım. Terörle Mücadele Birimi'ndeki işimi ne kadar sevsem de, onu sevdiğim insanların önüne koymayacağım. En çok değer verdiğim insanlara bunu yapmayacağım, çünkü hayatım boyunca bana bunu yaptılar.

"Bu doğru değil."

Öyle değil mi? İzne ayrıldım ve bir oyuncuyla *evlendim*, ama sen bir kez bile beni görmeye gelmeyi ya da Roman'la resmi olarak tanışmayı önermedin. Kız kardeşlerime bakıyorum, hayatım altüst oldu, ama sen e-posta ya da rapor ya da kim bilir ne yazarken beni arıyorsun. Sanki kızına telefon etmek, listeden bir şeyi işaretlemek gibi bir şeymiş gibi."

"Lexi, öyle değil..."

"Ne değil, baba? Bu da doğru değil mi? Yanında, en altında benim adım ve *telefon numaramın* yazılı olduğu bir kağıt listesi olmadığını söyle bana."

O iini çeker.

"Tanrım, haklı olmam çok kötü." Roman'ın bana aşıırı ilgi göstermesinden dolayı ona kızgınım, Şimdi de babamın beni hiç öncelikli görmemesinden dolayı ona kızgınım. Çelişkili duyguların karmaŐası içindeyim. Ama hepsi mantıklı. Bunun kökü, bağımsızlığımı kaybetme korkumda, beni eşit gören, her Őeyimi feda edebileceğim bir partner arzu etmemde yatıyor, çünkü Roman da benim için aynısını yapardı. SavaŐmaya değer bir aşk istiyorum. SavaŐmaya değer olmak istiyorum. Ve Roman'la birlikteyken, yleyim.

"Ben iyi bir baba değilim," diyor babam.

"Bu..."

"Bırak da bitireyim. Lexi, senin baban olarak iyi bir iş ıkarmadığımı biliyorum. Ve senin annenle olan iliŐkinin benim yüzümden gergin olduğunu da biliyorum. Aranıza girmek istemediğim için sana alan tanımaya çalıştım. Ya da en azından kendimi böyle ikna ettim. Ama bu, hayatında yeterince yer almadığım gerçeğini mazur göstermez. Bunun için özür dilerim. Duygusal olarak, sana ihtiyaın olanı, hak ettiğin Şeyi asla veremeyeceğimi düşünüyorum. Ve sen her Şeyi bırakıp senin için orada olabilecek bir babayı hak ediyorsun. Ama seni görmeye gidersem, tek yapacağım Şey ikimizi de hayal kırıklığına uğratmak olur. Avukatlıkta iyiyim. Mantık gerektiren hukuki sorunları çözmede iyiyim. Ama duygusal destek konusunda iyi değilim. Bunun için çok zgnm."

"Ben de zgnm." Duymak istediğim Şey bu değil, ama en azından bu gerçek ve laf olsun diye söylenmiŐ bir Şey değil.

"Keşke daha iyi bir ebeveyn olabilseydim. Bunun bir eksiklik olduğunu biliyorum."

"Yine de seni seviyorum baba." Ve seviyorum, bazen canımı yaksa da.

"Ben de seni seviyorum tatlım. Çoğu zaman ifade edebileceğimden daha fazla. Seni ziyarete geleceğim. Belki de takımila ilk maçına yetiŐecek Şekilde zamanlamayı ayarlayabilirim. Orada olmamı ister misin?"

İçimdeki, babasının onayını sonsuza kadar isteyen kız sevinçle doluyor. Geri kalanım ise, bu duygularla sağlıklı bir şekilde başa çıkabilmek için bir terapistten randevu almam gerektiğini fark ediyor. "Bu iyi olur."

"Ve kocanı biraz daha yakından tanıyabilirim."

"Bu hoşumuza gider." Gözlerim dolmaya başlıyor, bu yüzden boğazımı temizliyorum. "Callie'yi kontrol etmeliyim. İyi olduğundan emin olmalıyım."

"Tamam. Yakında konuşuruz." "İyi olur."

Telefonu kapatıp tavana bakarak gözyaşlarımın akmamasını diliyorum. Ama yine de akıyorlar. Roman, Callie'nin odasından çıkarken yatak odamın kapısını açıyorum. Üzerine düz beyaz bir gömlek ve ekose pijama pantolonu giymiş. Parmağını dudaklarına götürüp yatak odama giriyor.

Yüzüme bir bakış attıktan sonra beni kollarına aldı. "İyi misin?"

"Hayır. Ama iyi olacağım." Kollarımı boynuna doluyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Şu anda değil."

"Ne yapabilirim?" Yanağımı okşadı. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Sadece seni."

BÖLÜM 42

ROMAN

Çocuklar penthouse'uma girerken kapıyı açık tutuyorum. "Burada Callie'nin yatak odası yazıyor," diyor Flip, sesi arkamdaki büyük bir karton kutunun arkasından geliyor.

"Sağdaki ikinci kapı," diye cevaplar Peggy. "Pembe bir oda. Kaçırman imkansız." Callie için bunu öneren oydu.

Tristan ve Nate onun peşinde. "Biz de oraya gidiyoruz." Hollis ve Ash de arkalarından geliyor. "Lexi'nin ofisi için bir şeyler getirdik."

"Onlar benim ofisime gidebilir."

"Anladım." Yürümeye devam ediyorlar.

"Dallas'a Fee'nin odasının yerini göstereceğim." Peggy ona kendisini takip etmesini işaret eder.

Kapı durdurucuyu yere koyup mutfakta Lexi'yi kontrol ettim. "Nasıl gidiyor?"

"Bu kadar çok eşyamız olduğuna inanamıyorum." Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, şakaklarına birkaç tel saç yapışmış. Yumruklarını beline dayayıp, yerde duran yığını inceliyor. "Neden bunları paketleme zahmetine girdiğimi bilmiyorum. Mutfağın zaten dolu ve senin eşyaların benimkilerden çok daha güzel."

Düğünden yaklaşık bir hafta sonra, Callie iyileştiğinde, kızlarla taşınma konusunu konuştuk. Tahmin ettiğimiz gibi, Callie çok hevesliydi, Fee ise o kadar heyecanlı değildi. Ertesi akşam onları akşam yemeği için evime davet ettik, böylece evi ve boş odaları görebilsinler. Peggy, Callie'nin bir zamanlar kendisine ait olan prenses pembesi odaya bayılmasından çok mutlu oldu. Fee, bizim ona önerdiğimiz odayı beğendiğini isteksizce kabul etti.

Lexi, iç inceleme tamamlanana kadar izinli olduğu için, istediğinden daha fazla boş zamanı oldu, bu yüzden dairesinin eşyalarını toplaması bir haftadan az sürdü.

dairenin içindekileri paketlemek bir haftadan az sürdü. Bugün taşınma günü.

"Eşyaları ayırıp, ihtiyacımız olmayanları bağışlayabiliriz." Ya da Fee'nin lise sonrası planına bağlı olarak depoya koyabiliriz. "Kamyonun boşaltılması neredeyse bitti ve kızlar yiyecekleri alıyor. Bugün her şeyi açmamız gerekmiyor."

"Biliyorum. Kızların odaları hazır olduğu sürece, ben de kendimi rahat hissedeceğim, umarım onlar da öyle hissederler."

"Alışmaları biraz zaman alsa da sorun değil." "Ev açılış komitesi geldi!"

Rix, Essie, Hemi, Tally ve Dred, Callie ve Fee'nin en sevdikleri restorandan aldıkları paketlerin yanı sıra, paketlenmiş hediye kutuları da getirerek ortaya çıktılar.

"Bunlar da ne?" Lexi kaşlarını çattı.

"Kızlar için ev hediyeleri," diye açıklıyor Dred. "Hepiniz için çok zor bir dönem olduğunu biliyoruz ve yeni evleri için onlara özel bir şey almak istedik."

"Zaten çok şey yapıyorsunuz. Hediye almanıza gerek yoktu." Lexi dudaklarını ısırır. Duygularını kontrol altında tutmak için mücadele ederken yaptığı şeydir bu.

"Yiyecek getirdik ve alışverişe çıktık. Zor işi erkekler yapıyor." Hemi bana yandan sarılır. "Ayrıca, bunu egzersiz yerine kullanacaklar."

"Ve dürüst olmak gerekirse, Just Desserts'tan pasta sipariş etmek için her türlü bahaneyi bulacağım," diye ekler Rix.

"Pastalarını denemek için nişanlıymış gibi davranmayı düşündüm," diye itiraf eder Essie.

"Bunu duyduğuma hiç şaşırmadım," diyor Rix ciddi bir ifadeyle.

"Onların keklerini çok seviyorum, ayrıca paketleri açmayı da," diyor Dred.

"Fee'nin odasını gösterir misin?" diye soruyor Tally. "Onun odasını görmek istiyorum."

"Barbie'nin rüya gibi yatak odasından hemen sonra, sağdaki üçüncü kapı." Peggy koridoru işaret ediyor.

Shilpa kapıda belirir ve doğrudan Lexi ile bana doğru yürür, ikimize de kendisinden beklenmeyecek şekilde belirsiz bir gülümseme atar. "Babe sohbetinde sessiz kaldığımı biliyorum, ama uymam gereken kurallar var."

Lexi'nin ifadesi yumuşar. "Takıma sadakatini anlıyorum."

"Öyle." Shilpa, Lexi'nin ellerini tutar. "Ama ofis dışında, benim ve Ash'in tam desteğine sahipsin, tamam mı?"

Lexi, sakinleşmek için nefes alır ve gülümser. "Bunu ve zor bir durumda olduğunu anlıyorum."

"Bu değerlendirme hepimiz için, özellikle de senin için bir baş belası olsa da, kendinizi korumak için attığınız adımlardan dolayı hala memnunum. Ayrıca ikinizi birlikte seviyorum ve kayıt dışı olarak, takımın geri kalanı da öyle."

"Teşekkürler. Bu benim için çok anlamlı."

Yüzündeki ifade hayal kırıklığına dönüşür. "İlk öğrendiğimde ikinize karşı bu kadar sert davrandığım için özür dilerim."

"Bunun seni şaşırttığını anlıyoruz," diye cevaplar Lexi.

"Öyleydi," diye kabul eder. "Ama aynı zamanda hamile olduğumu da yeni öğrenmiştim ve her beş dakikada bir kusmamaya çalışıyordum."

"Aman Tanrım! Tebrikler! Bu harika bir haber. Kaç aylık hamile?" Lexi ona sarılır. "Sana ek stres yaşattığımız için çok üzgünüz!"

"Strese alışkınım. Geçen yıl Dallas ve Hemi ile beni görmeliydiniz." Kıkırdar ve gözlerini devirir. "On bir haftayı geçtik ve dün kalp atışını duyduk, bu yüzden haberleri arkadaşlarımızla paylaşabiliriz," diye açıklar Shilpa.

"Ne haberi?" Hollis, üzerinde
mutfak

"Sonunda paylaşma zamanı mı geldi?" Hemi, Shilpa'ya yandan sarılırken gözleri parlar.

"Evet." Shilpa gülümsüyor.

"Herkesi bir araya getireyim." Hemi grubu odaya çağırır.

Diğer çocuklar kutularını yere koydu ve kızlar odalarından çıkıp bize katıldı.

Ash ışıltılı gülümsüyor gülümsüyor kutusunu koyarken
kollarını kolunu kollarını ve ve "Bir bebeğimiz
olacak!" diye duyurur.

Oda heyecan ve tebriklerle dolup taşar ve ilk kez değil, bu kez bir partnerle yeniden başlamak

başlamanın nasıl bir şey olacağını düşünürüm. Ne kadar farklı olurdu, Lexi ile bunu yapma şansına sahip olmayı ne kadar isterdim.

Bebek haberi duyurulduktan sonra, tüm yiyecekleri mutfak adasına büfe tarzında yerleştiririz ve herkes bir tabak alır. Tabaklarını doldurduktan sonra, resmi yemek odasına otururuz. Masa çok büyüktür, ama yine de sıkışık olur.

Callie, Peggy ve Dred'in arasında oturuyor ve dakikada bir kilometre hızla konuşuyor. Fee, Tally ve Tristan'ın arasında sıkışmış durumda.

"Fee iyi görünüyor," diyor Lexi.

"Öyle," diye onaylıyorum. Ama son birkaç gündür huysuz ve sessiz. Bizim yüzümüzden cesur davranıyor olabilir.

"Bu ekip çok özel." Lexi peçeteyle ağzını siler.

"Evet. Harika bir grup. Herkes birbirini kolluyor." Onun şakağına bir öpücük konduruyorum.

"Gerçekten öyle. Her ekip böyle değildir."

"Kariyerimi burada bitirmek istememin bir nedeni var."

Herkesin tabağı boşaldığında, Peggy çatalıyla bardağına vurur. "Pastayı yemeden önce, hediye zamanı!" Sandalyesini geri çeker, Hollis ve Tristan da aynısını yapar ve onu odadan dışarıya kadar takip ederler.

Callie'nin ağzı açık kalır. "Hediyeler mi? Kimin doğum günü var?" "Yeni taşınmayı kutluyoruz," diye açıklıyor Dred.

"Vay canına. Taşınma partilerini seviyorum galiba!"

Bu sözler masadakilerin hep birlikte gülmesine neden olur.

Peggy, Hollis ve Tristan bir yığın kutu ile geri dönerler.

Hediyelerin çoğu, kızların odaları için, kendilerini daha çok evlerinde hissetmeleri için. Fee, uzun zamandır sevdiği lav lambasının ambalajını açar ve Callie, küçük aksolotlüsüne eşlik edecek dev aksolotlüyle çok heyecanlanır.

"Connor bugün burada olmak istiyordu, ama büyükannesini randevusuna götürmek zorunda kaldı," diye açıklıyor Tristan, Callie'ye tek boynuzlu at desenli kağıda sarılmış çok büyük, çok düz bir hediyeği uzatırken. "Ama yarın maçına geleceğini söyledi."

"Büyükannesini çok seviyor." Callie önce kartı açar, okurken gülümser ve kızarır, sonra kenara koyar. Dred hediyeği sabit tutarken, Callie dikkatlice bandı çıkarır ve içindekileri ortaya çıkarır. Callie kahkahalara boğulur.

"Cidden mi dostum?" diye mırıldanır Flip.

"Bu harika." Nate gülerken burnunu çeker ve Flip ona yan gözle bakar. "Oh, bu sihirli," diye kıkırdar Rix.

"Çok büyülü," diye onaylar Dred.

"Hepimizin hayatında senin yeteneğine ihtiyacımız var." Essie, dudak parlatıcısıyla Peggy'yi işaret eder.

"Teşekkürler," Peggy geniş bir gülümsemeyle söyler. "Buna sen mi yardım ettin?" Flip kızgın görünür.

"Bu çok tatlı," Tally savunmacı bir tavırla söyler. Etkilenmemiş bakışlarını Flip'e çevirir. "Onu sevmek zorunda değilsin, bunu kabul etmelisin."

Flip ellerini kaldırır. "Haklısın, Talls. Sadece bunu kendim düşünemediğim için kıskanıyorum."

"Oh, bunu senin için de yapabilirim." Peggy sırtıyor.

Film afişi büyüklüğünde bir tahtaya, hokey kıyafeti giymiş, sopasını kılıç gibi sallayan, gökkuşağının üzerinde tek boynuzlu ata binen Connor'ın resmi asılıdır. Connor, Callie'nin bir numaralı hayranı olarak imzalamıştır.

"Ben bunun yerine ejderhaya binebilir miyim?" diye sorar Flip.

"Ne istersen ona binebilirsin," diye araya girer Tally. Gözleri büyür ve sandalyesine çöker.

"O, seni herhangi bir hayvanın, efsanevi ya da başka türlü, sırtında sürerken photoshoplayabileceğimi kastediyor," diye açıklıyor Peggy. "İstersen seni bir dinazorun sırtında bile sürebilirim."

"Ben de katılmak istiyorum," diyor Dallas.

"Tabii ki istersin, tatlım." Hemi sırtıyor.

"Ben de katılmalı mıyım, Callie-wallie?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "İstersen. Ama duvarlarımda senin fotoğrafına ihtiyacım yok çünkü artık seninle yaşıyorum ve seyahat etmediğin zamanlarda seni her zaman görebiliyorum, ayrıca sen benim babam olacaksın, bu da en güzel hediye."

"O bizim kız kardeşimle evli, Callie. O bizim babamız değil. Babamız öldü!" diye bağırır Fee.

Oda bir an sessiz kalır. Yüzü kızarır, sandalyesini masadan uzaklaştırır ve koridordan koşarak yatak odasına gider.

Callie gözyaşlarına boğulur.

Lexi ayağa kalkar, masayı dolaşır ve kız kardeşine sarılır. "Sana kızgın değil. Sadece çok şaşkın, Callie. Çok fazla değişiklik oldu."

"Fee iyi mi diye bakabilir miyim?" diye sorar Tally.

"Muhtemelen biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardır, ama daha sonra ona mesaj atabilirsin," diye cevaplar Lexi, hala ağlayan Callie'ye sarılırken.

Tally başını sallar ve herkes masayı temizlemek için ayağa kalkar. Her şey yerleştirildikten sonra, hala pasta ve açılacak ev hediyeleri olmasına rağmen, kısa süre sonra izin isteyerek ayrılırlar.

"Daha sonra konuşacak birine ihtiyacı olursa, ben hemen yan dairedeyim," der Peggy, Hollis ile birlikte diğerlerini kapıya kadar geçirirken. "Aynı şey olmadığını biliyorum, ama değişimin zor olduğunu anlıyorum."

"Gelişmeleri sana haber veririm," diye onu temin ederim.

Herkes ayrıldığında, Lexi Callie'yi sakinleştirmiş, yeni hediyelerini odasına taşımasına yardım etmiş ve Fee'yi kontrol etmeye gitmiştir. Onu koridorda, telaşlı bir halde bulurum. "Fee'yi bulamıyorum. Odasında değil ve mesajlarıma cevap vermiyor."

"Bir bakayım." Peggy'nin buraya ilk taşındığında ne kadar zorlandığını hatırlıyorum.

Fee'nin açık yatak odasının kapısını çalıyorum ve cevap beklemeden adını sesleniyorum. Boş kutular parçalanmış ve köşede bir yığın halinde bırakılmış. Yerde daha fazla kutu var, yatakta giysiler yığılmış durumda — yarısı askıda, geri kalanı da aynı muameleyi bekliyor. Telefonu komodinin üzerinde duruyor. İlk bakışta oda boş görünüyor, ama dolap kapısı aralık. Lexi'ye parmağımı kaldırıp odayı geçiyorum ve kafamı içeri sokuyorum.

Tam da beklediğim yerdeydi, çamaşır sepetinin yanındaki dolabın köşesinde kıvrılmış, başını dizlerine dayamış, omuzları titriyordu.

"Hey, bugün zor bir gün geçiriyorsun, değil mi?" diye sessizce söylüyorum. Gözyaşlarını siliyor. "Utaniyorum."

"Utanmana gerek yok. Herkes bunun zor olduğunu anlıyor," diye onu teselli ediyorum.

"Seni seviyoruz, Fee. Bunun zor olduğunu biliyoruz," diye ekledi Lexi.

"Lexi! Yatağımı yapmama yardım eder misin?" diye seslendi Callie.

Elini sıkarak, benden ne istediğini anlamaya çalışıyorum. "İstersen gidebilirim ya da Fee ile konuşabilirim. Karar senin."

"Sen Fee'nin yanında kal. Ben Callie'ye yardım edeceğim." Lexi çenemin kenarını öper ve beni bırakır.

"Girebilir miyim?" diye soruyorum.

Fee omzunu kaldırır ve gözyaşlarını tekrar siler. Komodinden mendilleri alıp kutuyu yanına koyarım ve karşısındaki dolabın zeminine otururum. "Peggy ilk kez bana taşındığında, dolabında saklanırdı. Peluş hayvanların arasında uyuyakaldığında ve onu yirmi dakika boyunca bulamadığımda çok korkmuştum."

"Seni ve Lexi'yi korkuttuysam özür dilerim."

"Nerede olduğunu tam olarak biliyordum. Birisi buraya girdiğinde veya çıktığında telefonuma uyarı geliyor, bu yüzden çok uzağa gitmiş olamayacağını biliyordum."

"Callie iyi mi?" Burnunu çekip sweatshirt'ünün kolundaki gevşek ipliği kopardı.

"O iyi. Lexi halletti. Bunun ne kadar zor olduğunu anladığımı bilmeni istiyorum. Son birkaç yılda çok şey kaybettin ve çok kısa sürede çok şey değişti. Bu konuda büyük duygular hissedeceksin. Ama bu duygularını konuşman önemli. Bana ya da Lexi'ye anlatmak zorunda değilsin. Arkadaşlarınla konuşabilirsin, Peggy de sana çok iyi bir dinleyici olabilir. Benimle başa çıkma konusunda çok deneyimli ve annesi hala hayatta olduğu için, tüm bunların ne kadar zor olduğunu anlayabilir."

"Annesi Kaliforniya'da yaşıyor, değil mi?"

"Şu an için öyle. Çok sık taşınıyorlar. Bu yüzden Peggy altı yaşındayken benimle yaşamaya başladı. Bu, hem onun hem de annesi için zordu, ama Peggy için en iyisi buydu. Bir yuvaya ihtiyacı vardı ve Zara ona bunu sağlayamıyordu," diye açıklıyorum.

"Neden veremedi?"

"Çünkü Zara sık sık değişikliklere ihtiyaç duyuyor. Bazı çocuklar buna uyum sağlayabilir. Peggy o çocuklardan biri değildi. Gerçekten

yerleşmesi bir yıldan fazla sürdü. Birkaç ayda bir taşınmaya çok alışmıştı. Başlangıçta istikrara güvenmiyordu."

"Oh. Bunun farkında değildim." Gözlerini mendille siler. "Seninle burada yaşamak istemediğimden ya da seni sevmediğimden değil." Yanağının içini ısırır. "Ama Lexi ile yaşamaya alışmıştım, şimdi Callie ve ben seninle yaşamaya alışmak zorundayız. Burada yaşamak çok güzel ve senin çok çaba gösterdiğini biliyorum, sen çok iyi bir babasın ama babamı özlüyorum." Titreyerek nefes alır.

Bu acıyı çok iyi bilirim ve ona zamanla daha kolay olacağına dair umut vermek istiyorum. Bu derin yaralar gerçek izler bıraksa da, zamanla acıları azalır. "Biliyorum, evlat. Anlıyorum. Babamı on yıldan fazla bir süre önce kaybettim ve hala acısı geçmedi. Onu hala özlüyorum. Ama bu yeni hayatta mutluluğu bulmana izin vermekle, onun anısını ya da ona ve annene olan sevgini ihanet etmiyorsun."

Kafasını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "İşte bu. Bu yüzden çok zor. Burası çok güzel bir yer ve seni gerçekten seviyorum Roman, kız kardeşimi de seviyorum, ama burayı bu kadar sevmemem gerektiğini hissediyorum. Terror'daki herkes çok nazik ve sanki daha önce hiç sahip olmadığım büyük bir aile gibi hissediyorum."

Hiçbirinin yok, farkındayım. Özellikle Lexi'nin yok. Onlar için, bizim için bunu istiyorum. Onları sevecek ve destekleyecek sıkı sıkıya bağlı bir gruba sahip olmayı. "Zor, değil mi? Kucaklamak istemek, ama yapmaman gerektiğini hissetmek?"

O başını sallıyor.

"Ben aşırıya kaçma eğilimindeyim. Sadece yeterli olmak istiyorum, anlıyor musun? Ve herkes gibi sevilme istiyorum. Peggy küçükken, onun için zor geçen yılları ve annesiyle birlikte olamamış olmasını telafi etmek istedim."

"Peggy sana hayran. Herkes hayran," diyor Fee.

"Ama bunu kaybetmek istemiyorum. Bu yüzden aşırı telafi ediyorum. Bunun ortadan kaybolmayacağına güvenmenin zor olabileceğini anlıyorum, ama ne kadar alışılmadık olsak da, biz bir aileyiz, Fee. Birbirimizi yüzüstü bırakmayız. Zor olsa bile, birbirimizin yanında olacağız, tamam mı?"

"Tamam." Alt dudağı titriyor.

"Sarılmak ister misin?" diye soruyorum. "Evet."

Elimi uzatıp onu ayağa kaldırdım, sonra kollarımın arasına aldım. "Bunu atlatacağız. Aileler böyle yapar."

Bir süre ona valizini boşaltmasında yardım ettim ve sonunda Fee'nin odasından çıktığımda saat geç olmuştu. Lexi ve Callie'yi prenses yatağında birbirlerine sarılıp uyuyakalmış halde buldum. Lexi'yi dikkatlice kucağıma alıp koridordan geçerek odamıza taşıdım.

"Callie'nin yatağında uyuyakalmışım, değil mi?" Sıcak ve sersemlemiş bir halde boynuma sokulur.

"Evet." Yorganı çekip onu yatırıyorum. Lexi, üzerine yorganı örtmeme izin veriyor.

"Fee nasıl?" diye mırıldanır.

"İyi. Konuştuk. Sadece biraz bunalmıştı." "Onun için, hepimiz için orada olduğun için teşekkür ederim."

"Senin ve kızlar için her şeyi yaparım." Dudaklarımı alnına bastırıyorum. "Sadece dişlerimi fırçalamam lazım. Hemen dönerim."

İki dakika sonra, yanına yatak örtüsünün altına giriyorum. Bana sokuluyor. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyor.

"Ben de seni seviyorum." Dudaklarımı şakağına bastırıyorum ve hayatımın ne kadar değiştiğine ve bunu hiçbir şeye değişmeyeceğime hayret ediyorum.

BÖLÜM 43

ROMAN

"Şurubu uzatır mısın lütfen?" diye sorar Fee.

"Tabii ki. Krem şanti de, değil mi?" İkisini de ona uzatırım.

"Ah, bir de yaban mersini." Fee masanın öbür ucuna uzanır. Bu sabah çok daha iyi durumda.

"Biraz daha domuz pastırması alabilir miyim?" diye sorar Callie.

"Biraz daha domuz pastırması alabilir miyim *lütfen*?" Lexi tabağına bir dilim daha ekler.

Bıçağımlı ve çatalımı masaya bırakıyorum. "Tamam, şimdi hepimiz buradayız, Lexi ve ben size gelecek hafta aile terapisine başlayacağımızı bildirmek istedik."

Lexi ve ben bu sabah bunu konuştuk ve kızların buna ihtiyacı olduğu konusunda hemfikir olduk. Hepimizin ihtiyacı var. Bu kızlar ebeveynlerinin kaybının yasını tutuyorlar ve duygularıyla ve yaşadıkları tüm değişikliklerle başa çıkmalarına yardımcı olacak bir danışmana ihtiyaçları var. Ben de aşırı telafi etmemeyi öğrenmem gerekiyor.

"Terapi mi?" Fee gergin görünüyor.

"Biz alışılmadık bir aileyiz ve hepimizin duygularımızı konuşabileceğimiz güvenli bir yere ihtiyacımız var. Dördümüz birlikte bir terapistle gideceğiz, sonra siz kızlar kendi başınıza biriyle konuşmak isterseniz, bunu da yapabiliriz," diye açıklıyor Lexi.

"Eminim Peggy'nin terapisti sizi seve seve kabul eder," diye ekliyorum.

"Aurora terapi mi görüyor?" Fee şok olmuş görünüyor.

"Altı yaşından beri gidiyor. Sanat terapisiyle başladı ve ilerledi. Şimdi iki ayda bir gidiyor, ama bir süre haftada bir gidiyordu."

"Onun bir sorunu mu vardı?" diye soruyor Callie.

"Hayır. Sadece duygularıyla başa çıkmakta zorlandığında ve ne yapacağını bilemediğinde konuşacak birine ihtiyacı vardı. Ben de birine gidiyorum. Bu yıl emekli olacağım için ayda bir kez gitmeye başladım ve bu konuda bazı duygularım var." Terapinin Peggy için olduğu gibi onlar için de normalleşmesini istiyorum.

"Tamam. Peggy terapiye gidebiliyorsa ben de gidebilirim," diyor Fee kararlı bir şekilde.

"Sanat terapisini deneyebilir miyim?" diye sorar Callie.

"Tabii. Bir deneyeceğiz." Lexi elimi sıkıyor.

"Harika. Hepimizin aynı fikirde olmasına sevindim." Lexi'ye bakıyorum ve o gülümsüyor, bana devam etmem için işaret veriyor. "Artık taşındığınıza göre, Lexi ve ben bir ev kuralları listesi hazırlamanın iyi bir fikir olacağını düşündük."

"Ev kuralları mı?" Callie tekrarlar.

"Evet. Artık Hammerstein-Forrester klanı olduğumuza göre, kendi kurallarımızı belirlememiz önemli bence."

"Kuralları belirlemeye yardımcı olabilir miyiz?" diye sorar Fee şüpheyle.

"Biz bir demokrasiyiz, bu yüzden hepimizin söz hakkı olmalı," diye onaylar Lexi.

"Bulaşık makinesi çalışmıyorsa, bulaşıkları lavaboda bırakmak yerine makineye koyun." Fee kız kardeşine bir bakış atar.

"Bazen acelem oluyor," der Callie savunmacı bir tavırla, sırtarak.

"Mutfak kendi kurallarına sahip olabilir," diye açıklıyor Lexi, "bu kurallar aile kurallarımızdan farklıdır. Peki, birbirimize saygı duymak için her zaman yapmamız veya yapmamamız gereken şeyler nelerdir?"

"Asla kızginken yatma?" diye sorar Fee.

"Bunu çok sevdim. Peggy büyürken biz de aynı kuralı uygulardık." Bunu listenin en üstüne yazarım.

"Tamam, Callie, sıra sende," diyor Lexi.

"Nazik ol ve nazik sözler kullan."

"Bu harika," diyor Lexi.

"Ben uydurmadım. Bu benim sınıfımdaki bir kural." Callie, pastırmasını akçaağaç şurubuna batırıyor. Bunu Peggy'den öğrendiğine eminim.

"Kesinlikle harika bir sınıf kuralı ve ev kuralı." Bunu listeye ekliyorum.

"Sıra Lexi'de mi?" diye sorar Callie.

"Elbette." Bu çok iyi hissettiriyor, sanki yeni bir takımın parçasıymışız gibi, birlikte çalışarak sorunları çözmeye çalışıyoruz.

"Sorumluluk sahibi olun. Bu, yanlış bir şey yaptığımızda hatamızı kabul edip bir daha yapmamaya çalışmak anlamına gelir," diye açıklıyor Lexi.

"Ama hata yapmak sorun değil. Hepimiz insanız," diye ekliyorum. "Ancak özür dilediğimizde, bunu içtenlikle söylemeliyiz."

"Bunlar üçüncü ve dördüncü kurallar, değil mi?" Fee ağzına bir yaban mersini atıyor.

"Evet. Sıra yine sende, Fee." Üçüncü ve dördüncü kuralları yazıyorum.

"Şey..." Dudaklarını ısıırıyor. "Birbirimize karşı her zaman dürüst olmak dürüst olmak nasıl olur?"

"Bunu sevdim." Not alıyorum.

Callie sandalyesinde zıplıyor. "Oh! Asla çok zor ya da bırakıyorum deme!"

"Gerçek bir kaleci gibi konuşuyorsun." Göz kırpmıyorum. "Yine Lexi'nin sırası," diyor Fee.

"Kendimize ve başkalarına verdiğimiz sözleri her zaman tutarız," diye ekliyor Lexi.

Kabul ederek başımı sallıyorum. "Öğrendiğimiz ve tekrar denediğimiz sürece başarısız olmak sorun değil. Tamam, Fee ve Callie, son iki kural ne olmalı?"

"Her zaman eğlenin!" diye bağırır Callie.

"Evet, öyle. Çok beğendim. Fee, onuncu kural nedir?" "Birbirinizi dinlemek mi?" diye soruyor.

"Harika. Bence harika bir liste oldu." Onları bir kez daha okuduktan sonra, "Eksik bir şey var mı?" diye soruyorum.

"Bence iyi," diyor Callie.

"Beğendim," diyor Fee.

"Ben de." Lexi gülümser.

"O zaman oybirliği ile kabul edildi. Peggy'den yardım isteyip bunu bir postere dönüştüreceğim."

"Ben yapabilirim! Grafik tasarımda iyiyim," diyor Fee.

Gülümsüyorum, bu kadar sevgiyle çevrili olmak harika. "Daha da iyi."

Kahvaltımızı bitiriyoruz ve kızlar odalarına gitmeden önce masayı toplamaya yardım ediyorlar. Lexi kollarını belime doluyor. "Seni çok seviyorum."

Onun yanağını okşuyorum. "Ve ben de seni çok seviyorum."

"Onları dinlediğin için teşekkür ederim."

"Biz bir aileyiz. Aileler kararları birlikte alır." Onu nazikçe öperim, Lexi'yi bulduğum için ne kadar şanslı olduğuma ve tüm zorluklara rağmen birbirimize en çok ihtiyaç duyduğumuz anda birbirimize geri döndüğümüze hayret ederim.

"Nasıl her zaman ne yapacağını ve ne söyleyeceğini biliyorsun?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum. Sadece ilk seferinde, bunları birlikte yapabileceğim bir partnerim olmadığını biliyorum. Ve bu sefer var. Bu yüzden kararları bir bütün olarak almamızı istiyorum ve bunu yapmanın en iyi yolu, herkesin sesini duyurmasını sağlamak."

Boynumun arkasındaki saçlarımı parmaklarıyla okşuyor. "Senin ne kadar inanılmaz olduğuna biraz takıntılıyım."

Onu kendime daha sıkı çekiyorum. "Ben de seninle ilgili her şeye biraz takıntılıyım."

"Öp beni, lütfen." Çenesini yukarı kaldırdı ve ben başımı eğip ağzını ağzımla kapattım.

"Oh. İğrenç. Hayır. Yeni kural! Kapalı bir kapının arkasında olmayan hiçbir yerde öpüşmek yok!" Fee inler. "Beni ararsan, odamda, köşede sallanıyor olacağım!"

"Listeye ekle," diye omzumun üzerinden seslenirim.

BÖLÜM 44

LEXI

"Bu gece geldiğin için çok teşekkür ederim. Bu benim için gerçekten çok önemli, baba." Onu New York'taki otel odama davet ediyorum. Yakında stadyuma gitmem gerekiyor, ama maçtan önce başka bir toplantıya katılmadan önce kısa bir ziyaret yapabiliyoruz. Maçı ne kadar izleyebileceği belirsiz, ama beni desteklemek için burada ve bu en önemli şey. Onun sınırlarını kabul etmeyi ve bu anları olduğu gibi takdir etmeyi öğreniyorum.

Roman'ın olması kesinlikle işleri kolaylaştırıyor.

"Başarabildiğim için mutluyum." Beni sıkıca kucaklar, sonra kol mesafesinde tutar. "Nasılsın?"

Eminim yorgun görünüyorumdur. Son birkaç gündür pek iyi uyuyamadım. "İyiyim. İşe döndüğüme seviniyorum, ama maç sonrası medya konusunda biraz gerginim."

Sorular olacak. İç inceleme yapılırken neredeyse üç hafta izinliydim. Donnie, beni itibarsızlaştırmak için elinden gelen her şeyi yapmış. Kaleciyle ilişkim olduğu için taraflı olduğumu ve Roman'ı kayırdığımı söyledi. Neyse ki, savunma hattı bu teoriyi çürütüp Roman'ın yıllardır olduğu gibi beni ve onları desteklediğini, tam tersinin geçerli olmadığını söyledi. Tecrübeli bir oyuncu olarak bilgi birikimi çok daha geniş ve bunu paylaşmaya istekli olması takıma yardımcı oldu.

Oyuncuların desteği bana çok iyi geldi. Bir oyuncu sorgulandığında, benim ve yardımcı koç olarak rolüm hakkında en güzel şeyleri söylüyor. Aynı şey Vander Zee için de geçerli. Maçları koltuktan izlemek zordu, ama sonunda takımla seyahat etmeme izin verildi. Merkez ofis hala

evrakları doldurmakla meşguller, ancak Donnie'nin iddialarını asılsız buldular. Playofflar yaklaşırken ve tüm koç ekibinin hazır bulunmasının önemi nedeniyle, işe dönmeme izin verildi.

"Takımın seni destekliyor," diye hatırlatıyor babam.

"Biliyorum. Ama New York'a karşı oynamak her zaman gerginlik yaratır," diye itiraf ediyorum.

Bowman bu sezon da buz pistinde hakimiyetini sürdürüyor. "Roman nasıl?" diye soruyor babam.

"İyi. Koruyucu. Her şeyden çok benim için endişeleniyor." Bu sabah yatakta yediğimiz kahvaltıyı ve bana nasıl baktığını hatırlayarak gülümsüyorum. "Her adımında arkamda duruyor ve ona güvenebilmek... çok güzel."

"Birbirinizi bulduğunuz için mutluyum." Samimi ama gözlerinde hüznün var. "Kızlar nasıl? Uyum sağladılar mı?"

"Harikalar. Callie yatak odasına bayılıyor, Fee ve Roman'ın kızı Aurora da çok iyi anlaşıyorlar, bu hepimiz için çok iyi." Onlardan uzak olmak zor, ama deplasman maçlarımız olduğunda Dred bizde kalıyor ve Aurora da takımla birlikte seyahat ediyor. O harika bir arkadaş ve ona çok minnettarım.

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Kızlar da Roman'ı seviyor mu?"

"Onlar da benim kadar onu seviyorlar. Onlara karşı harika davranıyor. İnanılmaz derecede destekleyici bir eş."

Babam gülümser. "Bunun kolay olmadığını biliyorum, ama seninle gurur duyuyorum. Ve ne olursa olsun, her zaman seninle gurur duyacağım. Her zaman sana ihtiyacın olduğu şekilde yanında olamadım, ama sana ve kızlara en iyi baba ve dede olmaya çalışacağım," der.

"Şu anda burada olman benim için çok önemli." Telefonu çalıyor.

Ona izin veriyorum. "Bakmalısın. Ben de arenaya gitmem gerekiyor." Onu sevebilirim ve çabalamasını sevebilirim, ama o hala işkolik bir avukat. Bu değişmeyecek.

Telefonunu cebinden çıkarır ve ekrana bakar, yüzünde özür diler bir ifade vardır. "Bunu cevaplamalıyım."

"Al bakalım."

"Ben Kristoff. Bir saniye bekler misin lütfen?" Telefonu sessize alır. "Saha kenarında seni destekleyeceğim, tamam mı?"

"Harika."

Yanağıma bir öpücük kondurur. "Seni seviyorum, Lexi." "Ben de seni seviyorum, baba."

Odamdan çıkarken aramayı tekrar sesli hale getirir. Bildiği şekilde destek oluyor. Ve önemli olan da bu.

"Benç arkasına geçmeden önce konuşmak istediğin bir şey var mı?" Hemi, arenaya giderken sorar. "Maç sonrası röportajla ilgili ihtiyacın olan herhangi bir talimat var mı?"

"Maça ve yardımcı koç olarak görevime odaklanmalıyım." Vander Zee'nin söylediklerini tekrarlıyorum.

"Çoğunlukla evet, ama Roman ile olan ilişkinizi soracaklar ve dürüst olmak kaçamak cevap vermekten daha iyidir. Vander Zee'nin odaklanmak istediği noktayı biliyorum, çünkü bu konuda ön saflarda yer alıyor. Ama sen oyuna geri döndün, bu yüzden sorular gelecek. Takım seni başından beri destekliyor. Herkes aynı şeyi söylüyor Lexi, seni buzda özlediklerini ve takım için değerli bir varlık olduğunu söylüyorlar."

"Sadece gerginim. Kenarda olmak başka bir şey, ateş hattında olmak başka bir şey."

"Biliyorum. Ama hepimiz senin arkadayız. Takım bu maçı *senin* için kazanmak için motive oldu."

Durup nefes alıyorum. Çok duygusalım. "Roman endişelenmesin diye kendimi toparlamam lazım."

"Roman iyi. O halleder, biz de seni hallederiz." Avuçlarını omuzlarıma koyar. "Tek beklediğimiz evrakların tamamlanması. Yetkinliğin veya planların konusunda ciddi endişeleri olsaydı, maça geri dönmene izin vermezlerdi."

"Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Teşekkür ederim."

Beni kucaklamak için kendine çekti. "Geçen yıl senin yerindeydim. Berbattı, ama bu durumdan harika bir erkek kazandım, sen de öyle."

"Roman harika biri." Ve onunla evlenmenin getireceği tepkilerle başa çıkabilirim çünkü o benim ruh ikizim.

"Sadece pislikler pislik olduklarında bunu hatırla." "Her şey yolunda mı?" diye sorar Vander Zee.

"Her şey harika. Hazırsınız," diyor Hemi.

Bu kadınlara ve bu takıma şükürler olsun. Onlar olmasaydı bunu başaramazdım.

Maç çok çekişmeli geçiyor. Roman'ın odak noktası tek. İlk periyodun ilk dakikalarında Bowman'ın attığı golün ardından Roman her şutu sektiriyor ve enforcer'lar kaleyi savunuyor. Ancak Bowman formunun zirvesinde. Sopayla oynama becerisi giderek gelişiyor. Onun havada puck'ı yakalamasını izlemek akıllara durgunluk veriyor.

Ama sonunda, New York'un yenilgisine neden olan bu manevra oluyor. Bowman üçüncü periyotta yüksek sopa kullanmaktan ceza alıyor ve Madden, power play sırasında beraberliği bozan golü atıyor ve maçın bitmesine sadece dört dakika kala bize üstünlüğü sağlıyor. Dayanmayı başarıyoruz. New York için zor bir yenilgi, ama bizim için sağlam bir galibiyet.

Birkaç dakika sonra basın tribününe girdiğimizde endişem doruk noktasına ulaşır. Ve birdenbire yüzüme dayanan mikrofonların sayısına hazırlıklı değilim. "Koç Forrester, bu üç haftadır oynadığınız ilk maç. Roman Hammerstein ile evlendiğiniz söylentileri var. Bu iki olay birbiriyle bağlantılı mı?"

"Bu soruya zaten cevap verdim. Koç Forrester izinliydi ve koçluk görevine geri döndü," diyor Vander Zee, kaşlarını çatarak.

"Takıma katılmadan önce Hammerstein ile bir ilişkiniz var mıydı?"

Yalan söylemenin anlamsız olduğunu ve ileride daha fazla sorun yaratacağını düşündüğüm için dürüstçe cevap veriyorum. "Roman'la birkaç yıl önce tanıştım, ancak takıma yardımcı koç olarak katılana kadar onu bir daha görmedim ve konuşmadım."

Bir kadın mikrofonunu yüzüme doğru uzatıyor. "Bu yıl ligin ilk kadın yardımcı koçu olarak tarihe geçtiniz."

Takımın kalecisiyle evlenmenin, diğer kadınların ligde ilerleme fırsatlarını nasıl etkileyeceğini düşünüyorsunuz?"

Bu sorunun geleceğini biliyordum. Ama yine de göğsüme bıçak saplanmış gibi hissediyorum. "Kaç erkek astlarıyla evlenip aynı kamuoyu öfkesiyle karşı karşıya kaldı?" Soruyu ona geri yöneltiyorum. "Bak, aşk her zaman uygun bir zamanda gelmez. Bazen en beklemediğin anda ortaya çıkar ve tüm dünyanı, ya da bu durumda tüm ekibini dengesizliğe sürükler." Omuzlarımı geriye atarak, kocamın benimle ne kadar gurur duyduğunu düşünüyorum. "Ve gerçekçi olalım, Roman ile evlenmeden önce de mercek altındaydım. Bu göreve başladığımdan beri öyleyim. Roman'ın emekli olması önemli değil. Ben her zaman sezon sırasında kaleciyle evlenen yardımcı koç olacağım. Ama o benim hayatımın aşkı ve ben de onun aşkı. Ve o buna değer olduğu için bana ne olursa olsun kabul edeceğim. Roman ile evli olmam kitleler için uygun veya hoş olmayabilir, ama bu benim işimde iyi olduğum gerçeğini değiştirmez. Bu pozisyon için en nitelikli aday bendim. Ve bu yılki performansımın, hala bu iş için en nitelikli kişi olduğumu gösterdiğine inanıyorum."

"Neden bu işi istediniz? Hammerstein'a daha yakın olmak için mi?" diye soruyor.

Onu etkilenmemiş bir bakışla süzerim. "Üç yaşımdan beri hokey ile iç içe yaşıyorum. Hokey benim hayatım ve ilk aşkım. Şimdi ise sadece kocam ve kız kardeşlerimden sonra ikinci sırada geliyor. Bu işi istedim çünkü bana ligin en iyi takımlarından birinde çalışma fırsatı verdi."

"Sen esas olarak savunma hattında çalışıyorsun," diyor.

"Bu takımda öyle. Hokey kariyerim boyunca defans oyuncusuydum. Gücüm bu alanda." Bir an duruyorum. "Burada aynı şeyi tekrarlıyoruz. Takımımızın istatistikleri her şeyi anlatıyor. Kaleciyle evli olmam rakamları çarpıtamaz."

Vander Zee araya girer. "Koç Forrester bu takımın değerli bir üyesi ve geri döndüğü için minnettarız. Takımımızın savunmasını güçlendirmede ve Hammerstein ve Koç Boxer ile birlikte Ryker'ı gelecek sezon devralmaya hazırlamada önemli rol oynadı. Ve çok iyi bir iş çıkardı, bunu takımdaki herkes

birkaç kez dile getirdi. Skandal arıyorsanız, başka bir takıma bakın. Lütfen yardımcı koçumuzun özel hayatı yerine maça ve oyuncuların buz üstündeki performansına odaklanabilir miyiz?"

"Ancak bu takıntıyı anlıyorum. Kalecimiz gerçekten harika bir adam," diye ekliyorum.

Vander Zee nadiren gördüğümüz bir gülümsemeyle karşılık verir ve bu, medyadan bir kahkaha tufanı koparır.

Sorular Roman'ın emekliliğine ve Hendrix'in sözleşmesinin bu yıl sona ermesine kayıyor. Vander Zee bu konuyu belirsiz bir şekilde geçiştiriyor. Takım içinde hepimiz Hendrix'in ne hissettiğini biliyoruz. Gelecek yıl Roman ile birlikte Hokey Akademisi'nde koçluk yapmak istediğini söyledi. Onu suçlayamam. Hayat kısa ve Peggy onun için öncelikli. Roman'ın benim için istediği gibi, onun da bir kariyeri olmasını ve kendi hayallerinin peşinden gitmesini istiyor.

Vander Zee, basın mensuplarını geride bırakmadan önce birkaç soruya daha cevap veriyor. "Bunu iyi idare ettin, Forrester. Bir süre bu konuyu gündemde tutacaklar çünkü kızımın da dediği gibi, bu çok ilgi çekici bir dedikodu." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Ama takımda bu konuda herhangi bir anlaşmazlık olmadığını fark ettiklerinde başka konulara geçecekler."

"Biliyorum."

"Hemi ve ekibini sosyal medyayı takip etmeye devam ettireceğim, ama Roman emekli olduğunda işler yoluna girecek," diye beni temin ediyor.

Şu anda en büyük hedef benim. "Bugünlere gelmek için kalın bir deriye sahip olmam gerekiyordu. Bu değişmeyecek. Sana ve yönetime baş ağrısı verdiğim için üzgünüm."

"Dürüst olmak gerekirse, her halükarda bir mücadele olurdu. Sezon sonu beklesen, sonbaharda bu konuyu duyardık. En azından son sezonunu mutlu bir şekilde bitirebilecek." Omzuma elini koyuyor. "Çocukları kontrol edeceğim ve gözüne bir şey kaçmadığından emin olacağım."

Vander Zee'den her şeyin yolunda olduğunu öğrenene kadar soyunma odasının dışında beklerim. Her şey yoluna girince, diğer koçlar ve takıma katılırım.

"İyi iş çıkardın," diyor Boxer, yanına oturduğumda.

"Teşekkürler, çok teşekkür ederim." Bu sezon takıma baş ağrısı yaşattığım halde, hala onun desteğini aldığımı bilmek çok güzel.

Fielding öne çıkıp, arenadan ayrılıp otele dönmeden önce kısa bir "iyi iş çıkardınız ve mükemmel oynadınız" konuşması yapıyor.

"Bu gece için planlarım var." Roman beni takımın tersi yönde yönlendirir.

"Sabah uçağımız var," diye hatırlatıyorum ona.

"Biliyorum, ama tanıştığımız hafta sonundan beri ilk kez New York'ta birlikteyiz ve bu geceyi seninle geçirmek istiyorum." Elimin arkasına bir öpücük kondurur ve beni bekleyen arabaya yönlendirir. "Merak etme. Yarın sabah kimse yokluğumuzu fark etmeden otele döneceğiz."

Roman beni bekleyen arabanın arkasına bindirip yanıma oturduğunda, karnımda heyecandan kelekler uçuyordu.

"Eşyalarımız ne olacak?"

"Onlar halledildi bile." Kolunu koltuğun arkasına uzatırken yüzündeki ifade midemi sıkıştırıyor.

Telefonumdan kızların mesajı geliyor, sohbet edebilir miyiz diye soruyorlar. Roman beni kendine yaklaştırıyor, böylece loş ışıklı arabada ikimiz de görünür oluyoruz ve ben onları görüntülü arıyorum.

"Merhaba Lexi! Merhaba Roman! Bu geceki maç harikaydı!" Callie haykırıyor. Dred ve Fee'nin arasındaki kanepeye çöküyor.

"Güzel galibiyet," diye ekliyor Dred.

"Yarın teslim etmem gereken İngilizce kompozisyonumu bitirmem gerektiği için sadece üçüncü periyodu izleyebildim," diye itiraf ediyor Fee.

"Ben okudum. Mükemmel bir ödev." Dred sırtıyor. "Çok tutkulu."

"Teşekkürler." Fee çenesini ellerine dayar ve kirpiklerini kırıştırır. "Kitabı hiç sevmedim, ama yine de ilgi çekici bir şeyler yazabildiğimi bilmek güzel."

"Olağanüstü ilgi çekici." Dred omzuna hafifçe vurur.

Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra vedalaşıp görüşmeyi sonlandırıyoruz.

"Dred en iyisi," diyorum Roman'a telefonumu cebime koyarken.

"Katılıyorum. Onlar için çok iyi oldu." Roman şakağıma öpücük kondurur. Biz de ona biraz yardımcı olabildiğimiz için mutluyum. Fazladan kazandığımız para

ona ödeme yapmak - ki o bunu reddetmeye çalıştı - zarar vermez. Onun yaşadığı binanın kirasının ucuz olduğunu sanmıyorum.

Parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştiriyorum. "Biliyorsun, bu işi kabul ettiğimde hepimiz için iyi bir adım olmasını istedim ve kız kardeşlerime her zaman hak ettikleri aileyi verdiğimizizi hissediyorum."

"Sen de bunu hak ediyorsun." Parmaklarımı dudaklarına götürüp her birini öper.

Araba durur ve şoför bizi New York'ta tanıştığımız hafta sonu kaldığımız otelin önünde indirir. "Bu gece pek uyuyamayacağız, değil mi?"

"Umarım uyuyamayız." Kıkırdar ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirir. "Özellikle son birkaç haftanın ne kadar zorlu geçtiğini düşünürsek, geçmişini yad etmek hoş olur diye düşündüm."

"Tam da ihtiyacım olan şeydi."

"Güzel. Doğru kararı verdiğime sevindim."

Roman'ın yıllar önce beni otele davet ettiğinde hissettiğim o heyecanlı beklenti, lobide adımımızı attığımız anda beni yine sarmalıyor. O hafta sonunun anıları midemi sıkıştırıyor — Roman'ın ne kadar açgözlü olduğunu, bedenimi nasıl ele geçirdiğini ve bana sınırsız zevk verdiğini hatırlıyorum. Benden orgazm almak için her yolu denemeye ne kadar kararlı olduğunu hatırlıyorum.

"Bunu ne zamandır planlıyordun?" Lobiden geçip asansörlere doğru ilerliyoruz.

"Düğünümüzden beri. Sezon bittiğinde uygun bir tören ve balayı için zamanımız olacağını biliyorum, ama seninle biraz zaman geçirmek ve hayatımı değiştiren o hafta sonuna saygı göstermek istedim." Beni asansöre götürüyor. Kapılar kapanıyor ve sensörün önünde anahtarı sallayarak penthouse katına giden düğmeye basıyor. "Uyandığımda yalnız olduğumu görünce yıkılmışım. O anıyı, senin kollarımda uyandığım yeni ve daha güzel bir anıyla değiştirmek istiyorum."

Ellerimi göğsünde gezdirip parmaklarımı boynunun arkasında birleştiriyorum. "Öyle ayrıldığım için özür dilerim. Kariyerimi ilerletmek için seninle yattığımı düşünmeni istemedim."

Ellerini kalçalarıma koyuyor. "O zamanlar, senin kadar ben de önümüzde bizi bekleyenlere hazır değildim. Ama şimdi buradayız

buradayız."

Asansör kapıları açıldığında, ellerimizi birbirine bağlayıp beni koridordan üç yıl önce kaldığımız odaya götürdü. Pembe gül yaprakları yere ve yatağa serpilmişti. Şampanya buzlukta soğuyordu ve karamel soslu yeşil elma dilimleri yemek masasını süslüyordu. Yıllar önce özel bir restoranda özel bir akşam yemeği yedikten sonra geri döndüğümüz yer tam da burasıydı.

Roman'ı şu anda tanıdığım kadarıyla, bu kadar abartılı bir davranışın sadece hayatındaki en değerli insanlara ayrıldığını biliyorum. O zaman bile beni özel hissettirmişti. İstenen. Korunan.

Ona dönüp bakıyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Beni öper. "Ve sana, karım ve hayat arkadaşım olarak seni ne kadar takdir ettiğimi ve sevdiğimi tam olarak göstereceğim."

"Kimse beni senden daha çok sevemez."

"Gel." Parmaklarımızı birbirine geçirip beni banyoya götürür. Orada büyük bir küvet, buharlı suyla dolu, yüzeyinde gül yaprakları yüzmektedir. Portakal çiçeği kokusu, bir sürü güzel anıyı beraberinde getirir.

"Geçen sefer o küvette çok eğlenmiştik."

"Sabunlu, köpüklerle kaplı halin çok hoş." Saçlarımı omuzlarıma üzerine atıyor. "Yumuşaklığını çok sevdim. Ve şimdi senin tüm yönlerini tanıdığım için bunu daha da çok takdir ediyorum." Yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Benim tatlı meleğim olacaksın ve sana tam olarak istediğim gibi bakmama izin vereceksin, değil mi?"

Dizlerim titriyor ve omurgamdan bir ürperti geçiyor. "Evet, Roman."

Gülümsemesi şeytani bir hal alır. "Aferin kızım."

Parmakları kollarımdan aşağı doğru kayarken, yavaşça ve dikkatlice beni soyuyor, her bir parça yere düştükçe, açıkta kalan tenimi öpüp ısırmak için duraklıyor. Ama en hassas yerlerimi es geçiyor. İkimiz de biliyoruz ki, sonunda istediğim yere dokunduğunda, onun ellerinde eriyip gideceğim.

Beni çevrelerken köprücük kemiklerimi izliyor, pozisyonumu ayarlarken dudakları omzumda kayıyor, böylece aynada yansılarımızı görebiliyorum.

"Ne kadar güzelsin." Göğüslerimi avuçlayıp boynuma doğru öpücükler konduruyor.
"Ve sen tamamen benimsin, karım."

"Sadece senin, kocam."

Hâlâ tamamen giyinik, maç sonrası takım elbisesini giymiş, parmaklarını saçlarımın arasından geçirip dikkatlice örüyor. Onu izlerken hayranlık duyuyorum. Bu iri, heybetli adam, öylesine harika bir şekilde nazik olabiliyor ki... Ve dikkatli kontrolü kırıldığında, yatak odasında tam bir şeytan oluyor... Bana ait.

Saçımı sabitledikten sonra, onu omzumun üzerine atıyor, göğsünü sırtıma bastırıyor. Bir eliyle kalçamı okşuyor, tek parmağıyla göbek deliğimin etrafını daireler çizerek okşuyor, sonra daha aşağıya iniyor. Aynı anda, diğer eli köprücük kemiğimin üzerinden boynuma doğru kayar, başımı çevirip dudaklarını ağzımın köşesine bastırırken çenemin kenarını okşar. Klitorisimi okşar ve yıllar önce beni eriten aynı cümleyi mırıldanır. "Bu gece bu güzel amcığı benim için ağlatacağım, Alexandria."

"Evet, lütfen." Dokunuşa karşılık olarak kıvrılıyorum, kıcıımı hala örtülü olan ereksiyonuna bastırıyorum.

"Güzel karım, seni çıplak gördüğümde her zaman çok nazıksın," diye mırıldanır.

Geri çekildiğinde, hoşnutsuzluğumu inleyerek ifade ettim. Cevap olarak gülümsemesi, bu gecenin en lezzetli işkence olacağını söylüyordu. "Beni soy, karıcığım."

Onun parmakları yan tarafımdan kalçama doğru kayarken, ben de heyecanla kravatını gevşetiyorum. Gömleğinin düğmelerini açarken ne olacağını zaten biliyorum ve eli bacaklarımın arasına kayarken inliyorum. Beni avucunun içine alıyor ve ben titriyorum.

"Ne kadar çabuk çıplak kalırsam, ikimizin de istediği şeyi o kadar çabuk verebilirim."

Parmaklarını ileri geri sürükleyerek klitorisimi hafifçe okşuyor. Beklentiyle amım kasılır. Zaten sınırdayım. Burada birlikte geçirdiğimiz zamanların anıları beni boşarken, onun beni boşaltması çok da zor olmayacak.

"Şimdiden çok ıslandın. Parmaklarımla seni doldursam boşalır mısın? Seni küvete sokmadan önce parmaklarımın her tarafını kremle kaplar mıyım?"

Beni çok iyi okuyor, beni tahrik etmek ve arzulu hale getirmek için ne söylemesi ve ne yapması gerektiğini çok iyi biliyor.

Son düğmeyi delikten geçirmeyi başarırken gözlerimi ona kaldırıyorum, dudağımı ısırp başımı sallıyorum. Beni bırakıyor, böylece ceketini ve gömleğini çıkarabiliyorum, ama bunlar çıkarılır çıkarılmaz elleri yine üzerimde. Parmakları bacaklarımın arasında dolaşüyor, konsantre olmamı imkansız hale getiriyor.

O tek parmağını içime sokup çıkardığında ve klitorisimi daireler çizdiğinde, kemeri ve pantolonunun fermuarını açmak için uğraşıyorum. Dizlerim neredeyse çöküyor, ama onları açmayı başarıyorum.

Elleri tekrar vücudumdan ayrılır. "Ben çıplak olana kadar boşalmayacaksın."

İnliyorum, uyluklarım arasındaki ağrı artık neredeyse dayanılmaz hale geldi. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve pantolonunu ve boxerını uyluklarından aşağı çekiyorum. Kalın, sert ve ıslak olan penisi dışarı çıkıyor.

Başımı kaldırıp dudaklarımı yalarım.

Ağzının köşesinde şehvetli bir gülümseme belirir. "Karamel sosunu biraz sonra iyi bir şekilde kullanacağız." Parmağını kıvrır. "Buraya gel, melek."

Ayağa kalkarım ve o ellerini belime dolayarak beni döndürür, beni küvetin kenarına oturtur ve aynada yansımalarımızı görebilmem için beni eğirir.

O emri vermeden önce bacaklarımı ayırıyorum.

Dudakları lezzetli bir şekilde kıvrılır ve tek parmağını yarıklarımından geçirir. "Seni benim sikim için hazırlamamı ister misin?"

"Evet, lütfen." Tek parmağını içeri sokup bir kez pompaladıktan sonra ikinci ve üçüncü parmağını da ekleyerek beni genişletirken, ben heyecandan titriyorum. Kendimi bu hissin akışına bırakıyorum, orgazm içimi sararken amım kasılmaya başlıyor.

"Siktir, çok çabuk boşaldın." Roman'ın parmakları kaybolur ve o beni döndürürken ben boşluğa sıkıca sarılırım. "Küvetin kenarını tut," diye emreder. Heyecan kanımı kaynatır. Bunu ilk geldiğimizde de yapmıştık, ama o zaman oturma odasıydık, ben kanepeye tutunmuş, o da arkamdan beni sikip saçımı tutmuştu.

Söyleneni yapıyorum, o da saçımı yumruğuna sarıyor ve sikini sertçe okşayarak kendini benim sıvılarımla kaplıyor.

"Kıçını dışarı çıkar." Sağ yanağıma şaplak atıyor.

Sırtımı kamburlaştırıyorum ve o da başımı aynaya doğru çeviriyor. Ereksiyon halindeki penisinin başını amımın üzerinde gezdiriyor. "İstediyini nazikçe iste," diyor.

İhtiyacım olanı, arzuladığım şeyi tam olarak bilmesi hoşuma gidiyor. Ben de onun arzularını aynı şekilde anlıyorum. Sırtımı daha da eğip kıcımlı sallıyorum. "Lütfen, Roman."

Kaşlarını kaldırır ve ağrıyan klitorisime dokunur. Çok sevdiği müstehcen sözleri bekler.

"Lütfen açgözlü amcığımı sik."

"Aferin kızım." Beni sert bir hamlede doldurur.

Onun övgüsü, onu memnun etmek için duyduğum derin, cinsel bir ihtiyacı tatmin ediyor. Ve bu iki tatlı kelime orgazmı içime akıtıyor. Roman cezalandırıcı bir ritim başlatınca titriyorum, her vuruşunda kalçaları kıcıma çarpıyor.

Örgümü kullanarak başımı geriye doğru çeker, eğilir, içime girip çıkarken yansımalarımıza bakar. "Şu haline bak, benim mükemmel bebeğim, sikimin her santimini alıyorsun."

O bana girip çıkarken, beni sikip, beni sahiplenip, beni ele geçirirken, gelmekten ve onun adını inlemekten kendimi alamıyorum. Dişleri omzuma batıyor ve son bir kez daha içimi dolduruyor, ben onu sıkarken sikini titriyor.

İkimiz de doruktan indiğimizde, yavaşça içimden çıkıyor, spermleri uyluklarımın içinden damlarken memnun bir gülümsemeyle. "Artık küveti amacına uygun olarak kullanabiliriz."

Gülüyorum ve gözlerinin köşeleri kırışıyor. Beni kenardan kolayca kaldırıyor, dizlerim aşırı pişmiş spagetti makarnası gibi olduğu için buna minnettarım. Roman arkamdan banyoya giriyor ve beni kucağına oturtuyor. Öpüşüp dokunurken, parmaklarımız ve dudaklarımız keşfe çıkarken, onun ereksiyonunun üzerine yerleşiyorum.

İkimiz de birbirimizi daha fazla arzularken, ben yine onu beni doldurması için yalvarırken, o bizi kurulayıp beni yatağa taşıyor. Hâlâ acele etmeden, çarşafları geri çekip üzerime uzanıyor, bacaklarımın arasına yerleşiyor. Bacaklarımı beline doluyorum, gözlerimi ondan ayıramıyorum. Bu gecenin çoğu aynı

aynı, ama duygular farklı. O, kendimi tamamen verebileceğim tek kişi.

Bu sefer yavaş ve şefkatli, beni tek bir yumuşak vuruşla dolduruyor, derinlerde kalıyor, benimle sevişirken gözleri benimkilerde. Bir gecede, o hafta sonunu yeniden şekillendiriyoruz, eskisine yeni anılar ekliyoruz, veda etmeden ayrılmanın acısını sonsuza dek birlikte olma sözüyle değiştiriyoruz.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Ben de seni seviyorum. Sonsuza kadar."

O kalçalarını sallarken, dalgalar halinde gelen zevk beni sarıyor. Birlikte doruğa ulaşırken, onun adını inleyerek omuzlarına sarılıyorum. Onda kayboluyorum, onun sevgisinde boğuluyorum.

Uzun dakikalar boyunca öylece yatıyoruz, sadece öpüşüyor ve dokunuyoruz, sonra o beni temizlemek için nemli bir bez almaya gidiyor. "Karamel ve elma dilimlerini olması gerektiği gibi yiyelim mi?"

"Yani elmaları içine batırmak mı demek istiyorsun, sikini değil mi?"

diye

soru "Aynen öyle." Beni nazikçe öper. "Sana bornoz getireyim."

Yumuşak, pelüş havlu kumaştan bornozu giymeme yardım eder ve kanepede m. birbirimize sokulup

kanepeye kıvrılıp konuşurken birbirimize yemek yediririz.

"Keşke annem de seninle tanışabilseydi." Duygularımdan boğazım düğümlenir.

"Ben de onunla tanışabilseydim keşke."

"İlişkimiz kolay ya da mükemmel değildi, ama seni severdi. Beni senin gibi seven birini bulduğum için mutlu olurdu."

"Babam da senin için aynı şeyi hissederd, diyor yumuşak bir sesle.

"Acı sonunda geçer mi?" diye soruyorum.

Roman'ın gülümsemesi yumuşar. "Birkaç yıl sonra acılar biraz hafifliyor. Hâlâ babamı özlüyorum, ama acının tadı farklı, anlatabildiysem."

"Sanırım öyle. Hayatımda bu yeni kadınların olması çok yardımcı oluyor. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım." Takım arkadaşlarım ve arkadaşlarım vardı, ama bu kadınlar özel. Onları tanıdığım için kendimi şanslı hissediyorum.

"Onlar harika insanlar ve senin için bir destek sistemi haline geldiklerine çok seviniyorum. Toronto'ya döndüğümüzde, istersen yaz düğünümüzü planlamaya başlayabiliriz," diyor Roman.

"İstiyorum. Ama küçük ve samimi bir düğün olsun, en sevdiğimiz insanlarla."

"Aynen öyle. Sonra da özel bir yere gideriz, orada bütün gün seni sevebilirim."

Hayatımı bu adamla geçirebilmek benim için bir mutluluk ve onur. "Bu mükemmelden de öte bir şey."

BÖLÜM 45

ROMAN

ROMAN

Bu geceki maç nasıl gidiyor?

FEE

İkinci devre yeni başladı, ama şu ana kadar rakip takımı tamamen durduruyor!

ROMAN

Bu harika. Bizi haberdar et!

FEE

Tabii ki!

Buzdaki aksiyonun kısa bir videosu ve tribünde birlikte oturan Fee ve Dred'in bir fotoğrafı geliyor. Dred, son birkaç ayda bu kızlar için adeta bir kız kardeş-teyze gibi oldu. Lexi ve ben, hayatımızda onun olması nedeniyle olağanüstü şanslıyız. Terror'un maçı olduğu ve Callie'nin de maçı olduğu böyle gecelerde, Dred Fee'ye eşlik ederek Callie'yi izliyor.

"Callie'nin maçı nasıl gidiyor?" Hollis, arenaya doğru yürürken soruyor.

"İkinci periyot yeni başladı, ama şu ana kadar gol yok." Telefonumu cebime koyuyorum.

"Orada olmak ister miydin?"

Her zaman çok zeki. "Evet. Yakında öyle olacak." "Yakında ikimizin de seyahat programı aynı olmayacak."

Hollis hala benimle birlikte emeklilik treninde ve bu da Hockey Academy'de koçluk yapmaya başladığımda beni heyecanlandıracak başka bir şey daha veriyor.

"Biliyorum. Patenlerimi asmak beni çok üzdüğü halde, buna hazırım. Kızlarla vakit geçirmek istiyorum. Callie'nin yanında olmak istiyorum." Asansör kapıları açılır ve içeri gireriz.

Geçtiğimiz ay, inişler ve çıkışlarla dolu bir ay oldu. Geçen hafta sonu yıllık gala vardı ve bu yıl hokey oyuncusu müzayedesi ile randevuyu izlemek ve bunun bir parçası olmamak güzeldi. Karımı kolumda tutmak da harikaydı. Geçen yıl benimle randevuyu kazanan Sophia, Waters'larla birlikte katıldı. Tristan'ın desteğini göstermek için gelen babasıyla tanıştırıldı ve ikisi gece boyunca sohbet ettiler.

Galada medya, Lexi ile olan ilişkiye de değindi, ancak odak noktası çoğunlukla açık artırma üzerindiydi, bu da gelecek sezon için iyiye işaret.

Gala sayesinde hayır kurumları için büyük miktarda para toplanmasının yanı sıra, Terror playofflara katılmaya hak kazandı. Ama bu sefer zirvede değiliz. Geçen sezon olduğu gibi aynı konumda olmak isterdim, ama kısa bir ara sezonun etkisi var. Diğer takımlar bir ay daha dinlenirken, biz kupa için mücadele ediyorduk. Diğer tüm değişikliklerden bahsetmiyorum bile.

"Sahte üvey baba olmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?" Hollis alt dudağını ovuşturdu.

"Biriyle birlikte ebeveynlik yapmak güzel," diye katılıyorum. "Yeniden başlamak ister misin?"

"Lexi isterse, evet. İzin alıp, onun kariyerine odaklanabilmesi için ana ebeveynlik görevini üstlenirim."

Hollis gülüyor.

"Bu neden komik?"

"Hiç tereddüt etmedin bile. Zaten bunu planlıyorsun, değil mi?"

"Yani, bunu düşündüm. Callie daha dokuz yaşında. Ben kırk yaşındayım. Lexi önümüzdeki birkaç yıl içinde hamile kalırsa, hala çok enerjik olacağım. Tekrar yapmak isterim, ama bu sefer biriyle birlikte, anlıyor musun?"

"Anladım." Elini ağzına götürerek gülümsemesini saklar.

Kaşlarını kaldırırım. "Buna hazır olamazsın. Henüz evlenme teklif etmedin bile."

"Edeceğim. Yakında."

"Kızımı hamile bırakma."

Omzuma vurur. "Kızımın kariyerine biraz zaman ayırmasını istiyorum ve bu konuyu konuşmaya başlamadan önce birkaç yıl evli kalmak istiyorum. Ama senin ne düşündüğünü bilmek iyi oldu."

"Sadece onun biraz yaşamasını istiyorum." "Biliyorum. Ben de öyle, Roman."

Hemi ve Peggy koridorun sonunda bizi bekliyorlar. Peggy'nin gözleri kısılır. "İkiniz de ciddi görünüyorsunuz."

"Çok güzelsin," diyor Hollis nazikçe ve yanağına hızlıca bir öpücük konduruyor.

"İyi misin?" diye soruyor Hemi.

"İyiyim."

Dallas sağımızdaki kapıları iterek içeri girer. "Tatlım? Buradasın. Bir saniye önce oradaydın, sonra yok oldun." Dallas kravatını düzeltir. Her zamanki ekose takım elbisesini giymiş.

"Aynada güzel yüzüne bakmakla meşguldün." Hemi sırtıyor.

"Hemi seni gerçekten ele geçirmiş, değil mi?" diye gülüyorum.

"Yüzde yüz evet. Her gün, bütün gün." Onun önünde durur. "Dudaklarınıza kısa bir süre dudaklarımı değdirmek için izin istiyorum, çünkü hayır dersiniz maç bitene kadar dayanmam."

"Beni öpebilirsin. Ama dilini sokmaya kalkışma, yoksa sonra sana iyi davranmam."

"Oh, tatlım, bu yanlış bir şeydi." Kolunu beline doladı ve onu kendine doğru çekti.

Kız gülerek başını çevirmeye çalışır, ama adamın diğer eli kızın saçlarındadır. "Şaka yapıyordum." Adam kızın burnunun ucunu öper, sonra dudaklarına bir öpücük kondurur ve onu bırakır.

"Ash nerede?" diye sorar Hemi.

"Flip ve diğer mürettebatla birlikte aşağı iniyor."

Asansör kapıları açılır ve dördü, Tally, Essie, Shilpa ve yüzü pancar renginde olan Nate ile birlikte dışarı çıkarlar.

Kızların aşığı inerken ne tür bir konuşma yaptıklarını merak ediyorum.

Kısa bir yolculukla arenaya varırız. Kızlar ve Nate ayrılırlar ve locaya çıkarlar. Lexi diğerk koçlarla birlikte, maç öncesi strateji toplantısı için birazdan soyunma odasında görüşeceğız.

Sezonun sonuna yaklaşıyoruz ve bu gece zorlu bir maç olacak. Boston'la son oynadığımızda bizi fena halde yendiler. Playofflara bu kadar yakinken her puan önemli.

Kıyafetlerimizi giyiyoruz ve soyunma odasındaki hava gergin ama umut dolu.

"Bu sezonun kolay geçmediğini biliyorum," diye başlıyor Vander Zee. "Çok fazla değişiklik gördük ve daha fazlası da gelecek. Ama geçen yıl kupayı eve götürdük. Hâlâ o takımız ve Boston'ı yenebiliriz. Geçen yıl başardık, bu yıl da başarabiliriz. Beceri var, irade var. Derinlere inin ve gürültüyü görmezden gelin, çünkü bu sezon çok fazla gürültü olduğunu biliyorum. Hedefe odaklanın, yani Boston'ı dize getirmek ve playofflarda yine mümkün olan en iyi yeri garantilemek."

"Sizi gururlandıracağız, Koç," diyor Madden.

Soyunma odasından çıkıp buz pistine çıkmadan önce, "evet" ve "başaracağız" sesleri yükselir ve birbirlerimizin sırtını sıvazlarız.

Ama ilk periyot zorlu geçiyor. Grace ilk beş dakikada ceza alıyor ve Boston bir gol atıyor.

Madden, ilk periyodun ikinci yarısında skoru eşitleerek bunu telafi eder, ancak Boston'ı kaleden uzak tutmak için çok çalışıyoruz ve puck her zaman onların kalesi yerine bizim kalemizin etrafında dolaşıyor gibi görünüyor.

İlk periyotun sonunda, herkes gibi ben de baskı hissediyorum. Soyunma odasına gidip ikinci periyot için strateji planlıyoruz.

"Avantaj sağlamak için ilk hattı öne çıkarmalıyız." Lexi kollarını kavuşturur. "Ve Grace, ceza kutusundan uzak durman gerekiyor. Onlara bir power play daha verme lüksümüz yok."

Grace ensesini ovuşturur.

"Sopayı kullanma becerinle Bowman ile aynı ligdesin. Diğer her şeyi unut ve bu gece o adam ol." Lexi, Madden'ı işaret ediyor. "Artık aptal gençler değilsiniz. Takım arkadaşısınız. Her şeyi bir kenara bırakın ve birbiriniz için var olmaya devam edin."

Madden başını sallar. "Anladım, Koç."

"Takımınızın iyiliği için. Gelecek yıl geri dönmeyecek olanların mirası için, bu maçı kazanmaktan başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi oynayın."

Madden alkışlamaya başlar. "Güzel konuşma, Koç Forrester." Lexi gözlerini devirir. "Siktir git, Madden."

"Ciddiyim."

Herkes alkışlamaya başlar, sonra da bağırmaya başlarlar ve ben de sertleşmenin eşiğine gelirim çünkü takımı destekleyen benim karımdır.

Vander Zee arkada durur, gururlu bir tavus kuşu gibi gülümser. "Hadi oraya çıkıp birkaç gol atalım."

İkinci periyodun ilk iki dakikasında Madden, Grace'in asistiyle gol atarak bize bir puanlık üstünlük sağladı. Boston tekrar eşitliği sağlamaya çalışarak bize karşılık verdi. Ama bu değişiklik tam da ihtiyacımız olan şeydi. Madden ve Grace bir takım gibi oynuyorlardı ve bu gerçekten muhteşemdi.

Boston ikinci periyodun sonunda skoru eşitlemiş olsa da, Stiles üçüncü periyodun başında bir gol daha atıyor ve savunmanın da yardımıyla üstünlüğümüzü korumayı başarıyor, maçı kazanıyor ve playofflarda istediğimiz pozisyonu garantiliyoruz. Kolay olmadı, ama takım olarak istediğimiz yere bir adım daha yaklaştık — ve bu sadece playofflar için değil. Umarım Madden ve Grace'in son aylarda kaydettiği ilerleme gelecek sezonda da devam eder.

Kıyafetlerimi çıkarmadan önce mesajlarımı kontrol ediyorum. Callie bu gece shutout yaptı, bu çok büyük bir başarı. Keşke Lexi veya ben orada olup bunu görebilseydik, ama bunun çok uzak bir ihtimal olmadığını biliyorum. Lexi çoktan büyük bir tebrik mesajı gönderdi, ben de onu takip ederek yarın akşam yemeğe çıkıp zaferini kutlayacağımıza söz verdim.

"Bu gece dışarı çıkmalıyız," diyor Flip, ekipmanlarını çıkarırken. "Bunu kutlamamak için çok fazla mücadele ettik."

"Herkes Watering Hole'a gelmek ister mi?" diye soruyor Hollis.

"Evet. Böyle fırsatlar pek fazla olmaz," diye katılıyorum.

"Aurora'ya mesaj atayım." Hollis hızlıca bir mesaj yazıyor.

Yarım saat sonra Watering Hole'a varıyoruz. Shilpa hamile ve karnı belirginleştii için kulüp ona uygun bir yer değil. Bu noktada bana da pek uygun değil, ama akışına bırakmaya kararlıyım. Peggy bana sarılır. "Bu gece harikaydın baba. Bütün takım harikaydı."

"Teşekkürler, evlat." Onu sıkıca kucaklarım.

Bana gülümser. "Gelecek yıl seni her zaman ofiste göremeyeceğim için üzüleceğim, ama Hokey Akademisi'nde olacağın için çok heyecanlıyım."

"Ben de öyle hissediyorum." Diğerleri gibi bu da bir geçiş dönemi olacak. Ama bu sefer daha kolay geliyor. Lexi ve kızlar sayesinde odak noktam değiştii. "Ama en azından hala benim karşımda oturuyorsun."

"Hollis ve ben hiçbir yere gitmiyoruz." Bana sarılır ve yanağını öper.

Uyuyan Callie'yi Fee'nin bakımına bırakan Dred de dahil olmak üzere kızların yanına gider. Hepsi en sevdikleri masada oturmuş, gülüp sohbet ediyorlar.

Lexi koluma sokulur. "Nostaljik mi hissediyorsun, Goalie?" "Evet, Koç, öyle."

"Onlar hala senin ailen. Bu değişmeyecek."

Onun şakağına öpücük konduruyorum. "Biliyorum. Harika bir yolculuktu, ama artık ilerleme zamanı. Kim bilir, belki de ligin gördüğü ilk kadın kalecisini yetiştiriyoruz."

O, bu olasılık karşısında gözleri parlayarak bana bakar. "Bu inanılmaz olmaz mı?"

"Olur." Callie'nin sıralamada yükseldiğini, karımın da aynı şeyi yaptığını, benim ise yeni nesli eğittiğimi görebiliyorum. Gelecek şekilleniyor ve ben bu görünüşe bayılıyorum.

Yavaşlamaya hazırım. Lexi'ye kariyerini inşa etmesi için zaman tanımaya. Callie ve Fee'nin babası olmaya. Vites değiştirmeye. Sevip birlikte büyüyeceğim kendi aileme sahip olmaya.

Lexi, Rix ve Tristan'ın yaklaşan düğünü hakkında derin bir sohbeta dalmış olan kızların yanına gider, ben de erkeklerin yanına geçerim.

Tristan bana bir bira uzatır. "Gelecek yıl seni özleyeceğiz."

"Uzaklara gitmeyeceğim. Kim bilir, belki kardeşine koçluk yapma şansım olur." Brody, Tally gibi Tilton Üniversitesi'nde okuyor. Hokey bursu var ve takımla harika bir ilk sezon geçirdi.

"Evet, bizim için yoğun bir yaz olacak. Bu kesin." Nate'in omzuna vurur. "Essie'nin tüm planlamaya yardım etmesi ne kadar iyi, değil mi?"

Birasını yudumlar. "Düğünle ilgili her şeye kesinlikle çok önem veriyor."

"Sadece birkaç ay sonra evli bir adam olacaksın." Dallas iç çeker. "Ben bir yıl beklemek zorundayım." Dallas ve Hemi, gelecek yıl Huntsville'deki ailesinin evinde bir yaz düğünü planlıyorlar.

Tristan sırtarak, "Eminim hayatta kalırsın. Ayrıca, benimle ve Rix'le ilgiyi paylaşmak istemezsin."

"Bu lanet olası gerçek." Dallas, şişesini Tristan'ın şişesine çarptı, sonra Hollis'e döndü. "Ne zaman kulübe katılıyorsun?"

"Yakında. Sadece doğru zamanı bekliyorum."

"Ben bekarlar kulübünde gayet mutluyum." Nate, şişesini Flip'inkine çarptırır.

"Bir gün bu da değişecek." Flip şişesinden bir yudum alır.

"Göreceğiz." Nate'in bakışları kayar.

Essie barın diğer tarafından geçip tuvalete doğru giderken, ben de onun bakışını takip ettim.

Ağzımı kapalı tutuyorum. Ama bu ikisinin birbirlerinin etrafında dans etmeyi bırakmaları sadece an meselesi olduğuna bahse girerim.

Bir bira içip, sonra caddeden aşağıya, apartmana doğru yürüyoruz. Fee, Callie ile tek başına kalabilir, ama tüm kızlarım benimle güvende olduğunda kendimi en iyi hissediyorum. Asansörde yalnız kalana kadar bekliyorum, sonra avucumu Lexi'nin ensesine koyup onu kendime çekiyorum.

Başını kaldırır, yüzünde şaşkın bir ifade vardır. "Bu bakış da ne?"

"Seninle bir aile kurmak istiyorum."

"Benimle bir ailen var. Karışık ve alışılmadık bir aile, ama yine de bir aile. Sen ve tüm kızların." Ceketimin yakalarını düzeltir.

"Seninle bir bebek istiyorum."

Gözleri parladı. "Beni hamile bırakmak mı istiyorsun?"

"Evet." Lexi'nin yuvarlak karnını şimdiden görebiliyorum. "Senin çocuğumuzun annesi olmanı istiyorum. Bunu seninle birlikte yapmak istiyorum. Gece yarısı emzirmeleri, ilk adımları ve ilk kelimeleri seninle birlikte yaşamak istiyorum. Hiç yaşamadığım tüm deneyimleri yaşamak istiyorum. Ve senin bebeğimize ilham veren, sert bir anne olmanı izlemek istiyorum."

"Gerçekten mi?" Yüzündeki ifade yumuşar ve parmaklarını boynumun arkasında birleştirir. "Ben de bunu istiyorum."

"Öyle mi?" Yüzümde bir gülümseme yayılır.

Gözleri ısınır. "Senin bir bebeği, bizim bebeğimizi kucağında tuttuğunu hayal ediyorum..." Neredeyse mırıldanır. "Evet, lütfen."

Asansör kapıları açılır ve ben bizi çatı katına çıkarırım. İki kız da çoktan uykuya dalmıştır, ama Lexi ve ben yine de Callie'ye iyi geceler öpücüğü veriz ve yatak odamıza çekiliriz. Kapıyı kilitler kilitlemez, çılgın eller ve aç ağızlar birbirimizin kıyafetlerini çıkarır ve çıplak tenlerimizi öperiz.

Yatağa zar zor ulaştık, o da beni üstüne çekiyor. Penisim klitorisini okşuyor ve o şehvetle inliyor. "Zaten ıslanmışsın ve benim için hazırsın."

"Senin bebeğimizi kucağında tuttuğunu düşünmek beni tahrik ediyor dediğimde yalan söylemiyordum."

Aramızdan uzanıp başını klitorisinin üzerinden geçirip girişine dokunuyorum, gözlerim onun gözlerinde.

"İçimde olmanı istiyorum," diye fısıldadı.

İçeri giriyorum ve ikimiz de aynı anda rahatlamış bir ses çıkarıyoruz. Ona, yumuşaklığına, birbirimize ne kadar uyduğumuza asla doyamayacağım. Onunla böyle bağlı olmanın, onunla çevrili, onunla boğulmuş, onunla bütünleşmiş olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini.

Yüzünü avuçlarımla çerçevelerim ve tam da olmak istediğim yerde olduğum için işleri yavaşlatırım. Lexi bana sarılır ve birlikte hareket ederiz, sevişiriz. Orgazm yavaş ve nazikçe gelir, ikimizi de aynı anda içine çeker. Mükemmel bir uyum içinde.

O benim kalbim ve evim. Karım. Geleceğim.

BÖLÜM 46

LEXI

"Bir dakikan var mı?" Shilpa kafasını ofisime soktu.

"Tabii, ne oldu?" Roman'la evlendiğimizden bu yana geçen haftalarda, Shilpa ile aramızdaki gerginlik azaldı, en azından ofis dışında. Burada iş ilişkisini korumaya özen gösteriyor. Bu da şu anda onun ne düşündüğünü hiç anlayamadığım anlamına geliyor.

Elini kaldırıyor. "İyi haberlerim var."

Omuzlarım kulaklarımdan aşağı iner. "İyi haberleri severim."

"İç inceleme belgeleri resmi olarak dosyalanmış ve sen tamamen aklanmışsın."

"Bu çok rahatlatıcı." Bütün bu haftalar boyunca midemde olan taş nihayet eridi.

"Zor bir dönem olduğunu ve medyanın Roman ile evlendiğin için hala sana karşı önyargılı olduğunu biliyorum, ancak lig ve yönetim nezdinde hiçbir iddia geçerli değildi. Takımın tüm üyeleri sana inanıyor ve koç olarak rolünü takdir ediyor." Sesinde ve yüzünde gerçek bir gurur var.

"Bunu duymak gerçekten çok güzel." Duygularımı kontrol altında tutmak için başka yere bakıyorum.

Her şey her zamanki gibi devam ederken, incelemenin nihayet sonuçlandığını ve tüm iddialardan aklanmış olduğumu bilmek her şeyi çok daha iyi hissettiriyor. Vander Zee ve Boxer harika davrandılar, ama Thomas soğuktu. Donnie ile arkadaş ve eminim ki çelişkili duygular içinde, ama Donnie'nin tüm iddiaları onu şovenist bir pislik gibi gösterdi.

Rahatlama duygusu çok büyük. "Stres başka bir şeydi."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum." Shilpa yuvarlak karnını okşadı. Karnı yeni belirginleşmeye başlamıştı. Sonbaharın başında doğurması bekleniyordu.

"İkimiz için de." Aramızdaki mesafeyi işaret ediyorum.

Gülüyor. "Bir çapkına aşık olan ilk kadın sen değilsin ve Roman özel bir adam."

"Gerçekten öyle," diye katılıyorum.

"Gelecek yıl oynamadığında daha kolay olacak." İç geçirip omzunu kapı pervazına dayadı, örgüsünün ucuyla oynuyordu. "Sert davrandığımı biliyorum..."

Elimi kaldırdım. "Zaten özür diledin, açıklamana gerek yok."

Bana bir an bakar. "O zaman, bu kadar güçlü olduğuna ve Roman'la birbirinize eş bulduğuna çok sevindiğimi söyleyeyim. Onun kocaman bir kalbi var ve bunu paylaşacak birine ihtiyacı vardı." Cebindeki telefonu çalar ve saate bakar. "Dışarıda bir toplantım var, ama bu akşam maça geleceğim."

"Orada görüşürüz."

Beni çok daha hafif hissettirerek ayrılıyor. Roman'a bu iyi haberi mesajla iletmek isterdim, ama bunu yüz yüze söylemenin daha iyi olacağını düşünüyorum.

Vander Zee yirmi dakika sonra kapımı çaldı. "Shilpa sana haber verdi mi?"

"Evet."

"Beklediğim gibi oldu." Karşımdaki sandalyeye oturur.

"Omuzlarımdan bir yük kalktı," diyorum ona.

"Başka bir haberim daha var," diye ekliyor.

"Öyle mi?"

"Donnie, ekipman müdürü görevinden alındı. Terror ile artık çalışmamasının takım ortamı için en iyisi olacağını düşündük."

"Kovuldu mu?" Onu ya da bana yaşattıklarını sevmiyor olabilirim, ama onun bir ailesi var.

"Ona tazminat paketi verildi ve transfer fırsatları sunuldu, ama profesyonel ligde ve yönetimde değil."

"Anlıyorum. Bildirdiğiniz için teşekkür ederim." Ben halledebilirdim, ama bu sayede sezon sonu hepimiz için daha az stresli geçecek. "Roman bunu duyunca rahatlayacaktır herhalde."

"Katılıyorum. Umarım bu, endişelerini giderir."

"Eminim öyle olacaktır." Her şeye uyum sağlamaya çalışsa da, sonucu kontrol edemediği için bu durum onun için de zor oldu.

"Takım onu özleyecek." Vander Zee, düşünceli bir şekilde koltuğun koluna hafifçe vurdu.

"Öyle olacak, ama Ryker bu iş için hazır. Gerekli becerilere ve buna uygun bir zekaya sahip."

"Bu konuda haklısın, Grace ve Madden de sakinleşmiş görünüyor." Masama vurur. "Bu eğilim devam etsin diye tahtaya vuralım."

"O ikisi birbirlerinin gömleklerinden ve sandviçlerinden uzak durdukları sürece sorun olmaz."

Vander Zee gülerek burnunu çeker. "Cidden. Hala ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Sanırım hiçbirimiz bilmiyoruz."

Cebinde telefonu titriyor. "Gerekirse cevapla."

Telefonu çıkarır ve mesajı okurken kaşlarını çatır. "Bu pek ideal değil."

"Ne oldu?"

"Takımla ilgili değil," diye beni temin eder.

"Yine de, yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Tally ve erkek arkadaşı kavga etmiş. Dün gece arkadaşlarıyla dışarı çıkmış ve görünüşe göre biri onu bir adamla konuşurken görmüş, şimdi de erkek arkadaşı suçlamalarda bulunuyor." Elini saçlarında gezdirir.

"Ne tür suçlamalar?" diye soruyorum.

"Onu aldattığını düşünüyor." Derin bir nefes aldı. "Karım bunu mesajla anlatıyor, bu yüzden hikayenin sadece bir kısmını biliyorum. Keşke Tally bu çocuktan ayrılrsa. Onu sevmiyorum. Ve bu saçmalığı yapmasını da kesinlikle sevmiyorum. Final sınavları yaklaşıyor ve onun ek strese ihtiyacı yok."

Bu adam pek çok tehlike sinyali veriyor gibi görünüyor, ama haddimi aşmak istemiyorum. "Bazen insanlar güvensiz hissederler, çünkü daha önce böyle bir deneyim yaşamışlardır," diye kaçamak bir cevap veriyorum.

"Biliyorum. Ama bunu Tallulah'a söyleyemeyiz. Neden bu adamla birlikte olduğunu anlamıyorum. Eline onu bu akşam maça gelmesi için ikna etmeye çalışıyor. Fee de orada olacak mı? Bu iyi bir dikkat dağıtıcı olabilir."

"Söyleyim." Fee'ye kısa bir mesaj gönderiyorum.

Cevap vermesi sadece bir dakika sürer. Tally gelirse o da geleceğini ve ona mesaj attığını söyler. İki dakika içinde her şey ayarlanır.

"O her zaman kolay bir çocuktur ve bu değişmedi, ama bu erkek arkadaşı..." Sinirli bir şekilde parmaklarını masaya vuruyor. "Bu durumdan yola çıkarsak, onun küçük kız kardeşiyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

"Bunu ruhumda hissediyorum," diyorum ona.

"Roman'ın geçen sezon nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum." Başını sallar. "O adama büyük saygı duyuyorum."

Ben sadece hokey sitelerinde yayınlananları gördüm, ama Roman'ı şu anda tanıdığım kadarıyla, kızını en iyi arkadaşıyla görmek onun için kesinlikle kolay olmamıştır. "İkisini de çok seviyor. Hollis'in Aurora'yı çok sevmesi yardımcı oluyor, ama hepsi için zordu."

"Evet. Tallulah'ın kendisine layık birini bulmasını istiyorum."

"Bulacaktır. Bazen sana uygun olanı bulmadan önce, sana uygun olmayanı öğrenmen gerekir," diyorum.

Telefonu çalıyor, bu sefer bir arama var. "Karım arıyor. Umarım kızıma zarar verdiği için bu adamı gömmek zorunda kalmam." Telefonu kulağına götürüyor. "Merhaba hayatım, kızımız iyi mi? Onun icabına bakarsam, artık sorun çıkarmaz." Bana çeneyle selam veriyor ve ofisimden çıkıyor.

Zavallı Tally. Vander Zee gibi koruyucu bir babası varken çıkmak kolay olamaz.

Roman'a mesaj atarım.

LEXI

Birlikte arenaya yürümek ister misin?

ROMAN

Tabii ki.

On beş dakika sonra ofisime gelir. "Haberlerim var."

"Sam'i aramam gereken türden bir haber mi, yoksa balonları çıkarman gereken türden bir haber mi?" diye sorar.

Gülüyorum. Hemi'nin kardeşi Sam çok yoğun biridir. Ne iş yaptığını bilmiyorum ama Dallas onun bir sorun çözücü olduğunu söylüyor. "Evraklar teslim edildi. Tamamen temizim."

"Bu harika."

"Ve Donnie artık Terror'da değil."

"Bu daha da iyi bir haber, çünkü onunla ilgili emekliliğimi zorlaştırabilecek bazı planlarım vardı. Bunu daha sonra kutlayacağız." Ofisimin kapısını kapatır, kilidi çevirir ve odanın karşısına doğru yürür. Elimi tutar ve beni sandalyeden kaldırır. Roman'ın kolları belimi sarar ve gözleri arzu ile parlar.

"Ofisteyken bana öyle bakmamalısın." Parmaklarımı boynuna doladım.

"O zaman bu kadar çekici görünmeyi bırak, güzel karım." Yanağımı okşadı. "Bu fırtınayı benimle birlikte atlattığın için teşekkür ederim. Bunun kolay olmadığını biliyorum."

"Seni sevmek buna değer."

Başını eğiyor ve öpücük yumuşak, daha sonra olacakların hassas bir vaadi.

EPILOG

ROMAN

"Fee, bunu benim için test eder misin?" Kaşığı uzatırım.

"Ben de deneyebilir miyim?" Callie kız kardeşinin yanına geçer.

"Tabii ki. Bana başka bir kaşık getir."

Callie çekmeceyi açar, başka bir kaşık alır ve bana uzatır. Fee, ben kaşığı marinara sosuna batırırken bekler.

"Sıcak olacak, tadına bakmadan önce üfle" diye uyarıyorum.

"Bunu her seferinde söylüyorsun." Fee kaşığına üflüyor.

"Biliyorum. Ben bir babayım. Sizi en ufak bir tehlikeden bile korumak, babalık DNA'mda var. Yanmış dil gibi."

Callie kıkırdar ve o da kaşığına üfler. Sonra ikisi de aynı anda sosu denerler. Bu, evimizde düzenli olarak yapılan bir ritüeldir. Mümkün olduğunda akşam yemeğini birlikte hazırlarız ve kızlar her zaman yemekleri servis etmeden önce tatma testi yaparlar.

"Ne dersiniz?" diye sorarım.

"Belki biraz daha tuz ekleyebiliriz," diyor Callie.

"Sadece bir tutam, o zaman mükemmel olur," diyor

Fee. "Kim bu onuru üstlenmek ister?" diye soruyorum.

"Sıra Callie'de." Fee tuzu kız kardeşine uzatır.

Fee, son birkaç ayda kendine geldi. Sezonun bitmiş olması ve benim ligden emekli olmam da buna yardımcı oldu. Lise son sınıfta arkadaşlarının birçok spekülasyonuyla uğraşmak zorunda kaldı, ama yine de onur derecesiyle mezun oldu. Tally ile aynı üniversite olan Tilton'a kabul edildi ve ikisi de kampüste bir arkadaşlarının olacağı için çok heyecanlılar.

Callie bir tutam tuz ekler ve Fee karıştırır. İkinci tat testini yaparız ve yemeğin yenilebilir olduğunu karar verimiz.

Peggy'ye akşam yemeğinin hazır olduğunu bildiren bir mesaj gönderiyorum. Haftada en az iki kez ailece akşam yemeği yiyoruz. Masamız her zaman neşe ve kahkahalarla doludur, ama özellikle kızlarım ve en iyi arkadaşım ile birlikte olduğumda.

Peggy ve Hollis masaya eklemek için salata getirirler. Peggy bana sarılır, sonra Fee ve Callie'ye de sarılır. Son birkaç ayda birbirlerine çok yakınlaştılar, Peggy ve Lexi de öyle. Kızım bana sürekli, karımın benden on yaş küçük olduğunu ve benim yaşına göre onun yaşına daha yakın olduğunu hatırlatır.

Hayat daha iyi olamazdı. "Lexi nerede?" diye soruyor Peggy.

"Ev ofisinde birkaç e-postayla uğraşıyordu. Gidip onu getireyim." "Sorun değil. Ben hallederim." Fee koridordan koşarak gider.

"Teşekkürler, evlat," diye seslenirim.

Fee, her şeyi yemek odasına taşımamıza yardım etmek için tam zamanında geri döner

ama yalnızdır. "Lexi geliyor. Uyuyakalmış." "İyi mi?"

"Evet! İyidir," sesi yükselir. Gözlerimi kısarım. "Emin misin?"

"Kesinlikle eminim. Banyoda. Bir dakika süreceğini söyledi." Sezar salatasını alır ve yemek odasına doğru yönelir.

Akşam yemeğini masaya koyduk ve bir dakika sonra Lexi ortaya çıktı, saçları dağınık bir topuz halinde başının üstüne toplanmıştı. Gözleri hala uykudan ağırlaşmıştı ve yüzünde yastık izleri vardı.

"İyi misin, meleğim?"

"Ben iyiyim. Sanırım sadece bayılmışım. Sizi beklettiğim için özür dilerim." Masayı dolaşıp Peggy'ye sarılır, sonra benim yanıma oturur ve yanağıma öpücük kondurur.

"Son zamanlarda çok yorgun görünüyorsun." Alnına öpücük konduruyorum. Uykudan dolayı sıcak, ama ateşi yok.

"İyi olduğuma söz veriyorum." Elimi sıkıyor, sonra masadakilere sesleniyor. "Herkes yesin. Çok güzel görünüyor!"

Fee dudaklarını ısırır ve ikisi birbirlerine bakar.

"Tamam." Servis kaşığını masaya bırakıyorum. "Ne oluyor?" "Ne?" Lexi bana bakıyor ama sesi tiz çıkıyor.

Onunla Fee arasında elimi sallıyorum. "Fee'nin dediği gibi, bir enerji var."

"Oh!" Peggy, Hollis'in elini tutar. "Oh! Sanırım biliyorum." Yüzü heyecanla parlar.

"Neyi biliyorum?" Hollis de benim kadar kafası karışık.

Lexi alır benim elimi ve döndürür omuzlarını omuzlarını geriye "Hamileyim."

Her şey yavaşlar, ben de karıma dönerim. Bana gülümserken ciddi ve umut dolu görünür.

Elimi karnının altına koyuyorum. "Hamile misin?" O da başını sallıyor. "Hamileyim."

Zaman yeniden akmaya başlar, hava birdenbire duygu dolu bir elektrikle dolar. "Bu çok heyecan verici!" Peggy, Hollis'in koluna sarılır.

Callie'nin ağzı açık kalır. Fee sevinçle alkışlar.

"Ne zaman öğrendin?"

"On dakika önce falan," diye yardımcı olmak için Fee araya girer.

"Kendimi... kendim gibi hissetmiyordum. Yorgundum. Midem de rahatsızdı, bu yüzden test yaptım ve sonuçları beklerken uyuyakaldım. Fee beni uyandırdı ve sürpriz!" Jazz elleriyle dans eder.

Sandalyeyi geri çekip onu ayağa kaldırıyorum. Yüzünü ellerimle tutuyorum, gülümsemem o kadar geniş ki yanaklarım çatlayacakmış gibi hissediyorum. "Bebeğimiz olacak." Onu öpüyorum, sonra sarılıyorum, sonra avuç içlerimle kollarını okşuyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. "Seni doktora götürmeliyiz. Kaç aylık hamile? Bebeğimiz olacak!"

O gülüyor. "Bir bebeğimiz olacak."

"Bebeğe hazır mısın?" diye soruyorum, ama bu soru zaten gerçekleşmiş olduğu için oldukça anlamsız.

Gözleri mutlulukla parlıyor. "Başarabiliriz."

Dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırıyorum, sonra kulağına ulaşana kadar yanağını okşuyorum. "Bu gece herkes yatmaya gittikten sonra özel bir kutlama yapacağız."

"Tabii ki yapacağız. Eğer uyanık kalabilirsem."

Mutlu kucaklaşmalar, kahkahalar ve gözyaşları var. Çok mutluyum. Akşam yemeği neşeli sohbetlerle geçiyor. Callie, abla olacağı için şimdiden heyecanlı. Peggy gülücükler saçıyor ve Fee, herkesten önce öğrendiği için açıkça çok heyecanlı. Lexi ile bu yakınlığa ihtiyacı var.

Akşam yemeğinden sonra oturma odasında toplanıyoruz. "Bir aile toplantısı yapmamız gerektiğini düşünüyorum," diyor Fee.

"Bence bu harika bir fikir." Kolumu kanepenin arkasına uzatıyorum ve Lexi yanıma sokuluyor.

Peggy kalkmak için harekete geçer, ama Fee onun elini tutar. "Kalmanı istiyorum. Hepimiz bir aileyiz."

"Emin misin?"

"Senin de bunun bir parçası olmanı istiyoruz." Fee ellerini uyluklarında yukarı aşağı ovuşturur. "Callie ve ben konuştuk..."

"Soyadımız hakkında!" Callie cümleyi tamamlar.

"Bizimki Lexi'ninkinden ve seninkinden farklı ve artık bir aile olduğumuza ve bir kız kardeşim ya da erkek kardeşim olacağına göre, hepimizin aynı soyadını alabileceğimizi düşündük."

"Bunu çok sevdim." Peggy yanağını Hollis'in koluna yaslar. "Sen de aynı soyadını alabilirsin!" der Callie.

"Teşekkürler Callie, ama sonunda ben bir Hendrix olacağım. Yine de, bizi birleştirecek bir aile arması tasarlamaya tamamen varım."

"Bu çok havalı olur! Fee çizebilir!"

Lexi elimin sırtını öper. "Bütün bunları çok seviyorum."

"Beğendiğimiz soyadlarının bir listesini yapalım mı? Mutfaktan kalem ve kağıt getirebilirim," diye öneriyorum.

"Ya da benim iPad'imi kullanabiliriz." Fee, sanat kalemiyle birlikte masadan iPad'i alır. "Cidden Roman, bazen sanki büyükbabanın çağında yaşıyormuşsun gibi."

"Kağıt listeleri sever."

"Ben de kağıt listeleri severim," Peggy ve ben aynı anda söylüyoruz.

Herkes gülüyor. Ve ben bunu seviyorum. En sevdiğim insanlarla çevrili olmamı ve soyadımız hakkında bir aile toplantısı yapmamızı seviyorum. Ve birkaç ay sonra yeniden baba olacağımı seviyorum.

"Ağaçlar müdahale ettiğim için bana teşekkür ediyor." Fee sırtarak, "O zaman Forrest-Stein gibi bir karışım yapabiliriz," diyor.

"Forehammer ne olacak?" diye sorar Callie.

Hollis yüzünü Peggy'nin saçlarına gömer.

Fee dudaklarını büzerek bunu not alır. "Forehammer, anladım."

"Forrest-Hammer mı? Yoksa Hammer-Forrest mı? Soyadlarınızın bir kısmını da eklemek nasıl olur?" diye sorar Lexi.

"Rose ilk isim olarak da kullanılabileceğinden, bunu ikinci isim olarak eklemek istiyorum," diyor Fee.

"Ben de yapabilir miyim?" diye sorar Callie.

"Tabii ki." İsimleri birbirimize atıp dururuz, hepsini yazarız, sonra listeyi en sevdiğimiz iki isme indirgeriz ve oylama yapıp Forrest-Hammer'da karar kılabiliriz.

"Hemen evrak işlerine başlayabiliriz, böylece sonbaharda okul başlayana kadar her şey hazır olur." Bu kızların bu ailenin gerçekten kendilerine ait olduğunu hissetmelerini istiyorum, kaybettiklerinin yerine geçen bir şey değil, birlikte büyüyecekleri yeni bir şey.

Bu, Fee'nin üniversiteye gitmesi ve Tally ile aynı kampüste olmaktan ne kadar heyecan duyduğu hakkında bir sohbeti başlatır, özellikle de aynı programda oldukları ve Tally'nin birinci sınıf derslerinden tüm notları olduğu için.

Sonunda Peggy ve Hollis izin isteyerek ayrılırlar ve ben onları kapıya kadar geçiririm.

Hollis'e dönüyorum. "Peggy ile bir dakika konuşabilir miyim?"

"Tabii ki." Bana sırtımı sıvazlayarak erkekçe bir kucaklaşma verir. "Tebrikler. Bunu hak ettin."

"Teşekkürler. Çok teşekkür ederim."

Peggy'nin yanağına bir öpücük kondurur ve koridoru geçerek çatı katındaki dairelerine girer.

"Soyadımı değiştirmem konusunda gerçekten sorun yok mu?" diye soruyorum.

Elimi tutup bana gülümsüyor. "Kesinlikle, Dado. Yüzde yüz evet. Hollis yakında evlenme teklif edecek ve ben de Hendrix olacağım. Callie ve Fee'nin buna ihtiyacı var, *sana* ihtiyaçları var ve bu ailenin bir parçası olduklarını hissetmeye ihtiyaçları var. Bence bu hepiniz için çok güzel bir şey. Lexi'den bir bebeğin olacağı için çok, çok heyecanlıyım." Ellerimi sıkıyor ve gözleri doluyor.

"Ben

Seni böyle mutlu görmek için uzun zaman bekledim. Sen çok büyük bir kalbe sahipsin. Kendimi çok sevdiğimi, önemsendiğimi ve korunduğumu hissettim, ve şimdi onlar da bunu yaşayabilecekler. Biriyle baba olmayı hak ediyorsun, ve Lexi senin için mükemmel birisi. Birbirinizi dengeliyorsunuz, tıpkı Hollis ve benim birbirimizi dengelediğimiz gibi.

"Kimse senin yerini alamaz. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ah, baba." Gözünün köşesinden bir damla yaş süzülür. Saklamaya ya da silmeye çalışmaz. Geri çekilmeden önce bana sıkıca sarılır. "Bizim çok özel bir ilişkimiz var. Ama artık sen sadece bir ebeveyn değil, benim arkadaşısın. Ve bu kızlara harika bir baba olduğunu görebiliyorum. Seni bu kadar mutlu görmek kalbimi büyük bir sevinçle dolduruyor."

Onu göğsüme çekiyorum. "Seni seviyorum, evlat."

"Ben de seni seviyorum, Dado. Şimdi kızlarına şımartmaya git." Geri çekilir ve göz kırpar. "Yirmi iki yıldır bu zevki yaşıyorum. Artık başkası da bu deneyimi yaşasın."

Ona son bir kez sarılıp koridordan geçmesini işaret ettikten sonra karımı aramaya koyuluyorum. Onu misafir odasında buluyorum. Biri duvara bebek odası fikirleri içeren iki resim yapıştırmış bile. Arkadan beline sarılıp avucumu karnına koyuyorum. "Bunu sen mi yaptın?"

Kafasını sallar. "Fee yaptı."

"İlk öğrenen olmak hoşuna gitmiş."

"Beni uyandırdığında test elindeydi." Kollarımda dönerek ellerini göğsüme koyuyor. "Peggy nasıl?"

"Mutlu. Destekleyici. Bir kardeş daha olacağı için heyecanlı." Yanağını okşuyorum. "Nasıl bu kadar şanslı oldum?"

"Ben de kendime aynı soruyu sorup duruyorum," diye fısıldadı.

"Nasıl olmasını istersen, Lexi, öyle yapacağız. İzin almak istersen, kariyerine odaklanmak için geri dönmek istersen, ne olursa olsun seni destekleyeceğim. Bu işte birlikteyiz. Biz bir takımız, sen, ben, kızlar ve bu bebek. Birbirimize sahibiz."

"Seni çok seviyorum. Bana güven hissettirmeni seviyorum. Korunduğumu, önemsendiğimi hissettirmeni seviyorum." Parmakları çenemin kenarını okşadı. "

Böyle bir aşkın mümkün olduğunu bilmiyordum, ama şimdi ona sahip olduğum için, sana sahip olduğum için, seni ilk başta bırakmış olduğuma inanamıyorum."

"Birbirimize geri döndük." Elini öptüm. "Kızlar yattıktan sonra, seni ne kadar sevdiğimi tam olarak göstermek istiyorum."

Ağzının kenarında utangaç bir gülümseme belirir. "Callie'ye bir bakayım."

Yatak odasının kapısını kapatıp kilitlemem için yarım saat daha var. Lexi ile acele etmiyorum, onu kızdırıyor, tadını çıkarıyor, her santimini öpüyorum ve sonra bacaklarının arasına yerleşiyorum.

"Her şey çok hassas." Benim penisim klitorisini okşarken o inliyor.

Başparmağımla yanağını okşuyorum. "Üçüncü üç aylık dönemdeki hormonlarını ve benim penisime olan doyumsuz iştahını sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ben zaten doyumsuzum." Kalçalarını sallıyor ve dudaklarıma fısıldıyor, "Lütfen, sik beni."

"Sana nasıl hayır diyebilirim ki, meleğim?" Kendimi hizalıyorum. "Özellikle de bu kadar kibar davranırken."

İnlemelerini bastırmak için omzumu ısıyor ve ben onun yumuşaklığına kaplandığım hissiyle titriyorum. Parmaklarımı ensesindeki saçlarına kaydırıp nazikçe tutuyorum. "Güzel karım, istediğin kadar sık seni tatlıca sikeceğim." Çıkıp tekrar içeri giriyorum, yavaşça, nazikçe.

"Lütfen, evet." Lexi ağzımı ağzına çekiyor, yumuşak inlemelerini ve ihtiyaç dolu inlemelerini bastırıyor. Bir süre sonra, dalgalar halinde orgazm oluyor, vücudu boşalmasıyla titriyor ve ben de onu takip ediyorum, daha önce hiç olmadığım kadar doymuş bir şekilde.

Onu temizledikten sonra, onu kollarımın arasına alırım. Kafasını kaldırır, kaşlarını çatarak. "Oh, lanet olsun." "Ne oldu?"

"Rix ve Tristan'ın düğünü için yeni bir elbise almam lazım. Zaten beş kilo aldım. Bir ay sonra o dar elbiseye sığmam imkansız."

"Sanki seni şımartmak için bir nedene ihtiyacım varmış gibi. Yarın seni ve kızları alışverişe götüreceğiz ve sana rahat hissedeceğin bir şey alacağız." Onun şakağına öpücük konduruyorum.

"Buna bayılacaklar." Parmaklarımızı birbirine bağıladı. "Connor'ın da gelmesi çok ilginç."

"Tristan tüm takımı davet etti. O, birini dışarıda bırakacak türden bir adam değil."

"Hmm... Kimlerin korkunç düğün flörtüne en çok bulaşacağına dair bahis yapmalıyız."

"Flip son zamanlarda çok iyi davranıyor, bu yüzden bir hata yapabilir," diyorum.

"Olabilir. Ne de olsa kız kardeşinin düğünü." Lexi meme ucunun etrafında daireler çiziyor.

"Peki ya Dred?" diye düşünüyorum.

"Oh! Bu mümkün. Ama kiminle birlikte olur ki? Takımdaki hiçbir erkek oraya gitmez." Lexi göğüs kaslarının hatlarını izliyor.

"Flip'in yapacağını düşünmüyor musun?" Onların sadece arkadaş oldukları konusunda oldukça ısrarcıydı, ama kim bilir.

"Oh hayır." Lexi yüzünü buruşturur. "Onlar kardeş gibidirler. Ama en büyük drama Connor ve Dred'in çıkmasından olur."

"Oh. Bu acımasızca, ama olabileceğini görebiliyorum. Noel sürprizini planlarken şaşırtıcı derecede iyi anlaşıyorlardı."

"Ve onu eve bıraktı," diye ekledi Lexi.

"Doğru. Sadece Dred'in en iyi arkadaşının sandviçini beceren adamla oraya gitmek isteyip istemeyeceğini bilmiyorum."

"Hala bunun olduğuna inanmakta zorlanıyorum." Lexi burun kıvrarak yuvarlanıp çenesini göğsüne dayadı.

"Peki ya Tristan'ın ortanca kardeşi ve Rix'in en yakın arkadaşı? O ikisi birbirlerinin yanında çok garip davranıyorlar." O etrafta olduğunda Lexi sürekli dudak parlatıcısı sürüyor ve Rix sürekli ona bakmamaya çalışıyor.

Lexi'nin gözleri parladı. "Oooh, sence aralarında bir geçmiş var mı?" Omuz silktim. "Bilmiyorum, ama Peggy'nin dediği gibi, bir elektrik var."

"Tamam, ben Dred ve Connor'a, sen ise Nate ve Essie'ye mi bahis yapıyorsun?" diye teyit etti.

"Kulağa hoş geliyor."

"Eğer kazanırsam, bir hafta boyunca pozisyonu ben seçeceğim," diyor Lexi.

"Ve eğer kazanırsam, istediğim kadar sana oral seks yapabilirim."

Gülümsemesi yaramazca değişir. "Neredeyse kazanmanı umuyorum."
Onu ters çevirip tekrar bacaklarının arasına giriyorum. "Oh, melek, ben
çoktan kazandım bile."

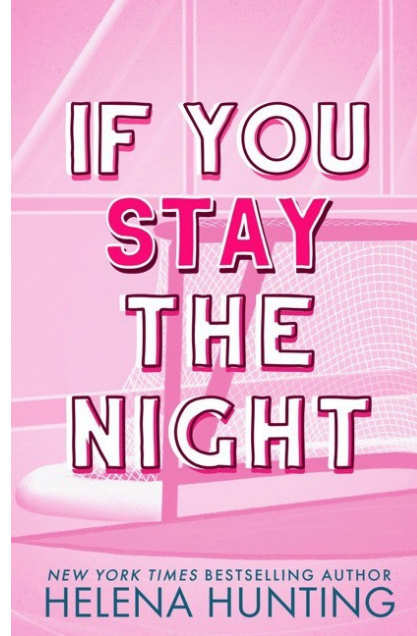
Roman ve Lexi hakkında daha fazla bilgi için bültenime üye olun:
<https://helenahunting.com/if-you-love-me-bonus-scene/>

SONRA NE OKUYUM

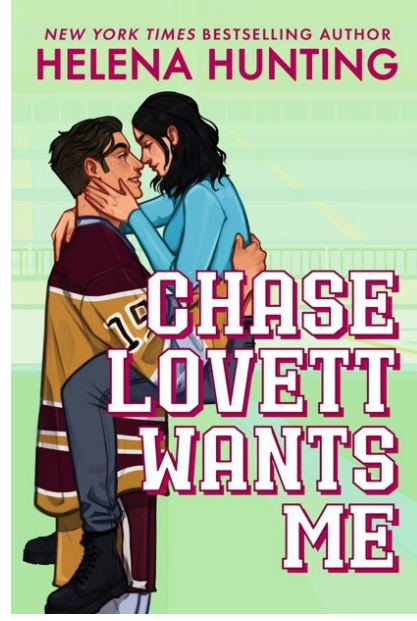
Daha fazla hokey romantizmi mi istiyorsunuz? Ben hallederim!

Roman ve Lexi'ye doyamıyor musunuz? New York'ta geçirdikleri hafta sonunun öncesini anlatan [If You Stay the Night](#) adlı kitabı ÜCRETSİZ indirin: _____

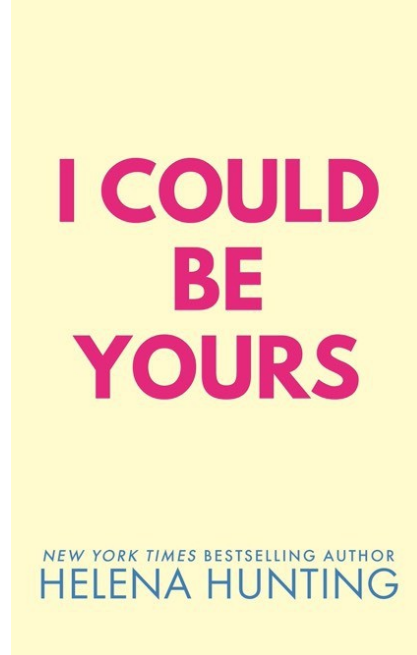
— —

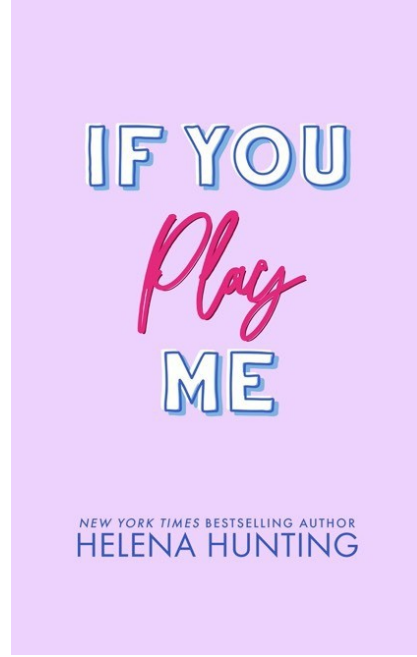
Tilton Üniversitesi Serisi'ne, [Chase Lovett Wants Me](#) ile başlayın. Tesadüfen oda arkadaşı olan, zıt kutupların birbirini çektiği bir üniversite hokeyi romantizmi:

Nate ve Essie'nin ikinci şansı, huysuz/neşeli romantizm hikayesi [I Could Be Yours](#)'u bu yaz çıkacak olan kitabı [ön sipariş verin](#):

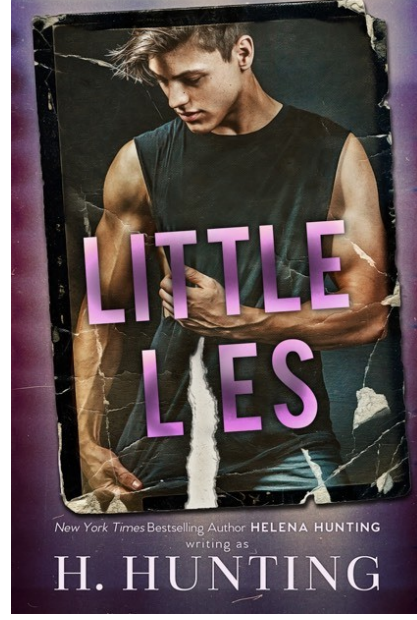
Ön sipariş [If You Oynarsan Me](#), Dred & Connor'ın evlilik bu sonbaharda çıkacak:

Alex Waters takım arkadaşının kız kardeşi, zıt kutuplar birbirini çeker hokey romantizmi PUCKED'da:

Düşmanlardan sevgililere ve zorla yakınlaşmaya ne dersiniz? Lies, Hearts & Truths serisine [LITTLE LIES](#) ile başlayın:

YAZAR HAKKINDA HELENA HUNTING

NYT ve USA Today'in en çok satan yazarı Helena Hunting, Toronto'nun banliyölerinde muhteşem ailesi ve en iyi uyku yerinin klavyesi olduğunu düşünen sevimli kedisiyle birlikte yaşıyor. Helena, duygusal çağdaş romantizmden, sizi gözyaşlarına boğacak kadar güldürecek romantik komedilere kadar her şeyi yazıyor. Gözyaşı döktüren bir kitap arıyorsanız, H. Hunting adıyla yazdığı kitaplarda onun melankolik yönünü keşfedebilirsiniz.

HELENA İLE BAĞLANTI KURUN

[Amazon](#)

[Web Sitesi](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Helena ile İletişimde Kalın](#)

[Helena'nın Facebook Okuyucu Grubuna Katılın](#)

HELENA HUNTING'İN DİĞER ESERLERİ

TORONTO TERÖR SERİSİ

Benden Nefret

Ediyorsan Beni

İstiyorsan Bana

İhtiyacın Varsa

Beni Seviyorsan

Beni Oynarsan (2025 sonbaharında çıkacak)

Senin Olabilirim (2025 yazında çıkacak) TILTON

ÜNİVERSİTESİ SERİSİ

Chase Lovett Beni İstiyor

PUCKED SERİSİ

Pucked (Pucked #1) Pucked Up

(Pucked #2)

Pucked Over (Pucked #3) Forever

Pucked (Pucked #4) Pucked Under

(Pucked #5) Pucked Off (Pucked
#6)

Pucked Love (Pucked #7)

AREA 51: Silinmiş Sahneler ve Çıkarılmış

Sahneler Get Inked

Pucks & Penalties Her

Şeyin Başladığı Yer

TÜM SERİ

Yalan Karşılığı Yalan

Bir İyilik Karşılığında Bir

İyilik Bir Sır Karşılığında

Bir Sır Bir Öpücük

Karşılığında Bir Öpücük

YALANLAR, KALPLER VE GERÇEKLER SERİSİ

Küçük Yalanlar

Acı Tatlı Kalp

Parçalanmış

Gerçekler

BİRLİKTE YAŞAMA SERİSİ

Birlikte Yaşama

Aşağı İnme (Novella) Takılmak

Seni Çok Seviyorum

Barışmak

Dikkatli Davran

SPARK SISTERS SERİSİ

Kıvılcımlar

Uçtuğunda Yıldız

Gözlü Aşk Bir Dilek

Tut

LAKESIDE SERİSİ

Komsudaki Aşk Göl

Üzerinde Aşk

KESİLMİŞ KANATLAR SERİSİ

Cupcakes ve
Mürekkep Kırılmış
Kanatlar

Çatlaklar Arasında
Mürekkepli Zırh
Zırhın Çatlakları
Mürekkepteki Kırıklar

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Kütüphaneci İlkesi Suçlu
Sonu
Ghost'tan Önce (Debra Anastasia ile birlikte)

Sonsuza Kadar Romantizm Tek Başına

Uğur Tılsımı Tatlı Tanışma
Kiss my Cupcake Bir
Aşk Felaketi

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

